

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

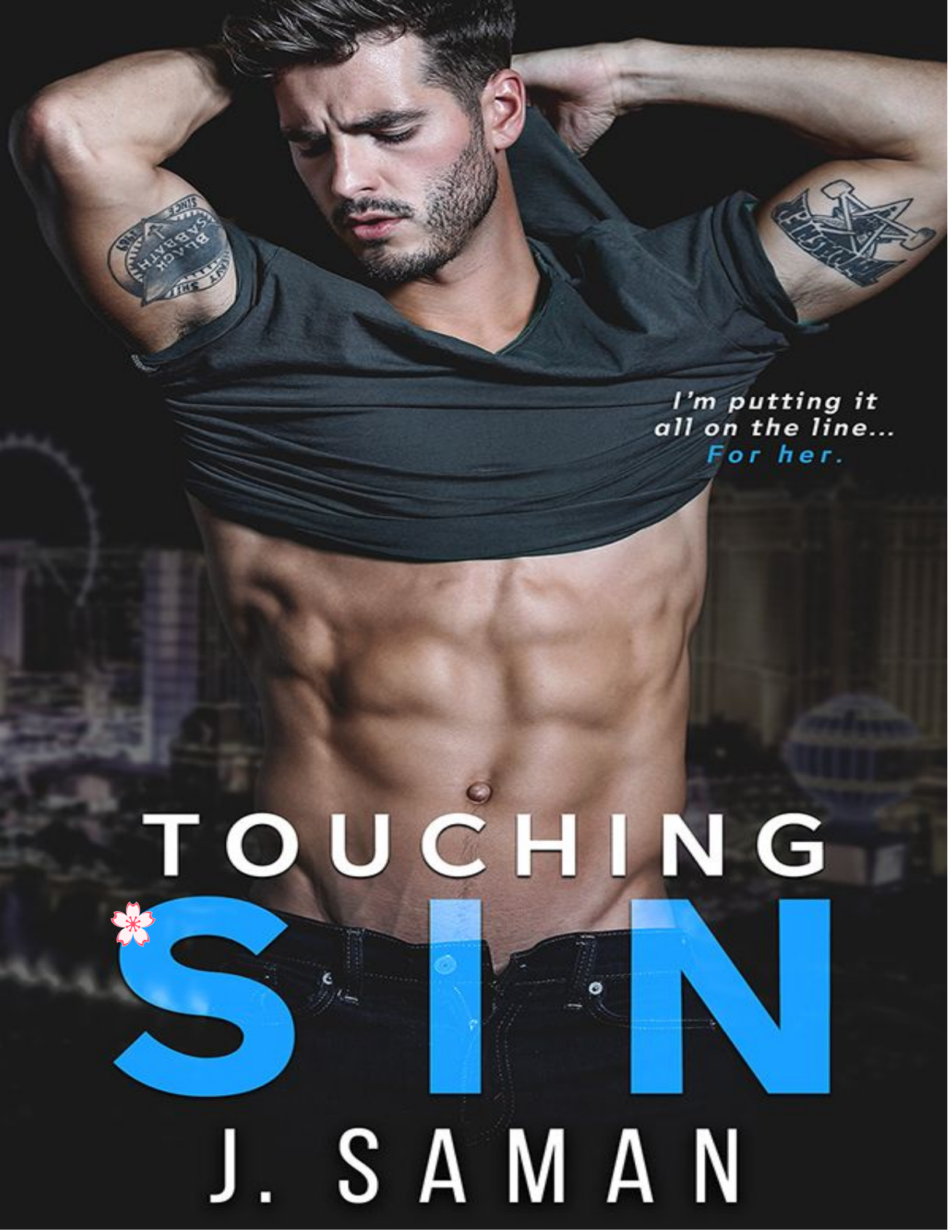
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*I'm putting it
all on the line...
For her.*

TOUCHING SIN

J. SAMAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*I'm putting it all on the line...
for her.*

TOUCHING *Sun*

J. SAMAN

DOKUNMAK GÜNAH

J. SAMAN

Telif hakkı © 2018 J. Saman Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

Çalma listesi:

After The Storm - Mumford and Sons Cold

Desert - Kings of Leon

Liar (it takes one to know one) - Taking Back Sunday I

Wanna Be Yours - Arctic Monkeys

High Hopes - Kodaline

Angela - Lumineers

We Don't Know - Strumbellas

How to Disappear Completely - Radiohead Panic

Switch - Silversun Pickups

J. Saman'ın diğ er eserleri

[İleri Başla](#)

[Yeniden Başla](#)

[Benimle Başla](#)

[Yeniden](#)

[Yazılmış Aşk](#)

[Güzel Potansiyel](#)

[Pervasız Aşk](#)

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Epilog __

Kitabın Sonu Notu

Cezbedilmenin Sınırı

Önsöz

Çirkin bir gerçeği bilmek ister misiniz? İnsanlar birbirlerine zarar verir. Bu, insan doğasının bir parçasıdır ve nadiren tartışmak veya kabul etmek isteriz. Coğunlukla, bunu mevsimlerin değişmesi gibi kabul etmeye alıştığımız için. Kaçınılmaz bir şey. Bazen bu zarar kasıtlı olarak verilir. Bazen de verilmez. Arkasındaki süreç ne olursa olsun, doğal eğilimimiz bunun için bahaneler uydurmaktır. Asla rasyonalize edilmemesi gereken şeyleri rasyonalize ederiz, çünkü gerçek, sevdiğiniz birinin yapabileceğinden daha fazla acı verir. Ve böylece devam eder...

Ta ki sonunda, öngörülemeyen bir şey olana kadar. Mazur görülemez olanı mazur göstermeyi bırakırız. Ve bu olduğunda, o kişi üzerinde güç kazanırız. O acı üzerinde. Bu, yavaşça yanan bir ateş gibi başlayabilir. Acı veren bir iç çekiş. Daha önce işe yaramaz, dağınık çöp gibi attığınız, uzun zamandır unutulmuş bir umudun parıltısı. Sonunda bu yavaş yanma, büyüyerek, oksijen, enerji, kan, ter, gözyaşı ve acıyı emerek, bir çalı yangınına dönüşür. Vahşi ve kontrol edilemez. Bastırmak ve söndürmek için gerçekten zor bir şey.

İşte o an özgürlüğün anıdır.

Yeter artık dediğiniz ve bunu durdurduğunuz an.

Bu, sizin için belirleyici an olabilir. Benim için öyleydi. En azından bir süreliğine. Çünkü kaçtım. Uzaklaştım. Ama hepsi boşunaydı, çünkü sonunda o beni yine de buldu.

"GERÇEK ŞU Kİ, herkes seni incitecek: sen sadece acı çekmeye değer olanları bulmalısın." ~ Bob Marley

Birinci Bölüm

Mia

te yanan yağın keskin kokusu boğucu. Tüm camlar açık ve havalandırma dışarıdan hava alıyor olsa bile, dayanılmaz. Arabanın kaputundan yükselen duman daha da endişe verici. Durmam lazım. Muhtemelen hemen. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu, ortada kaldığım anlamına geliyor... Neredeyim ben?

Soğuk bir gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı. Nerede olduğumu hiç bilmiyorum.

En son ne zaman bir kasaba ya da düzlük, çöl ve dağlar dışında bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

Etrafım tamamen karanlık. Sadece karanlık değil, zifiri karanlık. O kadar karanlık ki, eski farların zorlukla yaydığı dar ve yetersiz ışık dışında hiçbir şey göremiyorum. Sanki arabanın önünden iki el feneri parlıyor ve sadece dokundukları yeri aydınlatıyor. İşe yaramaz.

Kaçamıyorum bile. Bir insan bu kadar acınası olabilir mi?

Duman kesinlikle gittikçe yoğunlaşıyor, havalandırma deliklerinden ve açık pencerelerden doğrudan yüzüme esiyor. Nefes alamıyorum, göremiyorum ve ne zaman nefes alsam boğazım ve gözlerim yanıyor. Annemin Mercedes'ini alabilecekken, çalıntı bir arabanın dumanından boğulmak ironik olurdu. Annem öldüğünden beri garajda duruyordu. Niklas kaybolduğunu fark etmezdi. En azından bir süreliğine. Ama tüm arabalarımız gibi bu arabada da GPS takip sistemi var, bu yüzden onu bırakıp bahçıvanın eski hurda arabasını tercih ettim.

Araba, sarsılmadan önce tıkırdayan bir ses çıkarır, sonra tekrar sarsılır ve direksiyon, zar zor tutabildiğim noktaya kadar titrer. Artık başka seçeneğim yok. İç ışıklar yanıp söner, tekrar yanıp söner ve aniden motor durur ve yolun kenarında durmak zorunda kalırım.

Tamamen boş bir yol.

Kahretsin.

Tabii ki böyle bir şeyin olacağını planlamamıştım. Bu kadar trajik olmasaydı gülerdim. En azından yaz ve hava sıcak.

En yakın kasabaya ne kadar uzaklıkta olduğumu bilmiyorum. Dün Dallas'tan ayrıldım ve batıya doğru yola çıktım. Kesinlikle batıya doğru gittim çünkü bir süre Flagstaff ve ardından Las Vegas tabelalarını takip ettim. Ama bir şekilde dikkatim dağıldı ve şimdi buradayım.

Hiçbir yere gitmeyen yolda.

Araba bozuldu. Anahtarı çevirmeye çalıştığımda çok kötü bir gıcırtı sesi çıkıyor. Metal metal çarpışır gibi. Kokusu sesinden bile daha kötü ve arabada kalabilir miyim diye merak ediyorum.

Ya alev alırsa?

Arabalar gerçekten böyle olur mu, yoksa bu sadece filmlerde mi olur? Hiçbir fikrim yok. Ama bu durumun hiçbir yanı güven verici değil. Düşünmem lazım.

Yolcu koltuğunun yumuşak kumaş minderinde çantamı arıyorum ve elim kayışı kavırıyor. Burası o kadar karanlık ki, yüzümün önündeki elimi bile göremiyorum. Çantamı karıştırırken yeni cep telefonumu buluyorum ve düğmeye basıyorum. Ekran aydınlanıyor ve ana ekranı gösteriyor. Servis olmadığını görünce inliyorum. Bu, internetin de olmayacağı anlamına mı geliyor acaba?

Arama motoruna dokunuyorum, ama ekran internet bağlantım olmadığını söylüyor.

Şimdi ne yapacağım ben? Gözlerim yaşlarla doluyor ve bunun zehirli dumanla hiçbir ilgisi yok. Nasıl böyle bir şeyin olmasına izin verdim? Hayatımın ne kadar kötü gittiğine takılmak yerine yol işaretlerine daha dikkat etmeliydim. İnternet sayfasını tekrar yenilediğimde sonuç aynı.

Cep telefonu veya internet hizmeti yok. Çalışan araba yok. Nerede olduğumu bilmiyorum. Yiyecek ve su da yok. Lanet olası bir battaniye bile yok. Zaten bu arabada kalamam. Denersem muhtemelen boğulurum.

Bu berbat bir durum.

Ellerim plastik direksiyon simidine çarptı ve dumanla tıkanmış ciğerlerimden çıkabildiğim en yüksek çığlığı attım. Bu, artan panik ve hayal kırıklığını azaltmaya hiç yardımcı olmadı. Etrafa bakındım, açık pencerelerden görebildiğim her yeri aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Ay yoktu. Sadece, ısınmak ya da görmek için ışık sağlamayan, işe yaramaz yıldızlar vardı.

Tam arabadan inip yürümeye hazırlanırken, parlak ışıklar dikiz aynamın camını doldurur ve geçici olarak gözlerimi kör eder. Refleks olarak gözlerimi kısar ve bunun farlar olduğunu fark etmeden önce geri çekilirim. *Oh, şükürler olsun.*

ama bu noktada umurumda değil. Polis olmadığı sürece. Polis olursa işler pek iyi olmaz. Başka biri olursa sorun yok.

Ta ki onun büyük bir kamyon olduğunu fark edene kadar, yerden yüksekte ve o kadar gürültülü ki, dünyayı titreten bir güçle.

Tek görebildiğim, spot ışığı gibi üzerime odaklanan farları.

Bir yandan durdukları için rahatladım. Öte yandan, ben ıssız bir yerde tek başına olan genç bir kadını ve aniden bu kişinin merhametine kalmış durumda yım. *Beni tecavüz edip öldürebilirler ve cesedimi çalılıklara atabilirler.* Evet, böyle bir senaryo da var. şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Sanırım nasıl sonuçlanacağını beklemeli ve en iyisini ummalı yım.

Neden silah getirmedim ki? Ben Teksaslı yım. Evimizin her yerinde silahlar vardı. Neden bir tane getirmeyi düşünmedim ki? Ama yine de, beni ve şansımı tanıyorsam, muhtemel bir saldırgan yerine kendimi vururdum. Özellikle de nasıl ateş edileceğini hiç bilmediğim için.

Belki tecavüz ve cinayet yerine nakit rüşveti kabul ederler?

Umut etmekten başka are yok.

Sürücü tarafındaki kapı sıkıcı bir tıklama sesiyle kapanır ve yan aynamdan uzun boylu, koyu tenli, kapüşonlu bir figürün yavaş arabama doğru yürüdüğünü izlerim. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi, nefesim düzensiz, direksiyonu sıkıca tuttuğum için parmak eklemlerim beyazlamış. Hareket edemiyorum, figür yaklaşırken gözlerimi de ondan ayıramıyorum.

Camıma ulaşır ve göremediğim gözleriyle bana bakar. Kapşonu yüzünün tamamını gölgede bırakır. Tek anlayabildiğim, uzun ve geniş yapılı olduğu ve muhtemelen beni saniyeler içinde bir dal gibi kırabileceği. İlk başta, onun varlığı karşısında tamamen hareketsiz kalmışken, ben onu dikkatle izlerken o sadece beni izler. Ben, farların ışığında donakalmış bir geyik kadar zavallı yım.

"İçeride iyi misin?" diye soruyor ve pürüzsüz viski baritonunun kristal bardaktan buzun üzerine dökülür gibi üzerime yayılması, tuttuğum nefesi bırakmamı sağlıyor. "Yardıma ihtiyaın var mı?"

En son yapmak istediğim şey bu adama kapıyı açmak, ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Özellikle de sesim hala çıkıyor gibi göründüğü için. Kapının kilidi açıldığında geri adım atıyor, sanki benim dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi benden uzak duruyor. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyor ve ayağa kalkmaya çalışırsam bacaklarımın ağırlığımı taşıyıp taşımayacağını bilmiyorum. Bu yüzden

bunun yerine oturuyorum, ağırlığımı koltuğun ince, pütürlü kumaşına veriyorum ve kapıyı kısmen aralık bırakarak hafifçe onun yönüne dönüyorum.

Ne halt yedim ben?

"Yaralandın mı?" diye soruyor sessizliğime karşılık.

"Hayır," diye cevap veriyorum, ayaklarına bakarak - siyah yürüyüş botlarındaki koyu lekeler ve güçlü uyluklarını örten eski, yıpranmış kot pantolon - sesim yumuşak, ama benim işe yaramaz arabamı alay ediyor gibi görünen kamyonetinin gürültülü motorunun sesini bastıracak kadar yüksek.

"Kokudan anlaşıldığı kadarıyla, araban çok fazla yağ yakıyor. Çalışıyor mu?"

"Hayır," diye tekrar cevap veriyorum, karnımı koruyucu bir şekilde kollarımla sarıyorum, içindeki az miktardaki içerik sallanıp duruyor. Şu anda kendimi çok savunmasız ve açık hissediyorum. En iyi günlerde ve en iyi durumlarda bile erkeklerin yanında rahatsız olurum, ama bu durum kesinlikle ikisi de değil.

O, anlaşılmaz bir şey mırıldanıyor ve sonra "Hadi o zaman" diyor. Sert emri beni ürpertiyor ve bunun kötü bir şey olup olmadığını anlayamıyorum. Ama bana zarar verecek olsaydı, bunu çoktan yapmaz mıydı? Bilmiyorum. Tecavüzcülerin ve katillerin kurbanlarına uyguladıkları yöntemler hakkında hiçbir fikrim yok.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, sesim sandığımdan daha güçlü çıkıyor.

Koltuğuma yaslanıyorum, bakışlarım nihayet yukarı doğru kayıyor. Ellerin, kot pantolonu ve botlarının aksine temiz ve bakımlı olduğunu görüyorum. Yüzü karanlıkta kalıyor, benim niyetimin açıkça belli olmasına rağmen bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Yüzünü görmemi istememesi, korku faktörümü sekize çıkarıyor. Yüzü parçalanmış olabilir ve bana da aynısını yapmaya hazırlanıyor olabilir. Texas Chainsaw Massacre filmindeki psikopat olabilir.

"Seni şehre götüreceğim," diyor, sanki bu herhangi bir akli başında, mantıklı insan için açık bir şey gibi. Ama ben şu anda ne akli başında ne de mantıklı biriyim. İki gündür neredeyse hiç durmadan araba kullanıyorum. Tek uyuduğum zaman, yirmi dört saat açık bir Wal-Mart'a girip arkaya park ederek birkaç saat gözlerimi kapattığım zamandı.

Kasaba. Beni kasabaya götürecektir. Hangi kasabadan bahsediyor? Las Vegas kasaba mı, şehir mi sayılır? Ama beni kasabaya götürürse, muhtemelen bana tecavüz edip öldürmeyecek, değil mi? *Ya da yalan söylüyor olabilir*, kafamın arkasında duran kız bana bunu hatırlatıyor. Tanrım, bu durum berbat. Ona güvenmekten başka seçeneğim yok.

Kesinlikle burada kalamam.

Lanet olası çölün ortasındayım.

"Tamam. Teşekkürler. Çok minnettarım." O da benim ona karşı olduğum kadar bana karşı temkinliymiş gibi geri adım atıyor. Ayağa kalkıyorum, binici botlarımın altında çakıl ve kurumuş toprak çıtırdıyor. En azından uygun kıyafetler giyiyorum. Ona bakıyorum, sadece ağzını ve sakallı çenesini görebiliyorum. Keskin hatları ve pürüzsüz, dolgun dudakları var, ama geri kalanı? "Acaba, şey..." Yutkunuyorum, ağırlığımı değiştiriyorum. "Başlığınızı çıkarabilir misiniz?"

O gürültülü bir kahkaha atıyor. "Leatherface falan olmadığımı mı kontrol etmek istiyorsun?"

Ben de gülüyorum, ama bu garip ve titrek bir gülüş, çünkü o tam da benim düşüncelerimi dile getirmiş. Ürkütücü korku filmi kısmına kadar.

Kapüşonunu geri çekti ve nefesim tamamen farklı bir nedenden dolayı kesildi. Çok yakışıklıydı, bu adamın ne kadar erkeksi ve sert görüldüğünü düşünürsek komik gelse de, aklıma gelen ilk kelime buydu.

"Memnun musun?"

Sadece ona bakıyorum. Güzel demek güvenli demek değildir.

Dudaklarının köşeleri çarpık bir gülümsemeyle kıvrılır. Elleri teslimiyetle havaya kalkarken başını hafifçe sallar. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama seni en yakın kasabadan 20 mil uzakta bırakamam." 20 mi? "Aslında şanslısın. Baraja gittikten sonra tesadüfen buradan geçiyordum. Biraz dolaşmaya karar verdim ve eve çok uzun yoldan gittim. İyi ki de öyle yapmışım," diye son cümleyi vurgulayarak, elini çenesinden geçirip beni baştan aşağı süzer. "Bütün gece burada kalabilirdin, hiçbir araba geçmezdi."

Hangi baraj? Hoover barajı gibi mi? Ben neredeyim?

"Şanslı," diye tekrar ediyorum, dilimde bu kelimenin ekşiliğini tadarak, çünkü daha önce kendimle ilgili olarak bu kelimeyi hiç kullanmadığımı düşünüyorum. Bu durumun absürtlüğüne gülmek istiyorum neredeyse. "Adın ne?" diye soruyorum, gözlerine bakarak. Kahverengi olabilirler diye düşünüyorum. Tam emin değilim, ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Saçları hafif dağınık, üstleri uzun, yanları kısa. Bu ışıktaki neredeyse anlaşılmaz olan rengi, gözleri kadar koyu görünüyor. Güçlü, keskin çenesi, tembel bir adamın sakallarıyla kaplı.

O bir oduncu, diye düşünüyorum. Hem de seksi bir oduncu.

Gülümüyor ve dişleri mükemmel. Beyaz ve düzgün. Onun sertliğine ilginç ve hoş bir tezat oluşturuyor. Ve o gülümseme.

Vay canına. Nedense beni rahatlatıyor. Sanki diş hijyeninin kalitesi ve muhteşem gülümsemesi karakterinin bir göstergesiymiş gibi. Ne zaman bu kadar aptal bir kız oldum ben?

"Jake," diyor, beni yavaşça, tembelce süzerken, gözleri yüzümü tekrar bulmadan önce her santimimi tarıyor. Yüzümdeki her bir özelliği incelerken ifadesi değişiyor, şüpheci ve temkinli hale geliyor. Beni tanıyor mu acaba? Umarım tanımıyordur. Nedense sanmıyorum. Bu bölgede tanındığımı hayal edemiyorum. "Seninki ne?"

Adım. Ve işte burada tereddüt ediyorum. Ona hangi adımı söyleyeyim? Kesinlikle gerçek adım değil. "Mia," diyorum, gözlerimi onunkilerden kaçırarak.

"Tamam, Mia. Orada tutmak istediğin eşyalarını alıp beni takip et. Arabana çekiciyle şehir merkezine götürebilecek bir arkadaşım var."

Başımı sallıyorum, ama cevap verme fırsatım olmadan, etkileyici silueti bir ışık halesiyle çerçevelenmiş olarak kamyonetine doğru uzaklaşıyor. Çalınan arabanın yolcu koltuğundan çantamı almak için hiç vakit kaybetmiyorum.

Dudaklarımı ısııyorum. Burada ihtiyacım olan başka bir şey var mı? Beni bu arabayla ilişkilendirebilecek bir şey?

Arabayı nereden aldığın ve parmak izlerin dışında?

Düşünmeden bir dizi küfür mırıldanıyorum. Bu araba yakalandığı anda ben de yakalanacağım. Ama bu adam, arabayı çekebilecek birini tanıdığını söylüyor, belki ona nakit para verip arabayı elinden çıkarmasını sağlayabilirim. Kimse farkına varmaz.

Bagaja doğru yürüyerek, onu açtım ve valizlerimi tek tek çıkarıp tozlu yere koydum. Jake çoktan oradaydı, beni bekliyordu, farları arabamın arkasına ışık tutuyor, görmem için yol açıyordu. Plakam da görünüyor ve içimden bir ürperti geçiyor. Kalın harflerle yazılmış TEXAS kelimesi ve eyaletin resmi. Artık çok geç, iç çekiyorum. Umarım çok dikkatli bir adam değildir.

Jake sessizce valizlerimden birini kaldırıyor. Ben de onu takip ediyorum, diğer valizi arkamda sürükleyerek, tekerlekleri çatlamış toprağa takılıyor. Onun kamyoneti ile benim arabamın arasından geçiyoruz ve sonra yolcu tarafındaki kapıyı benim için açıyor. Valizimi elimden alıyor, zahmetsizce kaldırıyor ve diğer valizimle birlikte yolcu tarafındaki küçük arka koltuğa atıyor.

Etkileyici büyüklükteki eli koluma dokunmak için uzanır ve içgüdüsel olarak, parmakları ateşten yapılmış gibi geri çekilirim. "Bana dokunma," diye terslerim.

Elleri havaya kalkar, koyu renkli gözleri büyür. "Sadece sana yardım etmek istemişim." "Oh. Üzgünüm, ama sanırım başarabilirim, teşekkürler," derim, küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Kendimi temiz, serin kabine kaldırıyorum ve odunsu kolonya ve yeni arabanın cezbedici kokusunu içime çekiyorum. Bu kamyonet güzel. Tahminimce pahalıdır — koltukların yumuşak derisi, ahşap paneller ve düğmeler, kadranlar ve her türlü teknolojiyle dolu devasa gösterge paneli göz önüne alındığında.

Sonra aklıma geliyor. Arabamı çeken adam, ben onunla anlaşmaya varmadan önce bunu araştırabilir. Mümkün olduğunca uzağa gitmem lazım. Belki de kimseyi aramaması daha iyi olur. Arabayı burada, ıssız bir yerde bırakırsak.

"Arkadaşını aramana gerek yok," diyorum, o arabaya binip emniyet kemerini takarken. "Arabayı burada bırakabiliriz. Sanırım arızalı ve çok eski. Yakınlarda yeni bir tane alabileceğim bir yer var mı?" Riskli olacak, ama başka seçeneğim var mı? Ayrıca, kısıtlı bütçemle ne tür bir araba alabileceğimi de bilmiyorum. Muhtemelen az önce bindiğim arabadan daha iyisi olmaz.

Jake bana uzun uzun ve sertçe bakar. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Bu beni endişelendirir ve buradan gitmek için sabırsızlanmamı sağlar. Sanki o gözleriyle içimi görebiliyormuş gibi hissederim ve pozisyonumu veya bakışlarımı değiştirmemek için tüm gücümü kullanırım. Kahverengi gözler konusunda haklıydım, ama bunlar sıradan kahverengi gözler değil. Sıcak, sütlü çikolata rengindeler.

"Arabanızı burada bırakırsak, polis eninde sonunda onu alacak." Tepkimi görmek için beni dikkatle izliyor ve kalbim göğsümde deli gibi atıyor olsa da, stoik maskemi korumak için elimden geleni yapıyorum. "Ve sabaha kadar hiçbir yer açık olmayacak."

Nefesim kesilirken gözlerim kapanır. Otobüse veya trene binebilirim, ama bu son çare ve bu gece bir tane bulabileceğimi sanmıyorum. "Burada mahsur kaldım," diye fısıldarım kendime. "Neredeyim?" Bu noktada daha çok meraktan soruyorum.

"Henderson veya Boulder şehrinin hemen dışında, nereye gittiğine bağlı olarak," diye cevaplıyor ve kaşlarını çatılıyor. "Nevada," diye ekliyor.

Henderson, Nevada mı? Las Vegas'a göre nerede olduğunu hiç bilmiyorum, ama hatırladığım son tabelalar oydu. Tanrım, başım belada.

Şimdi ne yapacağım ben?

İkinci Bölüm

Mia

'den şehre yolculuk uzun ve sessiz geçiyor. Henderson'dan geçiyoruz ve yol alırken, bana nereye gitmek istediğimi hiç sormadığını fark ediyorum. Otoyolda ilerlerken takip ettiğimiz tabelalar Las Vegas'a ait olduğu için, oraya gitmek istediğimi varsayıyor. Başka bir şey önermeye zahmet etmiyorum. Las Vegas bana en fazla seçenek sunuyor ve zaten bu gece oraya gitmek niyetindeydim.

Radyo açık, ama sesi o kadar düşük ki, gerçek müzikten çok arka planda bir uğultu gibi. Hangi şarkının çaldığını bile anlayamıyorum. "Sence arabada ne sorun var?" diye soruyorum, sessizliği daha fazla kaldıramayacağım için.

"Bilmiyorum, ama tahmin etmek zorunda kalsam, motorun oldukça büyük bir yağ sızıntısı nedeniyle bozulduğunu söyledim."

"Tamiri pahalı mı olur?"

Hafifçe gülümsüyor ve elini sakallı çenesine sürtüyor. Tepkisi beni sinirlendiriyor. Benim durumumda komik olan hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Ama sanırım ne kadar çaresiz olduğumu bilmiyor.

"O araba muhtemelen senden daha yaşlı ve en az on yıldır üretilmediğini düşünürsek, tamir ettirmeye değmez diyebilirim. Ama bu senin kararın, benim değil."

İçimi tırmalayan ve beni boğmaya çalışan her şeyi yutarak iç çekiyorum. Ya da arabasına kusmamı engelliyor. "Beni otobüs veya tren istasyonuna götürebilir misin? Parasını ödeyebilirim," diye ekliyorum.

Jake bana doğru bir bakış atar, sonra tekrar karanlık yola döner, farları otoyolun sarı çizgilerini aydınlatır.

Sessizdir ve bu sessizlik, sabırla beklerken dikkatimi ona çeker. Hâlâ çenesini ovuşturuyor, düşünüyordur herhalde. Sonunda başını bana doğru çevirir. Loş ışıklı takside bile, beni okumaya çalıştığını anlayabiliyorum. Gözleri, yola dönmek zorunda kalmadan önce beni yavaşça süzer. "Geç oldu," diyor ölçülü bir ses tonuyla. "Las Vegas bütün gece açık bir şehir, ama bu otobüs terminaline gitmenin iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez."

"Anlamadım."

"Sen genç bir kadınsın. Hem de çok güzel bir genç kadın. Ve yalnızsın. Vegas'taki otobüs terminali bu saatte güvenli bir yer değil."

Başımı sallıyorum, ama boğazımdaki düğümden dolayı konuşamıyorum. Las Vegas'ta olacağım gerçeği bana biraz rahatlık veriyor, çünkü burası çok sayıda turistin geldiği büyük bir yer. "Tamam," diyorum sonunda. "Peki ya bir otel?"

Sonunda mantıklı davrandığımı belirten bir ifadeyle başını sallıyor. "Bunu yapabilirim. Ne tür bir yer arıyorsun?"

Soru sormayan ve kredi kartı veya fotoğraflı kimlik kartı istemeyen herhangi bir yer.

kim

lik. Artık dünyada böyle bir yer yok.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden cevap vermiyorum.

Bu

Bu boğucu. Kesinlikle korkutucu. Kaçtığım her şey bu ve yine de, işte yine buradayım, beni felç eden bir durumda başımı aşan bir durumda. Arabam yok. Kalacak yerim yok. Çıkış yolu yok.

"Arayabileceğin kimse var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ağlamayı reddederek boğuk bir sesle. Hayatımdaki tek insanlar, kaçtığım insanlar. Yalnız olduğumu söylediğinde haklıydı. Öyleyim. Kimse yok.

"Nereden geliyorsun?" Cevap vermiyorum.

"Nereye gitmeye çalışıyorsun?" Yine sessiz kalırım.

Derin bir nefes alır, benim kendime sinirlendiğim kadar bana da sinirli olduğu bellidir. Ve ona. Ona da sinirliyim, ama buna hakkım olmadığını biliyorum. O bana karşı hep nazik davrandı, ama ben buna dayanamıyorum. Sorularına ve yardımseverliğine tahammül edemiyorum. Hiçbirine tahammül edemiyorum. O arabanın eski olduğunu biliyordum. Roderigo'nun onu uzun zamandır kullanmadığını biliyordum. Ama anahtarı çevirdiğimde çalıştı ve içinde benzin vardı. Başka bir araba alamazdım ve kesinlikle bir tane satın almayacaktım.

Bu gece beni götürdüğü yerden ayrılmamın imkanı yok. Kredi kartı gerektirmeyen bir otelde hiç kalmadım. Tüm kartlarımda gerçek adım yazıyor. Öylece ayrılmak, dürtüsel ve son derece aptalca bir hareketti. Çok aptalca.

Şimdi kapana kısıldım.

Onun beni bulup eve geri götürmesi sadece an meselesi.

Ve sonra kendimi kaybettim. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve kırık bir musluk gibi gözyaşlarım akmaya başladı. Titriyor ve sallanıyordum, hıçkırıklar birbiri ardına içimden çıkıyordu. Bir yabancıнын önünde ağlayarak rezil olduğumu umursamıyordum bile. *Şimdi ne yapacağım?*

"Hey," diyor yumuşak bir sesle. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Kafamı sallarım, ellerim hala gözlerimi kapatıyor, çünkü bu adamın hiçbir fikri yok.

"Dinle, seni gidecek bir yerin olmadan dükkanda bırakmayacağım. Bunu yapmam. Arkadaşımınla konuşup sana bir otel bulacağız."

Yine başımı salladım, ellerim kucağıma düştü ve ona baktım. "Otele gidemem."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Nedenini söyleyebilir misin?" diye sordu.

Yine başını salladı. "Seni otobüs durağında bırakamam. Burası gerçekten güvenli değil. Şaka yapmıyorum. Vegas'ı bilmiyor olabilirsin, ama ben biliyorum."

Güvensizliğin gerçek anlamını hiç bilmiyor. Gerçek kabusların ne olduğunu bilmiyor. "Bu kararı sen veremezsin." Beni götürmezse taksiyle giderim. Param var. Beni götürdüğü garaj o kadar da uzak olamaz.

Yüzünü eliyle ovuşturduktan sonra avucunun içini direksiyona vurdu. "Tamam, peki ya şöyle yapalım? Benimle işe gel, ben de birkaç telefon görüşmesi yapayım," dedi. Sağ elini direksiyondan çekip bana doğru uzattı, sanki bana dokunacakmış gibi, ama sonra vazgeçip elini tekrar direksiyona koydu. "Bir çaresini buluruz. Bu gece seni gidecek bir yerin olmadan bırakmayacağım."

Biz, diyor. Sanki bu işe yatırım yapmış gibi "biz" kelimesini kullanıyor. Ama neden? "Neden bana yardım ediyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülüyor ve ses tonunda bir şey var ki, onu net görebilmek için son gözyaşlarımı siliyorum. Bu gülüş, onun hiçbir fikri olmadığını gösteriyor. "Yalnızsın ve Vegas'ta mahsur kalmışsın. Yani, pek de orijinal bir durum değil."

Ona sert bir bakış attım. Ne kadar kaba bir yorum.

Sanırım az önce sınırını aştığını fark ediyor, çünkü hemen ardından şöyle devam ediyor: "Yardıma ihtiyacın var ve ben genç bir kadını gidecek yeri olmadan kendi başına bırakacak türden bir adam değilim." Burada duraksıyor, ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. Çok koyu renkli gözleri, gösterge panelinin mavi ışığında parlıyor. "Ya da belki de

gözyaşlarına dayanamıyorum. Sebep ne olursa olsun, sana yardım edeceğimi söyledim ve ciddiye aldım."

Yola geri dönüp sürüşe odaklanır ve konuşmayı bitirir.

Onun profiline bakarak, gerçekten böyle biri olup olmadığını merak ediyorum. Daha önce hiç bu kadar özverili biriyle tanışmamıştım. Kulağa kötü geldiğinin farkındayım, ama bu bir gerçek. Tanıdığım herkesin yaptıkları şeylerin arkasında bir amaç vardı. Hayır işleri yaparken bile, bunun nedeni vergi indirim ve görünüş idi. Ne kadar üzücü, değil mi? Ama bu adam bana yardım etmeyi teklif ediyor ve ben de bunun bir tuzağı olup olmadığını merak ediyorum.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Başını birden çevirir ve bir anlığına, sorduğum için kırılmış gibi görünür. Ya da belki de o ifade tiksinti idi, çünkü böyle bir soru birçok şekilde yorumlanabilir. Ama bu bir soru, teklif değil. Cevap vermez ve bunun onun için olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu bilemem. Kızgın bir şekilde radyosunun düğmesini çevirir ve beklediğim gibi country müzik ya da metal değil, Arctic Monkeys çalmaya başlar.

Kendime ve sefil durumuma rağmen gülümsüyorum. Hizmetçim Anthony'nin oğlu bu grubu severdi, bu yüzden onları tanıyorum. Bana bu albümü çalardı, ama babam birlikte vakit geçirdiğimizi öğrendikten sonra, eve gelmesini yasakladı.

"Onları tanıyor musun?" diye sorar Jake şaşkınlıkla. Kaşlarını çatarak başımı ona doğru eğiyorum. Bunu nasıl anladı? "Sen de mırıldanıyorsun," diye cevaplar, benim sormadığım soruyu yanıtlayarak.

Oh. Oops. "Evet. Onları tanıyorum. Ama çok iyi değil. Sadece birkaç şarkılarını."

Koltuğunda kıpırdanır ve gözlerime bakar, sonra hızla yola geri döner. "Aksanın var," diye başlar ve devam etmeden önce derin bir nefes alır. "Ve plakan Texas'tan. Oradan mısınız?"

Cevap vermedim, bunun yerine pencereden dışarı baktım ve şehri dolambaçlı yollardan geçerken yavaşça yaklaştığımız Las Vegas şeridini seyrettim.

"Başın belada mı?" Bu soruya gülmek istiyorum, ama o ciddi. Dürüst bir cevap veremem. "Polis seni mi arıyor?"

Bunun cevabını da bilmiyorum.

Ona bir cevap vermem gerektiğini anlıyorum. Bana yardım ediyor ve muhtemelen bir suçluya yardım ettiği için tutuklanmayacağından emin olmak istiyor. "Eğer sorduğun buysa, ben kanunları çiğnemedim."

"Kaçak mısın?"

Alaycı bir şekilde, uzun saçlarımın uçlarını parmaklarımla tarayarak, "Yirmi iki yaşındayım," diyorum, umarım evden kaçan reşit olmayan bir çocuk olmadığımı anlar. Evden kaçan bir yetişkin olmam ise tamamen farklı bir konu. "Ve bana yardım etmek zorunda değilsin."

Başka bir şey söylemez. Direksiyonundaki bazı düğmelere basar ve ses sisteminin sesi yükselir, konuşmayı imkansız hale getirir. Eminim beni arabasına aldığı için pişman olmuştur. Ben onun yerinde olsam pişman olurum. Birkaç dakika sonra, Healey & Sons yazılı bir benzin istasyonuna girer. Ana bina ve garaj kısmen karanlıktır, ama benzin pompaları hala parlak bir şekilde aydınlatılmıştır. Dikkatimi verince, ana binanın içinde birinin ayaklarını tezgahın üzerine uzatmış olduğunu fark ederim.

"Bu Brennan." Jake adamı işaret ediyor. "Kasabada çekici hizmeti veriyor ve arabayı bir yere götürebilir." Gözlerim Brennan'da kalıyor. O araba konusunda ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Buraya gelmemiz yarım saat sürdü, ama durumumla ilgili cevaplar hala belirsiz. "Burada bekle, tamam mı?" Beni içeri alıyor ve yakından izliyor. "Onunla konuşacağım ve her şeyi ayarladıktan sonra seni bir otele götürebilirim."

Havayı dışarı üflerim, ama hemen geri çekerim. Otele gidemem. Az önce ona söyledim.

"Bir yer biliyorum. Güzel bir yer ve buradan çok uzak değil." Güzel yerler bu gece benimle ilgilenmek istemiyor.

"Tabii," zoraki bir gülümsemeyle söylüyorum. "Kulağa harika geliyor." Ve bunu söylemek için başka bir fırsatım olmayacağı için, vücudumu ona daha iyi bakacak şekilde çevirip, "Teşekkürler, Jake. Beni yol kenarından alıp buraya getirdiğin için. Bana yardım etmek için bu kadar çaba gösterdiğin için," diyorum.

Bana çarpık bir gülümsemeyle karşılık verir, boynunun arkasını ovuşturur. Gözleri yüzümde dolaşır ve sonra kamyonetten atlar. Ana binaya doğru yürüdüğünü izlerim. Hatta bir dakika durup onu takdir ederim. O içeri girer girmez, kamyonetten inerim, valizlerimi alıp koşarım. Onları caddeye sürükleyerek benzin istasyonundan uzaklaşıyorum. Her yerde taksiler var ve bir parçam bir taksi durdurup binmek istiyor, ama nereye gideceğim ki?

Bu saatte otobüs terminali güvenli olmadığı konusunda muhtemelen haklı. Saat sabahın birini çok geçiyor ve sokaklarda epeyce insan olsa da, çoğu sarhoş ve gürültücü ve yanlarından geçerken bana sarkıntılık ediyorlar. Ya da belki son kısmı benim kafamda, ama öyle hissediyorum. Las Vegas şeridine doğru yolumu bulduğumda midem düğümleniyor. Burası çok aydınlık. Göz kamaştırıcı, neredeyse yönümü şaşırtacak kadar ve her yöne yürüyen insanlarla daha da kalabalık. Erkekler fahişeler için el ilanları dağıtıyor ve kadınlar mücevherli bikiniler giyip hoş gülümsemelerle dolaşıyor.

Havaalanına gidebilirdim, ama kimliğimi kullanmak büyük bir risk ve beni arayanlara önemli bir ipucu olurdu.

Bunu düşünürken, şeridi çevreleyen devasa otellerden birinin önünde duruyorum. Bu şehirde bir kadının kaybolmasının klişe olduğunu söylemişti ve şu anda ona inanıyorum. Çünkü tam da öyle hissediyorum. Bir klişe gibi.

"Hey," diye seslenen biri, beni hayallerimden ve devasa altın yapının önünden uzaklaştırıp, bana doğru gelen bir grup erkeğin yanına çekiyor. Beni baştan aşağı süzdüler, valizlerimi ve kaybolmuş ifademi incelediler. Sonra, bana seslenen kişi, kanımı donduran bir şekilde sırtıttı. "Biraz kaybolmuş görünüyorsun, bebeğim. Neden bizimle gelmiyorsun? Yolunu bulmana yardım etmek isteriz."

Ona başımı sallıyorum, bu adamların bana neler yapabileceğini düşününce midem bulanıyor. "Teşekkürler, ama ben hazırım. Kocam beni bekliyor." Sonra devasa altın rengi otele giden rampadan yukarı çıkıyorum. Arkama bakmıyorum ve onlar da beni takip etmiyorlar. Sanırım bir plan yapana kadar bu yer, Turner Grand, işimi görecek.

Üçüncü Bölüm

Mia

"Check-in mi yapacaksınız, hanımefendi?" diye soruyor vale, otelin büyük cam kapısını benim için açarken.

"Uh," diye duraksıyorum, soru beni hazırlıksız yakaladı, ama iki valiz taşıyorum ve otele giriyorum, bu yüzden "Evet" diyorum.

"O sırada bagajlarınızla yardımcı olmamı ister misiniz?" Kafamı sallayıp zoraki bir gülümseme takındım. "Hayır, halledebilirim. Ama teşekkürler."

Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verir ve başka bir şey önermez. Binicilik botlarımın küçük topukları lobinin mermer zemininde tıklıyor. Atriyumun ortasında Yunan tanrılarının taştan yapılmış bir çeşmesi var, tavan ise içinden aydınlatılmış gibi görünen süslü, çok renkli camlarla kaplı. Solumda, check-in yapan insanlarla dolu büyük bir resepsiyon alanı var. Bana en yakın tezgahın yanında, konsiyerj alanı var. Şık giyimli, takım elbiseli adamlardan biri, ben yaklaşır yaklaşmaz başını kaldırıp beni fark ediyor. Beni baştan aşağı süzdü. Dağınık olduğumu biliyorum. İki gün arabada ve bolca gözyaşı. Hızla uzaklaşıyorum, nereye gittiğimi bilmeden.

Gerekenden çok daha uzun süre dolaşıyorum, adrenalin dalgası azaldıkça yorgunluk artıyor. Jake. Ondan kaçtığım için kendimi kötü hissediyorum. O... nazikti. Yardımseverdi. O kadar yakışıklıydı ki, kahverengi gözlerine bir kez bakmak içimi eritti. Bu düşünceye gülmek üzereyim, zihnimde kendimi sarsıyorum. Şu anda içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında, buna odaklanmak ne kadar saçma.

Ne kadar uzun süre dolaşırsam, o kadar yoruluyorum. Ayrıca çalışanların ve sarhoş erkeklerin dikkatini daha fazla çekiyorum ve gidecek yolum ve bakacak yerim kalmıyor. Havuzun tabelasını görüyorum ve başka nereye gideceğimi bilemediğim için o tarafa yöneliyorum. Burası daha sessiz, binanın bu kısmındaki dükkanların hepsi kapalı ve hareketin çoğu kumarhane ve barların olduğu yere geri dönmüş.

Havuz girişinin yanındaki kapılardan biri dikkatimi çekiyor, çünkü hafifçe aralık ve önünde inşaat halinde olduğunu belirten bir tabela var. Etrafta kimse yok. Sola bakıyorum.

sağa bakıyorum. Sonra başımı eğip yüzümü sayısız kamera sisteminden uzak tutarak koşmaya başlıyorum. Açık kapıdan geçip valizlerimi de yanıma alıyorum. İçeri girdikten sonra kapı arkamda gürültülü bir sesle kapanıyor.

Donup kalıyorum, kaçınılmaz güvenlik görevlilerinin gelmesini beklerken kıpırdamadan duruyorum. Ama iki dakika geçtikten sonra kimse gelip beni götürmüyor ve ben de sıcak yaz gecesine çıkıyorum. Esinti üzerime esiyor, saçlarımı dalgalandırıyor ve beni hafif klor kokusuyla sarıyor. Botlarım sert zeminde yüksek sesle tıkıyor, ses gece boyunca yankılanıyor ve beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor. Nereye? Hiçbir fikrim yok. Sadece saklanacak bir yer bulmam gerekiyor. Oturup, meraklı ve dikizleyen gözler olmadan düşüncelerimi toparlayabileceğim bir yer.

Arka duvarda, "Spa Çıkışı" yazan tabelanın yanında, çalıların kısmen engellediği bir şezlong var. Doğruca oraya yöneliyorum, valizlerimi yanıma çekip şezlonga uzanıyorum, kıvrılıp kendimi olabildiğince küçük hale getiriyorum. Sonra dinliyorum. Geceleyin havuzun seslerini, şelalenin ve ağaçların hışırtısını ne kadar süre dinlediğimi bilmiyorum, ama sonunda gözlerim kapanıyor ve zihnim dalıp gidiyor, ancak kaçtığım her şeyin görüntüleri beni uyandırıyor.

Başım içgüdüsel olarak dönüyor, kalbim deli gibi atıyor, göğsüm panik içindeki nefeslerle zorlukla nefes alıyor. Karanlık üzerime çöküyor ve neredede olduğumu hatırlamaya çalışırken hıçkırıklarımı yutuyorum. Havuz. Otel. Las Vegas. *Tanrım*. Buraya nasıl geldim? Bu umutsuz durum nasıl hayatımın bir parçası oldu?

Biraz rahatlamlıyım.

Kaçtım. Başardım. Ama korkum bir gram bile azalmadı. Hatta daha da kötüleşti. Bir an için, aceleyle kaçtığım için pişman oldum. Evsizim. Arabam yok. Kullanılabilir kimliğim yok. İşim yok. Param az. Bir sığınağa gidebilirim. Dışarıda uyumaktan daha güvenli olabilir. Ya da sadece nakit para gerektiren bir motel veya daire gibi kalacak bir yer bulmaya çalışabilirim.

Nefes al. Bölümlere

ayır. Nefes al.

Her şeyi bastır. Nefes al.

Bir plan yap.

Şezlongumda otururken, kabusumdan kalan teri alnımdan siliyorum. Hayatımı ve seçeneklerimi değerlendirirken kalp atışlarım sonunda normale dönüyor. Hayır. Hayatıma odaklanamam. Bunu atlatmaya odaklanmalıyım. Doğru. Odaklan.

Bavullarıma bakarken iç yanağımı ısıyorum. Onları taşıyamam. Annem, onları ve içindekileri çöpe atacağımı bilse mezarında ters dönerdi. Ya da satacağımı. Belki satabilirim? Bir değeri olmalı. Bavullar ve içindekiler tasarımcı marka.

İlk valizin fermuarını açıp kapağını kaldırıyorum, ardından ikincisini de. Sonra son dakikada içine attığım büyük sırt çantasını çıkarıp ihtiyacım olan kıyafetlerle doldurmaya başlıyorum. Ayakkabılar. Gömlekler. Şortlar. Bluzlar. Güzel pantolonlar. İç çamaşırları. Sırt çantası dolana kadar devam ediyorum. İşimi bitirince valizleri kapatıp koltuğun diğer tarafındaki duvara yaslanıyorum ve zihnimde bir liste yapıyorum.

Sahte bir kimliğe ihtiyacım var. Muhtemelen sahte bir sosyal güvenlik kartına da. Bir ya da iki ya da üç işe ihtiyacım var. Banka soymadan, mümkün olduğunca çok para biriktirmem gerekiyor. Gümrükten geçebilecek sahte bir pasaport imkansız görünüyor.

Küçükten başlayıp yavaş yavaş ilerlemem gerekecek.

Ama neyse. Burası Las Vegas. Saklanmak, sahte bir hayat kurmak ve hızlı para kazanmak için bir şehir varsa, o da burasıdır. Günah işlemek gibi, ama daha kolay. Gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gülmekten gül Mia... Jones? Tabii. Bu olur. "Artık hayatın bu, Mia Jones," diye yüksek sesle kendime söylüyorum. Bu bir moral konuşması. Kendimi cesaretlendirmek için bir yol. Yıkılmış yıkımı uzak tutmak için bir yol.

Kesin olan bir şey var, eve gidemem.

Henüz değil. Belki de hiç gidemeyeceğim.

Bir şey daha kesin, eski halimi orada bırakıyorum.

Yeniden başlamak gerekiyor. Kendimi yeniden keşfetmem gerekiyor. Her zaman hayalini kurduğum kadın olmalıyım. Kendine güvenen, zeki, kontrolü elinde tutan kadın. Tüm cevapları bilen ve korkusu olmayan kadın.

Karşılık verebilen kadın.

"Sen buraya ait değilsin." Derin bir erkek sesi birdenbire duyulur ve ben şezlongdan o kadar yüksek zıplarım ki yere düşerim, dudaklarımdan şaşkın bir çığlık çıkar.

"Üzgünüm. Kahretsin. İyi misin?" Karanlık gölgelerin içinde duran iri yarı bir adam bana uzanır ve kalkmama yardım etmeye çalışır.

Geri çekilip şezlongun metal kısmına çarparak, sanki bana vebalıymışım gibi dokunmaya çalışmış gibi kolumu göğsüme bastırırım.

"Tamam." Elini geri çekip, dik ve uzun boylu bir şekilde ayağa kalkar. "Dokunma. Senin gibi bir kızın burada ne işi var?"

Yukarı bakıp saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyorum, ama yine de pek bir şey göremiyorum. Havuz alanının bu kısmında aydınlatma sınırlı. Ama siluetinden bu adamın iri olduğunu anlayabiliyorum. Ne giydiğini tam olarak anlayamıyorum, ama üniforma gibi görünmüyor. Çoğunlukla, kocaman kollarının derisini ve bacaklarında kot pantolon gibi görünen şeyi görebildiğim için. "Ben, şey..." Ve sonra yine yıkılıyorum. Bunu yapamıyorum. Ağlayan bir bebek ve kazanmak yerine kaybeden bir kız gibi hissediyorum ve her şey bir anda üstüme üstüme geliyor. Uykusuzluk, hayatımın her yönüyle berbat olması ve bu gece bana yardım etmeye çalışan ya da çalışmayan çok fazla erkek. "Üzgünüm," diyorum, yüzümü silip çantamı ve sırt çantamı alıyorum. "Gideceğim."

"Ah tatlım," diyor, ve o güneyli aksanı beni gülümsetiyor. Neden? Bilmiyorum. Ama dibe vurduğunda, iyi hissettiren en ufak şeye bile tutunursun, ve güneyli aksanı da belli ki tam da ihtiyacım olan şeydi. "Seni kovmuyorum. Sadece senin gibi güzel birinin neden burada saklandığını merak ediyorum."

"Bana zarar verecek misin?"

Neden bu soruyu bu kadar açıkça sorduğumu bilmiyorum. Belki de resmen aklımı kaçırdım ya da sabrımın sonuna geldim. Kendimi toparlayıp şezlonga geri kayıyorum, çünkü bana zarar verecekse, bunu yaparken sert zeminde olmak istemem.

"Sana zarar vermek mi?" diye meydan okurcasına sorar, sesi bir oktav yükselir, tonunda şok ve inanamama karışımı vardır. "Ben kadınları severim." Sonra hafifçe kıkırdar. "Bazılarına göre belki biraz fazla. Ama senin sorduğun şekilde onlara zarar vermek, hiç olmadı ve asla olmayacak. Bu yüzden mi buradasın? Bir adam sana sert davrandı mı?"

Gülüyorum. Yine, kahkaham biraz çılgınca geliyor. Bir adam mı? Beni hırpaladı mı? Evet, çok komik. Sırf bu benim hayatımın hikayesi olduğu için. Sırf onun bunu söyleme şekli bunu çok acı verici bir şekilde yetersiz kıldığı için. Sanki istemeden önemsiz olmayan bir şeyi önemsizleştiriyormuş gibi.

"Gitmem mi gerekiyor?" Bunun yerine, doğrudan sorulardan kaçınmak bu gece benim için önemli gibi görüldüğü için, bu soruyu soruyorum.

"Hayır," diyor yavaşça, beni kriz balonuma davet etmemiş olmama rağmen, dikkatlice yanıma, şezlonga oturuyor. Las Vegas güneşinde dondurma eriyen dünyama. "Burada kalabilirsin. Ve yardıma ihtiyacın olursa, ben sana yardım edebilirim."

Kafamı sallıyorum, parmakları rahatça birbirine dolanmış, kucığındaki büyük ellere bakıyorum. Yumruklarını sıkmamış. Sert bir duruşu yok. Sesindeki samimiyet beni zayıflatıyor. Zaten aşırı çalışan beynimi karıştırıyor. "Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü yalnızsın. Çünkü lanet olası bir şezlongda oturmuş, Las Vegas'ta bir havuzun karanlığında saklanıyorsun, etrafın valizlerle çevrili. Çünkü ağlıyorsun, korkuyorsun ve sana zarar verip vermeyeceğimi soruyorsun, ben ise kadınlara karşı bu tür şeylere tahammül edemeyen bir erkeğim."

"Bu gece bana yardım etmeye çalışan ikinci erkeksin. Bu Las Vegas'ta normal bir şey mi, yoksa ben yanlış insanlarla mı takılıyorum?"

Gülüyor, elini saçlarında gezdiriyor, sonra dirseklerini dizlerine dayayıp uzaklara, boşluğa bakıyor. "Bilemem. Ama kulağa öyle geliyor, belki de ikincisi."

"Kaçıyorum," diyorum, Jake'e söylemediğim bir şeyi neden ona söylediğimi merak ederek. Belki de beni cesur yapan karanlıktır. Belki de Jake'den hoşlandığım ve ona ne kadar acınası bir insan olduğumu bilmesini istemediğim içindir. Ya da belki de Jake içimde bu ateşi yaktığı için, gerçeklerim beni içten içe yakıp kül etmeden önce konuşmak istediğim içindir. Aslında, bu adam yerine Jake'in yanımda olmasını dilerdim.

"Ben Maddox Sinclair, Kaçak. Tanıştığımıza memnun oldum." *Tanrım.* Gülüyorum. Çok gülüyorum ve sanırım bu hayatımda ilk kez içten gülüyorum. Hayatımda ilk kez. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Omuz silkiyorum. Pes edip her şeyi riske atmak daha iyi. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Bu adam bana ne yaparsa yapsın, artık umurumda değil. Bu dibe vurma durumu moral bozucu mu yoksa güçlendirici mi, bilemiyorum. "Sahte bir kimliğe ihtiyacım var. Sahte bir sosyal güvenlik numarasına ihtiyacım var. Bir işe ve yeni bir hayata ihtiyacım var. Ve ciddi bir şekilde dayak atmayı öğrenmem lazım."

"Hmmm..." diye mırıldanır, sesi düşünceli, bakışları benimkilere kayar. "Sen polis misin?"

Yine kahkaha patlar. "Ciddi misin?"

Omuzlarını silkiyor, bana tam olarak dönüyor, karanlıkta beni okumaya çalışıyor. "Sormak zorundayım."

"Hayır. Kesinlikle polis değilim."

"O zaman sana yardım edebilirim. Aslında, tüm bu konularda."

Ona bakıyorum. Koyu renkli gözleri, havuz alanının zayıf ışığında parlıyor. O da bana bakıyor, tereddütsüz ve herhangi bir sempati veya acıma duygusu göstermeden. Ciddi. "Karşılığında ne bekliyorsun?" Bu, Jake'e sorduğum soruyla neredeyse aynı. Tamamen aynı anlamı taşıyor.

"Bu soruyu, senin burada uyumandan hoşlandığım kadar seviyorum. Sana kalacak gerçek bir yer bulabilir miyiz?"

Omuz silkiyorum. "Belki. Ama şimdilik burası benim yeni evim. Burayı seviyorum. Burada kendimi güvende hissediyorum. Dışarıdan gelen insanlar dolaşmıyor. Tabii, sen hariç."

"Ben burada çalışıyorum."

"Gördün mü," diye onu işaret ettim. "Aynen öyle. Burası özel bir yer. Tehlikeli mahalleler ya da tehlikeli insanlar yok. Sessiz ve karanlık. Bu iki şeyi de seviyorum."

"Bunu düşüneceğim, çünkü senin dışarıda uyuman bana hiç hoş gelmiyor."

"Başka bir yer bulacağıma söz versem?"

"O zaman sana yardım ederim, Kaçak. Sana dövüşmeyi öğretirim, sahte kimlikler ayarlarım ve seksi kıyafetler giymeyi sorun etmezsen, iyi maaşlı iyi işler bulurum."

"Seksi demek seks satmak demek değil, değil mi?"

Sanki onu yine kırmışım gibi içini çekti. "Hayır. Seksi, Las Vegas kulüplerinde veya restoranlarda giyilen uniformalar demek."

"Kabul ediyorum," diye söz veriyorum, çünkü dediğim gibi, kaybedecek neyim var ki? "Ama benimle oynuyorsan, bu bana zarar vermek için bir oyunsa, bil ki ben artık hiçbir şeyi umursamayan bir kıyım. Ve asla küfür etmem. En azından dışı vurmuyorum, bu da bu konudaki samimiyetimi gösterir."

"Burada bağ kurduğumuza göre, şunu bilmelisin, ben dışarıda çok küfür ederim ve umursayan bir erkeğim."

Gülümsüyorum. Maddox Sinclair'i sevdiğimi düşünüyorum.

"Hakkımda başka bir ilginç gerçek? Tek başına bir anne tarafından büyütüldüm. Hiç babam olmadı. Kadınlara o kadar saygı duyuyorum ki, bu komik bile değil. Kadınları seviyorum. Özellikle de benim yardımına ihtiyacı olanları. Ve sen, Kaçan Kız, benim yardımına ihtiyacın var."

"Yani, bana yardım edecek misin?"

"Öyleyim. Seni tam olarak olman gereken yere götüreceğim."

Sadece Maddox Sinclair bunun ne kadar imkansız olduğunu bilmiyor.

Dördüncü Bölüm

Mia

" , sen buraya yeni geldin," diyor bir kız, ben büyük sırt çantamı bir rafın altına ve bir kutu yığının arkasına saklarken. Hızla ayağa kalkıyorum, umarım ne yaptığımı tam olarak anlamamıştır, ve dönüp yüzümdeki gergin ifadeyi neşeli ve güler yüzlü bir ifadeye dönüştürüyorum.

"Evet." Geniş bir gülümsemeyle parıldıyorum. Bu sahte bir gülümseme. Benim hakkımda her şey sahte sayılır, ama benimkiyle aynı parlak kırmızı dudakları ve tenine uyan uzun, düz siyah saçları olan bu kız bunu bilmiyor.

İki hafta. Bu kasabaya geleli iki hafta oldu ve Maddox'un bana bulduğu işler, sahip olduğum tek şey gibi geliyor. Hayır, bunu sil. Onlar sahip olduğum tek şey. "İlk gece."

"Harika. Hoş geldin, ben Millie." Bir adım öne çıkıp elini uzattı. Uzun zamandır kimse benimle el sıkışmaya tenezzül etmemişti, bu yüzden bir an için bu hareket beni donduracak gibi oldu. Ama çabucak toparlandım ve elimi uzattım. "Burayı seveceksin. Diğer çalışanlar çok arkadaş canlısı ve patronlar da harika."

"Mia," diyorum, ama bunu söylerken neredeyse içimden çekiniyorum. "Sen de barda mı çalışıyorsun?" Kıyafetini inceliyorum. Aynı kırmızı dudaklara sahip olabilir, ama kesinlikle aynı kıyafeti giymiyor ve bu beni kaşlarımı çatmak istememe neden oluyor. O, kalçalarının ortasına kadar uzanan, kalın kırmızı kemerli, düğmeli beyaz bir gömlek elbise giyiyor, ben ise, eğildiğimde -birazcık, çok bile değil- popomun görüneceği kadar kısa, vücuda yapışan siyah bir elbise giyiyorum. Sanki bu yetmezmiş gibi, ön kısmı o kadar dekolte ki, hiç çaba sarf etmeden göğüs dekoltemi sergiliyorum.

"Hayır," diyor, sanki bu çok açıkmiş gibi, ki kıyafetlerimizin farkı göz önüne alındığında muhtemelen öyle olmalı. "Ben hostesim." Gözleri arka odanın çıkışına kayıyor, sonra bana geri dönüyor. "Dışarı çıkmam lazım, eminim senin de çıkman lazım. İyi bir vardiya geçirmeni dilerim. Belki sonra görüşürüz."

Ve bununla birlikte, gitti. Ben de "evet, sen de" ya da "bunu isterim" deme şansım bile olmadı, ki aslında istemezdim, ama yine de, onun bunu bilmesine gerek yok. Çantamın iyi

, arka odadan çıkıp kalabalık restoranın içinden geçtim. Burası Las Vegas'ın popüler mekanlarından biri, lounge alanları, iç ve dış mekan yemek alanları var. Ayrıca kırmızı, cam metro fayanslarla kaplı bir duvarı kaplayan devasa bir barı da var.

Kırmızı. Burası tamamen kırmızı renkle kaplı. En azından dekorasyon açısından öyle, çünkü duvarlar koyu renk ve zeminler eskitilmiş meşe ağacından yapılmış. İlk işe alındığımda Cal, birinin beni eğiteceğini söz vermişti. Ama kim olacağını hiç söylememişti, bu yüzden barın arka tarafındaki, personelin gelip gittiği girişe yaklaşırken tereddüt ediyorum, sanki birisi ortaya çıkıp bana ne yapmam gerektiğini söyleyecekmiş gibi etrafa bakınıyorum.

Garsonlar ve garsonlar telaşla koşturuyor, tepsilerini içeceklerle dolduruyor ve gerektiğinde süslemeler ekliyorlar. Onların yanından geçip, çalışacağım uzun şeride giden küçük bir köşeyi dönünce beni görmezden geliyorlar. Burada zemin kaymayı önlemek için kauçuk kaplı ve mekanın genel büyüklüğüne göre beklediğimden daha dar.

"Sen Mia olmalısın," diyor bana kısa, doğal olmayan platin sarısı saçları, koyu renk gözleri ve septum piercingi olan bir kız.

"Evet, benim," diye cevap veriyorum, sesimin şu anda hissettiğimden daha kendinden emin çıkmasını umarak. Aslında, altıma sıcıyorum. Daha önce hiç çalışmadım. Hiç değerli bir şey yapmadım. Hiç kendi paramla bir dolar bile kazanmadım. Bu, ilklerin gecesı. Heyecanla dolup taşmam gerekirken, mide bulantısı dışında başka bir his bulamıyorum. Ama para özgürlük demektir ve şu anda bu şaka değil.

"Mükemmel," diyor, sanki gecesini güzelleştirmişim gibi. "Ben Diamond. Umarım ne yapacağını biliyorsundur, çünkü Cal daha önce barmenlik yaptığını söyledi ve ben seni eğitemem."

"Oh." Ona göz kırpyorum. "Evet, daha önce barmenlik yaptım, ama kimse bana buradaki içecekleri veya kasayı öğretmedi."

Diamond bu sözlerime neredeyse hırlayarak tepki gösterdi. "Kippa gelmedi ve seni eğitmesi gerekiyordu. Bu gece sadece sen ve ben varız çünkü o kaltak yine bizi ekti," Kippa adlı kızın bizi yüzüstü bırakmasının benim suçummuş gibi vurguladı, "bu yüzden sana yardım edemem. Kendi başına yüzmeyi öğrenmen gerekecek."

Bunun üzerine, 12 cm topuklu botlarıyla dönüp işine geri döner ve beni etkili bir şekilde kovar. Kendi başıma yüzmek mi? Ne yapacağımı hiç bilmesem de, başka seçeneğim yok galiba.

"Affedersiniz bayan?" diye bağılıyor bir adam, dikkatimi çekmek için sinirli bir tavırla parmaklarını şıklatıyor. "Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

"Tabii ki," derim, yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle. Kalbim göğsümde sağır edici bir güçle ping pong topu gibi zıplıyor ve bana bu işi epik boyutlarda mahvedeceğini hatırlatıyor. "Ne alırsınız?"

"Grey Goose dirty martini, buzlu, üç tane mavi peynirli zeytinli."

"Hemen geliyor." Onun sinirli bakışına ağzımı kapalı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Hiçbir şeyin yerini bilmiyorum. İşe alındığımda sabah çok erkendi ve Cal bana etrafı gezdirme gereği duymamıştı. Bar menüsünü incelememiştim. İçeceklerin fiyatlarını bilmiyorum. Onların süslü tablet kayıt sistemini nasıl kullanacağımı bilmiyorum ve bilseydim bile, ona erişmek için gerekli şifreyi bilmiyorum. Diamond bana bir kez bile bakmadı ve ben bir bardak bulup buzla doldururken paniklemeye başladım.

Rocks buz demek. Dirty zeytin demek... Sanırım. En azından istediği votka türünü seçmeme yardım etti.

Daha önce barmenlik yaptığımı söylerken yalan söyledim. Maddox, bunu yapmam gerektiğini, yoksa kimsenin beni işe almayacağını söyledi. Ama insanlara içki hazırladım. Bu, hosteslik görevlerimin bir parçasıydı, çünkü babam, bunu personelin yapması yerine benim yapmamın daha kişisel bir dokunuş olduğunu düşünürdü. Cal benimle ilgili hiçbir şeyi kontrol etmedi. Sahte kimliğimi, satın aldığım sosyal güvenlik kartımı veya sahte iş tecrübemi. Hiçbir şeyi. Burası Las Vegas şeridindeki çok lüks bir oteldeki çok saygın bir restoran, bu yüzden Cal'ın beni arayıp işe alması, gerçeği gibi göstermeye çalıştığım saçmalıklara rağmen, beni hayrete düşürüyor. Sahte belgelerimi incelemesi için ona verirken korkudan neredeyse bayılacaktım. Aklıma gelen tek şey Maddox. O benim durumumu biraz biliyor ve ona bazı şeyleri anlatmış olmalı. Açıkçası bilmiyorum.

Ama bu, beni her gün rahatsız eden korkularımla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Peki bu panik? Bu panik bana daha yönetilebilir geliyor. Hala berbat olsa da.

Bir çalkalayıcıyı doldurup, bu pislik herifin kokteylini hazırlıyorum ve Tanrı'ya dua ediyorum ki bana nakit ödeme yapsın ve üstü kalsın desin. Sonra birisi gelip beni kurtarırsa ya da yardım etmeye karar verirse, siparişi daha sonra girebilirim diye düşünüyorum. İçkisini bitirip, cilalı ahşap bara bir peçete bırakıp

bardağa bir peçete bırakıp adamın içkisini önüne koyuyorum. Hâlâ bana somurtuyor. Yanlış mı yaptım?

"Hesap açmak istiyorum," diyor sert bir sesle. Şimdi başım belada.

"Size yardımcı olabilirim," diyor yanımdaki bir erkek sesi ve hissettiğim rahatlama neredeyse beni yere çökertiyor. Yukarı bakıp kurtarıcımın profilini görüyorum. Uzun boylu, ki bu benim için önemli bir şey çünkü ben 175 cm'yim ve aptal topuklu ayakkabılarımla birkaç santim daha uzuyorum. Boyu 1,80'den fazla. Saçları orta kahverengi ve aynı sıcak renkteki hafif bir sakal, köşeli çenesini çevreliyor. Başka bir şey ayırt edemiyorum, ama o pislik müşteriye gülümsediğinde, bir nefes alıyorum.

Aman Tanrım. O. Jake. Arabam bozulduğunda yol kenarında beni alan ve sonra ilk fırsatta bir gecelik ilişki gibi ondan kaçtığım adam. Sinirli bir enerji beni baştan aşağı kaplıyor, nefesimi kesiyor ve yanaklarıma sıcak bir kızarıklık getiriyor.

Beyaz düğmeli gömlek ve siyah pantolon giyiyor, diğer garsonlar gibi, bu yüzden burada ne işi olduğunu anlayamıyorum. Başının üzerindeki ılık bir gölge oluşturuyor, koyu saçlarını ve beyaz gömleğini ateşli kırmızı bir parlaklıkla parlatıyor. *Karanlık bir şeytan*, diye düşünüyorum. Ama kayıp ruhları lanetlemek yerine, onları kurtarıyor. Pislik müşteri ona başını sallıyor, ama teşekkür etmek gibi başka bir şey söylemiyor, içkisini alıp Jake'e kredi kartını uzatıyor.

Jake bana doğru dönüyor, gözlerimi yakalıyor ve beni bir kez baştan aşağı süzdürüyor. Yüzündeki ifade kararıyor, çelik gibi sertleşiyor. Hayatımda hiç bu kadar utanmış ve küçük hissetmemiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım uysalca, sesim aniden boğazımda takılır ve kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu barın arkasındaki tablete kadar takip ederim. O benim yönüme bakar ve yanaklarımdan ısındığını hissedirim, bakışlarım umutsuzca yere düşer - böyle gözlemlenirken doğal eğilimim budur. Onları yukarıda tutmaya zorlarım, kendimi güçlü kalmaya zorlarım.

Onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum. Seksi. İri. Kaslı. Ve tüm bu özellikleri nedeniyle korkutucu.

"Rica ederim. Sana yardım etmek benim işim galiba." Alaycı ses tonundaki acı not, beni mevcut duruma geri getirir.

"Ben, şey..." Buna söyleyecek bir şeyim yok. O haklı. Bu çok kötü bir hareketti, ama savunmam gerekirse, seçeneklerim sınırlıydı.

"İzle ve öğren, tamam mı? Umarım çabuk öğrenirsin de bütün gece seni eğitmekle uğraşmak zorunda kalmam." Tamam. Vay canına. Millie denen kızın ya yalan söylediğini ya da buradaki tek dost canlısı kişi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama yine de, ondan gerçekten ne bekleyebilirim ki? "İçkisini doğru şekilde hazırladığını gördüm, bu iyi bir başlangıç sanırım."

Buna bir cevap vermiyorum. Onun düşmanlığı midemi bulandırıyor ve avuçlarım terliyor.

Tablette ışık hızıyla tuşlara basıyor ve ben de her hareketini takip etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Henüz pin kodun yok mu?" Hayır anlamında başımı sallıyorum ve o hayal kırıklığıyla nefesini veriyor. "Bu gece benimkini kullanmak zorundasın. Sadece benim adımın yazılı olduğu çekmeceyi karıştırma. Pin kodum üç-altı-dört-beş. Hatırlaması kolay olmalı."

Belki de kayıp ruhları kurtarma konusunda yanılmışım. Belki de o sadece şeytandır ve o gece şanslıydım. Başımı sallıyorum.

"Birdenbire konuşkanlığın mı azaldı, yoksa şu anda sana fazla mı pislik davranıyorum? Eğer ikincisiyse, bunu aşman gerekecek. Burası Vegas ve buradaki herkes pisliktir."

"Ben fazla konuşmam ve pisliklerle başa çıkmakta sorunum yok." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, nasıl geldiğini fark ettim. Yüzüm kızardı ve bir top gibi küçülmek istedim.

Jake duraksar, parmağı tabletin ekranındaki bir rakamın üzerinde durur. Dudakları, yanağında bir gamze oluşmasına neden olan bariz bir sırıtışla seğirir. Hafifçe güler, başını sallar ve sonra ekrana geri döner.

"Bu, içeceklerimizin fiyat listesi." Tabletın arkasındaki laminasyonlu kağıdı gösterir, sesi biraz yumuşar. "Hile kağıdı gibi. İşine yarayacaktır." Tablet'e birkaç şey daha yazıyor ve işini bitirdiğinde, kredi kartını tabletin yanındaki küçük bir kutuya koyuyor ve bana dönüyor. Gözlerime bakana kadar beni bir kez daha süzdükten sonra elini saçlarının arasından geçiriyor. "Şimdiye kadar gitmiş olacağını düşünmüştüm," diyor yumuşak bir sesle, tonu ve ifadesi okunaksız. *Ben de öyle.* "Beni terk ettin. Senin o boktan arabayı çekmesi için para ödedim ve kamyonete geri döndüğümde gitmiştin." Derin bir nefes aldı. "İki hafta sonra, işte buradasın."

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, ağırlığımı kaydırarak, bakışlarım sonunda siyah kauçuk zemine iniyor. Arabamı çekmek için para ödedi. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum

bunu benim için yaptığına inanamıyorum - yol kenarında aldığı tamamen yabancı birine. "Sana geri ödeyeceğim."

Sert, gülünç olmayan bir kahkaha atıyor. "Parayı umursasaydım, bunu yapmazdım." Beni öylece bırakıp, barda bekleyen müşterilerin yanına dönüyor. Onu bir kez daha takip ediyorum, ama Diamond'ın dediği gibi kendi başıma yüzmek istiyorsam, onun gölgesi olamam. Ayrıca, şu anda onun yanında olmak beni biraz rahatsız ediyor. Hatırladığım kadarıyla, arabasında tamamen çökmüştüm ve ona, şimdi onunla çalıştığımı düşünürsek, keşke söylemeseydim dediğim şeyler söylemiştim.

Yine de, garip bir şekilde, bana kızgın olmasından nefret ediyorum — tabii eğer durum buysa. "Ne alırsınız?" diye soruyorum, süslenmiş birkaç kıza.

dokuzlar, ve sonra zihinsel olarak kendimi güneyli aksanı ve argo kullanımı için azarlıyorum. Bana çılgın martini siparişlerini veriyorlar ve ben Jake'e ya da -Tanrı korusun- Diamond'a yardım istemeden bunları hazırlamak için elimden geleni yapıyorum. Jake beni izliyor. Onu hissediyorum. Gözünün ucuyla, başka şeyler yaparken. Bana yüzmeme izin veriyor, ama henüz derin sulara girmediğimden emin oluyor. Bu bir rahatlama. Beni rahatlatıyor ve bekarlığa veda partisi için giyinmiş kızlarla sohbet ederken, normal bir dünyada yaşayan normal bir kızmışım gibi davranmama izin veriyorum. Eğlenmeme izin veriyorum.

Kızlar zaten biraz sarhoş görünüyorlar, umarım yaptığım hataları fark etmezler. Jake'in yaptığı kadar uzun sürse de tableti kullanmayı başarırım ve sonra bir sonraki kişiye geçerim, gülümseyerek. Başardım gibi hissediyorum. Belki tam olarak değil, ama ilk başta düşündüğüm kadar korkutucu değil.

Sonraki yirmi dakika böyle geçiyor. Jake benimle konuşmuyor, ama kesinlikle beni izliyor. Onun yönüne baktığımda, cesaret verici bir şekilde başını sallıyor, ama gülümsemiyor. Şu anda umurumda değil. Onun olumlu teyidi benim için yeterli. Bu gece bana karşı kaba ve sinirli olabilir, ama bunu kabul edebilirim. Aslında bu benim için daha kolay. Mesafemi koruyabilmemi ve ona karşı zaten hissettiğim yükümlülüğü daha az hissetmemi sağlıyor.

Boş vaktim olduğunda, kendimi onu izlerken buluyorum. Ya da Diamond'ı. Birbirlerine gülüyorlar ve ben kıskançlık duyduğumdan kendimi alamıyorum. Onlara karşı değil, birbirlerine karşı rahat olmalarına karşı. Kolay arkadaşlıklarına karşı. Ben hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadım.

"Hey," diyor, beni bu halde yakalarken, ve ben burada durup gereğinden fazla uzun süre bakmış olduğumu fark ediyorum. "İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı

muhtaç mısın?" Gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve kaslı  n kollarında renkli bir dövme görünüyor.

Kafamı sallayıp, bana yaklaşırken bir adım geri çekildim. Kafasını eğip yüzümü inceledi ve yüzümdeki ifadenin ne anlama geldiğini sadece tahmin edebiliyordum. Konuşmak için ağzımı açtığımda biri sözümü kesti.

"Bir Blanton's single barrel on the rocks lütfen," diye sipariş verir yirmili yaşlarının sonlarında bir adam. Jake onun yönüne bakar, gözlerini kısıar, sonra bana dönüp uzaklaşır. Adam birkaç dakika önce oturduğundan beri beni izliyor. Bunu biliyorum çünkü onu iki kez yakaladım. İlgisini saklamaya bile çalışmadı. Kıyafetim yüzünden bana sarkıntılık ettiğini söylüyorum kendime. Çünkü ben, onun bulunduğu bölümün barmeni ve o da içki istiyor.

Bana bakmak için burada olmadığını söylüyorum kendime.

"Anladım," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. Onda ve kimseye göstermediği o bakışta bir şey var. Arkanı dönüp, buz dolduracak bir bardak arıyorum. Bu Blanton's pek ulaşılabilir değil. Bir tabureye çıkıp uzanmam gerekiyor. Ve uzandığımda, popomun alt kısmında hafif bir esinti hissediyorum. Kumaşı aşağı çekmeye çalışarak zaman kaybetmiyorum, sadece olabildiğince çabuk şişeyi alıyorum ve bu sırada tabureden düşmek üzereyim.

"Dikkat et," diye uyarıyor Jake, kolumu tutup beni yakalamaya  alışıyor. Ama ben daha d ş nemedemden kolumu çekip geriye doğru sıçrayarak arkadaki şişe sırasına çarpıyorum. Neyse ki şişeler düşmüyor, ama çınlayıp sallanıyorlar. O, ilk gece yaptığı gibi, benim tepkimden şaşkın bir şekilde ellerini havaya kaldırıp teslim oluyor. "Sana zarar vermeyecektim, Sunshine. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Yanaklarım bu gece kolayca onuncu kez kızarıyor. Beni hiç olmadığım bir genç gibi hissettiriyor. "Ben hallederim," hissettiğimden daha fazla inançla söz veriyorum. Onu iterek, önceden buzla doldurduğum bardağı alıyorum. Jake arkamda öylece duruyor. O kadar yakın ki, sıcaklığını hissediyorum, kokusunu içime çekiyorum. Oldukça yoğun olmamıza ve sipariş vermek için bekleyen müşteriler olmasına rağmen, başka birine yardım etmek için hareket etmedi. Onu bulmak için omzuma bakmıyorum. Sadece kehribar rengi sıvıyı bardağa döküyorum, kokusunu ve bana hissettirdiklerini görmezden geliyorum ve onu a  gözlü, g l mseyan müşteriye doğru kaydırıyorum.

"Teşekk rl r," diyor, bara eğilerek bana elli dolarlık banknotu uzatıyor.

Göz teması kurmaktan kaçınarak parayı elinden alıp siparişini kasaya giriyorum. Para üstünü geri getirirken, koyu sarı saçları loş tavan ışıklarında parlayarak bana başını sallıyor. "Hepsi senin için, güzelim." Büyüleyici gülümsemesi muhtemelen hayatta istediği her şeyi elde etmesini sağlıyor. Bu harika bir bahşış. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Para üstünü cebime koyup yanındaki kişiye geçiyorum. Ama pahalı burbonunu yudumlarken, o keskin bakışları benden hiç ayrılmıyor.

Yanındaki bayana şarabını uzattığımda, "Adın ne?" diye soruyor. Ve şimdi kalbim gerçekten çarpmaya başlıyor.

Bu gece gittikçe kötüye gidiyor. Jake'in elinin tenime dokunmasına verdiğim tepkiyle, bu adamın bana adımı sorması beni çileden çıkarabilir.

"Adım mı?" diye tekrar ediyorum, zaman kazanmaya çalışarak.

"Evet," diyor müşteri, yine o gülümsemeyle. "Benim adım Brent."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, belimin alt kısmında bir el hissediyorum ve bu beni ileriye doğru sıçratıyor.

"Affedersiniz," Jake, sorgulanmayacak bir tonla adama seslenir. "Seninle bir dakika konuşmam lazım," kulağıma fısıldar. Topuklarını döndürerek uzaklaşır.

Brent'e umarım yatıştırıcı bir gülümseme sunarım ve Jake'in peşinden koşarım. Barın köşesinde, garsonların masalarına içecekleri toplamak için sıraya girdikleri yerde durur. Jake'in koyu renkli gözleri, ona dikkatlice yaklaşırken beni takip eder, geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuştururken, gömleğinin ince, beyaz kumaşı kaslarına gerilir.

"O bir köpekbalığı," diyor Jake, sanki onun ne demek istediğini bilmem gerekiyormuş gibi. "Öyle adamlara karşı dikkatli olmalısın. Seni nasıl izlediğini gördüm, eğer hoşuna gitmiyorsa, ona gerçek adını verme ve hakkında kişisel hiçbir şey söyleme."

Ona gerçek adımı vermem mi? Bu beni neredeyse kahkahaya boğuyor. Jake benim gerçek adımı bile bilmiyor. Kesinlikle Mia değil. Onun uyarısına biraz şaşırarak ona bakıyorum. Peki ya o somurtkan ifade? Nedense, gülümsememi bastırmamı sağlıyor. "Sana o kadar saf mı görünüyorum?"

"Anlamadım?"

"Sana naif mi görünüyorum diye sordum?"

"Hayır," diye homurdandı ve kalın saçlarını eliyle taradı. Yüksek sesle iç geçirdi ve sonra sinirli bir şekilde başını salladı. "Öyle görünmüyorsun. Tatlı

ve masum görünüyorsun ve bu kasabadaki erkekler buna atlayacaktır."

"Ve bunun için senin yardımına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Erkeklerin bana atlamasını engellemek için mi?"

O eğilip gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getirir. Geri çekilmemek, başımı eğmemek ya da bakışlarımı indirmemek için tüm gücümü kullanırım. "Diyorum ki, birçok konuda benim yardımına ihtiyacın var gibi görünüyor. Onun bir köpekbalığı olduğunu söylüyorum, çünkü ben de seni gece yarısı otobüs durağında bırakmak istemedim. Tek istediği Vegas'ta hızlı bir seks. Hepsi öyle, ve senin başına da aynı şeyin gelmesini istemiyorum."

Yutkunuyorum. Zorlukla. Kalbim göğsümde hızla atıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, panikle boğuşmak üzereyim. O çok yakın. Viski rengi gözleri tam karşımda. *Nefes al, sadece nefes al.* Alıyorum, ama çaresizce ihtiyacım olan oksijene ek olarak, onun kolonyasının bayat kokusunu ve diş macununun nane tadını da alıyorum. "Endişen için teşekkür ederim, Jake..." Sesim zar zor duyulduğu için sözlerim yarıda kalıyor. Sadece fısıldayan bir nefes. O kadar sessiz ve zayıf ki. Boğazımdaki yumruyu temizleyip tekrar deniyorum. "Endişen için teşekkür ederim, Jake, ama ben iyiyim." Zorla gülümsüyorum. "Ve son baktığımda, bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Adını söylediğimde bana daha da yaklaşır, güzel gözleri duyularımı ele geçirir. İrade savaşını kaybederim ve geri adım atarım, ellerimi koruyucu bir şekilde öne uzatırım. Gözleri büyür ve tepkime nefesini keser, uzattığım ellerimle yüzüm arasında gidip gelir, hangisine odaklanacağını bilemiyormuş gibi. Sonunda vücudunu düzeltir ve bana ihtiyacım olan alanı verir. "Benimle bölümleri değiştirmeni istiyorum. Seninle konuşmasından hoşlanmıyorum."

Gözlerimi kısarak kararlı kalmaya çalışıyorum. "Sen gerçekten tehlikeli bir şeytansın, değil mi?"

Dudaklarından bir kahkaha patladı. "Son baktığımda, bu tehlikeli şeytan seni yanan bir arabanın cehenneminden kurtarmıştı. Ama haklısın, Sunshine. Ben melek değilim. Ben, bakmadığı zaman vurulmuş adamım. Benimle bölüm değiştir. Bu bir rica değil." Ve bununla birlikte, uzaklaşıyor — hayır, fırtına gibi uzaklaşıyor — barın yönüne doğru. Jake'i nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Beni o kadar çok yönden rahatsız ediyor ki, bunları önem sırasına göre sınıflandırmaya bile başlayamıyorum.

Onu görmezden gelmeye karar veriyorum. Ondan ve o adamdan, Brent'ten uzak durmaya karar veriyorum. Erkeklerin benimle konuşmasını istemiyorum. Bana adımı sormalarını

ve ne yapmam gerektiğini söylemelerini istemiyorum. Bu işe ihtiyacım olmasaydı ve Maddox bana bu işi ayarlamamış olsaydı, giderdim.

Cesaretim sessiz sözler yerine eylemler şeklinde olsaydı, işim bitmiş olurdu.

Derin bir nefes alıp, kafamı boşaltmak için bir nefes daha alıyorum ve sonra işime geri dönüyorum. Brent'e gülümsüyorum, o da hemen gülümsüyor ama onunla bir daha konuşmuyorum. Jake bana konuşma dediği için değil. Hayır, erkeklerin bana ne yapacağımı söylemesine izin verdiğim günlerim sona erdi.

Beşinci Bölüm

Mia

Çantama uzanıp cep telefonumu çıkarırım. İki haftadan fazla süredir sahip olduğum bu telefonu, Google aramaları ve Cal tarafından işe alınmak dışında hiçbir şey için kullanmadım. İnternet tarayıcımı açıp adımları yazıyorum. Ailemle ilgili makaleler ve tanıtım resimleri anında sayfayı doldurur, ancak son iki haftada yeni bir şey yok. Bu beni rahat bir nefes almaya sevk eder.

Sanki dünya benim ortadan kaybolduğumu bilmiyor gibi.

Niklas bunu ne kadar sürdürecektik merak ediyordum. Belki de beni aramıyordu. Ama aradığını biliyorum, bu yüzden neden bu hayali sürdürdüğümü anlamıyorum.

"Bu gerçek mi?" solumdaki bir ses merak ve zar zor bastırılmış alaycı bir tonla soruyor. Başka birinin dinlenme odasına girdiğini duymadım bile.

Tanrım. Birden dikleşip dönünce Diamond olduğunu fark ettim. Yanımdan geçip dolabını açtı ve çantasını çıkardı. Çantasını karıştırıp bir paket sigara ve çıkmak bulduktan sonra, "seni küçük parçalara ayırıp sigara içmenin tadını çıkaracağım" bakışını bana yöneltti. "Anlamadım?" diye soruyordum, neyi kastettiğini anlamadan. Telefonum olamaz. Bu, kontrollü, tek kullanımlık bir telefon. Yani, akıllı telefon,

ama eminim ki o da daha önce görmüştür.

"Çantan," diyor başka bir ses ve dönüp baktığımda, garsonlardan biri kapının girişinde kalçasını dayamış duruyor, koyu renkli gözleri bileğimden sarkan tasarımcı çantasına dikilmiş. "O gerçek mi?"

"Oh." Çantama bakıp bir an düşündüm. Gerçekten öyle. Ve aslında, onu daha az dikkat çeken bir şeyle değiştirmek hiç aklıma gelmemişti. Zaten öyle bir şeyim de yok. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Yalan mı söyleyeyim? Bana hor görerek bakmıyorlar, daha çok genel bir merakla bakıyorlar, bu yüzden doğruyu söylemeye karar verdim. "Evet. Öyle."

"Vay canına." Garson dilini şaklatıyor. "Güzelmiş. Ne kadara mal oldu?"

Omuz silkiyorum, gizlice etrafa bakınıyorum ve sonra dikkatimi tekrar onlara veriyorum. Garson gülümsüyor, ama Diamond kesinlikle gülümsemiyor. Beni pek sevdiğini sanmıyorum. Bütün gece, ne zaman göz göze gelsek, sanki kedisini öldürmüş ve cesedini yakmışım gibi bana kızgın kızgın bakıyordu. "Hediyeydi."

Garsonun gözleri büyüdü, ama Diamond önüme geçip dövme kollarını göğsünde kavuşturdu. Evet. Benden nefret ediyor. "Jake mi aldı bunu?"

"Anlamadım?"

"Kapa çeneni, Diamond," garson arkadaşına ters ters bakarak. "Onu yakından takip ediyor olması, birlikte oldukları anlamına gelmez, değil mi?" diye ekledi ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yani, o seni eğitiyor, seninle yatmıyor."

Ben cevap veremedim, Jake - tüm o insanlardan - garsona "Affedersiniz" diyerek yanından geçer. Yanaklarımın kızardığını ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Sessiz, kötü, küfürler cildimi yakarken, o farkında olmadan beni lise düzeyinde kızların nefretinden korur.

"Al, Mia," diyor ve bana laminasyonlu bir kitap uzatıyor. "Burada çalışmak için öğrenmen gereken her şey var. Menüümüzde hangi yemekler var, hangi şarapları ve kokteylleri servis ediyoruz, hatta bilgisayar sistemimizi nasıl kullanacağın bile."

Arkasında garsonun kıkırdadığını duyuyorum, ama ona aldırış etmiyorum ve şimdi de Diamond bana alaycı bir şekilde bakıyor. Onu da görmezden geliyorum, çünkü ben de ara sıra çirkin davranabilirim.

"Tanrım, Jake," diye fısıldıyorum, başımı hafifçe sallayarak. Kahkaha balonu boğazımdan çıkıyor, yüzümde şaşkın bir gülümseme yayılıyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve onun gözlerindeki sıcaklık nefesimin kesilmesine ve kahkahamın dudaklarımda ölmesine neden oluyor. "Sen kimsin?" Değişken kahraman kelimesi onu tam olarak tanımlamıyor bence.

O gülüyor, konuşmak için ağzını açıyor ama Diamond ona yaklaşarak sözünü kesiyor. "Jake," diyor, kan kırmızısı tırnağını onun kolunda gezdirerek. "Bu gece vardiyamızdan sonra bir şeyler içmeye ne dersin?"

Jake gözlerini kırptırdı ve başını ona doğru çevirdi. Ben de aynısını yaptım, ama daha çok meraktan. "Oh, merhaba Diamond. Seni görmemiştim."

O, öfkeyle homurdanır, ama öfkesi çabucak geçer. Öne eğilir ve bu hareketiyle dekoltesini daha fazla gösterir. "Bu akşam

bu akşam bir şeyler içebiliriz diye umuyordum. Uzun zamandır görüşemedik."

"Uh." Küçük odayı sanki kaçış yolu arıyormuş gibi gözetler, ama bir şey bulamaz. "Bu gece olmaz. Yarın erken kalkmam lazım." Jake bana döner, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Sonra görüşürüz, Mia."

"Tamam. Kitap için teşekkürler." Kitabı kaldırıyorum ve o da başını sallar, geldiği gibi hızlıca dinlenme odasından çıkar. Garson, dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle onun peşinden gider.

O da neydi? Bütün gece oldukça iyiydim. Yani, evet, birkaç özel kokteyli mahvettim, bazılarında oranları yanlış yaptım. Belki de bana yardım etmeye çalışıyordur? Ama sanki sadece bu kadar değildi. Zeytin dalıyla sarılmış bir meydan okuma gibi geldi. Jake benimle flört mü ediyor yoksa artık neyin gerçek olduğunu anlayamayacak noktaya mı geldim? Niklas flört ederdi. Aslında, durmaksızın. Başlangıçta beni ona çeken şeylerden biri de buydu. Duygusal olarak çok açtım. Olumlu herhangi bir şeye, sevgiye ya da, Allah korusun, aşka uzaktan da olsa benzeyen herhangi bir şeye çaresizce ihtiyacım vardı.

Niklas bana bunu verdi.

Ama bu tür bir flört? Bu benim seviyemin üstünde, orası kesin.

"Zamanını boşa harcama," diyor Diamond alaycı bir şekilde, beni hayallerimden uyandırıyor. Diamond'ın bakışları, beni rakip olarak gördüğünü gösteriyor. Bu, gözlerimi devirip ona ne kadar yanıldığını söylemek istememe neden oluyor. "Jake neredeyse hiç çıkmaz, çıktığında da çabucak ilgisini kaybeder." Sanki onun çekici tavırlarının bir sonraki kurbanı benmişim gibi, sahte bir sempati ifadesi takınıyor.

Bu, bana karşı düşmanca tavrını açıklıyor. "Uyardığın için teşekkürler, ama onunla çıkmıyorum."

"Tabii ki çıkmıyorsun," diyor gülerek, sanki bu çok komikmiş gibi. Sanki ben, ulaşılamaz birine takıntılı, zekası kıt bir kızmışım gibi. "Ama yine de seni uyarmam gerektiğini hissettim. Ona nasıl baktığını gördüm." Diamond, beni yerime oturduğuna inandığı belli olan memnun bir gülümsemeyle yüzünü kaplar. Saçlarını geriye atar ve sigarasını sıkıca elinde tutarak uzaklaşır.

Tanrım. Tüm bu drama ve daha ilk günüm. Dramadan nefret ederim. Onunla kesinlikle hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Bildiğim tek şey bu. Şimdi sadece kolay ve sakın bir hayat istiyorum. Bulduğum kasaba ve durum göz önüne alındığında bu ironik bir durum.

Yine de, onun düşmanlığı beni garip bir şekilde şişiriyor. Dudaklarımdan hain bir gülümseme kaçmadan önce beni gülümsetiyor.

Hayatıma bak. Şaka benim üzerimde. Hayatımdan kaçmak için sürdürdüğüm araba bozulduğu için Las Vegas'ta yaşıyorum. Biraz düşündüğümde, saklanmak için en iyi yer gibi göründü. Herkesin sırları olduğu ve anonimliğin yargılanmadığı türden bir kasaba. Dört bin dolar nakit param ve giysilerle dolu valizlerim vardı.

Hepsi bu kadardı.

İki haftadır buradayım ve keşke günlerin daha kolay geçtiğini söyleyebilseydim. Gecelerin o kadar korkutucu olmadığını. Ama bu yalan olurdu. Kendimi güvende hissetmiyorum. Hatta çalışmaya başladığımdan beri daha savunmasız hissediyorum, ama başka seçeneğim yoktu ve şu ana kadar sahte kimliğim iş görüyor.

Ama bu ne kadar sürecek?

Özellikle de para, nüfuz ve kaynakların sınırı yokken.

Niklas beni bulmak isterse, ki öyle olduğunu düşünüyorum, bu o kadar da zor olmaz. Bu beni tedirgin ediyor. Beni gergin tutuyor. Uykusuz geceler ve hasta günler geçiriyorum. Ama bazen hayatta kalmak için tüm iyi seçenekler elimizden alınır ve bize kötü seçenekler kalır — örneğin, örtündüğünden daha fazla cilt gösteren bir üniforma giymek ve beni cilalı bakışları ve iç çamaşırımı eritecek kadar ateşli bakışlarıyla tüketen bir adamla barda çalışmak gibi.

O zaten çok şey biliyor.

Ama bu şehirde daha kötü işler de var, bu kesin, ve ben başka bir iş bulacak durumda değilim. Jake'in dahil olmadığı bir iş.

Restoran sabah ikide kapanıyor. Vegas için, öğrendiğim kadarıyla, bu erken bir saat. Öte yandan otel hiç kapanmıyor. Otel, kumarhane ve hatta bazı barlar ve restoranlar yedi gün yirmi dört saat açık. Bu da gizlice kaçmamı hem kolaylaştırıyor hem de zorlaştırıyor.

İki hafta sonra, tüm kameraları öğrendim. Nadir bulunan karanlık noktaların nerede olduğunu buldum. Kaçınılmaz olanlarla nasıl saklanıp korunacağımı öğrendim.

Sanırım.

Vegas otelleri güvenlik konusunda kötü şöhretlidir. Ve sadece temel güvenlik ve kameralar değil. İnternette yaptığım araştırmaya göre, her türlü numarayı kullanıyorlar. Maddox bu konuda pek konuşkan değildi. Kumarhaneler yüksek çözünürlüklü görüntüler, yüz tanıma kullanıyor ve muhtemelen bazı küçük ülkelerden daha fazla personel çalıştırıyor.

. Bir yandan bu beni güvende hissettiriyor. Öte yandan, bazen yaptıklarımın güvenlik tarafından bilinmesini istemiyorum.

Ya beni tutuklarlar ya da sokağa atarlar. Daha da kötüsü, beni işten kovdururlar ve benim paraya ihtiyacım var.

Sırt çantamı omzuma sıkıca asarak, otelin ana alanına geri dönen uzun koridorda hızlı adımlarla yürüyorum. Kumarhane bu saatte çok kalabalık. Perşembe gecesi ve bu kasaba hafta sonu kumar oyunlarıyla ünlü. Burası bu kadar kalabalıkken, slot makineleri ve masalar hareketle dolup taşarken ve para, bahis yapan sarhoşlardan daha yüksek sesle konuşurken, kimse bana dikkat etmiyor.

Kumarhanenin çevresinde süzülürken, spor bahislerini geçip, bir koridordan aşağıya, havuz ve spa alanlarına açılan çalışan kapısına doğru yürüyorum. Otelin bu kısmı küçük bir oyukta ve burada kameralar olduğunu biliyorum, çünkü onları saklamaya çalışmıyorlar. Ama henüz durdurulmadım, bu yüzden mesai saatleri dışında bu alanı ne kadar yakından izlediklerini merak ediyorum.

Yaz aylarında havuz saat 20:00'de kapanır ve sabah 09:00'a kadar açılmaz. Ancak personel, günün hazırlıklarını yapmak için saat 07:00'de işbaşı yapar. Sahip olmamam gereken evrensel anahtar kartımı çıkarır, yuvaya sokar, bilmemem gereken şifreyi girerim ve kapı yeşil ışık yakıp bip sesi çıkararak içeri girebileceğimi bildirir.

Las Vegas yaz gecesinin ılık esintisi yüzümü ve açıkta kalan tenimi okşuyor. Hoş ve tatlı bir his. Yumuşak öpücükler ve çalınan anlar gibi. Palmiye yapraklarının arasında esen rüzgârın sesi ve ana havuza akan yapay şelalenin kayalara çarpan suyun sesi geceyi dolduruyor. Dışarısı karanlık ve gece yarısı olmasına rağmen, havuzun ışıkları yanıyor ve şelale hâlâ akıyor. Anladığım kadarıyla bunları asla kapatmıyorlar.

Havuz, havaya dans eden mavi bir ışık yayarak, zar zor görebileceğimiz tek aydınlatma kaynağıdır. Güvenlik görevlisi gibi biri buraya gelirse, kesinlikle yeterince görünür değildir. Ayakkabılarımı çıkararak, çıplak ayakla yol boyunca ilerliyorum, havuzun ve çeşitli oturma alanlarının etrafından dolanarak, spa ve özel havuzlara giden arka kapıya doğru ilerliyorum.

Duvara bitişik, çalıların arkasında gizlenmiş, battaniye ve küçük yastıkla donatılmış şezlongu gördüğümde,

zayıf bir gülümsemeyle karşılık veremiyorum. Maddox. Bu adam her adımında sözünün eri oldu.

Sahte kimlik ve iş bulmama yardım etti ve yeterince para biriktirdiğimde, kimliğimi sorgulamayacak, iyi bir mahallede güvenli bir yer bulmama yardım edeceğini söyledi. Hâlâ burada uyuduğumdan nefret ediyor, ama şimdilik en rahat hissettiğim yer burası. Onunla kalmak istemiyorum, teklif ettiği gibi benim için para ödemesini de istemiyorum. Barınakta uyumak istemiyorum ve apartmanlar pahalı. Karşılayabileceğim yerler güvenli mahallelerde değil. Burada yalnızım. Burada güvendedim. Nispeten konuşursak tabii. Dışarıda olsa bile.

Vücudumu şezlonga indirip, ince battaniyeyle örtünüyorum, başımı biraz yumuşak yastığa koyup gözlerimi kapatıyorum. Yorgunum. Uzun ve inişli çıkışlı bir geceydi ve saat altı buçukta tekrar uyanmam gerekiyor. Bu neredeyse dört saati iyi değerlendireceğim. Alarmımı kurup gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

Sabah çabuk gelir. Güneş çoktan doğmaya başlamıştır ve beraberinde, bütün gün sokaklarda yankılanacak olan inanılmaz çöl sıcaklığını da getirir. Hızla kalkarım, şezlongu ana havuz alanına geri götürürüm, battaniyemi ve yastığımı katlarım ve adını bilmediğim küçük dikenli bir bitkinin arkasında gizli olan oyuya koyarım.

Spa sabah sekizde açılıyor ve Maddox bana o evrensel kartı verdiği için, kimse fark etmeden erkenden girip duşlarını kullanmaya çalışıyorum. Saat sekizde ikinci işime gitmem gerekiyor, bu oteldeki başka bir restoranda kahvaltı vardiyasında çalışıyorum. Bu tatil köyünün duvarlarının dışına nadiren adım atarım. Burada her şeyi biliyorum. Burada güvendedim.

Dışarıda... Dışarıda hiçbir şey bana güvenli gelmiyor.

Dışarısı bir tuzak. Kötü bir şakanın sonundaki espri.

Duş aldıktan ve artık koyu kahverengi olan uzun saçlarımı yumuşak dalgalar halinde kuruttuktan sonra, ikinci üniformamı giyiyorum. Bu üniforma, kısa kot şort, sütyenimin ortasında üst kısmı açık olması gereken kısa kollu beyaz bir gömlek ve siyah-beyaz kareli askılardan oluşuyor. Bu kasabadaki barlar, restoranlar ve kumarhaneler seksi kızlar istiyor ve bildiğim kadarıyla kimse bundan şikayetçi değil. Bu işi istiyorsan, ona uygun giyinmelisin.

Utançımı bastırıp sırt çantamı sırtıma takıyorum ve sonra spa'yı sanki burası benimmiş ve ben de herkes gibi buraya aitmişim gibi terk ediyorum. Kimse bana soru sormuyor. Kimse beni durdurmuyor. Etrafta sadece birkaç kişi var. Ve tam da böyle olmasını istiyorum. Ama her yerde kamera olduğunu bildiğim yere adımımı attığım anda

, başımı eğiyorum, sanki önüme bakıyormuşum gibi görünüyor ve uzun, koyu renkli saçlarımın geri kalanını beni örtmesi için bırakıyorum.

Bu, Maddox'un teşvik ettiği bir şeydi. Saçlarım eskiden sarıydı ve o, saçımı açmamı ya da çok daha koyu bir renge boyamamı önerdi. Daha az dikkat çekeceğini düşündüğüm için koyu bir renge boyadım. Ayrıca saçımı yaklaşık on santim kestim, ama yine de sırtımın ortasına kadar geliyor.

Bir erkek ve bir kadın Almanca konuşarak gülüyorlar. Konuşmaları, bir dolarlık slot makinesinde beş yüz dolar kazanmakla ilgili, ama aksanları ve kullandıkları dil beni alarma geçiriyor. Ayaklarım bilinçli bir düşünce olmadan hızlanıyor. Elim sırt çantamın askısını sıkıca tutarak dengede kalmaya çalışıyorum.

Başka bir çiftin yanından geçiyorum, ama Almanlar çok geride kalmamışlar ve seslerini hala duyabiliyorum. Kalbim güm güm atarken, ter boynumdan aşağı akıyor. Daha fazla insanın yanından geçip bir köşeyi dönüyorum, ama birine çarpıyorum. Sertçe. Sırt çantamın ağırlığı ve çarpmanın etkisiyle, şok edici bir acı ile popomun üstüne düşüyorum.

Çılgınca etrafa bakınırken dudaklarımdan bir inilti kaçır, ama Alman çift ortada yoktur. Onlar onun için çalışmıyorlardı. *O burada değil. Nerede olduğumu bilmiyor.* Tanrım, buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Mia?" Kafamı kaldırıp saçlarımı yüzümden çekerek bulanık gözlerimi açmaya çalışıyorum. Odaklandığımda, Jake'in koyu renkli gözlerine bakıyorum. O da beni gördüğüne benim onu gördüğüm kadar şaşırmış görünüyor.

Takım elbise giyiyor. Aslında, takım elbise ceketini ve ona uyan pantolon giyiyor, ama açık mavi düğmeli gömleğinin yakası açık ve koyu gri kravatı gevşek, sanki kapıdan çıkmadan önce boynuna atmış gibi duruyor. Kestane rengi saçları, az önce duş aldığı için hala nemli ve temiz tıraşlı yüzünden geriye doğru taranmış. Düzensiz kravatı dışında, şeytani bir yakışıklılık ve profesyonellik sergiliyor. Bu beni bir an için şaşırtıyor.

Birbirimize bakarken uzun saniyeler geçer ve sonra bana uzanarak kalkmama yardım etmeyi teklif eder. Ona uzattığı eli tutmadım, bunun yerine ağır sırt çantamla beceriksizce kendimi yerden kaldırdım. Reddettiğim için başını hafifçe salladı ve kıyafetlerime bir göz attı, ben de ölmek istedim. Armani giysileriyle ölümlüler arasında bir tanrı gibi görünüyordu, ben ise 1950'lerin ucuz,

Buddy Holly pinup nostaljisi gibi giyinmişim. Daha önce Jake'i nasıl değerlendireceğimi bilemiyordum, ama bu sabah, bu kıyafetiyle, durum daha da kötü.

Ve utançımın sınırına ulaştığını düşünüyorsam, yanılmışım. "İyi misin?" diye sordu sonunda. "Dikkat etmiyordum."

"İyiyim." Öyleyim. En azından öyle sanıyorum. "Ben de bakmıyordum. Sana çarptığım için özür dilerim."

Bana gülümsüyor. Onun bu kadar yakışıklı olmasından gerçekten nefret ediyorum. Onu her gördüğümde midem kelebekler uçuyor, kalbim hızla atıyor ve tüylerim diken diken oluyorsa, onu görmezden gelmek daha kolay olurdu. Ve gözleri. Tanrım, onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Yoğun ve karanlık gözleri, her şeyi görüp hiçbir şey açıklamadığı izlenimini veriyor.

"Bana istediğin zaman çarpabilirsin. Sana zarar vermediğime sevindim." Onun neredeyse flörtöz yorumuna biraz şaşırarak ona göz kırptım ve o sırtış tam bir gülümsemeye dönüştü. "Anladığım kadarıyla sen de The Bistro'da çalışıyorsun."

Bu bir soru değil, ama yine de başımı sallıyorum.

"İş görüşmesine mi gidiyorsun?" Takım elbisesini işaret ettim.

Gülüyor ve sesi... şey, beni ürpertiyor. İyi anlamda. Ayak parmaklarına kadar hissettiğin türden. "Hayır. İş görüşmesi yok. Sadece... iş." Yüzüme uzanıyor ve ben geri çekiliyorum, ama o durmuyor ya da seçtiği yoldan sapmıyor. Eli yanağımı okşuyor, yüzümden birkaç saç telini çekip kulağımın arkasına koyuyor.

Dudaklarımdan küçük bir inilti çıkar ve gözlerimin sıkıca kapalı olduğunu fark ederim.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum ama konuşamıyorum. Kahretsin, nefes bile alamıyorum. Bir erkeğin bana acı ve ceza vermekten başka bir amaçla dokunmayalı

bir erkek bana acı ve ceza vermekten başka bir amaçla dokunmamıştı. Niklas bana böyle dokunduğunda bile, yumuşak ve nazık dokunuşlarla, bunun fırtınadan önceki sükunet olduğunu biliyordum.

"Gözlerini aç."

Yavaşça açıyorum ve onu tekrar gördüğümde, öncekinden daha yakınımda. Dün gece yüzünü benimkine yaklaştırıp gözlerime bakarkenki gibi. Yüzümü sonsuza kadar inceliyor, vücudu bana doğru yaklaşıyor, tek görebildiğim o oluyor. Vücut ısısı beni sarıyor, kolonyası ve erkeksi şampuanının kokusu beni sakinleştiriyor ve aynı zamanda hızlandırıyor. "Yeşil gözlerinde altın rengi benekler var."

Öyle. Daha önce kimse fark etmemişti. Herkes yeşil olduklarını varsayıyor, çünkü en baskın renk bu, ama bazen daha çok ela rengi olduklarını düşünüyorum.

"Ve saçların daha koyu."

Cevap vermiyorum.

"Soyadın ne, Mia?"

Dağınık düşüncelerimi toparlayamadan başımı sallıyorum. Onun yakınlığı. Dokunuşu. Onun... her şeyi. Dikkatimi dağıtmaktan öte bir şey.

"Bu beni ilgilendirmez. Biliyorum. Ve çenemi kapalı tutacağım çünkü çoğu insanın dürüstlüğü ihtiyacı duyduğu gibi senin de sırlarına ihtiyacı duyduğunu hissediyorum, ama yine de bilmek istiyorum."

Ağzımı açıp "Jones" dediğimde kendimden nefret ediyorum.

O anında bunun yalan olduğunu anlar. Gözleri kararır ve parlaklığını kaybeder. Yüksek sesle nefes verir, geriye yaslanır ve beni incelerken kollarını göğsünde kavuşturur. Bana meydan okumaya cesaret edemeden başını sallar. Benim kayıp bir kız olduğumu bilir. Biraz dağınık olduğumu bilir. Yani, ne tür bir insan otele gidemez ki? Ne tür bir insan, gidecek uygun bir yeri olmadan, eski bir fosil gibi bir aracın içinde yol kenarında mahsur kalır? Garip bir şekilde, beni anladığını ve daha fazla zorlamaya gerek duymadığını düşünüyorum. Dediği gibi, bu onu ilgilendirmez.

"Sana verdiğim kitapçığı okuma fırsatın oldu mu?"

"Henüz okumadım. Ama bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, daha sonra okuyacağım. Yarın akşama kadar çalışmıyorum."

"Neye ihtiyacın olursa yardım ederim," diye aceleyle söyler, sonra hızını keser. "Ben böyle biriyim."

Onun şakacı ses tonuna hafifçe gülerek, yarı gülümserim. "Öğreniyorum. Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler, Jake."

Adını söylediğimde küçük bir çocuk gibi sırtıyor ve tekrar bana yaklaşıyor. "Yardımsever mi?" Göğsünü işaret ediyor ve ben geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Neden? Şu anda bile bilmiyorum. Gülümsememek çok zor geliyor. "Ben mi?"

Başımı salladım, dişlerimle alt dudağımı ısırdım.

"Anlayışlı olabilirim. Eğer anlayışlı olmayı seviyorsan, ben tam da öyleyim."

Kafamı sallıyorum, onun yorumunu ciddiye almamaya çalışarak gülümsüyorum. Bir adım geri çekiliyorum. Çok yakın. Her yerde. Gözleri arayış içinde. Gülümsemesi etkileyici. Oynaklığı cezbedici.

"İşe gitmem gerek."

"O zaman yarın görüşürüz, Mia Jones."

Ağzımı kapalı bir gülümsemeyle ve küçük bir el sallamayla karşılık verdim. Elimden gelenin en iyisi buydu. Ve bununla birlikte, topuklarımı döndürdüm ve uzaklaştım. Vücudumun bana haykırdığı gibi koşmadım. Yürüdüm. Çünkü onun beni izlediğinden hiç şüphem yoktu ve onun beni ne kadar etkilediğini ona gösterirsem, lanetlenmiş olurdum.

Altıncı Bölüm

Jake

"Güzel bir kız," diyor Maddox yaklaşp sağımda durarak, benim gibi Mia'yı değerlendirirken. "Çok güzel. Kim bu?"

Nedense, onu yol kenarında bozuk halde bulduğumu ona söylemek istemiyorum. Bu, benimle onun arasında olan bir şey gibi geliyor, başkasıyla değil. Brennan'a arabasını çekmesini söylediğimde, ona bir arkadaşına yardım ettiğimden başka hiçbir bilgi vermedim. Ama kamyonete geri döndüğümde, o gitmişti.

Bu, mideme yumruk yemiş gibi bir şeydi. Hatta kaldırıma koşarak, onu bulmak için her yeri aradım. Ama o çoktan gitmişti. Bu, onu bulmak için arabayla dolaşmamı engellemedi. Aradım. İtiraf etmek istemediğim kadar uzun süre aradım. Ve şimdi, iki hafta sonra, işte burada. Bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm, ama bir an bile aklımdan çıkarmadığım kadın.

"Valaria'da benimle birlikte çalışıyor. Dün gece işe başladı."

"Ve sen şimdiden onunla öyle konuşuyorsun? Onunla yattın ve bu senin utanç yürüyüşün müydü?" Maddox inanamıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de öyle, çünkü o haklı. Ona hak ettiğinden çok daha fazla fiziksel yakınlık gösterdim.

"Hayır. Onunla yatmadım. O sadece..." Sözümü kesiyorum. Onun ne olduğunu tarif edecek kelimelerim yok ve en iyi arkadaşımı daha fazla eğlendirmek için bir neden görmüyorum. "Sadece ona yardım ediyorum, hepsi bu. Ne var bunda?"

"Önemli değil," diyor Maddox, sırtışını saklamaya bile tenezzül etmeden. "Hoş bir kıza benziyor," diye ekliyor.

"Başlama."

Gülerek omzuma hafifçe vurur. "Bu sabahki toplantıya gelemeyeceğimi söylemeye geldim. Sokağın aşağısına gitmem lazım. İki satıcı son dakikada gelemeyeceğini söyledi."

Ona dönerek, sonunda gözlerimi The Bistro Mia'nın ön girişinden ayırıyorum. Sahte soyadlı Jones, beş dakika önce oradan geçti.

beş dakika önce geçtiği ön girişten gözlerimi ayırıyorum. Maddox çoktan siyah krupiye üniformasını giymiş. Açık mavi gözleri, haftalardır tam bir gece uykusu görmemiş gibi bir izlenim veriyor, ama benimkilerin de çok daha iyi olduğunu sanmıyorum, bu yüzden bu konuda yorum yapmıyorum.

"Önce burada durman gerektiğini mi hissettin?"

Omuzlarını silkiyor. "Aradığımda telefonun doğrudan sesli mesaja düşüyordu ve mesajımı alacağından emin değildim. Bunun önemli bir toplantı olduğunu biliyorum, bu yüzden masalar için başka bir çözüm bulmamı istersen, yapabilirim."

"Hayır. Devam et. Bunu hallettiğin için teşekkürler, biliyorum bu senin asıl

"

"Sorun değil. Anlaşmayı severim, hatırladın mı?" Başımı sallıyorum, çünkü hatırlıyorum.

"Sonra görüşürüz, toplantıda kaçırdığım her şeyi bana anlatırsın."

Onun iri, kaslı sırtına bir şaplak atıyorum. "Tamamdır. Sonra görüşürüz."

"Güzel kızla iyi eğlenceler," Maddox omzunun üzerinden geriye dönüp gülerek seslendi.

O güzel bir kız. Maddox bu konuda haklı. Ayrıca Maddox'un dediği gibi çok da güzel. Doğrusu, uzun, dalgalı koyu kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle resmen muhteşem. Kahverengi mi, sarı mı daha çok yakışıyor ona, karar veremiyorum. Uzun boylu, ince ve vücudunun her yerinde inanılmaz kıvrımları var. Güzelliği bambaşka bir şey. Ne olduğunu bile açıklayamıyorum. Yüzü, gözleri, dudakları, saçları ve vücudunun ötesinde bir şey. Daha derinlerde.

Sizi farklı bir düzeyde etkiliyor.

Ama o sorunlu bir kız. Ve benim kayıp bir kıza ayıracak vaktim yok.

Ama hikayenin bundan çok daha fazlası var. Çok daha fazlası. Bu kasabada o kadar uzun süredir yaşamıyorum, sadece bu çok özel dünyada düzensiz aralıklarla var oldum. Annem sayesinde hayatın daha mütevazı tarafında büyüdüm, ama babamın dünyasında mütevazı olan hiçbir şey yoktu ve sonuç olarak, parası olan bir kızın neye benzediğini biliyorum.

Mia'nın parası var.

Bavulları tasarımcı markaydı. Çantası da öyle, ve dün gece giydiği ayakkabılar o meşhur kırmızı tabanlı ayakkabılardı. Yine de, Cal'dan daha eski olan o boktan Chevy'yi sürüyordu. Sorularıma cevap vermedi ve otobüslerin neden bir seçenek olmadığını açıkladığımda neredeyse histerik bir şekilde ağlamaya başladı. Peki neden otele gidemiyordu? Bunun nedeninin para olduğunu düşünemiyorum.

Hayır, kimlik ya da kredi kartı göstermek istemediği içindi.

Arayacak kimsesi olmadığını söyledi.

Onun gibi kızların her zaman arayacak birileri vardır — erkek arkadaşı ya da babası — ama onun olmadığını söylediği ve o arabayla ıssız bir yerde mahsur kaldığı, sonra da Las Vegas gecesine tek başına kaçtığı ve şimdi ortaya çıktığı gerçeği, her türlü şüpheyi uyandırıyor. Ayrıca beni çok kızdırıyor. Sanki tüm bu zaman boyunca burnumun dibindeymiş gibi.

Bu, ona yardım etmeni engellemedi.

Öyle olmadı. O gece kamyonetimde ağlaması beni dizlerimin üzerine köktürdü. Ve gerçekten, ne yapmam gerekiyordu? Kadını bir yerde terk mi etmeliydim? Ya da daha kötüsü, Vegas otobüs terminalinde mi? Asla. Milyon yıl geçse de olmazdı. Benden kaçacağını beklemiyordum. Kalıp ona yardım etmeme izin vereceğini düşünmüştüm.

Korkuyor. Benden mi? Erkeklerden mi? Henüz tam olarak emin değilim.

Ama dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum, bu da benim onu daha çok dokunmak istememe neden oluyor.

Yüksek sesle, salonun ortasında iç çekiyorum.

Mia Jones. Kimsin sen? Ve neden seni bu kadar çok tanımak istiyorum?

Telefonumu çıkarıyorum ve aslında kapalı olduğunu görüyorum. Açtım, açılmasını bekledim ve Cal'a mesaj attım, yarın akşam Mia'yı tekrar eğiteceğimi bildirdim. Aslında çok fazla eğitime ihtiyacı yok. Deneyimsiz olduğu belli olsa da, iyi bir barmen. Barmenlikten nefret ettiğim için bu benim avantajıma olacak. Bu yalan değildi. Bu yüzden başka bir pozisyon almaktansa garson oldum.

Garsonlukta bolca tecrübem var ve son altı aydaki hayatımı düşününce, o daha basit yaşam tarzını özleyorum. Dün gece geldiğimde Cal, Kippa'nın izin aldığını ve yeni kızı eğitmem gerektiğini söylediğinde hiç memnun olmadım. Kippa konusunda ona karşı çıktığımda, ellerini havaya kaldırıp "Yeni kızı neden işe aldığımı sanıyorsun? Bu senin şovun ve bunu yapabilecek tek kişi sensin" dedi.

Haklıydı. Bu benim şovum. Her şeyi. Bu yüzden, kabullendim ve bara doğru yola çıktım.

Ve sonra onu gördüm.

Trajik gizemli kızımı.

Onu son gördüğümünden biraz farklı görünse de, onu hemen tanıdım. Onun gibi bir kadını unutmak imkansız. Onun

içkisini sipariş ederken kaba davranan, çirkin suratlı pisliğe gülümsediğini gördüm. Kasiyerlik yapmayı bilmediğini bilmeme rağmen, içkisini hazırlarken beceriksizce uğraşmasını izledim. Hatta, adam hesap açabilir miyim diye sorduğunda gözlerinde paniğin parladığını bile gördüm.

Gözlerimi ondan ayıramadığım için onu izledim.

Onunla tekrar karşılaşmayı nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Ve iki hafta sonra.

Beni terk ettiği için ona kızgındım. Nereye gittiğini ve iyi olup olmadığını merak ettiğim için üzgündüm. İki hafta geçmesine rağmen hala onu düşündüğüm için öfkelenmişim.

Bu yüzden ilk başta ona karşı soğuk ve mesafeli davrandım. Elimde değildi. Onu tutup sarsmak ve cevaplar istemek istedim. Bana yaşattığı her şeyi biliyor mu diye sormak istedim. Ama daha da önemlisi, onun iyi olduğundan emin olmak istedim ve bu beni en çok sinirlendiren şeydi.

Sonra o, bir penisi nasıl kullanacağını bildiğini söyleyen o yorumu yaptı ve onu uzak tutmak için inşa ettiğim duvar yıkıldı. Utanması çok sevimliydi. Yanaklarının kızarması çok çekiciydi. Ve o üniforma elbise içindeki hali düpedüz günahkardı. Bu sabah giydiği kıyafet de aynı derecede kötü olabilir.

Ama düşündüğümde daha fazla kırmızı bayrak kaldırıyor. Ve evet, ona o adamlarla konuşmamasını söylediğimde sınırı aşım. Teknik olarak müşterilerle flört etmek onun işinin bir parçası ve iş dışında ne yaptığı beni ilgilendirmez. Ama kendimi durduramadım. Tıpkı yanağına dokunmaktan kendimi durduramadığım gibi. Saçları. Tanrım, ipek gibi ve melas renginde.

Bu karşılaşmayı önemsemiyorum çünkü yarın gece onu anlamaya çalışmak için başka bir fırsatım olacak. Otelden geçerken ana kumarhaneyi geçip koridordan personel ve şirket alanına doğru ilerliyorum. Tatil köyü zinciri, Las Vegas'ta üç otelden ve ülke çapında bir düzine başka otelden oluşuyor. Turner Otelleri hızla babamın hayal ettiği şeye dönüşüyor.

Peki ya ben? Babamın beni hiç öngördüğünü bilmiyorum.

Eğer beni gerçekten hesaba katmış olsaydı. Ama aptal, kendisinin ölümsüz olduğunu sanıyordu. Alkol, puro ve kokainle dolu bir hayatın onu yakalayamayacağını düşünüyordu, ama şimdi buradayım. Belki de bu yüzden ordudan sonra MIT ve Wharton'a gitmem için para ödedi. İş hayatı benim nihai hedefim değildi. Değildi. Sadece ne yapacağımı bilmediğim için onun önerilerini kabul ettim. Ordudan ayrıldıktan sonra

Ordudan ayrıldıktan sonra geleceğimin nasıl olmasını istediğimi bilmiyordum. Sanki omzuma isabet eden kurşun dünyamı alt üst etmiş ve bir zamanlar kendim için hayal ettiğim hayat artık anlamsız ve istenmeyen bir şey haline gelmişti. Bu yüzden onun lüks okullarına gittim ve eğitimim bittiğinde, benim eğitimime yüzbinlerce dolar harcadıktan sonra, garson oldum.

Garsonluk yapmayı seviyordum. Kulüplere gitmeyi seviyordum. Kadınlarla tanışmayı ve onlarla sevişmeyi seviyordum. O hayatı yaşamayı seviyordum.

Sonra altı ay önce, dünyam bir kez daha altüst oldu. Babam öldü.

On yıllık kız arkadaşına biraz para bıraktı, ama başka bir şey bırakmadı. Geri kalan her şey bana kaldı. Oteller. Restoranlar. Kulüpler. Kumarhaneler. İmparatorluk. Artık hepsi benim.

Ve beni hiç kamuoyuna oğlu olarak tanıtmadığı için, ben tanınmayan birisiydim. Medyada varlığım yoktu. Magazin dergileri beni tanımıyordu. Ben, onun bir yaz boyunca sevdiği kadının oğluydum ve onun başka çocuğu yoktu. Vasiyeti açıktı ve şu ana kadar itiraz edilmedi.

Böylece, her şey bana kaldı.

Dört ay boyunca ülkeyi dolaşarak bir otelden diğerine gittim ve hepsini tek tek inceledim.

Ve şimdi Vegas'tayım. Yolun sonu. Sahip olduğumuz en büyük otel grubu ve açık ara en kazançlı olanı. Bunun ana nedeni kumarhaneler. Kazandıkları para astronomik boyutlarda. Oteller ve restoranlar da aynı şekilde para basıyor. Ama bir işte çalışmadan o işi tanıyamaz, anlayamazsınız.

En popüler restoranımızda garsonum. En popüler kumarhanemizde Pit Boss'um. Ve en popüler kulübümüzde kapı görevlisiyim.

Bunların her biri, kasabadaki üç otele yayılmış durumda.

Şirket çalışanları bu yerlerin nasıl işlediğini bilmezler, ama içeri girip kültürün bir parçası olursanız, yönetim kurulu odasında otururken öğrenebileceğinizden çok daha fazlasını öğrenirsiniz.

Bu yüzden üç restoranımızı yeniliyoruz, kumarhanelerimizi genişletiyoruz ve gece kulüplerimizi güçlendiriyoruz. Para çok fazla, ama sonunda geri kazanacağız ve daha fazlasını da. Yaptığım değişikliklerin karşılığını şimdiden gördüm. Bana meydan okuyacak kimse yok. Yönetim kurulu yok. Babam tek mülk sahibi idi.

O da kocaman bir pislikti.

Ama ben değilim.

Teknik olarak sorumlu kişi ben olsam da, şovun arkasındaki isim ben olsam da, ben ön planda değilim. Olmak da istemiyorum. Basının hala benim varlığımdan haberi olmaması hoşuma gidiyor. Babamın ikinci adamının sorumlu olduğunu düşünüyorlar ve bir bakıma öyle de. En azından onu mutlu etmeye yetiyor. Babamın doğru yaptığı tek şey, dinamik bir yönetici ekibi işe almak oldu. Yaşım ve tecrübesizliğime rağmen, şimdiye kadar fikirlerime açık davrandılar.

Kodu giriyorum, kartımı okutuyorum, bip sesini bekliyorum ve sonra içeri giriyorum, uzun beyaz koridoru geçip sonundaki asansöre ulaşıyorum. Asansör beni doğrudan şirketin süitine götürüyor. Gömleğimin en üst düğmesini ilikliyor, kravatımı düzeltiyor ve en acımasız halime bürünüyorum.

"Bay Turner," diyor asistanım sıcak bir gülümsemeyle. Yirmi iki yaşımdan beri burada çalışıyor ve Vegas'ta doğup büyümüş. Çok değerli bir kaynak haline geldi. "Sizi altın odada bekliyorlar, efendim."

Efendim. Neredeyse alay edecek gibi oldum. Ondan yirmi yaş küçüğüm, ama birdenbire onun için efendim oldum.

"Teşekkürler, Malerie."

Hiç tereddüt etmeden çift kapıyı açtım ve içeri girdiğimde herkes dik oturdu. Malerie'den yirmi yaş küçük olsam da, bu adamlar benden otuz yaş büyük. Onlara haklarını vereceğim, çünkü beni çocuk olarak görmüyorlar. Diğer otellerde yaptığım değişiklikler, yaptığımız yatırımlardan para kazandırıyor ve sonuçta onları daha zengin yapıyor.

Vegas bizim merkezimiz. Başlangıç noktamız. Diğer her şey orijinalin dalları. Bu da onun en iyi olması gerektiği anlamına geliyor. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden hayatımın son iki ayını evcilik oynayarak ve otel ve kumarhane işiyle ilgili öğrenilecek her şeyi öğrenerek geçirdim.

"Jake, evlat," diyor Morgan Fair, kırışık yüzündeki gülümseme sesinden de anlaşılıyor.

Belki de beni gerçekten bir çocuk olarak görüyorlar.

Ayağa kalkar, sanki yakın arkadaşmışız ve umurunda gibi sırtıma bir şaplak atar, sonra sağ tarafıma tekrar oturur. Tesadüf değil. O, sembolik bir figür.

"Morgan," diyorum, masadaki diğer herkese selam vermeden önce. Cilalı maun masanın başına oturuyorum, parmaklarımı birleştirip dik oturuyorum

. Bu oyunda genç olabilirim. Çok fazla deneyimim olmayabilir. Derin sularda boğulacak kadar bu işten çok uzak olabilirim.

Ama siktir et, siktir et
onları da. Yirmi dokuz
yaşında bir çocuk değilim.

İşe koyuluruz ve sonraki bir buçuk saat boyunca iş konuşurum. Kulüplerimizde ve konser salonlarımızda sahne alacak yeni DJ'leri ve müzik gruplarını tartışırım. İşe aldığım yeni ünlü şefi ve ekleyeceğimiz yeni restoranın temasını açıklıyorum. Bu çeyreğin sonlarında başlayacak olan, çevrimiçi olarak gördüğünüz fantezi spor liglerine benzeyen yeni spor bahislerini anlatıyorum. Bunların hepsi, her zaman her yerden erişilebilen güvenli bir uygulama aracılığıyla yapılıyor. Bu, fiziksel olarak burada olmadıkları zamanlarda bile bizimle kumar oynamaya devam etmelerini sağlamak için bir plan. Maddox'un hayali bebeği.

Her şey yolunda gidiyor. Kabul ettiler. Heyecanlılar.

Ve o toplantı odasından çıktığımda kendimi harika hissediyorum.

Mia'yı düşünmüyorum. Bir kez bile. Ta ki babamın dairesinin kapısı arkamda kapanana ve klima soğuğu ve boş bir alanın sessizliği beni vurana kadar. Şimdi geri döndü. Tüm gücüyle. Nasıl? Bilmiyorum ki.

Onunla olan bu şey... Aslında bir şey bile sayılmayacak bu şey... Kahretsin, beni tekrar barmen yapmaya başladı. Kafamı, cevaplarını bulabileceğim mi bilmediğim sorularla dolduruyor. Yapacak çok işim var. Beklentiler. Teslim edilecekler. CEO'luk yapmanın yanı sıra, farklı saatlerde üç farklı işte çalışmak.

Onu istemeyen bir kız için diz çöküp yalvaracak vaktim yok.

Onun şüphesiz isteyeceği çabayı gösterecek vaktim yok.

Pahalı ayakkabılarım mermer zemine vururken, şimdi yatak odam olan yere doğru ilerliyorum. Bir bakıma burada büyüdüm. Babamı ziyaret ettiğim tek yer burasıydı. Ülke çapında iki düzine oteli olabilir, ama Vegas onun en sevdiği yeri. Ziyaret ettiğimde beni hiç dışarı çıkarmazdı. İçeride kalırdık. Oda servisi sipariş ederdi, ki ben bunu inanılmaz havalı bulurdum, geniş terasında bulunan özel havuzunda yüzerdim ve sadece ikimiz olurduk.

Onun aslında ne yaptığını anlamam çok uzun zaman aldı. Beni saklıyordu. beni saklıyordu.

O öldükten sonra, kız arkadaşı ayrılırken tüm mobilyaları götürdükten sonra,

biraz değişiklik yaptım. Daha çok bana, daha az ona ait bir hale getirdim. Ama şimdi burası sadece devasa

yalnız bir yer haline geldi ve hala evim gibi hissettirmiyor. Balkon, ana yatak odası ve aile odasının dışında ama ben yatak odasından giriyorum çünkü yumuşak bir yataktan çok kavurucu sıcakın daha iyi olduğuna karar verdiğimde oraya gidiyordum.

Sıcaklık o kadar dayanılmaz ki nefesimi kesiyor ve anında terle kaplanıyorum. Bugün sıcaklık sokak seviyesinde 100 derecenin üzerinde. Ben 50 kat yukarıdayım. Diğer odaların hiçbirinde balkon yok. Vegas'taki hiçbir otel bu kadar aptal olamaz. Babam bunu eklemiş ve belime kadar uzanan kalın camdan bir korkuluk yaptırmış. Dokunmaya cesaret edemiyorum. Dokunursam büyük olasılıkla yanarım.

Sadece burada durup, şeridi, dağları ve parlak mavi çöl gökyüzünü seyrediyorum. Sıcaklık kavurucu. Hava ağır, bunaltıcı ve kesinlikle mükemmel. Gözlerimi kapatıp güneşin beni yakmasına izin veriyorum. Beni damgalamasına izin veriyorum. Terin her şeyi yıkamasına izin veriyorum.

Bu düşünce nedense beni gülümsetiyor.

Sanki bu, aradığım yeni başlangıç gibi. Çünkü bu benim şansım. Artık Baltimore'lu orta sınıf bir çocuk değilim. Artık otel patronunun zengin oğlu değilim. Artık parti çocuğu değilim.

Ben Jake Harris Turner'ım.

Ve bu yeni ayrım beni sorumlu hale getirdi. Beni bir yetişkin yaptı. Ve düşüncelerimi domine eden kadın hakkında her şeyi öğrenmek istememi sağladı.

Yedinci Bölüm

Kulaklıklarımı kulağıma takıp, istediğim gibi ayarlıyorum. Koşu müziğimi başlatıyorum, iPod'umu kolumdaki plastik, su geçirmez koruyucuya koyup yola çıkıyorum. Bugün yağmur yağıyor. Buraya geldiğimden beri ilk kez yağmur görüyorum ve buna seviniyorum. Islak ve serin. En azından normalden daha serin. Sıcak kaldırımda taze yağmurun kokusu - bir keresinde birinin petrichor dediğini duymuştum - boynumu kırıp kaslarımı gevşetene kadar gererken burnumu dolduruyor.

Bu konuda yeniyim. Koşma konusunda değil, her fırsatta koşardım. Egzersiz, sahip olduğum birkaç özgürlükten biriydi, ama otelden ayrılma konusu yeni. Ve antrenman konusu. Ama Maddox yardım etmeyi teklif etti ve eski bir asker olan iri yarı bir adam olduğu için sağlam yumruk atmayı biliyor.

Taking Back Sunday, ben şeridi koşarak daha az göze çarpan bir bölgeye doğru ilerlerken, kulaklarımda pişmanlık duymadan çınlıyor. Burası normalde aşırı kalabalık bir bölge, ama şu anda, bu çok erken saatte, sessiz. Islak, gri sabahın yalnızlığının tadını çıkararak hızla ritmimi buluyorum.

Soğuk yağmur öfkeli bir sel gibi yağıyor, cildime acı bir şekilde çarpıyor ve beni sırlıslam ediyor. Zihnim berraklaşıyor ve sadece nefes almama ve kaygan betona basışlarıma odaklanabiliyorum. Günün tek bu saatinde onu aktif olarak düşünmüyorum. Onu bırakabiliyorum.

Sokağı iki blok daha koşarak ilerledikten sonra, üzerinde beyaz harflerle "*David Torres, Spor Salonu ve Karma Dövüş Sanatları Stüdyosu*" yazan siyah tabelayı görüyorum. David Torres'in kim olduğunu hiç bilmiyorum, ama Maddox onun iyi bir arkadaşı olduğunu ve saat sekizden önce olmak kaydıyla antrenman salonlarından birini ücretsiz kullanmamıza izin verdiğini söylüyor.

Kapıya ulaşmadan önce hızımı kesip, son yüz metreyi ellerim belimde, burnumdan soğuk sabah havasını çekip ağzımdan vererek yürüdüm. İki kaslı adam spor salonunun kapısına doğru ilerlerken birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Burada antrenman yapanlar sert tipler. Profesyoneller. Ya da öyle olmaya çalışanlar. Ben öyle değilim, öyle olmaya da çalışmıyorum, ama

bu, ayrıldığımdan beri kendimi güçlü, hatta güçlenmiş hissettiren ilk şey.

Kapı kapanmadan önce onların arkasına geçip, beni üçüncü kattaki özel antrenman alanına götürecek merdivenlere doğru ilerliyorum. Binanın birinci katında ana spor salonu var. Bir insanın isteyebileceği her türlü makine ve serbest ağırlık burada, ayrıca birkaç koşu bandı, sabit bisiklet ve eliptik makine de var. Soyunma odaları ve saunalar da burada.

İkinci kat dört ayrı alana ayrılmıştır. İki antrenman veya ders stüdyosu, diğer ikisi ise dövüş için sahte sekizgenler olarak düzenlenmiştir. Dövüş ringleri yoğundur ve sadece burada antrenman yapan profesyonel dövüşçüler içindir. Bu saatlerde hiç buraya gelmedim, ancak soyunma odasında diğer kadınlardan birinin bunu tartıştığını duydum. Anlaşılan, bir adam koruyucu ekipmanla dövüşmeyi reddettiği için çenesi kırılmış ve gözü o kadar şişmiş ki göremez hale gelmiş.

İzlemek istediğim son şey, insanların spor için dövülmesini izlemek.

Ancak üçüncü kat, özel dersler için açık alan olarak düzenlenmiştir. Katın yarısı, spor salonunun geri kalanını oluşturan normal açık renkli sert ahşaptan, diğer yarısı ise sert minderlerden oluşmaktadır. Maddox ile haftada üç sabah özel ders alıyorum. Ona neden bana yardım ettiğini tekrar sorduğumda, dört ablası olduğunu söyledi. Dört. Ve onun mantığı şuydu: "Kız kardeşlerimden biri senin durumuna düşseydi, benim sana yardım ettiğim gibi onlara yardım edecek biri olmasını isterdim." Bunu kabul ettim ve aklımda tuttum. Maddox iyi bir adam ve ona nasıl borcumu ödeyeceğimi henüz bilmiyorum, ama ödeyeceğim. Sahte kimlikler, yeni işler, kişisel antrenmanlar ve genel olarak ihtiyacım olduğunda yanımda olması.

O benim hiç sahip olmadığım ağabeyim gibi. Harika bir ağabey, ama ilişkimiz tamamen platonik. Ve bunun iki taraflı olduğunu biliyorum. O bana Jake'in baktığı gibi bakmıyor. Jake bana bakmaktan kendini alamıyor gibi bakıyor. Sanki başka bir yere bakmak istemiyormuş gibi. Maddox, saçımı boyadığımı, ona bu değişikliği nasıl bulduğunu sorana kadar fark etmedi.

Son basamağı çıkıp stüdyoya açılan büyük, camdan çift kapıdan geçiyorum. Kapı arkamda bir sesle kapanıyor ve anında çamaşır suyu dezenfektanı,

kimyasal oda spreyi ve ter kokusu ile kaplı. Kulağa hoş gelmediği kadar rahatsız edici, ama yine de garip bir şekilde rahatlatıcı.

Küçük bir masanın üzerinde küçük kareler halinde katlanmış birkaç havlu var. Beyaz bir havlu alıyorum. Yüzümdeki ve kollarımdaki fazla yağmur suyu ve teri sildikten sonra havluyu masanın yanındaki çöp kutusuna atıyorum.

"Çalışmaya hazır mısın, kızım?" tanıdık bir erkek sesi arkamdan soruyor. Dönüp baktığımda, 1,98 metre boyundaki Maddox Sinclair, ellerini dar kalçalarına koymuş, beni bekleyerek izliyor. Her zamanki ciddi ifadesi yüzünde sabitlenmiş.

Onun bu yönünü seviyorum.

Nazik sözlerle zaman kaybetmez.

Bana "kız" diyor. Bu, aşağılayıcı bir şekilde bile değil. Aslında bana "kadın" demenin daha aşağılayıcı olduğuna inanıyor ve gerçek adım olmadığını bildiği için bana Mia demekten kaçındığı için "kız" demeye karar verdi.

Onun heybetli bir figür olduğunu söylemek hafif bir understatement olur. Koyu kahverengi saçları, askeri tarzda kafasına yakın kesilmiş. Derin, pudra mavisi gözleri, "benimle uğraşma yoksa pişman olursun" diyor. Alnındaki ter damlaları, halı üzerinde yoğun bir sabah geçirdiğini gösteriyor. Kocaman göğsünü ve kol kaslarını saran açık gri bir spor tişört ve açık mavi bir eşofman altı giyiyor.

Gülümsemiyor.

Bu seanslar sırasında nadiren gülümser, ancak diğer zamanlarda oldukça ukala biridir.

Benim acımı kendi acısıyla görüyor. Onun yaralarını bilmesem de, onların derin ve ona o kadar yerleşmiş olduğunu, onun derisinin bir parçası haline geldiğini biliyorum. Tıpkı benimkiler gibi.

"Kesinlikle." Ona başımı eğerek gülümsüyorum. "Her zaman öyle değil miyim?" Meydan okurcasına kaşımı kaldırıyorum. Ellerimi belime koyup, sahte bir sinirle onun pozunu taklit ediyorum.

"Güzel." Odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Şimdi kıcını kaldır ve şu matların üzerine geç, başlayalım."

Söyleneni yapıyorum, çünkü o çok iri ve özel kuvvetlerden biri, tahminimce, ama kendisi bundan bahsetmiyor. Bu adamlarla uğraşılmaz. Niklas'la yaşadıklarımın sonra, onun küçük parmağıyla beni yerle bir edebileceğini bilmek beni korkutur diye düşünebilirsiniz, ama korkutmuyor. Maddox'un bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Elbette, dövüşürüz ve beni mindere atar, ama asla sert değildir ve her zaman bir amacı vardır

Öğrenmem veya üzerinde çalışmam gereken bir şey. Bana öfkeyle elini kaldırmadı.

Bana nazik davranmadığı için ona daha da saygı duyuyorum.

Bu güven bir gecede oluşmadı.

İlk seansımızın ilk beş dakikasında çıldırdım.

Bu benim hatamdı, ona geçmişim hakkında tam olarak dürüst davranmamıştım. Bu, bizim zamanımızdan ne elde etmek istediğim hakkında bir saat süren bir konuşmaya yol açtı. Neden bunu yaptığımı. Bu, bir daha asla konuşmayacağımı düşündüğüm bazı şeyleri ona açığa vurmak anlamına geliyordu. Ama onun gözlerinde bir kez bile yargılama ya da acıma görmedim.

Ve işe yaradı. Artık Maddox'a güveniyorum ve beni uygun gördüğü şekilde yönlendirmesine izin veriyorum. Basitçe söylemek gerekirse, ona ihtiyacım var. Formda olmam lazım. Hazır olmam lazım. Beklenmedik olaylara hazırlıklı olmam lazım. Çünkü Niklas uyarı etiketi ile gelmiyor. Genelde saldırmadan önce bana haber vermiyor ve ben istediğim için asla yumuşak davranmıyor.

"Geçen gün çalışmaya başladım," diyorum ona, nedense biraz utanarak. "Oteldeki iki iş," diye ekliyorum, sanki bilmiyormuş gibi. O bana bu lanet işleri buldu. Onun tam karşısında, yaklaşık iki metre uzakta, mavi matın üzerine yapıştırılmış kalın maskeleye bandından yapılmış dairenin bir tarafında duruyorum. Bu bana çalışmam için sınırlar çiziyor. Odaklanmamı sağlayan bir yol.

Dövüşmek samimi bir oyun alanıdır. En azından Maddox öyle diyor. İtiraf ediyorum, onu hem terapistim hem de antrenörüm ve arkadaşım gibi görüyorum. Belki de bu benim hatam. Sonuçta onun görevi bu değil. Ama konuşmama izin veriyor ve beni dinliyor, bu yüzden bu durumdan vazgeçmeye niyetim yok.

"Nasıl gitti?" diye soruyor, ses tonu öncekinden çok daha yumuşak, ama gözlerindeki sert bakış değişmemiş. Geçmişimi biliyor, en azından bilmesi gereken kadarını. İstismara uğradığımı ve kaçtığımı biliyor. Gerisi onun görevinin ötesinde.

"Şey." Kızarıyorum ve başımı eğiyorum, düşüncelerimin otomatik olarak Jake'e dönmesi beni gülünç ve ergen gibi hissettiriyor. O, düşünmem gereken biri değil. Gözlerinin bana hissettirdiklerini nefret ediyorum. Ya da vücudumun ona verdiği tepkiyi. "İyi. Korkutucu. Barmenlikte berbat olduğumdan eminim."

Beklediğim gibi gülmedi, bu da onun ifadesini daha iyi okumak için çaresizce uğraşmama neden oldu. Orada acıma ya da sempati yoktu, o pek böyle şeyler yapmaz. Bunun yerine, az önce söylediklerimi

, ellerini ve dizlerini biraz gevşeterek daha rahat bir pozisyona geçiyor.

"Bu bir öğrenme süreci, değil mi? Her yeni işte olduğu gibi, işin inceliklerini öğrenmen gerekiyor. Bir şans ver ve pozitif olmaya çalış. Bistro'da öğreneceksin, çünkü Julien orayı askeri bir talim çavuşu gibi yönetiyor. Valeria'nın yeri farklı. Diamond, değil mi?"

Gülüyorum ve omuz silkiyorum. "O çok sertti. Sanırım Kippa adlı bir kız gelmedi ve o da beni eğitemediler, bu yüzden..." Dönüp başka yere bakıyorum, neden Jake'den bahsetmekten çekindiğimi bilmiyorum. Belki de ondan bahsedersen kızaracağımından korkuyorum. Maddox'a Jake'in beni ıssız bir yerde yol kenarında çökmüş halde bulduğunu kesinlikle anlatmadım.

"Yani, başka biri mi yaptı? Kim?"

Omuz silkiyorum. "Jake," diyorum, gözlerim hala güney cepheli pencerenin ötesindeki yağmura sabitlenmiş halde. "Soyadını bilmiyorum."

O buna sessiz kalıyor, bu da elbette beni ona bakmaya itiyor. Sanki bu konuyu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi, yüzünde küçük bir gülümsemeyle dalgın dalgın pürüzsüz çenesini ovuşturuyor. "Jake iyi bir adamdır," diyor sadece. "Sadece dayan. Özellikle Valeria'nın yanında. Öğrenme süreci, değil mi? Her yeni iş gibi," diye tekrarlıyor, sanki bunu bir gerçek olarak kabul etmem gerekiyormuş gibi gözlerini bana diyor. Ama sözleri ruhumda yankılanıyor ve beni içimi parçalayan bir utançla dolduruyor. Daha önce hiç işim olmadı. Tek yapabildiğim, kalbim gırtlığımda, başımı sallamak. Maddox ellerini bel hizasında önüne getiriyor. Yine pozisyonunu alıyor.

Bir ayağını diğerinin üzerine atarak daire içinde beni takip etmeye başlar, kristal gibi gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz.

Öğretildiği gibi, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan onun pozisyonunu taklit ediyorum. Asla saldırganın ayaklarına veya ellerine bakma. Seni yanıltabilirler. Her zaman gözlerine veya göğsünün üst kısmına bak, böylece hareketlerini ve niyetlerini daha iyi tahmin edebilirsin. Vücudum saldırıya hazır, ağırlık merkezimi kalçalarımın üzerinde tutarken hafifçe öne eğiliyorum. Ayaklarım her zaman omuz genişliğinde açık ve ellerim hem saldırı hem de savunma pozisyonunda önümde.

"Yeni insanlarla tanışmaya çalış. Arkadaşlar edin."

Onun sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve bir an durakladım, sonra parmağını şıklattı ve beni tekrar görevime geri döndürdü.

"Buna hazır değilim. Ayrıca," alaycı bir şekilde burun kıvrırım. "Onlara kendim hakkında ne anlatacağım ki?"

"Güven kazanılmalıdır," der kalın sesi sakın ama konsantre bir şekilde, biz daire içinde yavaş dansımıza devam ederken. "Asla bedava verilmez. Bize bak. Yavaş başla ve oradan ilerle."

Ancak güven bir yanılgıdır, insanlar kendilerine uygun olduğunda ve amaçlarına hizmet ettiğinde kullandıkları bir kelimedir.

Konuşmayı kafamdan silip atıyorum. Bu ters etki yaratıyor. Şu anda onun hareketlerine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, bu yüzden susuyorum, o da öyle. Arkadaşlar benim hedefimin bir parçası değil. Ondan sonra sessizce daire çizmeye devam ediyoruz ve sonra, hiç uyarı yapmadan, bana saldırıyor. Bir yumruk atıyor, ben de sağa eğilerek onu engelliyorum. Onu yanından geçip kendi yumruğumu atıyorum, o engelleyemiyor ve onu tam yan tarafına vuruyorum. Sert bir yumruk değil ve eminim ki canını acıtmamıştır, ama yine de iyi hissettiriyor. Şu anda ped veya eldiven kullanmıyoruz, bu yüzden vuruşlarımız güçten çok temas ve hareketi göstermek içindir.

Bu, seansın ilerleyen saatlerinde olacak.

Yaptığımız şeylerin çoğu benim özgüvenimi geliştirmek için. Biri size saldırırsa, asla *gerçekten* hazırlıklı olamazsınız. Özellikle de Niklas gibi sizden çok daha iri biri ise. O, iri yarı bir adam. Adam bizim kişisel spor salonumuzda yaşıyor. Ancak bunların hiçbiri önemli değil, kendinizi savunabileceğinize olan güven güçlü bir silahtır. Kavgayı *kazanamayabilirim*, ama onun dikkatini dağıtmak veya onu kısmen etkisiz hale getirmek için yeterli şeyi yapabilirim, bu da kaçmamı sağlar.

Ve zihnimin en derin, en karanlık köşelerinde, Niklas'a karşılık vermek, ona gerçekten acı çektirmek düşüncesi beni harekete geçiriyor. Eğer tekrar peşimden gelirse, onun benim dünyamı mahvettiği gibi ben de onun dünyasını mahvedeceğim.

Maddox beklemez, tekrar üzerime gelir. Beni vuran bir bir-iki yumruk kombinasyonu, beni matın üzerine, kıcıma sert bir şaplaqla geri iter.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sert zemine elimi vurup tekrar ayağa kalkıyorum.

"Sinirlenme, kızım. Bu sadece dördüncü dersin. Oldukça iyi gidiyorsun," diye cesaretlendirir beni, bu sefer sadece birkaç adım uzaklıkta tekrar daire çizerek.

"Elimde değil." Gözlerim kısılır, hayal kırıklığı ve belki biraz da öfke, yüzeyin altında gizlenir. "Senin kışını tekmelemek istiyorum."

Şaka yapmıyorum. Gerçekten istiyorum. Ama en çılgın hayallerimde bile bunun olacağını hiç beklemiyorum. Bu, bir yavru kedinin Pitbull'un peşine düşmesi gibi. Acınası ve

gerçekçi olmayan bir şey. Ama yine de rüya var ve kedicikler bilindiği gibi hırçın ve yılmazdır.

Yarım bir gülümseme attı, bu da antrenman yaparken dudaklarında gördüğüm en büyük gülümsemeydi. Muhtemelen "kış" dediğim için, çünkü küfür etmem. Kafamın içinde hariç. Annem hep "Bir hanımefendi asla küfür etmez" derdi. Bu, unutulması zor bir ders.

"İnan bana, yakında yapabileceksin. Şimdi, ben seni tekrar yere sermeden önce gel buraya."

Ve yaparım. Elimden gelen her şeyle ona saldırırım. Yumruklar, tekmeler ve dirsek darbeleri atarım. Dönerim, bükülürüm, blok yaparım ve eğilirim. Birkaç darbe indiririm, o daha fazlasını indirir.

Yirmi dakikadan fazla bir süre, aralıklı olarak böyle dövüşüyoruz. Dövüşü bitirdiğimizde, terden sıırıslam olmuşum ve nefes nefeseyim. Damarlarımda dolaşan adrenalin başımı döndürüyor. Hızla bağımlısı olduğum lanet bir coşku. Korkudan kaynaklanan adrenalinle ne kadar da farklı.

Burada bıraktığım yeniden kullanılabilir şişeden suyu yudumluyorum. O birkaç yudum bile almadan, susuzluğumdan şişenin yarısını bitiriyorum. Su çenemden akıyor, terle ıslanmış spor tişörtüme damlıyor.

"Vuruşlarınla kurduğun temas çok hoşuma gidiyor," diyor, karşımda durarak, bir kez daha kendimi o kedi yavrusu gibi hissettiriyor. Çoğunlukla ona katılmadığım için. Bana karşı nazik davrandı. Bunu biliyorum. O da biliyor. "Güçlüler ve arkalarında iyi bir güç var. Tekmelerin ise başka bir hikaye." Hayal kırıklığıyla ona bakıyorum, elimle ağzımdaki fazla suyu siliyorum. "Onlara alışmak çok daha zor. Yumruk atmaktan çok daha zor. Tekmeler, yanlış yapıldığında dengenizi bozabilir ve kendinizi savunmasız hissetmenize neden olabilir, bu yüzden anlıyorum." Tartışmaya başlamadan önce beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Bunun üzerinde çalışacağız ve seni bir makineye dönüştüreceğiz. Endişelenme."

İsteksiz bir gülümseme yüzüme yayılmaya çalışır, ama hemen kaybolur. Ona dönüp gözlerinin içine bakarım. "Bir an önce korkutucu olmalıyım Maddox. Beni sıkı çalıştırman lazım. Bu konuda şaka yapmıyorum."

Bana doğru üç büyük adım attı. Her adımı muhtemelen benim iki adımına eşitti. İşaret parmağını uzattı, çenemin altını bastırdı ve içgüdüsel olarak ondan geri çekildim. O çekinmedi, yüzümü kendininkine doğru eğdi, sonra aynı hızla geri çekti. O

Dokunulmaktan hoşlanmadığımı biliyor. Yine de sınırlarımı zorluyor. Dizginleri olmayan bir ata binmek gibi, yönlendirebileceğim hiçbir yol yok. Manevra yapabileceğim hiçbir yön yok. Onun merhametine kaldım ve o da bunu biliyor.

"Gerçekten seni bulmaya geleceğine inanıyor musun?" Sesi temkinli, ama gözleri bana gerçek bir cevap istediğini söylüyor. Kendisi için değil. Maddox Sinclair'in pek bir şeyden korktuğu izlenimini almıyorum. Niklas bile bu adamla uğraşacak kadar aptal değil.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum, sonra başımı sallıyorum. "Nerede olduğumu anlarsa, peşimden geleceğini *biliyorum*." Ondan uzaklaşmıyorum, burada duruyorum ve onun istediği gibi yorumlamasına izin veriyorum. Bunu bilmesi gerekiyor, ama daha da önemlisi, benim bununla yüzleşmem gerekiyor. Kaçış için mükemmel bir oyun alanı olan çöl vahasında iki hafta hiçbir şey yapmadan geçirmek beni rehavete kapılmayacak.

Niklas başkalarını göndermeyecek. O ve ben olacağız ve bu, kaba kuvvet travması olacak.

Kaşları birbirine yaklaşarak alnını kırıştırdı. Mavi gözleri yüzümde dolaştı, sonra bir anlığına cam kapıya doğru kayd ve sonra tekrar bana döndü. "Seni rahatlatmak ve saldırıya hazır hale getirmek için elimden gelen *her şeyi* yapacağım. Sana söz veriyorum..." Devam edip etmeme konusunda emin değilmiş gibi sözünü yarım bıraktı. Dudaklarında "*ama*" kelimesinin takıldığını hissedebiliyorum, bu yüzden başımı sallayıp gözlerimi büyütüp devam etmesini teşvik ediyorum. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi rahatsız, sanki söylemek üzere olduğu kelimelerden hoşlanmıyormuş gibi. "Daha önce sana silahla saldırmış mıydı?"

Hemen başımı sallarım. "Hayır. Asla. O daha çok yumruk ve tekme kullanan bir adamdır. Ayrıca," burada dururum, ayaklarıma bakarak yanaklarımın kızardığını hissedirim. Parmaklarım düğümlenir ve bu kadar az tanıdığım birine bunu nasıl söyleyeceğimi bilemem. Derin bir nefes alıp veriyorum ve "O benim ölmemi istemiyor. Beni hayatta tutmak istiyor." diyorum. *Çünkü hayatta olduğumda ölümden daha değerliyim*, diye eklemiyorum.

"Buna rağmen, onun peşine düşmesinin gerçek bir olasılık olduğuna inanıyorsan, bundan daha fazlasına ihtiyacın var."

Onun samimiyetine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ne demek?"

Bana bir adım daha yaklaşır. 198 cm boyuyla bana tepeden bakar, ama bana korku ya da sindirme hissi vermez, daha çok sahiplenici bir koruma hissi verir. Bir kardeşin kız kardeşini koruduğu gibi. "Bu, senin yerinde olsam bir silah alıp silah kulübüne katıldım demek. O şeyi çok iyi kullanmayı öğrendim. Ayrıca her zaman yanımda biber gazı taşırdım." Ağzımı açıp

konuşmak için ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni durdurdu. "Fiziksel kavga bir şey, sen uzun boylu olabilirsin ama fazla kilon yok. Sen ne kadar..." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü ama ürkütücü bir şekilde değil. Beni ölçüp biçiyordu. "Yüz yirmi pound mu?"

"Evet, o kadar." Las Vegas'a taşındığımdan beri kilo verdim. Kasıtlı olarak değil, ama düzensiz yemekler böyle oluyor.

"Ona yumruk atabilir ve tekme atabilirsin, bu yardımcı olacaktır. İnan bana, yardımcı olacaktır. Sana saldırganı etkisiz hale getirmeyi öğreteceğim, ama *Mia*..." Durur, sahte ismimi vurgulayarak dikkatimi tamamen kendisine yöneltir ve sözlerini iyice anladığımdan emin olur. "Bazen hayatını kurtarmak için daha fazlasına ihtiyacın olabilir. Seni öldürmek niyetinde olmayabilir ve ben sana asla başka bir insanı öldürmeni söylemem, ama ne demek istediğimi anlıyorsan, bunu yapmak zorunda kalabilirsin."

Başımı onun delici bakışlarından kaçırıyorum. Dayanamayarak, büyük pencerelere sığınıyorum. Kollarımı koruyucu bir şekilde göğsüme sarıyorum. Karanlık, kasvetli gökyüzü içimdeki duyguları yansıtıyor. Bir an bunun üzerinde düşünüyorum ve Maddox, onun sözlerini düşünürken sessiz kalıyor. "Daha önce hiç silah tutmadım," diye itiraf ediyorum sessizce, gözlerimi pencereden ayıramadan.

"Eğer bu konuda rahat değilsen, anlarım." Yine durakladı. Bana ateş etmeyi öğretmeyi teklif etmeyeceğini biliyorum, ama konuşmayı kesmeden önce aklında bu mu vardı acaba diye merak ediyorum. "Ama biber gazı şart bence."

"Tamam," diye fısıldarım. Sahip olduğum tüm güvenim şimdi ayaklarımın dibine çökmüş gibi hissediyorum.

"Bunu sana cesaretini kırmak için söylemedim. Seni bir savaşçı yapacağım, söz veriyorum." Sonunda ona döndüm ve yüzündeki yoğun ifade nefesimi kesti. "Onu ya da sana bulaşmaya çalışan herhangi bir pisliği nasıl inciteceğini öğrenmeni sağlayacağım. Ama incitmek öldürmek değildir ve bazen hayatta kalmanın tek yolu budur. Sadece tamamen korunmanı istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu temizlemeden önce, zorlukla yutkunuyorum. "Teşekkürler, Maddox. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem."

"İyi." Sırıttıyor. "O zaman ifade etme. Övgüden nefret ederim." Dişlerim görünecek kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum. "Şimdi, pedleri takalım ve ne yapabileceğimize bakalım. Bana rüzgarda osuruk gibi vuruyorsun."

Güzel. Çok güzel. Erkekler, değil mi?

O, şüphesiz uzak duvara dizdiği ekipmanların olduğu yöne doğru yürürken, ben kendimi toplamak için bir saniye daha bekledim. Bana, biraz düşünmem ve daha fazla kafa yormam gereken çok fazla bilgi verildi.

Maddox haklı.

Ve silah taşıyan bir kız olarak yetiştirilmemiş olsam da, bunun değişme zamanı gelmiş olabilir.

Sekizinci Bölüm

Jake

'ın restoran, lounge ve bar alanları hafta sonu gezginleri, konaklamalarını uzatan iş adamları ve hatta bazı yerlilerle dolup taşıyor. Saat gece yarısı, ama bu sadece işlerin yeni başladığı anlamına geliyor. Aşağıdaki kulüpte bu gece yeni bir DJ var ve burada dört kişiden akşam yemeğinden sonra oraya gitmeyi planladıklarını duydum.

Onlara birer ücretsiz giriş kartı verdim. Bu, diğerlerinin giriş ücretini ödemeleri gerektiği anlamına geliyor, ama aynı zamanda daha önceye göre gitme olasılıklarının daha yüksek olmasını sağlıyor. Daha fazla müşteri çekmenin yanı sıra, müşterilerle iyi ilişkiler kuruyor. Bedava şeyler insanları mutlu eder. İnsanlar bedava bir şey aldıklarında başka şeyler satın almaya daha meyillidirler.

Ekonomi 101.

Bu gece garsonluk yapmıyorum, bu yüzden insanların yemekleri nasıl bulduklarını bilmiyorum. Garsonlara insanların ne dediğini sorabilirim, ama gerçekte çok az kişi benim durumumu biliyor. Üst düzey yöneticiler elbette biliyor. Genel personel? Hayır. Çünkü bu, keşfetmek istemediğim bambaşka bir dünyaya götürür. Özellikle de dolandırıcılarla.

Mia bu gece her zamanki gibi güzel görünüyordu. Kırmızı dudaklar. Daracık siyah mini elbise. Uzun, koyu renk saçları dalgalı. Bana şöyle bir baktı ve hepsi bu kadardı. Hemen işe koyuldu ve hızlı öğreniyor. Müşteriler onu seviyor. Erkekler onunla yatmak istiyor.

Kasa işlemlerini hızlı yapıyor ve tahminimce, bizim özel kokteyllerimizin yüzde yetmişini zaten biliyor.

Çalışmış ve bu beni bir şey kazanmışım gibi gülümsetiyor.

"Mola vermek ister misin?" diye soruyorum ona, tepkisini görmek için bilerek çıplak omzuna dokunuyorum. Geri çekiliyor. Yine. Sanki bana bir yumruk atacağımı bekliyormuş gibi. Tanrım, lanet olsun. Bunu nasıl anlamalıyım?

Bana gülümsüyor. Kocaman, parlak ve ıslıl ıslıl. İşte böyle. O gülümseme, dostum. Hiç böyle bir şey görmedim.

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle. "Ben iyiyim. İhtiyacın varsa git."

Gitmem. O çalışırken ben mola vermeyeceğim. Ve o pislik Brent'in içeri girdiğini görünce bu düşüncem kesinleşir. O pislik gülümsemesiyle ona gülümser, ona göz kırpar ve parmağını kıvrarak ona yaklaşmasını ister. Anında kıskançlık duyarım. Ama bu akbaba gelip benim olanı alırken sessiz kalmaya zorlarım kendimi.

Benim mi?

Mia benim değil, ama kendimi buna ikna etmekte çok zorlanıyorum. O benim malım değil. Kadınların yanına yaklaşmasına izin verilmemesi gereken erkekler tarafından bir iki kez denendiğini hissediyorum. Evet, benim amacım bu değil. Ama benim olması doğru geliyor. Onu yakınımnda tutmak doğru geliyor. Onu korumak doğru geliyor.

Bu konuda özel bir sorunum olabilir.

Benden uzaklaşıyor, ama sadece ona yaklaşmak için. Ben ayakta durup izliyorum. Bunu saklamıyorum bile. Bana istediğini düşünsün. Umurumda değil. Ona dokunmasını istemiyorum. Ve lanet olsun. Bunların hiçbiri iyi değil. Sonu kötü bitecek. Kafamı toparlamam lazım ve bunu hemen yapmam lazım.

Ellerimle yüzümü ovuşturarak kendimi toparlıyorum, ama uzaklaşmıyorum. O pisiğin yanında oturan kadınlara gülümsüyorum ve siparişlerini alıyorum.

"Bu gece seni göreceğimi umuyordum," diyor Mia'ya. "Dün gece seni özledim, ama görüyorum ki erkek arkadaşın yine seni gözetliyor." Benim yönüme bakıyor ve bu da Mia'nın omzunun üzerinden bana bakmasına neden oluyor, ben de martini hazırlıyorum.

Ona göz kırpıyorum. Sonra ona sırtıyorum, çünkü o gidip kendini becerebilir.

Mia gözlerini devirir. Kafasını sallar. Sonra tekrar adama döner. "O benim erkek arkadaşım değil. Sadece patronum. Bu gece ne alırsın? Dn geceki gibi mi?"

"Yine ulaşmak için tabureye çıkacak mısın?"

Yüzü kıpkırmızı oluyor ve onu bu şekilde küçük düşürdüğü için ondan nefret ediyorum. "Başka seçeneğim olmayabilir." Gülümsüyorum. şakacı davranıyor. Tam da ihtiyacım olan şey.

Onları görmezden gelmeye, içkilere ve Brent'in ona flört ettiği gibi benimle flört eden kızlara odaklanmaya çalışıyorum. Ama onlara konsantre olamıyorum. Dikkatim yüzde yüz Mia'da.

"O zaman cevabım evet. O kıyafetle yüksekte duran bir şeye uzanmanı sağlayacak her şeye varım. Ama bu seni rahatsız ederse,

bayanların seçimine bırakırım." Şimdi yumuşak bir gülümsemeyle gülümsüyor. Bu cevabı beğendi. "Burada olduğum süre içinde bir gece benimle yemeğe çıkmayı umuyorum ve içimden bir ses, seni nesneleştirmenin bana bu lüksü kazandırmayacağını söylüyor."

Kafasını sallar. "Bu konuda haklısın." Sonra biraz duraksar ve kendini toparlar. "Ama ben kimseyle çıkmıyorum."

"Evli misin?" Brent ısrar ediyor.

Pozisyonunu değiştirir. "Ben piyasada değilim."

Hay aksi.

"Erkek arkadaşın, nişanlın var mı?"

Adam ısrarcı. Bunu kabul etmeliyim.

Kadının duruşu sertleşir, ama çabucak toparlanır. "Hayır, ama şu anda kimseyle çıkmıyorum."

Adam ona milyon dolarlık gülümsemesini gösterir. "Bunu değiştirmek isterim. Al." Kartını pürüzsüz ahşap bar tezgahının üzerinde kaydırır. "Bu benim numaram. Yemeği düşüneceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diyor ve sonra yüksekte duran şişeyi almak ve kıcını göstermek yerine ikinci raftan ona güzel bir burbon alıyor. Üç parmaklık buzla birlikte ona uzatıyor ve adam büyük bir gülümsemeyle kabul ediyor. Ona dokunmuyor ve içimden bir parça dokunmasını istiyor. Böylece onun benimle olduğu gibi irkildiğini görebilirim.

"İyi misin?" diye sorar yumuşak bir sesle, ona baktığını fark edince, ama sonra iyi olmadığını anlar ve bir adım geri çekilir.

Kahretsin. Onu korkutuyorum.

"İyiyim. Üzgünüm." Kafamı sallayarak her şeyi silip süpürüyorum. "Sadece yorgunum, anlarsın ya? Saat geç oldu ve yine erken kalktım. Sen de buradan Bistro'ya gidip gelerek yorulmuş olmalısın." Aptalca gevezelik etmeye devam etmeden önce ağzımı kapatıyorum.

Omuzlarını silkiyor, ama hala temkinli görünüyor. Onu suçlamıyorum, bu yüzden küçük konuşmamın sonunda rahat bir gülümseme ekliyorum. Bunu yutmuş gibi görünüyor, çünkü sert duruşunu gevşetiyor ve kendi gülümsemesini takınıyor. Nefes veriyorum ve kendimi toparlıyorum, tüm bu düşünceleri zihnimin arkasına itiyorum.

Brent orada oturmuş, pahalı içkisini yudumlarken, kız çalışmaya devam ederken onu gözleriyle yiyip bitiriyor. Ben de öyle. Kendimi tutamıyorum. O en çekici uyuşturucu. Ona, olmaması gerektiğini bildiğim halde, yakın durmaktan kendimi alamıyorum.

Bir kız bara yaklaşıp, o kadar eğilir ki göğüsleri minik bluzundan neredeyse dışarı çıkacak gibidir. "Selam," der, bana baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

"Ne alırsın?"

"Sen menüde misin?"

Tanrım. Küçük bir kahkaha atmadan duramıyorum. İnsanlar barmenlerle flört ederler. Her yerde yaparlar. Hepimizin kolay lokma olduğumuzu ve seks peşinde olduğumuzu düşünürler. Ve bazen bu kesinlikle doğrudur. Ama çalıştığım tüm yerler arasında, insanlar Las Vegas'ta çok daha cüretkarlar.

"Ben değilim. Ama eminim ki seni de aynı şekilde iyi hissettirecek birçok içkimiz var."

Parmağı dekoltesinin çizgisini takip ediyor, ama ben tuzağa düşmüyorum. Gözlerim onun gözlerine odaklanmış durumda. Ve bunun beklediği gibi gitmediğini fark edince, arkadaşlarını işaret ederek "Bir sürahi margarita" diyor.

"Tamamdır."

"Ama fikrini değiştirirsen, ben bu otelde kalıyorum. Oda 10-050. Gel beni bul. Çok eğlenceliyim."

"Eğlenceli olduğuna şüphem yok. Teklifin için teşekkürler, ama korkarım gelemem." Bana somurtarak kaşlarını çatı ama orada bıraktı.

Margaritaları hazırlamaya başladığımda Mia yanıma yaklaşıp ve barın diğer tarafında kolayca hazırlayabileceği içkiyi karıştırırken yanımda durur. "O çok güzeldi." Buna gülümsememek için tüm gücümü kullanırım.

Kayıtsızca omuz silkiyorum.

"Neden teklifini kabul etmedin?" Gözleri elindeki cin şişesi ve bardağa odaklanmış, ama sesinden, cevabımın onun için önemli olduğunu anlıyorum.

"Ona ilgi duymadım."

O da başını sallar. Hepsi bu. Brent'e çıkmadığını, piyasada olmadığını söylemişti, ama bu önemsiz sohbet, *onun Brent'le* ilgilenmediğini düşündürüyor.

"Yarın sabah çalışıyor musun?" diye soruyorum, vücudumu ona yaklaştırarak. Onun sıcaklığını hissedebiliyorum, cildinde çiçeksi bir koku alıyorum ve bu, daha fazlasını içime çekmek için ona daha da yaklaşmak istememe neden oluyor. Geri çekilmiyor, ama kaskatı kesiliyor.

Kafasını hayır anlamında sallıyor.

"Benimle kahvaltı yap."

Yine başını sallıyor. "Ben randevuya çıkmam."

Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim ve cevabımı hazırlamışım. "Harika," diye cevap veriyorum hemen. "Ben de çıkmıyorum," diye yalan söylüyorum. "Arkadaş olarak benimle kahvaltı yap."

Yutkunur, etrafına bakınır ve sonra içkisine geri döner.

"Benim evime gelebilirsin. İstemiyorsan dışarı çıkmak zorunda değiliz. Sana yemek yaparım."

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde, gözlerime bakmak için dönerek. "Senin evine gitmeyeceğim." Sonra iç çekiyor, ama bu iç çekiş korkudan çok yenilgiden kaynaklanıyor, yüzü lastik zemine düşüyor. "O gece beni kurtardın ve şehre getirdin. Bu işi öğrenmeme yardım ettin ve çekici için ödediğin paradan bir kez bile bahsetmedin." Sonunda, gözlerimin içine bakarak, çim rengi gözlerinin derinliklerinde yüzen acıyla beni öldürdü. "Bence sen iyi bir adamsın ve benim için böyle adamlar çok zor bulunur, ama kahvaltı istemiyorum. Akşam yemeği ya da öğle yemeği de istemiyorum. Bana sunmaya çalıştığın hiçbir şeyi istemiyorum. Kimseyle bir ilgisi olan hiçbir şeyi istemiyorum. Burada arkadaşça davranabiliriz, ama hepsi bu kadar, Jake. Arkadaş değiliz. Sevgili değiliz. Hatta geçici seks arkadaşları bile değiliz. Ve bu asla değişmeyecek."

Onun sözlerini sindirmek, analiz etmek, beynimde çevirmek biraz zamanımı aldı ve bunu yaptığımda, buna cevap veremeyeceğimi anladım. Bana hiçbir boşluk bırakmadı. Bunun onun niyeti olduğunu biliyorum, çünkü amacını yerine getirmiş gibi çekip gitti. Ve sanırım öyle de oldu. Bu raundu kesinlikle o kazandı.

Vazgeçmeliyim. Hemen burada, şimdi.

Ama bana oda numarasını veren kızı sordu. Arkadaşı olmayan, karşı cinsten birine böyle bir soru sormak için aklıma gelen tek bir neden var ve bu, benimle bir ilgisi olmak istemediği için değil.

Ama söylediği şeyin ciddiydi. Bu çok açıktı.

Sana ne oldu Mia?

Beynim soruyu tamamlamadan bu sorunun cevabını biliyorum. Bir şeyden kaçıyor. Ya da birinden. İyi erkekler ona zor geliyorsa, büyük olasılıkla birinden.

Bu beni duraksatıyor. Aslında beni durduruyor ve yerinde donup kalmama neden oluyor, margarita sürahisini sıkıca tutuyorum, hareket edemiyorum. O gece arabasına yaklaştığımda

o gece arabasına yaklaştığımda benden korkmuştu. Belki de bu, arabasına yaklaşan yabancı bir erkeğe karşı tipik bir kadın tepkisiydi, ama büyük olasılıkla değildi. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. O resmi ve farkında olmadan tatlı, bir sürü çelişki barındıran biridir. Bir an aşırı duygusal, bir an sonra tamamen ilgisiz. Ve soyadı hakkında yalan söyledi. Belki de adı hakkında da.

Bence biri ona zarar verdi. Bence biri ona o kadar kötü bir şey yaptı ki, eski boktan bir arabayla ondan kaçtı. Bence biri ona o kadar kötü bir şey yaptı ki, onu tekrar bulacaklarından korkuyor, bu yüzden bana sahte bir isim veriyor ve kimliğini soracak bir otelde kalmak istemiyor.

Onu, barın karşısında, öfkeyle çalışırken, sakladığı her şeyi okumaya çalışırken buluyorum. Kan kulaklarımda çınlıyor, yumruklarım sıkılıyor, hala tuttuğum sürahinin plastiğini neredeyse kırıyor. Onu bu duruma sokan adamı öldürmek istiyorum. Ama daha da önemlisi, onu onlardan korumak istiyorum. Onu tanımıyorum bile, ama içimdeki his bu. Ve bu his çok güçlü.

Vazgeçmeliyim. Hemen burada, şimdi.

Beynimin akıllı, mantıklı kısmı bana bunu söylüyor. Ama bir kadın beni onun kadar hiç bu kadar etkilememişti... Lanet olsun, hiç. Ona hemen döneceğimi söylüyorum ve o bana, benim gerçek, muhtemelen rahatlamış bir gülümseme olarak değerlendirdiğim bir gülümseme atıyor. Diamond burada, yani yalnız değil. Bardan ayrılmamalıyım. Burası kalabalık, işlek ve sarhoşlarla dolu, hepsi de kafayı bulmak istiyor. Ama benim bir görevim var ve beni hiçbir şey durduramaz.

Salonu geçip restoranın içinden, kalabalık masaların önünden geçerek arka odaya ulaşıyorum. Cal orada, bilgisayarında kim bilir neye bakıyor. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Bana bir bakış atıyor, kim olduğunu sormak gibi bir numara yapmaya tenezzül etmeden omuzlarını silkiyor. "Tavsiye edildi."

"Kim tarafından?"

"Söyleyemem."

Buna kaşlarımı kaldırıyorum ve o gülüyor, başını sallıyor. Bana erkeklerin kavga çıkarmadan diğerine siktirip gitmesini söylemek için kullandıkları bakışı atıyor. Ama beni yeterince iyi tanıyor, geri adım atmayacağımı biliyor. Bu konuda değil.

Sonunda, çok uzun bir dakika geçtikten sonra, "Güvendiğimiz biri ona kefil oldu. Mia'nın iyi bir çalışan, yetenekli bir barmen olduğunu ve işe ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir şeyi mi kaçırdım? Benimle dalga mı geçiyorlardı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. O iyi. Hızlı öğreniyor, çalışkan ve müşteriler onu seviyor."

Cal gülümsemiyor. Hatta sırtıtmıyor bile. Sadece uzun bir dakika boyunca bana sert bir şekilde bakıyor. "O zaman bana burada ne halt ettiğini ve onu neden sorduğunu söyle?"

"Dosyanı görmek istiyorum."

"Ne için dostum? Az önce iyi olduğunu söyledin. Neden her şeyi kurcalıyorsun?"

Bu iyi bir soru. Cevabım yok. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, hepsi bu.

"Bu lanet yer senin olmasaydı, siktir git derdim. Ama sanırım o lüksüm yok."

"Artık değil."

Buna gülüyor. Cal'ı çok uzun zamandır tanıyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca. O ve babam, kendi rollerinde olabilecek en yakın arkadaşlardı.

"Ama şunu bil ki, onu elinden almana izin vermeyeceğim."

Aptal.

Gözlerimi devirdim. "Ondan kurtulmayacağım. Sadece daha fazla bilgi istiyorum. Hepsi bu." Mia'ya dokunduğumda çıldırdığı gibi, teslim olarak ellerimi kaldırdım. Tanrım, o piç kurusu ona neler yapmış olmalı.

"Peki. Ama bunların hiçbirisi yasal değil. Zaten kontrol ettim."

"Az önce söylediğini unutacağım. Çünkü sahte bilgilerle birini işe aldığını itiraf ettiysen, sadece o değil, sen de kovulursun."

O hiç tereddüt etmiyor. Beni onu kovmayacağımı biliyor. Ya da onu. Teslim olarak iç çekiyorum. Bu sefer kazanamayacağım.

"Sadece göster bana."

Birkaç tuşa basıyor ve ben masasının etrafından bilgisayarının başına geldiğimde, kadının yüzü orada. Ve o adres. Kahretsin. Bu bir şaka. O bölgede yaşayan herkes bilir ki, o adreste kimse yaşamıyor. Yaratıcı bile değil. Başvuru formuna bunu yazmasını ona kim tavsiye etti bilmiyorum, ama o bölgede büyük, parlak bir kumarhane olduğu düşünülürse, bu adres çok dikkat çekiyor. Adı Mia Jones, ikinci adı yok. Kimliği

Connecticut, Teksas değil, ama mahsur kaldığı arabanın plakası oradan. Ayrıca kesinlikle o seksi güneyli aksanı var. Aynı isimle kayıtlı bir sosyal güvenlik kartı var. Bu kimlikler sahte mi? Kesinlikle. Tam bir geçmiş kontrolü yapılmadı çünkü burada tam zamanlı çalışmıyor ve her restoran ayrıdır, yani The Bistro'da kayıtlı olan bilgiler burada mevcut değil.

"O tatlı bir kız, Jake."

İçimden inlerim. "Onu incitmek istemiyorum."

"Ama onu istiyorsun. Herkes bunu görebilir." Ona sert bir bakış attım ve o da gözle görülür şekilde geri çekildi. "Hey, eleştirmiyorum. Anlıyorum. Eğer evli olmasaydım..." Bir bakış daha attım ve ellerini başının üzerine kaldırdı. "Öyle demek istemedim. Sadece onun güzel bir kız olduğunu söylüyorum. Ama mahremiyet istiyor. O tatlı, masum bir çocuk ve iyi bir çalışan. Onu rahat bırak. Eğer ona yatırım yapmıyorsan, onu rahat bırak."

Doğru. Onu rahat bırak.

İlgileniyor muyum? Bir kadına bu kadar kısa sürede, sana yalan söyleyen bir kadına nasıl ilgi duyabilirsin ki? Bu kadını tanımıyorum ve sahte kimlik ve adresler kullanıyorsa, açıkça ağır bir şeye karışmış demektir. Potansiyel olarak tehlikeli bir şey mi? Belki. Bildiğim kadarıyla yasadışı bile olabilir.

"Sadece kontrol ediyorum," diyorum, bunun yeterli olmadığını biliyorum ama elimden gelen bu. Randevu teklifimi reddetti. Arkadaşıktan öte bir şey istemiyor. Arkadaş bile olmak istemiyor. Sanırım bu, çekip gitmem gerektiği anlamına geliyor. Neden bu düşünce midemi bulandırıyor?

Cal'ın ofisinden çıkıyorum, kafam karışık. Kimlerin bu işe karıştığını bilmiyorum. Onu bu işe kim tavsiye etti, kim kimlikleri ayarladı? Üzerine gitmedim. Ama neden Mia için kendilerini tehlikeye atıyorlar?

Bara tekrar ulaştığımda, onu düz ahşap tezgahın üzerine eğilmiş, Brent ile benim istediğimden çok daha yakın bir mesafede konuşurken buldum. Elbisesinin eteğinin altından kıcının kıvrımları görünüyordu. O elbiseyi giydiği için ondan nefret ediyorum. Kilometrelerce uzun bacakları olmasaydı o kadar kısa olmazdı. Pürüzsüz, bronzlaşmış, muhteşem bacaklar... Onun içine girerken bacaklarının beni sarmalaması için canımı verirdim. Ve o kış. Tanrım, sikim titriyor, bu da beni daha da iğrenç hissettiriyor.

O gülüyor ve ben Brent'in kıcını tekmelemek istiyorum. Çok çocukça, ama umursayacak kadar güç ya da gurur toplayamıyorum. Onun ona bakışından nefret ediyorum. Onunla konuşma şeklinden nefret ediyorum. Onu açıkça nefret ediyorum.

"Akşam yemeği. Belki biraz dans," diyor ve kız başını sallıyor, ama gülümsüyor. "Hadi ama güzelim. İstediğini biliyorum. Ben çekiciyim, değil mi?"

Kız şimdi gülüyor. "Bu yüzden hayır diyorum. Ayrıca, sana zaten söyledim, müsait değilim."

"Ben ısrarcıyım," diye uyarıyor.

Kız umursamazca omuz silkiyor. "Burada mı yaşıyorsun?" "Hayır," diyor adam ve sesinde gerçek bir pişmanlık var.

"O zaman endişelenmiyorum. Eve, karına ya da kız arkadaşına, ya da her ikisine birden gideceksin ve Vegas'ta tanıştığın barmeni tamamen unutacaksın."

"Hayır," diyor adam kararlı bir şekilde. "Seni unutmak mümkün değil. Karım ya da kız arkadaşım da yok. Sadece sen varsın."

"Vay canına." Kız gülerken ona bir peçete fırlatır. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Son derece cilveli bir hareketti. "Bu konuda çok iyisin. Ama ben senin oyununa kanmıyorum, o yüzden şimdi geri çekilsen iyi olur."

"Olmaz."

Yine omuz silkiyor. "Bir içki daha ister misin yoksa bu gecelik bu kadar mı?"

"Gerçekten benimle çıkmayacak mısın?"

Kafasını sallar. "Gerçekten çıkmayacağım."

"O zaman ben de bu kadar yeter. Bir bayanı çok fazla zorlamak istemem." Brent ayağa kalkar, arka cebinden cüzdanını çıkarır ve yüz doları bara sertçe vurur. Bu yetmiş dolar bahşış demektir. "Yarına görüşürüz güzelim." Kendisi gibi bir pislik gibi selam verir ve gider.

Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi bana yan gözle bir bakış atıyor ve sonra işine geri dönüyor. İşte bu kadar. Lanet olsun, bu kadın beni delirtiyor. Dudaklarına sorular yağdırmak istiyorum. Her ikisine de. Bana zevk çığlıklarıyla cevap vermesini istiyorum. Benim ve başka hiç kimsenin olmaması için yalvarmasını istiyorum.

Sen kimsin, Mia Jones?

Neden sahte bir adres verdin? Ve o ehliyet pek de iyi bir sahte değildi. İsim meselesi kafamı karıştıırıp duruyor. Soyadının sahte olduğunu biliyordum. O iyi bir yalancı değil.

Mia Jones. İki hafta oldu ama seni kafamdan çıkaramıyorum.

Daha önce ilgimi çekiyordun, şimdi ise tamamen büyüledin beni.

İşimiz bittiğinde saat ikiyi geçmişti, ama şimdi üçü dolmak üzere. Hala burada olmamalıyım. Planladığım şeyi planlamamalıyım. Ya da yapmak üzere olduğum şeyi yapmamalıyım. Bu yanlış. Yanlış olduğunu biliyorum. Ama kendimi durduramıyorum. Bilmem gerek. Otelin sahibi olarak işimi yaptığımı söyleyerek bunu mantıklı hale getirmeye çalıştım, ama bu saçmalık.

O beni yepyeni bir takıntı düzeyine sürükledi.

Bazı çalışanlar mesai sonrası birkaç içki içmek için kalıyor. Diamond bir kez daha beni de davet etti, ama ben asla böyle bir şeye katılmam. Hiçbiriyle. Doğrusu, bana sunmaya çalıştığı şeylerle ilgilenmiyorum.

Mia arkada, eşyalarını topluyor sanırım. Eve gitmem lazım. Duş alıp biraz uyumam lazım. Bu hareketi milyonlarca farklı şekilde kendime açıklamaya çalışıyorum. Ama o arka odadan çıkıp, kalan personelden uzak durarak omzunda kocaman bir sırt çantasıyla sessizce uzak duvara doğru yürüdüğünde, eve gitmeyeceğimi biliyorum. En azından şimdilik.

Kapıdan çıkıyor ve kimse ona bir bakış bile atmıyor. Onlar için görünmez, ki bu tam da onun istediği gibi görünüyor. El sallıyorum, hızlıca iyi geceler diyorum ve kapıdan çıkıyorum. Otel hala oldukça kalabalık. Dediğim gibi, burası Vegas ve sabahın ikisi buraya göre geç bir saat değil. Özellikle de cumartesi gecesi.

Otelden çıkmak yerine, otelin içlerine doğru uzanan uzun koridorda hızlı adımlarla ilerliyor. Çalışanların park yeri de bu tarafta değil, bu da merakımı daha da artırıyor. Onu takip ediyorum, bunun beni lanet bir takipçi yaptığını biliyorum, ama bunu umursayacak ya da yaptığım şeyi durduracak kadar ahlaklı olamıyorum. Kumarhane katından geçiyor, spor bahislerini geçiyor, yanlarından geçerken sarhoş erkeklerin ıslıklarını görmezden geliyor, başka bir koridordan geçip spa ve havuz alanına doğru ilerliyor.

Bir çalışan kapısına yaklaşıyor, durup omzunun üzerinden bakarak kimse onu izliyor mu diye kontrol ediyor. Ben izliyorum, ama yeterince geride ve yan tarafta olduğum için beni görmüyor. Sonra girmemesi gereken bir şifreyi giriyor ve evrensel bir kart gibi görünen şeyi yuvaya sokuyor. Kapı onun için açılıyor ve o kapıdan geçip havuz alanına giriyor, kapıyı sessizce kapatıyor.

Ne? Ne oluyor?

Bu nasıl oldu? Güvenlik bunu nasıl fark etmedi? Tavana, stratejik olarak yerleştirdiğimiz küçük siyah kürelere bakıyorum ve o kapının üzerinde bir tane olmadığını fark ediyorum. Bu kızın o rozeti ve şifreyi nereden aldığını bilmiyorum. Bunlar normal

personeler verilmez, restoranlarımızdaki bar personeline ise hiç verilmez. Kendi rozetimi çıkararak onu sıcak gecenin içine doğru takip ederken, kafamda milyonlarca soru dolanıyor.

Havuz, gece olmasına ve alanın kapalı olmasına rağmen hala aydınlatılmış. Bu mevsimde saat sekizde kapanıyor, bu yüzden bu kızın otelin ıssız bir bölümünde tek başına yürüdüğü düşüncesi beni tedirgin ediyor. Kapıyı tutuyorum, ses çıkarmadan kapandığından emin oluyorum ve bu birkaç saniye bana her şeye mal oluyor, çünkü onu gözden kaybettim ve burada gidebileceği düzinelerce yer var.

Biriyle mi buluşuyor? Brent denen adamla mı?

Düşüncelerim Cal ile yaptığım konuşmaya geri dönüyor. Onun şu anda yasadışı bir şeye karışmış olabileceği fikri artık o kadar da uzak gelmiyor. Sağımdan, şezlonglardan birinin hareket edip sert zemine sürtünmesi gibi bir ses duyuyorum. Anlayamadığım bir şey fısıldıyor ve bilinçli düşüncem devreye girmeden ayaklarım beni o yöne götürüyor.

Onu, spa'nın çalışan girişinde, karanlık gölgelerin içinde, hareketleri temkinli bir şekilde dururken görüyorum. Sonra yaptığı şey nefesimin kesilmesine ve bacaklarımın titremesine neden oluyor. Şezlonglardan birinin üzerine battaniye ve yastıkla bir yatak hazırlıyor. *Aman Tanrım. O evsiz.*

Dünyadan korkan bu güzel, tatlı, melek gibi, mükemmel kız evsiz.

Ve benim otelin havuz alanında dışarıda uyuyor.

Ne halılar karıştırdı da sahte kimlikler ve adresler kullanıp dışarıda uyumaya başladı? *Lanet olsun, Mia!*

Oraya koşmak istiyorum. Onu tutup daireme götürmek istiyorum. Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum, lanet olsun. Aklım milyonlarca senaryo üzerinde çalışıyor. Milyonlarca sonuca varıyor. Hiçbiri iyi değil. Hiçbiri doğru değil. Erkekler daha önce ona baskı yapmış. Erkekler daha önce ona ne yapması gerektiğini söylemiş. Ben onunla birlikte olan erkeklerden biri olmayacağım.

Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum, bu geceden sonra, bu kız bir daha evsiz kalmayacak.

Dokuzuncu Bölüm

Mia

, yüzüme vuran parlak güneş ışığı ve elli metre bile uzak olmayan bir yerden gelen insanların konuşma sesleriyle uyanıyorum. Panik yapıyorum, saklandığım yerden uzaklaşan insanların sesleri zayıflayana kadar ani hareketler yapmıyor ve ses çıkarmıyorum.

Nasıl bu kadar geç uyuyabildim? Şafak çoktan sökmüş ve havuz alanı canlanmaya başlamış, güne hazırlanıyor.

Yavaşça oturup, etrafımı saran çalıların arasından dikkatlice bakıyorum. Şezlongumu uyumak için buraya kurduğum için çok minnettarım. Etrafta kimse yok, ama yine de çok uzak olmayan bir mesafeden insanların seslerini duyuyorum. Hızla şezlongdan kalkıp, battaniyeyi ve yastığı aceleyle sarıp, tekrar oyuğa koyuyorum. Etrafta çok fazla insan dolaştığı için şezlongu geri götüremeyeceğimden, olduğu yerde bırakmaya karar veriyorum.

Eğilip sırt çantamı alıyorum ve üzerinde duran şeyi görünce nefesim kesiliyor.

Üzerinde düzgün bir yazı ile "*Beni Aç*" yazan bir zarf. Etrafa bakıyorum, birinin orada durup beni izlediğini umuyorum, ama kimse yok. Henüz açmıyorum. Zamanım yok. Zarfı sırt çantama atıyorum ve dikkat çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde spa banyosuna giriyorum. Burada iki kadın var, beyaz bornozlarını giyerken birbirleriyle konuşuyorlar, yapacakları tedavilere hazırlanıyorlar.

Bana hızlıca bir bakış atıp gülümsüyorlar, ama sonra konuşmalarına geri dönerek beni görmezden geliyorlar. Dolapların etrafından dolaşıp duşlara doğru ilerliyorum ve genelde kullandığım en uzak duşa giriyorum. Burası en gizli yer ve havluların bulunduğu küçük bir alan ile eşyalarınızı bırakabileceğiniz bir bank var. Çabucak soyunup duş alıyorum ve bir şort ile tişört giyiyorum. Çalışmam gerekmediği için saçımı kurutmaya zahmet etmiyorum, sadece hızlıca bir örgü yapıp kapıdan çıkıyorum ve kimse bana soru sormadan otelin ana bölümüne girerken rahatlamaktan neredeyse ağlayacak gibi oluyorum.

Aniden, devasa binada klostrofobik hissediyorum, sanki milyonlarca göz üzerimdeymiş gibi. O zarf Maddox'tan olabilir, ama nedense öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım dün gece biri beni orada uyurken buldu. Beni uyandırmadılar ve eşyalarımı almadılar. Kontrol ettiğim için biliyorum. Uzun bacaklarımla hızla tesisten ayrılıyorum, ama izlendiğim hissini bir türlü atamıyorum.

Las Vegas Bulvarı'na çıkıyorum, sonra bir yan sokağa dönüyorum ve üç blok sonra, Google'da bulduğum çamaşırhaneye varıyorum. Hiç kendi kıyafetlerimi yıkamadım. Hayatımda bir kez bile. Bunun için bir hizmetçim vardı ve muhtemelen onun da bunu yapan biri vardı. Ama gerçekten, ne kadar zor olabilir ki? İş kıyafetlerim kirleniyor, diğer eşyalarım da öyle. Her şeyi çamaşır makinesine koyuyorum, sonra sabunu ayrı satın almam gerektiğini fark ediyorum. Küçük otomat makinesinden bir paket alıyorum, çamaşır makinesinin dışındaki etikette yazdığı şekilde döküyorum ve makineyi çalıştırıyorum. Bu mekanın yanında bir kahve dükkanı var, ben de kendime küçük bir kahve ve düşünmek istemediğim kadar kalorili bir muffin alıp oturuyorum ve o zarfı düşünmeye başlıyorum.

Bakmadan edemiyorum, izlendiğim hissini bir türlü atamıyorum. Otelden çıktığımdan beri ensemdeki tüyler diken diken olmuş durumda, ama ne zaman arkama baksam kimse yok.

Niklas beni buldu mu? Bu bir uyarı mı?

Eğer beni bulmuş olsaydı, burada çamaşırhanede oturuyor olmazdım diyorum kendime. Eğer takip ediliyorsam, bunu anlardım diyorum kendime. Sadece bir his olmazdı. Niklas, yüzüne karşı açık sözlü biriydi. Acımasızca doğrudan biriydi.

Zarfı çantamdan çıkarıp kucağıma koyuyorum ve yazıya bakıyorum. Erkek mi kadın mı yazmış olduğunu anlayamıyorum ve bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum. Zarf kapalı olduğu için parmağımı yan taraftaki açık yarığa sokup kağıdı yırtarak açıyorum. Sonra kontrolsüz bir şekilde titremeye başlıyorum. Elimi ağzıma götürerek göğsümden çıkmaya çalışan hıçkırıkları bastırmaya çalışıyorum.

İçinde, kaldığım otel olan The Turner Grand'ın otel odası anahtarı ve bir not vardı.

Ellerim titreyerek notu açtım. Derin bir nefes alıp, yazılanları okudum.

48-108 numaralı oda, ihtiyacınız olduğu kadar gün, hafta veya ay boyunca sizindir. Odanıza istediğiniz her Şeyi yazdırmaktan çekinmeyin, size hiçbir ücret yansıtılmayacaktır. Odayı kullanmayı bitirdiğinizde, resepsiyona haber vermeniz yeterlidir.

Notta imza yok ve kimsenin bunu yapacağını tahmin edemiyorum. Niklas'ın adamları kesinlikle yapmaz. Ya da yaparlar mı? Bu, beni güvenlik kameralarının görmediği küçük, kapalı bir alana sıkıŐtırmanın bir yolu mu? Bilmiyorum. Ama bedava bir otel odası fikri çok cazip. En azından bir bakmam lazım.

Biri bana kalacak bir yer verdi. Ücretsiz.

Bunu Maddox mu yaptı? Bu, benim maddi yardımını reddetmemi atlatmak için kullandığı bir yol mu? Dizlerimi g  s me çekip, yüzümü onlara gömdüm ve sessizce ağladım. Çok ŐaŐkınım. Bu gizemli kişiye çok minnettarım, ama bu minnettarlık hızla korkuya dönüşüyor. Maddox değilse, bu kişi kendini tanıttığında ne bekleyecek? Bunu başıma kakıp, vermek istemediğim veya veremeyeceğim Şeyler talep edecek mi? Bu dünyada hiçbir Şey bedava değildir. Hiçbir Şey.

Hayatım nasıl bu hale geldi?

Yalnız, evsiz, garson ve barmen olarak çalışan, sahte bir isimle yaşayan ve korktuğum bir adamdan kaçan bir hayat.

Notta aylarca yazıyordu. Deli gibi cömert olmasının yanı sıra, aylarca bir otel odasında yaşamayı hayal bile edemiyorum. Çok fazla dikkat çeker. Gerçekte, bu işlerle bu otelde ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum. Ya buradaki başka bir işe geçmem ya da önümüzdeki birkaç hafta içinde taŐınmam gerekiyor. Fazla rahatlayamam. Asla gardımı d Ő remem.

Giysilerimi yıkayıp kuruttuktan sonra her Şeyi sırt çantama koyup sıcağın içine adım attım. Las Vegas'ta Ağustos ayı geçirmek muhtemelen Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar değildi. Ama kesinlikle en kötüsü de değildi ve bu ironiyi görünce neredeyse gülmek geliyor içimden. Hiç doğru Őe im yaptım mı? Hayır. Bunu düŐünmeme bile gerek yok.

Strip'e dik olan caddeyi takip ediyorum ve otele yaklaŐmamı sağlayan bir yol izliyorum. Parmaklarım Őortumun cebine giriyor ve pürüzsüz dikdörtgen oda anahtarını okşuyor.

Aceleyle yürürken spor ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor. Bu noktada çok endişeli ve meraklıyım, dikkatli olamıyorum. Yan girişe varıyorum, lobiye geçip doğrudan kumarhaneye giriyorum. Sonra

durup etrafa bakıyorum, ama olağan dışı hiçbir şey ve hiç kimse yok. Sadece kumarbazlar var.

Derin bir nefes alıp, birkaç restoranı geçerek asansörlere doğru ilerliyorum. 48-108. Beni katıma götürecek asansörleri bulup, düğmeye parmağımı basıp yanana kadar basılı tutuyorum. Kalbim o kadar şiddetli atmaya başlıyor ki, etrafımdaki herkesin duyabileceğinden eminim. Adrenalin ve endişenin baş döndürücü karışımı beni ele geçirirken, kan kulaklarıma hücum ediyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Asansör kapıları açıldığında, mayoları ve tişörtleriyle gülüp sohbet eden bir grup genç yaklaşır. Önce bana geçmemi işaret ederler ve ben hemen arkaya saklanıp köşeye kıvrılırım.

İçlerinden biri omzunun üzerinden bana gülümser ve "Hangi kat, tatlım?" diye sorar. Tatlı bir güney aksanı vardır, tahminimce Georgia'lıdır ve hoş bir gülümsemesi vardır. Başka bir hayatta, başka bir kız olsaydım, ona ikinci kez bakardım.

"Kırk sekiz, lütfen."

Arkasını dönüp benim katımın düğmesine basıyor. Otuz birinci katta iniyorlar ve burada sadece biz varız, yani birkaç katı kendime ait olacak. Bu bir rahatlama. Ama değil. Onların boş, önemsiz sohbetleri beni yerinde tutuyor. Burada sessizlik olsaydı, duvarlardan patlayacaktım.

Onlar dışarı çıkıyor ve yakışıklı adam bana dönüp bakıyor. "Umarım tekrar görüşürüz."

Başımı sallıyorum, zoraki bir gülümseme takınıyorum ve kapılar kapanıyor. Burada çalan müziği şimdi fark ediyorum ve durmaksızın zıplamalarım ritimle uyumlu gibi görünüyor.

Yirmi sekiz saniye sonra kapılar açılıyor ve işte buradayım, kırk sekizinci katta. Dışarı çıkıyorum, sağa dönüyorum ve üç ayrı salonun birleştiği merkezi alana ulaşıyorum. Ellerimi merkezdeki masanın serin mermer üstüne bastırıyorum ve nefesimi düzenlemek için elimden geleni yapıyorum. Bu salonlarda kameralar olduğunu biliyorum ve gereğinden fazla oyalanmayacağım. Nefesimi düzenlemek ve kalbimi sakinleştirmek için yeterli süre kadar kalacağım. İşe yaramıyor.

Gizlice çantamın dış cebini açıyorum, sustalı bıçağımı buluyorum ve elimi onun etrafına doluyorum. Sustalı bıçak. Tek silahımı düşündüğümde içimden gelen ironik alaycı gülümsemeyi engelleyemiyorum. Babamın evin her yerinde silahları vardı ve kendimi korumak için sahip olduğum tek şey bu.

. Sanki Niklas o kapının diğerk tarafında beni bekliyorsa bir şansıım varmış gibi.
Maddox silah almam konusunda haklıydı.

Masayı dolaşıp hızımı artırarak uzun koridoru yürüdüm. Ve koridor gerçekten uzundu. Oda, merdivenlerin sonundaki en uç noktadaydı. Tanrım, bunu düşününce yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. Parmaklarım 48-108 yazan tabelayı ve sonra elimdeki anahtarı okşadı. Bıçağı olabildiğince sessizce açtım, koridorda yalnız olduğumdan emin olmak için yukarı aşağı baktım, hayatımın en derin nefesini aldım ve sonra anahtarı kapı kolunun üzerindeki yuvaya soktum.

Işığın yeşil yerine kırmızı yanmasını ya da Niklas beni içeri çekmeden önce kapının aniden açılmasını bekliyorum. Ama ikisi de olmuyor. Kilit mekanizması açılırken inanılmaz derecede yüksek bir tıklama sesi geliyor ve sonra kolu çevirip kapıyı açıyorum. Tek yaptığım bu. Sadece burada durup, ağır kapıyı açık tutarak, buradan bakıldığında bir odadan daha fazlası gibi görünen bu alana bakıyorum. Sanırım bu bir süit ve bu kadar korkmuş olmasaydım, gülerdim.

Merhaba ya da kimse var mı diye seslenmem. Bu, korku filmlerindeki aptal sarışınların yaptığı saçmalık. Doğal olarak sarışın olabilirim ve hayatımda berbat seçimler yapabilirim, ama aptal değilim. Bunun yerine beklerim, dinlerim ve klima sesinden başka bir şey duymadığımdan emin olduğumda, içeri adım atar ve kapının arkamda olabildiğince nazikçe kapanmasına izin veririm.

Sessizlik. Ve burası bir süit, lanet olsun.

Solumda küçük bir tuvalet var, önce orayı keşfediyorum. Kimse yok. Kapının yanındaki dolabı açıyorum. Askılar, iki bornoz ve terlikler dışında boş. Sırada oturma odası var. Geniş ve şükürler olsun ki çok açık. Koyu altın ve tuğla kırmızısı kanepeler ve farklı desenli sandalyeler sol tarafta bir oturma alanı oluşturuyor. Sağda iki mini buzdolabı, bir mikrodalga fırın ve bir lavabo bulunan küçük bir mutfak var. Küçük yemek masasının üzerinde, henüz bakamadığım çeşitli eşyalarla dolu büyük bir sepet var.

Dışarıda bir kapı çarpıyor ve ben üç metre havaya zıplıyorum, bıçağımı yüksekte tutarak kapalı kapıma bakıyorum. *Nefes al*. Tamam. Sanırım kusacağım.

Arkamı döndüğümde, şeridi ve ötesindeki dağları gören, tavandan tabana pencerelerle karşılaşıyorum. Bu odanın geceliği en az

en az beş yüz dolar olmalı, muhtemelen daha fazla. Notta, burada aylarca kalabileceğim yazıyordu.

Ne oluyor lan? Küçük bir yataklı ve otopark manzaralı en alt katta bir oda alacağımı düşünmüştüm. Milyon dolarlık manzaralı, neredeyse en üst kattaki bir süit değil.

Dönüp etrafa bakındım ama beni karşılayacak kimse yoktu.

Yatak odası. Tanrım, kalbim. Göğsümü tutmak için can atıyorum, ama uyanık olmam gerekiyor. Ve beni tanıyanlar bilir, sonunda kendimi bıçaklarım. Çok yavaşça, yatak odasına ulaşana kadar sürünerek ilerliyorum. Oda, süitin ana bölümünden uzaklaşarak eğimli bir şekilde uzanıyor ve görüş alanını sınırlıyor.

Çömelerek, şifonyere dönüşen uzun masayı geçiyorum ve farkına varmadan, aynı muhteşem manzaraya sahip devasa bir yatak odasında buluyorum kendimi. Daha fazla şerit ve daha fazla dağ. Ama kimse beni öldürmek için atlamaya hazır değil. Ya da beni kaçırmaya, ki bu daha da kötü olurdu.

Banyo solumda ve kapısı açık, devasa bir küvet ve onun arkasında daha da büyük bir duşakabin var. İki lavabo ve bir kadının ihtiyaç duyacağından daha fazla tezgah alanı. Ağlamaya başlıyorum. Büyük, çirkin, sarsıcı hıçkırıklarla. Bunların hepsi çok fazla. O anda yatakta bir not fark ediyorum.

Kimsenin burada gizlenmediğinden emin olduktan sonra bıçağımı kapatıp yanına gidip notu alıyorum. Not da daktiloyla yazılmış, bu da beni son derece sinirlendiriyor.

Umarım odanızı beğenirsiniz..." Oda mı? Burun kıvırıyorum. "...Bu sizin odanız. Mutfaktaki sepet, umarım beğeneceğiniz çeşitli eşyalarla dolu. Oda servisini istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Spa veya salona gidebilirsiniz. İsteddiğiniz her şeyi odanıza yazdırın, soru sorulmaz, şart koşulmaz. Bir daha asla dışarıda uyumayacaksınız.

Dizlerimin üzerine çöküp, asansörden indiğimden beri gözlerimde biriken gözyaşlarını döküyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Yeni yardımcımın kim olduğunu bilmiyorum. Kim olursa olsun, açıkça dışarıda uyuduğumu biliyor. Kim olursa olsun, açıkça zengin. Kim olursa olsun, muhtemelen kabusum haline gelse bile, benim kahramanım oldu.

Tüm bu zenginlik ve sahte güvenlik şüphesiz üzerime çökecek, ama şimdilik tadını çıkarmak benim hakkım. Ön kapıya koşarak geri dönerim ve gözetleme deliğinden dışarıya bakarım. Kimsenin olmadığını gördüğümde, kapıyı sıkıca kilitlerim ve oturma odasından bir sandalyeyi çekip kapıya dayarım, çünkü filmlerde böyle yaparlar.

Sonra, pahalı kurabiyeler, tasarımcı çikolataları, fındık, meyve, peynir ve daha pek çok şeyle dolu sepeti alıyorum. Buz kovaına bir ie çok güzel ampanya ve yanında bir flüt kadeh yerleştirilmiş. Bir tane. İki değil. Bunu benim için yapan kişi çok dikkatli davranmış. Bir not daha buluyorum.

Sepeti bir deneme olarak aldım. Umarım beğenirsiniz. Soldaki buzdolabı yiyeceklerle dolu, ama beğenmezseniz, aağıyı arayın, oda servisi istediğiniz her şeyle doldursun. Sağdaki buzdolabı minibar. İstediğinizi alın.

Altı saat daha ie gitmem gerekmiyor. Bir kutu fıstık, bir parça peynir, bir elma ve bir ie su alıp yeni kvetime doğru yöneldim. Bana bunu veren kişiyi dnmemeye çalışırken, tüm bunların ne anlama geldiğini anlayana kadar küvette uzanacağım.

Onuncu Bölüm

Mia

Kendimi toparlayıp, çok rahat yatağımdan kalkı , uyurgezer gibi manzaraya doğru yürüdüm. Parmaklarım camı bastırdı ve gülümsedim. Bu umut gibi geliyor ve buna izin vermek aptalca olsa da, engelleyemiyorum. Bu odada geçirdiğim beş saat boyunca kimse kapıyı çalmadı. Kimse içeri girmeye çalışmadı. Kimse telefonu bile aramadı.

Yalnızım.

Tanrı bilir ne zamandır ilk kez kendimi iyi hissediyorum.

Güvende değilim. En azından tam olarak değil. Ama küvette banyo yapıp yatakta kestirebilecek kadar güvendedeyim. Şimdi kendimi yenilenmiş hissediyorum ve Maddox'u aradığımda her şeyi şiddetle inkar ettiğinden beri, o yabancıyı her düşündüğümde mutlu gözyaşları dökmek istiyorum. Kim olduklarını bilmek istemediğim kadar, onlara teşekkür etmek de istiyorum. Çünkü bu hediye büyük olarak nitelemek yetersiz kalır. Hayatımı değiştirdi. Zihinsel olarak iyileştirici. Ruhumu kurtarıyor. Uyuyacak bir yerin yapabilecekleri inanılmaz.

Hüzünle iç çekiyorum, o bornozlardan birini giyip, şampanya içip, Las Vegas gecesini seyrederek geceyi geçirebilmeyi diliyorum, ama yapamam. Pazar gecesi ve bar kalabalık olacak. Bar her gece kalabalık.

Las Vegas'a hoş geldiniz.

Sırt çantamı tezgahın üzerine koyup, üniformamı bulana kadar içini karıştırıyorum. Üniformayı giyiyorum, açıkta kalan tenimin miktarından şikayet ederek, hafifçe karışmış saçlarımı tarıyorum. Makyajımı yapıyorum, o lanet kırmızı ruju da dahil, siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, çünkü bunlar işimin ilk gecesinde giydiğim topuklu ayakkabılardan çok daha iyi, ve sonra gitmeye hazırım.

Sırt çantam hariç. Onu ne yapacağım?

Ben yokken bu odaya herkes girebilir, bu yüzden kararımı verdim. Bir daha buraya gelemeyebilirim diye, sepetin içindeki yiyeceklerin bir kısmını da dahil olmak üzere her şeyi çantaya koyuyorum ve kapıdan çıkıyorum.

Hemen asansöre biniyorum ve geceye hazır olan diğer insanların arkasında sıkışarak en alt kata iniyorum. Restoranın yan girişinden içeri girmeden hemen önce, biri "Mia" diye sesleniyor. Dönüp bakıyorum ve geniş koridorun karşı tarafında, üzerinde "Coming Soon" yazan bir tasarımcı ayakkabı mağazasının resminin bulunduğu cepheye yaslanmış Brent'i görüyorum.

O benim adımı biliyor. Ve beni bekliyor.

"Benim için mi buradasın?"

Onu dik dik bakıyorum, öyle olduğunu biliyorum ve çift anlamlılığı fark edip etmediğini merak ediyorum.

Başını sallayarak kendini toparlıyor ve avını takip etmek için dünyadaki tüm zamanı varmış gibi yavaşça yaklaşıyor.

Ben.

Keskin bakışlarıyla beni kölesi haline getirirken, ben kesinlikle onun avıyım. Kalbim deli gibi atıyor. Ağzım kurumuş, midem düğümlenmiş ve tüylerim diken diken olmuş.

Beni bu odaya yerleştiren kişi o mu? Bunların hepsi büyük bir tuzak mı, yoksa benden seks ya da başka bir şey talep etmek için bir yol mu? Yoksa Niklas için mi çalışıyor? Tanrım, ne kadar aptalım ben? "Erkek arkadaşın müdahale etmeden önce seni yakalamaya çalışayım dedim."

Bana ulaşır ve bu ayakkabılarla boyum neredeyse 1,80 metre olur, ondan birkaç santim daha kısayım.

"Ne istiyorsun? İçeri girmem lazım. Beni bekliyorlar," diye ekliyorum, sanki insanların beni arayacağına inanması bir fark yaratacakmış gibi.

"Ne istediğimi çok iyi biliyorsun, Mia Jones." Yutkunup başımı sallıyorum, duygularımı kontrol etmeye çalışsam da gözlerim korku dolu ve iri. "Seni, Mia. Senin için buradayım. Başka neden her gece bu bara gelsin ki? Burada olmamın sebebi sensin."

"Sana zaten söyledim," diye fısıldarım, sesimde hiçbir güç ya da etki yok, "Ben..."

"Ben de sana söyledim, ben ısrarcı biriyim. İsteddiğimi her zaman elde ederim, Mia. *Her zaman*. Ve şu anda, *seni* istiyorum."

Ruhumu parçalayan bir ürperti omurgamdan yukarı doğru yayılır. Nefesim kısa, düzensiz bir şekilde çıkar. Savaş ya da kaç. Gizlice etrafıma bakınırım, onu yere serip kaçabilir miyim diye merak ederim. Sanmıyorum. Bu adamda

bu adamda, boyunda, kendine güveninde, bana bakışında, o izin vermeden hiçbir yere gidemeyeceğimi söylüyor. Bağırısam bile.

"Seni tedirgin ediyorum," diyor kötücül bir gülümsemeyle. "İyi. Benim gibi erkeklerin yanında tedirgin olmalısın. Düşündüğün her şey olabilirim."

Yutkunup geri adım atıyorum. O

ise bir adım öne çıkıyor.

Kafamı

sallıyorum.

O da başını

sallar.

"Öyle misin?"

Omuzlarını silkiyor ve sonra yavaşça başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Senin düşündüğün şekilde değil. Bir gece, Mia. Bir randevu. Akşam yemeği. Sohbet. Sadece sen ve ben."

Bu cümlelerin son kısmının arkasında çok daha fazlası var. "Beni nasıl buldun?"

"Kader deyin, çünkü bana öyle geliyor. Önemli olan seni bulmuş *olmam*. Ve şimdi bulduğuma göre, seni bırakmayacağım."

Bir adım daha geri çekiliyorum ve lanet olsun, o da bir adım daha yaklaşıyor. Düşünemiyorum. Zihnim, aşırı adrenalini ve sınırlı doğuştan gelen hayatta kalma becerileriyle karışık bir karmaşa içinde. Çünkü kabul edelim, eğer bunlara sahip olsaydım, asla bu durumda olmazdım. Ama beni deprem gibi titreten sözlerinin büyüklüğüne rağmen, yeşil gözleri parlıyor ve gülümsemesi sıcak ve davetkar. Bu da benim korkularımın haklı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Ya bu sadece bir kadını baştan çıkarmaya çalışan çekici bir erkeğin davranışısya? Ne yazık ki, artık aradaki farkı anlayamıyorum. O gözlerin arkasında milyonlarca şey dans ediyor ve ben hepsine körüm.

"Las Vegas'taki işim neredeyse bitti, bu yüzden zamanım kısıtlı. Randevuya çıkmadığını ve burada yaşamadığımı için bunun bir engel olduğunu söylediğini biliyorum. Ama iş için buraya sık sık geliyorum. *Çok sık*," diye vurguluyor. "Belki birkaç kez akşam yemeğine çıkarsak, nasıl gittiğini görebiliriz. Dene beni, Mia. İsteddiğini biliyorsun. Sadece konuşuruz. Ve tabii ki yemek yeriz. Daha fazlası olmaz. Düşündüğün kadar kötü bir şey değil."

Randevu mu? Dalga mı geçiyor bu adam? Ve bir anda sapık birinden hafif ve flörtöz birine dönüşmesi beni şok etti. Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha kaçtı. Omurgamı düzelttim ve ona en iddialı bakışımı attım. "Sözlerin çok iyi, Brent. Beceri ve çabaların için sana tam not veriyorum."

ama yine de çıkmayacağım. Ve bu durum değişmeyecek."

"Birçok konuda iyiyim ve sana söylediğim her şey saçmalık değil. Ama anlıyorum. Sen... niyetimden emin değilsin."

Bu hafif bir ifade. Sonra son bir adım atar ve kendimi duvara yapışmış bulurum. Sıkışmışım. Aramızda bir iki adım var. Ama öyle hissetmiyorum. Sanki beni tüketiyor gibi. Parçalanmış ruhumu parça parça yiyor gibi.

Daha fazla şey söylemek için ağzını açtığında, ikimiz de gözümüzün ucuyla bir hareket yakalıyoruz.

Jake.

Orada, restorana girmek üzereyken bizi görmüş gibi duruyor.

Gözlerimiz kilitlenir, benim yeşil gözlerim ve onun koyu renkli gözleri, ve bir an için başka hiçbir şey yoktur. Kalp atışlarım sakinleşir. Nefesim normale döner. Bu, absürtlüğe dayanan en saçma tepki, ama yine de hoş karşılanır. Gülümser, o gamzeler pürüzsüz yanaklarına derin bir şekilde yerleşir. Kendimi tutamadan gülümserim ve bu gülümseme onda bir şeyleri değiştirmiş gibi görünür, çünkü bize doğru adım atar.

"Güneş ışığı," diye selamladı beni, Jake'e açıkça kaşlarını çatan Brent'i tamamen görmezden gelerek. "Benimle geliyor musun?"

Soru zararsızdır, ama soruş şekli zararsız değildir. Özellikle de "*ben*" kelimesini vurgulama şekli.

"*Mia* ve ben bir şeyin ortasındayız," diyor Brent, vücudunu bana daha yakın olacak şekilde çevirerek.

"Öyle mi?" Jake, sanki sadece ikimizin bildiği bir sırrı varmış gibi bana gülümsemeye devam ederek cevap veriyor. "Bana öyle geliyor ki, tek yaptığın onu rahatsız etmek."

Brent'in sırtı gerilir, bu düşünce onu tiksindirmiş gibi duruşu dik ve sertleşir. "Bence kıskanıyorsun, çünkü bana senden çok daha fazla ilgi gösteriyor. Ama seni suçlayamam." Jake ile konuşurken, yine karanlık ve kasıtlı bir bakışla bana bakar ve gülümser. "Aramızda senin bildiğinden çok daha fazlası var."

"Ben, şey... Ben şimdi gireceğim," Jake'in varlığını kaçış yolum olarak kullanarak ve ikisini de iterek geçip giderken tek söyleyebildiğim budur. Çok ihtiyacım olan bir nefes alıp, koşmadan olabildiğince hızlı yürürüm. Brent ile olan karşılaşmamı düşünmem lazım. Daha fazla zamanım olduğunda bunu iyice analiz etmeliyim. Çünkü

ona inanıyorum. Bence o benim için burada. Bence aramızda benim bildiğimden çok daha fazlası var.

Tam olarak ne? İşte asıl soru da bu, değil mi?

Çantamı arka odaya koyup, dışarıda beni bekleyen şeye hazırlanmak için birkaç kez derin nefes alıyorum. Bara vardığımda, bana sadece kısa bir selam veren Diamond'a hızlıca merhaba diyorum. İki adam da her zamanki yerlerinde oturuyorlar: Brent barda, Jake ise barın arkasında. Brent bana sormadan, dün gece içtiği aynı burbonu ona dolduruyorum.

"Bana bir cevap vermedin," diyor içkiyi önüne koyduğumda. Elime uzanıyor ama ben ona izin vermiyorum ve o da vazgeçiyor. "Şu anda cevap vermek zorunda değilsin. Söylediklerimi bir düşün."

Bunu yapmamak imkansız.

"Yarın akşam yemeği."

"Yarın çalışmam gerekmediğini nereden biliyorsun?"

Bana o milyon dolarlık gülümsemesini gösterir. Büyüleyici ve güven verici olması gereken gülümseme. Ama öyle değil. O gülümsemeyi daha önce görmüştüm. Çok iyi tanıyorum.

"Çünkü patronuna sordum."

Umarım benim adımı da oradan öğrenmiştir, ama içgüdüsel olarak öyle olmadığını biliyorum.

"İlginize teşekkür ederim. Çok gururlandım..."

Elini kaldırarak beni durdurur. "Henüz değil. Henüz karar verme."

Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmediğim için ona başımı sallıyorum. Onunla ilgili hiçbir şey olması gerektiği gibi hissettirmiyor. Ama Niklas için çalışıyor olsaydı, beni çoktan almamış olur muydu? Açıkçası emin değilim.

Brent'i içkisini yudumlarken ve telefonuyla oynarken orada bırakıyorum. Kaybedecek vaktim yok. Hafta sonu cirosu nedeniyle restoran dolup taşıdığı için bar da tıklım tıklım.

Jake, koridordaki o olaydan beri bana barla ilgili işler dışında pek bir şey söylemedi. Bu bir rahatlama. O da anlayamadığım bir başka kişi. Yine de onu düşünüyorum. Gereğinden fazla. Gereğinden çok daha fazla. Ve düşüncelerimin hiçbirisi masum değil.

Şarap şişelerini açmak, barmenlikteki en büyük düşmanım olabilir. Zor bir iş ve kaldıracağı gerektiriyor. Bize verdikleri kalitesiz tirbuşonlarla mantarı çıkarmak için şişeyi bacaklarımın arasına sıkıştırmaktan başka bir çarem yok. Ve tabii ki, iki kadın çok pahalı bir şişe

beyaz şarap sipariş ediyor. Şişeyi arka tezgahın üzerine koyuyorum, folyoyu çıkarıp tirbuşonu kalın mantara çeviriyorum.

Sonra çekerim. Ve çekerim. Ve tıpa çıkmak üzereyken, dirseğim yanımdaki bir dizi bardağa çarpar, ikisi yere düşer ve parçalanır. *Kahretsin.*

Çömelip, tezgahın altında saklı olan küçük çöp kutusu ve fırçayı alıp cam parçalarını süpürmeye başlıyorum. Bu gece kendimde değilim. Bugünkü her şey beynimi çalkantılı, kaotik, karışık bir karmaşaya dönüştürdü.

Camları temizledikten sonra, çöp kutusunu yanımdaki küçük çöp kutusuna boşaltıyorum. Ayağa kalkmadan hemen önce, zeminin kauçuğuna saplanmış büyük bir cam parçası görüyorum. Elimi uzatıp onu avucuma alıyorum, iyice çekip çıkarıyorum, ama tam o sırada Diamond arkamdan bana dizini vurarak beni itiyor ve yere düşürüyor.

"Üzgünüm," diye bağıyor ve yanıma koşarken, benim gerçekten iyi olup olmadığımı kontrol etmiyor bile. Evet, üzgün değil. Keskin, saplanıcı bir acı elimi yakıyor ve aptalca tuttuğum kırık cam parçasını kapattığım avucumu açtığımda, her yer kan içinde.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kanlı cam parçasını diğer parçalarla birlikte çöp kutusuna atıp, kanaması durmak bilmeyen yarayı inceliyorum. Birkaç bar peçetesi alıp yaraya bastırıyorum.

"Jake?" O arkasını dönüyor, gülümsüyor ve bana doğru geliyor. "Bu şarap şişesini bitirip şuradaki bayanlara götürebilir misin lütfen?" Sağlam elimle işaret ediyorum. "Elimi kestim ve temizlemem lazım."

Kanayan elimi eline alır, dokunuşundan geri çekilmemi ve isteksizce yumruğumu açmamı görmezden gelir. "Kahretsin. Bu çok kötü. İyi misin?" diye sorar, yarayı incelerken.

Kafamı sallıyorum, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o, elimi sıkıca tutmaya devam ediyor.

"Kiera, şuradaki kadınlar için bu şişeyi bitirip birkaç dakika bize bakabilir misin?" diye barmen yardımcısından birine soruyor, ama bu aslında onun işi değil. "Mia elini kesti, ona temizlenmesine yardım edeceğim."

"Tabii, sorun değil," diye cevaplar

Kiera. "Benimle gel," diye emreder

Jake.

Kafamı sallıyorum. "Kendim yapabilirim Jake. Gerçekten. O kadar da kötü değil." "Tartışmayalım."

Jake alt raftan bir ilk yardım çantası alır ve yaralı elimi tutarak beni barın içinden geçerek arka taraftaki tuvaletlere götürür. Tek kişilik tuvaletlerdir ve tereddüt etmeden erkekler tuvaletinin kapısını açar ve beni içeriye yönlendirir. Kapı arkamızda gürültüyle kapanır ve Jake, duyulabilir bir tıklama sesiyle kilitler. Abartılı nefes alış verişimin sesi ve onunla küçük, kapalı bir alanda yalnız kaldığım gerçeği, beni musluğa doğru çevirir ve ondan uzaklaşır, yarayı yıkarım.

Suyu soğuk ayarına çeviriyorum ve su porselene çarptığında neredeyse ödüm kopuyor. Tanrım, kendimi toplamam lazım. Arkamda onun büyük, ezici varlığını hissediyorum, başparmakları çıplak kollarımı yukarı aşağı okşuyor ve ben irkiliyorum. "Temizlemek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Hafifçe kıkırdar, sıcak nefesi kulağımın kabuğunda kayar. "O zaman neden burada durup sanki seni boğacakmış gibi suya bakıyorsun?"

Gözlerim aynaya kayıyor ve yansımada onun gözlerini buluyorum. O çok yakın. Çok uzun ve heybetli. Kalbinin sırtımda attığını hissediyorum. *Bump-bump, bump-bump, bump-bump*. Bu hipnotik ritim, benimki beş vuruş daha hızlı atmak için çabalarken bile ona uyum sağlıyor gibi. Erimiş çikolata rengi gözleri benimkileri arıyor, yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade beliriyor, sonra dudakları eğri bir gülümsemeye bükülüyor. Arkamdan uzanıp yaralı elimi tutuyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde elimi soğuk suya sokuyor. Yanıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum, ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor, suyun işini yapmasına izin verdikten sonra elimi çıkarıp lavabonun yanındaki bez havluyla kuruluyor. "Acıyor mu?"

"Biraz."

Beni bir anda döndürür ve sırtımı lavaboya dayar. O parmaklarımı okşarken ben nefesimi tutarım ve sonra inlerim. "Sorun yok," diye yatıştırır, bu sesin acıyla ilgili olduğunu düşünerek. Öyle değildi. Hiç de bile.

Elimi yüzüne doğru çekerek, avucumun üstünde, işaret parmağımın hemen altında bulunan küçük kesikleri inceliyor ve sonra dudaklarını büzerek yaraya soğuk hava üflüyor. Vücudum titremeye başlıyor ve o bana yaklaşıyor.

bana doğru, vücutlarımız neredeyse birbirine yapışıyor. Yüzüm kızarıyor, göğsüm hızlı ve kısa hareketlerle inip kalkıyor. Kolonyasıyla karışan tatlı nefesinin kokusu başımı döndürüyor. Aynı zamanda onun giysilerini yırtıp atmak ve işyerindeki erkekler tuvaletinde beni orgazma ulaştırması için yalvarmak istiyorum.

"Fena değil," diye fısıldıyor, bana bakmam için ısrar ediyor.

Ama yapamıyorum. Çok gerginim. Çok heyecanlıyım. Bu heyecan. Bu beklenti. Bu, çok uzun zamandır yaşamadığım türden bir coşku. Ve bu beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyor da. "Bana bak, Güneş Işığı. O muhteşem gözlerini görmeme izin ver."

Boğazımı tıkayan yumruyu yutuyorum ve yukarı bakıyorum.

Jake gözlerimin içine bakar, sonra dikkatini dudaklarıma çevirir. Dilim refleks olarak dışarı çıkıp dudaklarımı nemlendirir. Siyah göz bebekleri yumuşak kahverengi irisleri gölgeler. Bana olan etkisinin tadını çıkararak sırtıyor.

"Geri dönmeliyiz."

"Henüz değil," diye cevaplar, derin bir nefes vererek. "Elini henüz sarmadım

."

Doğru. Elim.

Koyu, şehvet dolu gözleri siyah kirpiklerle çerçevelenmiş, sanki yüzümdeki her çukurluğu, kıvrımı ve çili ezberlemeye çalışır gibi yüzümdeki her çukur, kıvrım ve çileği ezberlemeye çalışır gibi. Nefesim bu yoğunluk karşısında kesilir ve kalbim daha da hızlı atmaya başlar, dekoltem elbisenin üstünden dışarı taşar.

"Bence sıvı bandaj yeterli olur. Kanama neredeyse durdu."

"Sen nasıl istersen." *Çünkü şu anda günün hangi gün olduğunu bilmiyorum, elimi nasıl bandajlayacağımı ise hiç bilmiyorum.*

Elini uzatıp yüzümdeki saçları çekiyor ve benim irkilmemediğimi fark edince gülümsemesi daha da genişliyor. Beni daha fazla şok eden bir şey yok. Eğiliyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, bana karşı tepkimi ölçüyor. Ne yapacağını kestiremiyorum. Beni öpecek mi? Kulağıma bir şey fısıldayacak mı? Ben çıldırmadan önce ne kadar ileri gidebileceğinin sınırlarını zorlayacak mı? Bilmiyorum. Ama şu anda, onun benimle ne isterse yapmasına izin vereceğimi düşünüyorum.

Tık, tık.

"Bir dakika," diye seslenir Jake ve ben gözlerimi kapatıp rahat bir nefes alırım. Ne halt ediyorum ben? Bu durmalı.

Ve durur da. Jake gözlerini kırpar, gözlerindeki vahşi arzuyu silip, elindeki işe odaklanır — kelimenin tam anlamıyla. Yaranın iyice temizlendiğinden emin olduktan sonra, sıvı bandaj uygular. Banyodan birlikte çıkıyoruz, içeri girmek için bekleyen adamın yanından geçerken başımı eğiyorum, çünkü onun yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum. Restoranın banyosunda sevişmiş iki sevgili gibi görünüyoruz. Ne yazık ki, bunun gerçekleşmesine çok az kalmıştı.

Bara varmadan hemen önce, bana dönerek vücudumu bir kez daha kendine yaklaştırır.

"İyi misin?"

"İyiyim. Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Parmakları yanağımda kaydıktan sonra pişmanlıkla yanına indirdi. "Her zaman."

Ne oluyor böyle?

Ona sıkıca başımı sallayıp yanından geçerek işime geri döndüm, boşluk bana sağladığı berraklıkla kendimi adeta sallıyordum. Böyle bir adama nasıl bu kadar aptalca kapılabildim? "Bana güvenebilirsin" diyen muhteşem bir yüze ve gözlere nasıl kapıldım? O gözler "benimle güvendesin" diyordu. "Sana inanılmaz bir zevk vereceğim ve acı çektirmeyeceğim" diyordu.

Ve en azından, kimseyle güvende olmadığımı hatırlatıyorlar. Çünkü bir zamanlar cazibeye kapıldım. Güvenlik ve emniyet gibi saçma sapan kavramlara kapıldım. Bana dünyaları vaat eden, ama sonra defalarca onu mahveden adama kapıldım. Her şeye kapıldım, kanca, misina ve kurşunla, ve işte bu noktaya geldim.

Kaçmak.

Yalnız.

Korkudan aklımı kaçırmış halde.

Freni olmayan bir araba sürmek gibi. Ne kadar istesen de durmuyor.

Evet, Jake'e teslim olmak kolay olurdu. O, gözlerinin vaat ettiği her şey olabilir. Ama sonra ne olacak? Ben hala kaçak bir kızım, sahte bir isim kullanıyorum ve ödünç aldığım bir otel odasında uyuyorum.

Hüzünlü bir iç çekişle, istenen kokteyli hazırlıyorum, Brent'in bana attığı sırtışı ve göz kırpmaları görmezden gelerek, sabırla pes etmemi bekliyor.

Pes etmeyeceğim. Çünkü dediğim gibi, bu adamda bir şeyler tam olarak doğru gelmiyor.

On Birinci Bölüm

Mia

'da bir sesle gözlerimi açtım. Tanımadığım ve duymak istemediğim bir ses. Gıcırta sesi mi? Hayır, belki daha çok tıkırtı sesi? Her neyse, içeriden geliyor. Alarmım henüz çalmadı, yani saat yedi bile olmadı, ama bir şeylerin ters gittiğini anında anladım.

O burada.

Yataktan fırlayıp, bulabildiğim tüm ışıkları açtım, sonra yatak odamın zemininde duran metal çubuğu aldım. Süitin oturma odasına doğru yürüdüm, soğuk metali o kadar sıkı tuttum ki, parmak eklemlerimden kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Kalbim güm güm atıyordu, adrenalin vücudumu kaplamıştı ve her şeyi tüketen bir korku beni boğuyordu.

O burada ve ben öleceğim.

"Merak etme. Benimle güvendesin." Yıldırım hızıyla dönüp baktığımda Niklas'ı değil, Jake'i gördüm. "Merak etme. Benimle güvendesin," diye tekrarladı ve sanki yüksek bir yerden bana bakıyormuş gibi güven verici bir şekilde gülümsedi. "Sana zarar vermeyeceğim." Sesi yumuşak ve ruhaniydi.

"Ben asla güvende değilim." Sözlerim bozuk çıkıyor. Sanki ağzım bilyeyle doluymuş gibi. Sanki ses ağzımdan değil, yanımdaki bir şeyden çıkıyormuş gibi. Yerdeki bir şeyden mi? Aşağıya bakıyorum ve cansız, kanlar içindeki bedenimi görüyorum. Niklas'ın mavi gözleri, kırık bedenimin üzerinde dururken bana kötücül bir şekilde gülümsüyor.

Çılgılık atarım.

Ayağa fırlayarak, nefes nefese, çarşafı tırmalıyorum. Soğuk ter tüm vücudumu ıslatıyor, beni acı içinde titretip sarsıyor. *Bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı. O burada değil.* Göğsümden hıçkırıklar koparken, ellerim yüzüme uçar. Dizlerimi çekip kendimi kaybederim. Tamamen kendimi kaybederim. İleri geri sallanarak, yastığımı alıp yüzümü içine gömerim, böylece komşularım beni duymaz ve hala atlatamadığım ıstırap ve dehşetin içinde boğulurum.

Çoğu gece Niklas'ı rüyamda görüyorum, ama bir haftadır bu kadar kötü bir rüya görmemiştim. Üzücü olan şey, metal bir çubuğum bile olmaması. Sadece o aptal,

önemsiz bıçağım var ve o da sırt çantamda saklı. İşe yaramaz. Maddox'un sözlerini daha ciddiye almalıyım.

Biber gazı. Belki bir silah. Muhtemelen ikisi de.

Uyku eskiden benim için her zaman dört gözle beklediğim bir şeydi. Dadılarım, bebekken bile ne kadar iyi uyuduğumu sürekli şaka yaparlardı. Rüyalar, çoğunlukla keşfedilmemiş bir dünyaydı. Bilinçaltımın bir penceresi gibiydi ve bir sonraki maceramı sabırsızlıkla beklerdim. Ancak Niklas beni neredeyse öldürene kadar, o rüyaların sessiz huzuru büyük ölçüde değişti. Rüyalarım tamamen onunla ilgili hale geldi. Her gece yeniden yaşadığım sonsuz bir dayak akışı. Bir parçam, bir daha kendimi güvende hissedebilecek miyim diye merak ediyor.

O benim nerede olduğumu bilmiyor. Beni aramaya gelmedi.

Gerçek şu ki, hayatımın çoğunda istismara uğradım. Önce babamdan, sonra Niklas'tan. Beni bu kadar korkutan istismar bile değil. Beni öldüreceği düşüncesi. Hazır olduğunda beni öldüreceği *düşüncesi*. Benden istediği her şeyi aldıktan ve artık ona bir faydam kalmadığında. Bir keresinde beni o sınıra çok yaklaştırdı, kontrolünü tamamen kaybetti, o sırada bir daha asla uyanamayacağımı düşündüm. Beni öldürdüğünden emindim ve bilincimi geri kazandığımda çok şaşırdım.

Bir uyarıydı.

Niklas babamdan çok daha acımasızdı. Babam, kadınlarını hizada tutmak için iyi bir tokatın işe yaradığına inanırdı. Belki bana göre anneme daha çok, çünkü ben ona nadiren hoşnutsuzluk verecek bir şey yapardım. Ama Niklas? O adamın bana yaptıklarına hala titriyorum. Her zaman böyle değildi. Başlangıçta böyle değildi. Ama sonunda acımasızdı.

Sonunda, ağlamam dinip kendimi toparlayınca, yataktan kalkıp banyoya gittim. Yansımanım oldukça netti: Bir kamyonun üzerinden geçtiği kaldırımın düz tarafına benziyordum. Buz gibi suyu bir bezin üzerine döküp, kızarıklık ve şişmiş gözlerime bastırdım. Tanrım, bu çok iyi geldi.

Yüzüm biraz normale döndüğünde, saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıp koşu kıyafetlerimi giydim. Bu cadde, sabahın erken saatlerinde koşmak için popüler bir yer. Çok sayıda merdiven ve gözlerinizi meşgul edecek pek çok şey var. Fıskiyeler bakımlı çalışanların üzerine su püskürtüyor, erkekler kaldırım taşlarından dün geceki çöpleri yüksek basınçlı suyla temizliyor ve insanlar işe gidiyor. Ama o ışıklar. Tanrım, hiç sönmüyorlar.

Sol tarafa dönüp şeridin ortasına doğru koşmaya başlıyorum, ama bir blok içinde sağımda bir hareket hissediyorum. Başım o yöne doğru uçarken, müdahaleye karşı dengelemek için daha çok sola atlıyorum. Ama Jake'i gördüğüm anda, benimle benzer giyinmiş, o kibirli, evrenin efendisi gibi sırtışıyla, gözlerimi kısıyor ve hızımı yavaşlatıyorum. O da beni adım adım takip ediyor. Ellerimi belime koyuyorum, ancak bir iki saniyeden fazla nefes almam gerekmeyecek kadar uzun süre koşmamış olmama rağmen.

"Ne yapıyorsun?"

"Koşuyorum."

"Neden beni takip ediyorsun?"

"Akıllı bir kız için bu sabah biraz yavaş anlıyorsun." "Anlamadım?"

"Seni takip etmiyorum," diyor savunmacı bir tavırla, sesinde öfke dolu bir tonla. "Sadece koşuya çıkmıştım ve seni gördüm. Biriyle birlikte koşmak hoş olabilir diye düşündüm. Hepsi bu. Tanrım, ne zor birisin."

"Öyleyim," diye onayladım. "Ve tek başıma koşmayı seviyorum."

"Bu, benimle koşmak istemediğin anlamına mı geliyor? Aynı yöne gittiğimiz için biraz garip olabilir. Geride kalıp senin koşmanı izleyebilirim, ama içimden bir ses, gözlerimin doğal olarak senin yönüne kayacağını ve bunun hoşuna gitmeyeceğini söylüyor." Yine o sırtışını yapıyor. Beni içten içe sarsan, içimi milyonlarca küçük havai fişekle dolduran, hepsi aynı anda patlayan sırtış.

Koşu kıyafetiyle bile bir podyum mankeni gibi görünüyor ve gömleğinin kaslı göğsüne, karın kaslarına ve omuzlarına yapışması dikkat dağıtıcı.

Ona hayır demeliyim. Ona siktirip gitmesini ve çekici, şovenist kişiliğini benden uzak tutmasını söylemeliyim. Ama yapmıyorum. Nedenini bile açıklayamıyorum. Ya da en azından bu konuyu çok fazla düşünmek istemiyorum. Bununla birlikte, Bay Yakışıklı'nın ayak uydurabileceğini görmek eğlenceli olacak.

"Rutinin nasıl?" diye soruyor, ben sağ ayağımın üstünü tutup topuğum popomun altına değene kadar geriye doğru sallarken. Bir hotdog restoranının önünde duruyoruz. Kokusu mideme hiç iyi gelmiyor.

"Neden normalde yaptığın şeyi yapmıyoruz, ben de sana bunun benim için yeterli olup olmadığını söylerim?"

Kibirli bir özgüvenle meydan okumamı kabul ettiğini gösteren bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Jake'in kehribar rengi gözleri parlıyor. "Harika, hadi gidelim." Geri dönüyor ve hemen hızlı bir tempoda yola çıkıyor, benim ona yetişemeyeceğimi varsayıyor. Kibirli herif, başına ne geleceğini bilmiyor. En az kırk beş dakika boyunca, muhtemelen ikimizin de normalde yaptığı hızdan çok daha hızlı bir tempoda merdivenleri inip çıkıyor, yürüyüş yollarını geçiyor ve farklı otellerden geçiyoruz, ama ben merhamet dilemeye niyetim yok, görünüşe göre o da öyle.

Sonunda, ikimizin de çalıştığı Turner Grand oteline geri dönüyoruz, son yarım mil kadar bir mesafeyi yavaşlayarak yürüyoruz.

"Vay canına," diye nefes nefese, ellerini başının arkasında birleştirerek ciğerlerine daha fazla hava çekmeye çalışıyor. "Hiç bu kadar hızlı koştuğumu sanmıyorum... Aslında hiç koşmadım bile. Sırılsıklam oldum." Gülümsüyor, gömleğini çıkarıp alnını ve boynunu siliyor.

Daha önce nefes almakta zorlanmıyorsam, şimdi kesinlikle zorlanıyorum. Kendi ayaklarıma takılıp düşüyorum, ama o beni yakalamadan önce kendimi toparlıyorum. Benim ani sakarlığımın sebebinin kendisi olduğunu çok iyi bildiği için sırtıyor. Neyse ki, yorum yapmıyor.

Ama gerçekten, bu benim hatam değil. Göğsü son derece seksi. Aşırı kaslı veya hantal olmadan, sıkı ve kaslı. Leziz bir altı paketi ve alt kısmında hoş bir V şekli var. *Fight Club*'daki Brad Pitt'i düşünün. Sağ yan tarafında, ilk bakışta sadece çok renkli mürekkeple yapılmış bir girdap gibi görünen, ama yakından bakıldığında aslında ayrıntılı bir pusula olan bir dövme var. Göğsünde, kalbinin üzerindeki sol göğüs kasını kaplayan dövme, bir araya gelerek... bir şey oluşturan sayılar ve kıvrımlı çizgilerden oluşan bir desen. Bilmiyorum. Büyüleyici. Daha önce böyle bir şey görmedim.

Dövmeler konusunda deneyimim olduğu için değil.

Omuzlarında ve kollarının üst kısmındaki dövmelerin hepsi farklı. Çoğu parlak renkli ve hepsi karmaşık bir şekilde yapılmış. Sonra yara izini fark ettim. Desenine bakılırsa, sol omzunu yıldız patlaması gibi yakan bir kurşun izi olduğunu tahmin ediyorum.

Jake bana bakıyor ve onu incelediğimi fark ediyor. Sırtıyor, bana göz kırpmıyor ve "Bana bu kadar bakacaksan, dokunabilirsin. Benim için sorun değil. Ya da en azından bana tokat atmadan iyiliğime karşılık vermeme izin ver." diyor.

Yüzüm kızarır, zaten kırmızı olan yanaklarım daha da ısınır. Onun dövmesini sormaya cesaretim yok. Ya da o yara izini. Tanrım, o yara izi. "Seni incelemedim," derim abartılı bir öfkeyle, olabildiğince çabuk uzaklaşarak, bu da beni daha suçlu gösterir. O

gölüyor ve sıcak vücudunun bir anlığına bana yaklaştığını hissediyorum, ama o sıcaklık da aynı hızla kayboluyor. Ona bakacak cesaretim yok, ama yine de onu hissediyorum. Ona bu kadar yakın olmak beni çok *heyecanlandırıyor*, çok... *heyecanlandırıyor mu?*

Sabahın erken saatlerinin nispeten sessizliğinde yürürken bir dakika tereddüt ettim. Şehir yeni canlanmaya başlamıştı ve yaz güneşinin sokakları kavuran sıcaklığını şimdiden hissedebiliyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Neden bu sabah benimle koşmak istedin?"

Kafası bir saniye kadar yana doğru eğildi, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, dudaklarının köşelerinde şakacı bir gülümseme belirdi. "Gerçeği mi?" Başımı salladım, çünkü hayatımda gerçeğin dışında başka bir şeye yer yoktu. En azından başkaları söz konusu olduğunda. "Seni tekrar görmek için iyi bir bahane gibi geldi."

"Jake..."

"Evet, biliyorum," diye cevapladı ve ben de konuyu orada bıraktım, çünkü ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Özellikle birkaç gün önceki tuvalet olayından sonra. Özellikle bu sabah onunla vakit geçirdikten sonra. Bu düşünce dudaklarıma ironik bir gülümseme kondurmaya yetiyordu. Ölene kadar bunu inkar edeceğim.

Otelin önünde durduk ve hiç düşünmeden birbirimize döndük. Nerede yaşadığını veya nereye gittiğini bilmiyorum, ama bu otele girdiğimi görmesini istemiyorum.

"Ben de senin için endişelendim," diye ekliyor, bana doğru bir adım atarak kişisel alanımı ihlal ediyor ve manyetik bakışlarıyla ihmal edilmiş boşluklarıma samimiyetini akıtıyor. "Seni yol kenarında aldığım gece benden kaçtın ve seninle çalışmış, lanet olası elini iyileştirmiş olmama rağmen, yine de endişelendim."

Yutkunuyorum. Zorlukla. Yutkunmamı izliyor ve keşke umursamıyor olsaydım diyorum. Keşke onun endişelenmesi benim için önemli olmasaydı. Keşke bu acınası, başarısızlığa mahkum rüyaya takılmasaydım. Keşke bu adamı düşününce tüm vücudum canlanmasaydı.

"Sana söyledim, iyiyim."

Başını sallar, elini çenesine sürer. "Biliyorum. Görüyorum. Bu, umursamadığım ya da endişelenmediğim anlamına gelmez. Yarın benimle koşmak ister misin?"

Ve bu noktada hayır demem gerekir. Onunla koşamayacağımı söylemem gerekir. Burada yaşadığım üç hafta boyunca, onu bir kez bile

koşarken görmedim. Ama şimdi tüm bunların değişeceğini merak ediyorum. Bundan nasıl kaçınabilirim? Ondan kaçınabilir miyim? Bunu gerçekten istiyor muyum? "Yarın yapamam."

"Bugün ne yapıyorsun? Kahvaltıya ne dersin?" diye soruyor, yanımdan koşan bir adamdan kaçmak için bana daha da yaklaşıyor. Bir adım geri çekiliyorum, ama gidecek yerim yok. Beni devasa su yapısından ayıran taş duvara yaslanıyorum. Suyun kayalara çarparak sıçrayan ve sıçrayan sesi, aramıza koyduğum yeni sessizliği dolduruyor.

"Neden bana bu kadar ısrarcı davranıyorsun?"

Bilgece gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor, ama bana cevap vermiyor. İç çekiyorum, başımı eğip iki yana sallıyorum, boynumdaki kaslar gerilmenin tadını çıkarıyor, sonra tekrar başımı kaldırıp dümdüz önüne bakıyorum. Ona bakmamak için. Ona bakınca net düşünemiyorum. Hatta nefes almamı bile imkansız hale getiriyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, buradan bir an önce çıkmam gerekiyor. Onun derisinin ve terinin misk kokulu, erkeksi, tatlı kokusundan uzaklaşmak için. Vücudunun ısısı ve bana dayattığı çok yakın duruşu. Elini uzatıp kolumu tutar ve beni durdurur. Kolumu onun elinden çekip kurtarırım, ama bunu yapmadan önce beni kendine doğru çevirir. Gözleri her yerde. Beni görmezden gelemeyeceğim bir şekilde yutuyor. Gözlerinin değil, ellerinin vücudumda olmasını arzuladığım bir şekilde.

Ve o kahverengi derinlikler sonunda benimkilerle tekrar buluştuğunda, içlerindeki yoğunluk başka bir yere bakmayı imkansız hale getiriyor.

"Seninle oyun oynamıyorum, Sunshine. Evet, senden hoşlanıyorum. Hoşlanmamam için ölmüş olmam gerekir. Bazen pislik olabileceğimi ve karışık sinyaller gönderme eğilimim olduğunu biliyorum. Ama gerçek şu ki, seni tanımak istiyorum. Bu çılgın bağın bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum." Bir an durur ve sonra yıkıcı derecede sevimli, eğri bir gülümsemeyle beni felç eder. Bu gülümseme, çocuksu gamzelerini ortaya çıkarır ve bir an için onun oluşturduğu tehlikeyi unuturum. "Bana bir gün ver. Bir kahvaltı. Belki bir yere gitmek için bir araba. Ardından bol bol öpüşmek. Akşam yemeği. Muhtemelen gün batımı. Ve daha fazla öpüşmek."

Kafamı sallayıp gözlerimi deviriyorum, çünkü yapmazsam gülümseyeceğim ve o da bunu ne kadar istediğimi anlayacak. "Mesele şu, Jake," diye başlıyorum ama hemen duruyorum. Neden ona boyun eğiyorum? Jake'e evet demek yok. Onun tek bir bakışıyla külotum ılsansa da. "Bu asla olmayacak. Asla."

Sanki ağzımdan çıkan her kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Yani, sadece ben değil miyim?" *Kibirli pislik*. Omuzlarını silkiyor. Sırıttırıyor. Göz kırptırıyor. *Çekici piç*. "Asla asla deme." Kafamı

ona başımı sallıyorum, kesin bir cevap vermeye çalışıyorum. Bana inanmıyor. Anlıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim, Güneş Işığı?"

"Muhtemelen hayır, ama yine de deneyebilirsin." Neden hâlâ burada duruyorum? Neden hâlâ onunla uğraşıyorum? *Sanki bilmiyormuşsun gibi*, içimdeki alaycı ses alay ediyor.

O kıkırdar. "Tamam o zaman. Sadece neden kimseyle çıkmadığını bilmek istiyorum." "Hayır. Üzgünüm, bu sınırların dışında."

"Sınır dışı sorular mı var?" "Evet."

"Ama..."

"Temelde, benimle ilgili her şey sınır dışıdır. Kendim hakkında konuşmayı sevmem ve insanların soru sormasını *kesinlikle* sevmem. Koşuda teşekkürler. Senin yetişmeye çalışmanı izlemek eğlenceliydi."

Ve bununla birlikte Jake'i geride bırakıyorum. Geriye bakmamalıyım. Beni izliyor mu diye umursamamalıyım. Bu çekiciliği hissetmemeliyim. Ama hissediyorum. Hissediyorum ve arkama dönüyorum ve o beni izliyor. Beni yakaladığında gülümsüyor. Büyük. Parlak. Güzel.

"Benden hoşlanıyorsun, Güneş Işığı," diye bağıyor, koşarken ona bakan insanları umursamadan. "Sen benim dünyamı alt üst ediyorsun, ben de seninkini. Sen bana deli olduğun kadar ben de sana deliyim."

Durduramadan gülüyorum, çünkü bunu neredeyse bağıyor ve daha fazla bakış topluyor. Ama o gülümseme. Tanrım, her şeyi aydınlatıyor. Strip onun yanında sönük kalıyor.

"Seni öpeceğim. Çok yakında. Ve ellerim muhtemelen seni okşayacak."

Kafamı sallıyorum, dudaklarımı ısırarak sözlerinin bana yaptıklarını gizliyorum. Sırtışı daha da büyüyor.

"Hoşuna gidecek, söz veriyorum. Daha fazlasını isteyeceksin."

Onu dik dik bakıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, meydan okurcasına, kızarmamı gizlemek için çaresizce. "Asla olmayacak, Jake."

"Olacak," diye söz veriyor, kahverengi gözleri çok parlak. Çok mükemmel. Çok... hiç mümkün olabileceğini bilmediğim her şey. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren, seni benim yapmak için her şeyi yapmam gerekeceğini hissettim. Ve yapacağım. Çünkü sende beni durduramayan bir şey var. Bu bizim için sadece zaman meselesi, Sunshine. Ama zaman tam da benim sahip olduğum şey ve şimdi vazgeçmeye niyetim yok. Eninde sonunda seni kazanacağım."

Kelebekler. Parlak, ısıltılı kelebekler. İçimde olan Şey bu. Her yerde uçuyorlar. Etrafımda. Ona bir saniye daha bakıyorum, o sevimli, "güvendeyim ve sana asla zarar vermem" çocukluğunun tadını çıkarıyorum. Jake'in tam bir erkek olduğunu, tarif edilemez Şeyler yapabileceğini hatırlamadan önce. Kendime sert bir gerçeklik kontrolü yapmadan önce.

Sonra arkayı dönüp uzaklaşıyorum. Bu sefer arkama bakmıyorum. Çünkü ona inanıyorum. Beni ikna edecek. Peki sonra ne yapacağım?

Onikinci Bölüm

Jake

'da "karı kılı" kelimesinin bir tanımı olsaydı, lanet olası yüzüm onun yanında yer alırdı. Ben bir barmenim. Yine. Normalde, bu restoranda haftada sadece bir gün çalışırım. Ve sadece garson olarak, eklemeliyim. Bu, on gün içinde üçüncü kez barmenlik yapışım. Ve hepsi onun yüzünden. Mia, evsiz, bir şeyden kaçan, sefil, boktan, sahte bir soyadı olan Jones. Evet. O. Çünkü ona aldığım süitte uyuyor mu bilmiyorum. Kurnaz küçük sürtük, onunla son çalıştıgımda benden kaçmayı başardı. Onu takip edemedim. Gündüz vakti takip etmenin dezavantajları var.

Sonra Cal bana birkaç gün geri dönmemem gerektiğini söyledi. O pislik, ona ulaşmamı engelledi. Ona burayı benim olduğunu ve istediğimi yapabileceğimi söyleyecektim, ama bu beni olmamaya çalıştığım kibirli pislik gibi gösterecekti. Ayrıca kızın bana -pek de nazik olmayan bir şekilde- siktirip gitmemi söylediğini hatırlattı. Tatlı ağzı asla böyle kaba kelimeler kullanmasa da, bana bunu söyledi. Kabul etmemiş olabilirim, ama haklıydı. Mesafeye ihtiyacım vardı. Beynimi lekelemiş gibi görünen kızın kafamdan silmem gerekiyordu.

İşe yaramadı. Hiç de bile.

O zamandan beri süiti kullanıp kullanmadığını anlamaya çalıştım, ama kapısını yumruklamak ya da işten çıktıktan sonra onu takip etmek dışında bunu yapmak mümkün değildi. Ve hala CEO olarak tanınmadığım için, temizlik görevlilerine soramam. Bu ürkütücü olur. Ve kesinlikle sapıkça.

Ancak, üç kez daha onunla koşuya çıktım. Aramızda sözsüz bir rekabet var. Bu harika. Benimle ayak uydurabilen bir kadınla hiç tanışmamıştım, ama o bunu yapmakla kalmıyor, beni daha da zorluyor. Onunla koştuğumda kendimi orduda gibi hissediyorum. Ve bu beni çok tahrik ediyor. Aslında, onunla ilgili her şey beni tahrik ediyor.

Konuşuyoruz, ama asla kişisel konulardan bahsetmiyoruz. Kendisi hakkında hiçbir şey açıklamıyor. Bana da pek soru sormuyor. Ama bana yaklaşmama izin veriyor. Hatta şakalarımın gülüyor.

ara sıra. O benim flörtlerime karşı tamamen duyarsız değil ve benden kaçmak için koşu rutinini değiştirmiş değil. Benden hoşlanıyor. Bunu biliyorum. Kimsenin onu izlemediğini sandığı zamanlarda bana bakışından bunu anlıyorum. Sadece bana özel gülümsemelerinden, çünkü diğerlerine attığı gülümsemelerden kesinlikle farklılar.

Bu akşam geldiğimde, hayatımda ilk kez neden bir kızın peşinde olduğumu merak ederken, bana *yine* gülümsedi, yanakları şimdiye kadar gördüğüm en güzel pembe tonuna büründü ve sorumun cevabını anladım. Bu kız... Kahretsin. Bazen onu anlamak imkansız olabilir, ama sonra böyle bir şey yapar. Tatlı masumiyeti ve bağımlılık yaratan kırılganlığıyla dünyamı biraz daha canlı hale getirir.

Ben doyamayan bir adamım ve o benim uyuşturucum.

Ancak sıcak ve bulanık anım uzun sürmedi. Belli ki hala şehirde olan Brent, onu böldü. On gün. Kimse Las Vegas'ta bu kadar uzun kalmaz. Kimse. Hala benim kıza ulaşmaya çalışıyor. O pislikle her konuştuğunda, yumruklarım sıkışıyor ve çenem titriyordu. Ve o bakmadığında, bana yapmacık sırıtışlar ve anlamlı göz kırpmalar atıyordu. Kendime defalarca onun için tutuklanmaya değmeyeceğini hatırlatmak zorunda kaldım, yoksa onu pataklardım. Evet, istediğimde olgunlaşmamış ve çocukça davranabilirim, ama kendimi aştım ve bunun için övgü hak ediyorum. O adam, Brent. Kahretsin. O iyi. Ona oyuncu olarak hakkını vereceğim çünkü onu çok uğraştırıyor. Bütün gece onu izledi.

Gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Ve ne zaman onunla konuşsa, o cazibesi krema kadar kalın ve aynı derecede tatlıydı. O bunu görüyor. Görmek zorunda.

Mia'nın vardiyası diğerlerinin vardiyası bittiğinde sona erdi ve o arka odaya süzüldü.

Ben, burada çalıştığım son gece yaptığım gibi oyalanıyorum, ama bu gece onu kaçırmamaya kararlıyım. Amacım onu takip edip gözetlemek değil. Sadece odasına güvenli bir şekilde döndüğünden emin olmak istiyorum.

Bütün gün, hatta son on lanet gün boyunca, onu aramak için içimdeki dürtüyle mücadele ettim. Burası Las Vegas ve dünyanın en iyi iç güvenlik sistemlerinden ve ekiplerinden birine erişimim var. Arka plan kontrolü hiç de zor değil. Çok uzun sürmüyor bile. Temel bir kontrol için en fazla birkaç saat yeter ve benim ihtiyacım olan da bu. Onun kayıp bir kişi olup olmadığını öğrenmek için yeterli. Onun geçmişini biraz öğrenmek için yeterli. Ama ben buna direndim. Direnmeye devam ediyorum.

Her ne kadar çok cazip gelse de, onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmeyeceğim. O süit ile zaten sınırimi aştım. Oraya koyduğum yiyecekler ve açtığım harcama hesabı ile. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen koşu da dahil. Sonuçta onu tanımıyorum. En azından gerçek anlamda. O bir sahtekar olabilir. Bir dolandırıcı olabilir. Bir dolandırıcı. Bir hırsız. Bir suçlu.

Ama o bunların hiçbiri değil. Bunu kanımın derinliklerinde hissediyorum. Onu tanımak için yeterince zaman geçirdim, ama eğer onun hakkında, bu konuda yanılıyorsam, o zaman bunun sonuçlarına katlanmayı hak ediyorum, çünkü o bana üzücü tarafını gösterdi. Sadece kendini güvende hissetmeye ihtiyaç duyan, korkmuş, evsiz bir kızı. Ben kahraman değilim. Aziz değilim ve bu dünyada yanlış şeyler yaptım.

Neredeyse herkese her gün kim olduğum ve buradaki amacım hakkında yalan söylüyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu yalanla bir sorunum yok. Bu yalan daha büyük bir amaca hizmet ettiği için sorunum yok ve bu daha büyük amaç Turner Hotels ve çalışanlarının geleceğini güvence altına almak.

Ama bu kıza yardım edebilirim. Onu güvende hissettirebilirim. Ona uyuyacak bir yer, yiyecek ve ne olursa olsun, atlatması için ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlayabilirim. Sabahları onunla koşabilirim, böylece yalnız kalmaz. Bunu yapabilirim. Bana ikinci bir bakış bile atmazsa ve gerçek arkadaş ya da sevgili ya da daha fazlası olamazsak, benim için sorun değil. Ondan istediğim bu olmasa bile. O benim amacımın bir parçası oldu. Nasıl oldu bilmiyorum, ama Brent'in amacımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. O pislğin onu istediği gibi kullanmasına izin vermeyeceğim.

Yani, burada yaşamayan biri Las Vegas'ta bu kadar uzun süre kalır mı ki? Mia arka odadan çıkar ve ben de onu takip ederim.

"Diğerleriyle birlikte bir içki içmeye kalmayacak mısın?" diye soruyorum yanına ulaştığımda. Bana bakmıyor bile, gözü çıkış kapısında.

"Hayır. Sen de kalmıyorsun."

Gülümserim ve yanına yaklaşıyorum. Bana izin verir. Pozisyonunu değiştirmeye bile çalışmaz. "Bu kadar uzun kaldığım tek neden sensin."

Alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Diamond, senin pek çıkmadığını söyledi. Neden?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Neden bana bunu soruyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diye gülerek cevap veriyor, başını sallıyor ve bana bakmak için duraklıyor. "O, çıktığın zaman çabuk sıkıldığını söyledi. Ben de sıkılmak istediğin başka bir kadın mıyım, Jake? Tabii ki beni kovalamanın heyecanı geçtikten sonra." Sanki içinde bir şey değişmiş gibi, sorusu

alaycı ve sohbet havasından ilgiye benzeyen bir şeye dönüşüyor. Gözlerindeki o ışıltı. Çok küçük bir şey, ama birini uzun süre gözlemlediğinde, onu tanırın. Yüz ifadelerini anlarsın. Mia, cevabımın önemli olduğunu söylüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, çünkü onu incelerken, onun sıkılabileceğim biri olduğunu düşünmüyorum. Üç haftadan fazla oldu ve aklım tamamen onunla meşgul. Ve gerçekten, Diamond neyden bahsediyor? Bu barda hiçbir kadınla çıkmadım. Hiçbiriyle yatmadım. Aslında, gerçekleri söylemek gerekirse, bu şehre geldiğimden beri hiçbir kadınla yatmadım. Çok meşguldüm. Ayrıca, tanıştığım tek kadınlar benim için bir şekilde çalışanlar. Bu yüzden, bazen akıllı bir adam gibi, sikimi güvenli bir şekilde sakladım.

"Sadece anlamıyorum, hepsi bu."

"Ben de seni anlamıyorum."

"Haklısın. Merak etmeyi bırakacağım."

"Ben de karşılığını alabildiğim sürece merak edebilirim."

"Benden ne istiyorsun Jake? Benim durumumu açıkça belirttim sanıyordum. Ama sen daha fazlasını almak için geri gelip duruyorsun."

"Beni gittikçe daha çok seviyorsun. Benimle çalışmayı seviyorsun. Benimle koşmayı ve vakit geçirmeyi seviyorsun. Biliyorum." O iç çekerek ağırlığını kaydırıp ve benden uzaklaştı. İnkâr etmiyordu. "Bence bizimle ilgili tutumunu değiştirmen gerekiyor."

"Değişiklik," diye yarı gülerek söyler, kollarını göğsünde kavuşturur ve loş ışıktaki, nefes almayı unutturan orman yeşili gözleriyle bana bakar. "Tam olarak neyin değişmesi gerekiyor?"

"Başlangıç olarak?" diye soruyorum ve o inliyor. "Arkadaşlık kısmı. Ve kesinlikle kahvaltı kısmı. Çok erken kahvaltı yapmalı ve sonra güneşin doğuşunu izlemeliyiz."

Kafasını salladı, ama gülümsemesini saklamak için çok uğraşıyordu. "Geç oldu. Ben sadece yatmak istiyorum."

"Benimle mi?" Göğsümü işaret ettim. Bu, karşı koyamadığım bir fırsat oldu. Dudaklarım en çekici gülümsememe büküldü, böylece şaka yaptığımı anladı.

Şey...

"Hayır." Gülüyor. "Demek istediğim o değildi. Diğer çalışanlarla nasıl iletişim kurduğunu gördüm ve anlıyorum. Herkes seni seviyor. Eğlenceli ve rahat birisin. Beni güldürüyorsun ve benim hakkımda benim

ama seni tanımıyorum Jake. En azından gerçekte. Ve benim için önemli olan tek şey bu."

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Bekarım. Hiç evlenmedim. Sağ elini kullanırım. Liseyi, üniversiteyi ve işletme fakültesini onur derecesiyle bitirdim. Elektroniği severim, işletmeyi sevmem. İki yıl orduda görev yaptım ve babam kısa süre önce vefat etti. Baltimore'da büyüdüm, sayılır, ve beyzbolu, özellikle Oriels'i çok severim. İşte. Nasıl?" Küçük, ölçülü bir adım atıyorum. Onu korkutmadan, karşılığında ne vermeye hazırsa ona ilgi duyduğumu belli etmek için yeterli bir adım. "Benimle güvendesin, Sunshine." Gözlerini kırpıştırır, gözleri sanki benim açıklamamla şaşırmış gibi cam gibi parlar ve büyür. "Sadece kahvaltı ve gün doğumu. Hepsi bu."

Sanki o ana kadar nefesini tutmuş ve daha fazla dayanamayacakmış gibi, dudaklarından bir nefes çıkar. Cevap vermez. Tek bir gözyaşı gözünün kenarından süzülerek yumuşak yanağına doğru yavaşça kayar. Elimizi uzatıp gözyaşını silerim. O da en ufak bir tepki bile göstermeden bana izin verir ve ben onu öpmek için büyük bir istek duyarım. Bu önemsiz mesafeyi kapatıp dudaklarını dudaklarımla birleştirmek. Onu kollarıma alıp sıcak yumuşaklığını hissetmek. Onun tatlılığında kendimi kaybetmek. Ona söylediğim her şeyin ciddi olduğunu bilmesini sağlamak.

Benimle birlikteyken her zaman güvende.

"Kimsenin yanında güvende değilim," diyor, en sessiz nefesiyle. Sesi o kadar kısık ki, duyduğumu sandığım şeyi anlamam birkaç saniye sürüyor. Ve tam olarak anladığımda, başka bir şey söyleyemeyeceğini kabul ettiğimde, şehvetle dolu sersemliğimden soğuk, sert bir tokatla sıyrılıyorum. Sözlerinin gücü beni yerinden oynatıyor, beni yere çiviliyor. Fırtınalı sularda bir yelkenli gibi, içim çalkantılı ve huzursuz.

Ona bakıyorum, kelimeleri bir araya getiremiyorum. Tek istediğim, epik bir şey söylemek. Onu etkileyecek, hayatını değiştirecek ve benimle güvende *olduğunu* fark etmesini sağlayacak bir şey. Ama böyle bir şey için kelimeler yok. Zaten güveni sarsılmış bir kadına güven aşılayabilecek hiçbir şey yok. Ona *bunu* göstermem gerekecek.

"Gel benimle kahvaltı yap, Mia. Konuşabiliriz. Benim hakkımda bilmek istediğin her şeyi anlatırım. Her şeyi."

Şimdi sessiz kalma sırası onda. Cazip geliyor. Biliyorum. Benim ona etkilediğim kadar o da beni etkiliyor. Bu tür bir bağı saklamak mümkün değil. Bu

içsel bir şey. Sahte olamaz, görmezden gelinemez veya kapatılamaz.

"Geç oldu," diyecek kadar ancak güç toplar ve kapıya doğru dönerek aceleyle çıkar. Onunla ilgili konularda hep böyle davrandığım için yine peşinden giderim. Onu her yere takip edebilirim, ki bu hayatımda hiç bir kadını takip etmediğimi düşünürsek ironik bir durum. Bu zorluğu sevmediğimi söyleyerek yalan söylemeyeceğim. Seviyorum. Sevmediğini söyleyen her erkek yalancıdır. Ama o bundan daha fazlası. Onda başka bir şey var... Beni derinden etkileyen, tarif edilemez bir özellik. Beni dengesizleştiren ve onun en ufak bir ilgisini bile çaresizce beklememe neden olan bir şey. Beni takip ettiğimi fark edince yine durur, bir kez daha bana dönerek, güzel yüz hatlarını öfkeyle bozar.

"Benimle gelmene gerek yok. Kendi başıma halledebilirim."

"Biliyorum," diyorum, çünkü o da şimdiye kadar bunu yapıyordu. Başa çıkıyordu.

"O zaman lütfen benimle yürüme."

"Tamam. Seninle yürümeyeceğim. İyi geceler, Güneş Işığı." "Sana da, Jake."

Dişlerini dolgun alt dudağına batırdı, sanki daha fazla şey söylemek istermiş gibi ağırlığını tekrar değiştirdi, ama söylemedi. Benden uzaklaştı, koyu renkli saçlarını omzunun üzerinden attı ve uzaklaştı. Koridorun sonuna gelmesini izledim ve sonra onun peşinden çıktım. Onunla yürümeme gerek yoktu, ama onu takip edeceğime emindim.

Koridora adımımı attığımda, misafir odalarına giden asansörlere ulaşmadan onu kaybetmekten korktuğum için hızlıca ilerledim. Koridorun yarısına geldim, ama sarhoş bekar kızlardan oluşan bir grubun yanından geçerken dikkatim dağıldı.

Brent. Ne oluyor lan? Mia onun orada durup onu beklediğini fark edince, tavırları tamamen değişir. Ona yaklaşırken ne dediğini duyamıyorum, ama onunla konuştuğunu biliyorum. Kendini beğenmiş piç, sanki onu takip ettiğimi biliyormuş gibi, bir anlığına bana bakıyor ve meydan okuması gün gibi açık. O gece koridorda onu köşeye sıkıştırdığında, onu rahat bırakmasını söylemiştim. Bu çok uzun zaman önceydi. Ama bu adam mesajı almamış.

Onun kaçtığı kişi o değil. Bunu biliyorum. Brent ilk hamlesini yaptığında onu tanımıyordur bile. Hayır. O adam değil, ama yine de ona bir tehdit oluşturuyor.

Yavaş hareket ediyorum, bir sonraki adımımın ne olması gerektiğinden emin değilim. Benimle yürümemi istemedi ve tekrar araya girersem, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Ama onu birazcık bile iterse, hatta ona dokunursa, onu öldürürüm. Ondan yoğun bir endişe dalgası yükseliyor ve aralarındaki boşluğu gözle görülür bir tedirginlikle dolduruyor.

Mia ona bir şey söyledi ve adam gülümsedi ve omuz silkti. Eğilip ona sarıldı. Gerçekten ona *sarıldı*, Mia onun kollarında kıvranıyordu ve ayaklarım hareket etmeye başladı ama hemen durdu. Mia onu itti, adam geri çekildi, sonra Mia da geri çekildi. Mia ona sıkı bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile karşılık verdi. Brent pek bir şey yapmadı. Benim gibi o da Mia'nın uzaklaşmasını izledi.

O pislik bana dönüyor ve sadece... bana bakıyor. Bunu birkaç saniyeden fazla yapmıyor, ama onun ne demek istediğini açıkça anlamam için yeterli. Bana geri çekilmemi söylüyor. Onun ona ait olduğunu ve kazanmak için bir görevi olduğunu söylüyor. Sonunda bana sırtarak, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, bu uzun koridordan ayrılan çıkışlardan birine doğru yavaşça uzaklaşır.

Koşmaya başlıyorum, gözlerim her yeri Mia'yı arıyor. Hiçbir yerde yok. *Lanet olsun!* Konuk odalarına çıkan asansörlerin olduğu yöne koşuyorum, ama orada da yok.

Bu kadar uzağa gitmiş olamaz. İmkânı yok.

Geri dönüp kumarhaneyi baştan sona arar, başımı her yöne çevirip herkese bakarım, ta ki onu bulana kadar. Kumarhane katının kenarında duvara yaslanmış, yıpranmış sırt çantasını sıkıca tutmuş, göğsü abartılı bir ritimle inip kalkıyor. Vücudu titriyor, soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyor ama hızla kayboluyor.

Adrenalin damarlarımdan fişkirirken, tatlı bir rahatlama hissi tenimi karıncalandırıyor. Nefes nefeseyim. Kahretsin, hiperventilasyon yapıyorum. Ama onu buldum ve bu saçmalık sona erdi. Ben onun kahramanıyım. Ben onun şövalyesiyim. Ve her şeyi düzeltecek olan benim.

Gözleri yaşlarla doluyor, yanaklarından tek tek damlayarak keder nehirlerine dönüşüyor. Koşmaya başlıyor, ama amaçsız ve düzgün bir görüşü olmadığı için doğrudan bana çarpıyor. "Seni tutuyorum," diye söz veriyorum, kollarımı ona dolayarak onu bana doğru çekiyorum.

"Jake?" Bir saniye kadar kollarımda donup kalır, sonra kendini boynuma atar, neredeyse bana atlar. "Sen

buradasın," diye ağlar, panik ve rahatlamaadan eşit ölçüde titreyerek. "Benim için geri mi döndün?"

"Brent'ten kaçarken seni gördüm ve peşinden gittim," itiraf ediyorum. "Bekledim. Sana zaman tanıdım. Seninle yürümeyecektim." Nedense bu onu daha da ağlatıyor. "Ne oldu? Sana ne dedi?"

Sadece başını sallıyor. Onu kenara, küçük bir köşeye götürüyorum ve ne yaptığımı bile anlamadan, dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum, çiçek kokulu şampuanının kokusunu içime çekiyorum ve onu bana o kadar yakın tutuyorum ki nefes alabiliyor mu diye merak ediyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, ama daha önce hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediğini de biliyorum.

O tüm kontrolünü kaybetti. Kalbi parçalayan bir hıçkırık dudaklarından döküldü, bana yaslanarak, bu duygu onu ele geçirirken ayakta durmakta zorlanıyordu. Saçlarına yatıştırıcı sözler fısıldadım. Elimden geldiğince onu teselli ettim. Sanki benim onun tılsımıymışım gibi bana sarıldı. Sanki benim, kaybolmakla bulunmak arasındaki sınırmışım gibi. Kurtuluşla yıkım arasındaki sınırmışım gibi.

Onunla birlikte bu çizgide yürüyeceğim. O bana sahip. Bu çok çılgınca, ama öyle. Onu ıssız yolun kenarında aldığım anda bana sahip oldu. O büyük yeşil gözleriyle bana baktığı anda bana sahip oldu.

"Mia?" Parmaklarımın altında görüldüğü kadar pürüzsüz ve parlak olan saçlarına yumuşakça konuşuyorum. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey," diye ağlıyor. "Hiçbir şey demedi. Benim yüzümden. Hepsi benim yüzümden. Berbat durumdayım. Beni yol kenarında bırakmalıydın. Artık bunu yapamıyorum."

Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum, ama sesindeki umutsuzluk beni korkutuyor. "Hadi, bebeğim. Yukarı çıkalım."

"Ne?" Geri çekilir, gözlerini ve altındaki maskara izlerini siler. Sözlerim onu şaşırtır, mini panik atakından çıkarır. Benim onun odasından bahsettiğini sanıyor, ama aslında benim odamdan bahsediyorum. Ama bir ara ona söylemem gerek. Henüz değil. Bu açıklamayı yapmak için henüz çok erken. Aramızda çok fazla bilinmeyen var.

"Kahvaltı ve gün doğumu. Ben burada yaşıyorum."

Oraya hiç bir kadın götürmedim. Burada yaşadığım süre boyunca, hiç istemedim. Çok riskli geliyordu. Bu adımla birlikte çok fazla soru, milyonlarca ima geliyordu. Başka birine güvenmek

İnsanlar gerçekten pislik olabilirler. Bu, benim kolayca verdiğim bir şey değil, ama onu oraya çıkarmak istiyorum. Onun güvenini kazanmak istiyorum, onun da benim güvenimi kazanmasını istediğim kadar.

"Burada mı yaşıyorsun?" Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve pembe. Dudakları kırmızı, gözleri parlak ve berrak. Tanrım, o kadar güzel ki.

"Evet. Sana güvenebilir miyim?"

Gözleri benimkilerle karşılıklı bakışıyor, çatık kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Artık güvene inanmıyorum."

Vay canına. Bu muhtemelen bana söylenen en yürek parçalayıcı şey. Onun gibi birine böyle bir şey nasıl olur?

Yanağını avuçlarım ve ağzımı onun ağzıyla kapatırım. Çünkü bazen kırılanları düzeltmek için kelimeler yetmez, sadece eylemler yeterlidir. Bana direnir, vücudu kaskatıdır, ama geri çekilmez. Dudaklarım onun dudaklarına yapışır, dilim giriş izni ister ve çok yavaşça, onun direnen ağzı benimkine teslim olur. Dudaklarımız ve dillerimiz birlikte hareket ediyor, ilk başta yavaşça, sanki beni sınıyormuş gibi, sunduğundan fazlasını almayacağımı emin olmak için. Almam. Onu, ellerimin tuttuğu en değerli şey gibi öpüyorum. Dilim onun diline dokunurken, vücutlarımızı nazikçe birbirine bastırıyorum, boğazının derinliklerinden çıkan en mükemmel iniltiyi açgözlülükle yutuyorum. Trajedi gibi kokuyor ve gözyaşı gibi tadı var.

"Evet," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Güvene inanırım. Bazen başka seçenek yoktur. Bu yüzden sana güvenip seni daireme götüreceğim. Sana kahvaltı hazırlayacağım ve sonra dışarıda oturup birlikte güneşin doğuşunu izleyeceğiz."

Gözlerimi açtığımda, gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta, dudaklarımız hala birbirine yapışık. Gözleri içime işliyor, herkesten sakladığım her şeyi görmeye çalışıyor. "Tamam." O kadar yumuşak söylüyor ki, bedenlerimiz pratikte bir olsa da, onu duymak için hala zorlanıyorum.

"Tamam." Gülümsüyorum. Elimde değil. O tek kelimelik "tamam" bana "evet" gibi geliyor. Öyle değil. Öyle olmadığını biliyorum. O "tamam" kelimesi, bir dünya dolusu endişe ve bir ömür boyu tutulamayan sözlerle dolu. Ama şu anda, bu küçük zaferi kabul edeceğim. Bununla övünmeyeceğim bile.

Elim yüzünden aşağıya, boynuna, koluna doğru kayıyor ve parmaklarım onun parmaklarıyla birbirine dolanıyor. Son bir kez dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, çünkü bunu yapmam gerekiyor, ve sonra onu bu köşeden çıkarıp, cuma gecesi saat dört sularında Las Vegas'taki bir kumarhanenin karmaşasına geri götürüyorum.

. Burası parlak, gürültülü ve kafa karıştırıcı bir yer. Sarhoşların gevezelikleri ve heyecanlı tezahüratlarla dolu.

Ama yolumuzu buluruz ve VIP'ler, ünlüler ve benim için ayrılmış özel asansörlere ulaşırız. İçeri girer girmez, katımın düğmesine basar ve özel şifremi girerim. "Kimsin sen?" diye tereddütle sorar, sanki cevabı bilmek istemiyor ama aynı zamanda bilmek zorunda gibi.

"Ben birçok şeyim." Uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakar. "Ben bir garsonum. Son zamanlarda barmenlik yapıyorum. Bir kulüpte kapı görevlisi ve bir kumarhanede pit boss'um."

"Sen bundan daha fazlasısın. Değil mi?"

"Öyleyim," onu rahatlatmak için gülümserim. O öpücük, dostum. Kahretsin.

Onu bekliyorum. Daha fazla soru soracak mı diye bekliyorum, ama sormuyor ve bunun tek nedeni, benim de ona karşılık vermemi istememesi olabilir.

Asansör kapıları açılır ve ben dışarı çıkarım, onu da yanımda götürürüm. Gözleri benim evimde dolaşır, sonra benimkilere gelir ve beni inceler. Beni anlamaya çalışır. Ağzını açtığı anda, suçlamalar beklerim. Ama bunun yerine, "Bana kahvaltıda ne yapacaksın? Açlıktan ölüyorum" der.

Sunshine... Kahretsin, Sunshine.

On Üçüncü Bölüm

Mia

, Niklas'la tanıştığım da henüz bir ergendim. Fırtına gibi içeri daldı. Bir kasırga gibi, yoluna çıkan her şeyi yok ederken, mükemmel tavırları, güzel gülümsemesi ve zekasıyla yıkımını örtbas etti. Ben on altı, o yirmi altı yaşındaydı, ama bu benim için önemli değildi. Onun için de. Babam Niklas'ı buldu ve sonunda imparatorluğunu devralması için onu yetiştirdi. Sonuç olarak, Niklas evimizin vazgeçilmez bir parçası haline geldi.

Görüyorsunuz, hayatımda pek fazla insan yoktu. Hizmetçim ve oğlu dışında çok az kişi vardı, ama o ve benim birlikte vakit geçirdiğimiz ortaya çıktıktan sonra, onun artık geri dönmesine izin verilmedi. O zamana kadar ailem beni okuldan almıştı, özel öğretmenlerle daha iyi öğrenebileceğimi söyleyerek. Ben şiddetle karşı çıktım, ama hoşnutsuzluk çığlıklarım kulak ardı edildi. Annem ödevlerimle ya da ebeveyn gözetimi gerektiren başka şeylerle uğraşmak istemiyordu, babam ise benim toplum içinde görünmemi istemiyordu.

Okula girerken fotoğrafımın çekildiği gün, babam beni okuldan aldı. O günden sonra, kendi yaşitlarımla hiç iletişim kurmadım. Neredeyse hiç. Ta ki Niklas gelene kadar. O benim yaşında değildi.

Annem asla sığınabileceğim biri değildi. Genç bir kızın kafasını meşgul eden endişeleri konuşabileceğim biri değildi.

Cinsel eğitimimi hizmetçim verdi. Adet dönemleri, tamponlar ve erkeklerin gerçekte ne istediği konusunda beni aydınlattı. Ama o benim hizmetçimdi ve beynimi yakıp kavuran soruları ona sormaktan hiç rahat hissetmedim. İnternet de pek iyi değildi. Romantik kitaplar mı? O pislikler bana umut verdi. İhtiyacım olmayan ve kesinlikle asla tutunmamam gereken bir umut. Yüzeyin hemen altında karanlık varken ben ışık gördüm.

Ama o ışık... Tanrım, ona ihtiyacım vardı.

Niklas bana o ışığın illüzyonunu yaşattı. Bana ilgi gösterdi. Bana gülümsedi ve benimle flört etti. On altı yıllık hayatımda kesinlikle hiç

yaşamadığım bir şeydi. Bana güzel olduğumu söyledi. Bana özel olduğumu ve beni sevdiğini söyledi. Bir gün onun olacağımı ve beni yalnız hayatımdan kurtararak bana dünyayı vereceğini söyledi.

Bu, genç ve naif benliğimin hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı.

Babam Niklas'la vakit geçirmemi hiç umursamıyor gibiydi. Annem ise beni eleştirmek dışında yaptığım hiçbir şeyi fark etmeyecek kadar kendine dalmıştı.

Niklas, onu gördüğüm ilk anda dikkatimi çekti. Onun mavi gözlerini hissettim. Gözleri içime doğru bir yol çizdi ve bir daha bırakmadı. İlk gülümsemesini, tamamen ailemin iş ortakları ve sosyal arkadaşlarından oluşan tatlı on altıncı yaş balomda bana gösterdi. Niklas kalabalık dans pistinde bana doğru ilerlerken, heyecandan topuklarımdan titriyordum.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu ve ben, genç ve hevesli bir genç kız gibi başımı sallayarak kocaman bir gülümsemeyle cevap verdim. Aksanı vardı. Tanımadığım bir aksandı, ama bunun Almanca olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Hayatımda duyduğum en seksi şey olduğunu düşündüm.

Niklas'ın bir avcı olduğunu bilmiyordum. Hala kavrayamadığım şeyler yapabilen tehlikeli bir canavar. Aklımda, öyle görünen bir adamın tehlikeli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu sıfat her zaman Jake gibi görünen erkeklere daha çok yakışırdı. Jake, uzun boylu, esmer ve gizemli bir adamdı. Ve o dövmele. Bana göre, onun gibi bir adamın her yerinde tehlikeli yazıyordu.

Niklas bana bir melek gibi görünüyordu. Adil ve mükemmel.

Görünüşün ne kadar aldatıcı olduğunu gösteren bir örnek. Çünkü şu anda Jake'in Turner Grand otelin en üst katındaki milyon dolarlık dairesindeyim. Karanlık şövalye kalıbına daha uygun olan karanlık şeytanım. Cezalandırıcı değil, kurtarıcı. Neredeyse Batman gibi. Gizli bir acıyı gömmeye çalışan güzel bir intikamcı. Beni şimdiye kadar yaşadığım en nazik ve en şefkatli öpücükle öptü ve şimdi ben banyosunda saklanıp ezici endişemi kontrol etmeye çalışırken bana kahvaltı hazırlıyor.

Yıllar önce ihtiyacım olduğunda bu endişe neredeydi?

Hiç yoktu, işte buradaydı. Güzel bir yüz, muhteşem bir gülümseme, o mavi gözler ve bir çıkış yolu gördüm ve bittim. Saniyeler içinde satın alındım ve satıldım. Ona aşık olmam için tek gereken buydu. Niklas dans ederken beni tutuş şekli? Benden istediği her şeyi yapardım.

O gece beni öpmeye çalışmadı. Ben on altı, o yirmi altı yaşındaydı ve etrafımızda gözler vardı. Eli, vücudumdaki hayali sınırları asla aşmadı. Ona vermek için can attığım hiçbir şeyi benden istemedi. Sadece numaramı istedi ve ben de seve seve verdim, o da arayacağına söz verdi. Kalbim kırılmıştı. Yani, kitaplarda okuduğum ve gençlik filmlerinde izlediğim gibi, erkekler arayacaklarını söylerler ama asla aramazlar, değil mi?

Bu, onun hakkında yaptığım ilk yanlış varsayımdı. Çünkü Niklas Vaughn bir erkekti, çocuk değildi ve beni aradı. Hatta o gece aradı. Saatlerce banyoda saklanarak onunla konuştum. O gece, ergenlik dönemine özgü bir şekilde ona aşık oldum.

Ama iki yıl sonra ailem bir uçak kazasında öldü ve aramızdaki her şey değişti. Ben on sekiz yaşındaydım ve artık beni dünyadan saklamasına gerek yoktu. Ailemin evine, babamın işine ve yatağıma taşındı ve her şeyi ele geçirdi. İlk başta bu bir rahatlamaydı. Ben kayıp bir dünyada kaybolmuş bir kızdım ve neyin ne olduğunu, gündüzün geceyi ayırt edemiyordum. Her şey... çok fazlaydı. Özellikle de korunmuş, ihmal edilmiş ve kısmen kırılmış, anne babasını ve onu yaşamaya zorladıkları dünyayı gizlice nefret eden bir kız için.

Bu rahatlama uzun sürmedi.

Ama o yüzük parmağıma takılana kadar kendimi tamamen kaybetmedim.

Üniversiteye gitmeme ya da çalışmama izin verilmiyordu. Kendi paramın olması da yasaktı, hatta miras kalan tüm param Niklas tarafından el konulmuştu. Onunla bu konuda tartışamıyordum bile. Bunu sağlıyordu. Kendi bilgisayarım olmasına izin verilmiyordu ve cep telefonumu takip ediyordu. O benimle birlikte olmadıkça evden çıkmama izin verilmiyordu. Bu, ailem hayattayken yaşadıklarımın daha kötüydü, çünkü babam zaman zaman bana vuruyordu ve genellikle sevilmemiştim ve açıkça görmezden geliniyordum, ama onlar Niklas kadar acımasız değillerdi.

Ben bir tutsaktım. Fiziksel, maddi ve zihinsel olarak. Ne kadar derinde olduğumu biliyordum ve nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Kimse o kız olacağını hayal etmez. Her gün hayatından korkan, şiddet uygulayan bir adamın elinde tutsak olan kız. Onu yargılamak kolaydır. Dış dünyanın gördüğünü görmek kolaydır. Ama iç dünyası tamamen farklıdır. İç dünyası o kadar saf ve keskin bir korkudur ki, her günün her anını yüksek bir farkındalık durumunda geçirirsiniz. Önemsiz olsun ya da olmasın, her kararı sürekli olarak yeniden değerlendirirsiniz. Sürekli panik, her şeyi tüketir.

tüketir. Çünkü tek bir yanlış hareket, hayatınızı kelimenin tam anlamıyla tehlikeye atar.

O dayaklar. Sadece onları düşünmek bile vücudumu titretir. O acımasızdı ve ben güçsüzdüm. Onu terk etmeye çalıştığım tek seferde, beni ölümün eşiğine kadar dövdü ve kendime geldiğimde, bir daha denersem beni öldüreceğini kesin bir dille söyledi. Çünkü ben ona aittim. Sonsuza kadar onundum. Ölüm bizi ayırana kadar.

Ona inandım.

Bu da beni Jake'e geri götürüyor. Ve o öpücüğe. Ve Brent denen adama. Ve lanet Vegas'a.

Ben ölmedim. Sadece ailem öldü. Bu yüzden bu tuvaletten çıkıp asansöre binip gitmeliyim. Ama bunu yapamıyorum. O otel odasını bana Jake verdi. Biliyorum. Başka kimse olamaz. Brent övünürdü. Ama Jake neden böyle bir şey yapsın? Özellikle benim gibi bir kadın için. Seks için mi? Olabilir. Başka bir şey aklıma gelmiyor.

O zaman neden bana onun olduğunu söylemedi?

Neden kahraman kartını oynayıp, bunun beni yatağa atmaya ikna edip etmeyeceğini görmedi?

Bunu isimsiz olarak yaptı ve bana anlatmadığı çok şey olduğunu bilsem de, bunların hiçbirinin karanlık olmadığını da biliyorum. O, her bakımdan Niklas'ın tam tersi. En azından öyle umuyorum. Çünkü onun karanlık gözlerine baktığımda ışık görüyorum. Ve bu ışık gerçek. Bu bir maske değil. Sıkışıp kaldığım tünelin sonunu görüyorum. Bu bencilce mi? Kesinlikle. Çaresizlik, ahlaki belirsizliğe yol açar. Bu adamı benim çirkin dünyama sokmamalıyım.

Ve getirmeyeceğim. Onunla kahvaltı yapacağım. O gün doğumunu izleyeceğim. Sonra aşağıya, odama geri dönüp Jake'in bana bırakacağı duygusal akşamdan kalmalığı uyuyarak atlatacağım. Artık güvene inanmadığımı söylerken yalan söylemiyordum. Bu çok doğru. Ama Jake'in iyi bir şey olabileceğine inanmak istiyorum.

Yüzüme biraz su serpiyorum, ağlayarak akmış maskara kalıntılarını siliyorum ve aynada kendime bakıyorum, gördüğüm her şeyden bıkmışım.

Niklas'ı terk ettim. O zamandan beri güçlü olmaya çalışıyorum. Cesur. Soğukkanlı. Sert. Ama bazen, cilalı nezaket ve mükemmel kız rutininin altında gerçekte kim olduğumu bilmediğimi hissediyorum. Kendimi bulmam

Kendimi bulmam lazım. Kim olmak istediğimi ve oraya nasıl ulaşacağımı bulmam lazım. Deniyorum. Belki bu kahvaltı o yönde atılmış bir adımdır.

Banyodan çıkıp, en üst düzey mutfağa kadar uzanan pastırma kokusunu takip ediyorum. Ona yaklaşırken hiçbir şey söylemiyorum. Sadece burada durup, ne yaptığını bilen bir adamın rahatlığı ve özgüveniyle hareket etmesini izliyorum. Jake'e, soyadının ne olduğunu bilmediğim için kredi vereceğim. Kesinlikle beklenmedik bir adam.

Beni izlediğini fark eder ve sırtarak büyük ada mutfağın ve tezgahın etrafında dolaşır, ta ki benim üstümde dikilene kadar.

"Hey," diyor, sesi alçak, eli omzuma dokunmak için uzanıyor.

Ben yüzümü çevirince eli yanına düşüyor. Onun dokunuşuna dayanamıyorum. Beni savunmasız bırakıyor. Tıpkı o gece tuvalette elimi iyileştirdiği gibi. Daha önce de nazik dokunuşlara aşık olmuştum. Nazik ellere, mükemmel sözlerle ve özlem dolu bakışlara. Hepsine aşık olmuştum. Bir uçurumdan atlamak gibi, o düşüş hızlı ve sertti ve ben bir kasırğa denizine düştüm.

"İyi misin?"

"Güzel kokuyor," diyorum onun yerine, o da hiç tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bana göz kırpmıyor. "Otur, Güneş Işığı. Neredeyse hazır."

Güneş ışığı. Artık bana böyle diyor. Bu mu yani? Hafif, parlak ve sıcak bir şey mi?

"İki yıl orduda görev yaptım," diyor bana, sanki az önce beni şaşkına çevirmemiş gibi gülümseyerek kahvaltımızı hazırlamaya devam ederken. Aniden donup kalıyorum, kığım havada ve koltuğumda yarıda kalmış halde.

Bana konuşuyor.

"Evet," diyor, beni anlaşılmaz bir ifadeyle yakından izliyor. "Afganistan'da omzumdan vuruldum ve eve gönderildim. Ondan sonra MIT'ye, ardından Wharton'a gittim. Ordudan terhis edildikten sonra ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden babamın isteği üzerine gittim. Mezun olduktan sonra New York'ta barmenlik ve garsonluk yaparak vakit geçirdim. Kötü bir zaman geçirme şekli değildi ve bunu yaparken oldukça mutluydum, ama sonra babam öldü."

Kığım o koltuğa değiyor, çünkü değmezse düşerim. Tabağıma bir sürü çırpılmış yumurta, çok çıtır çıtır domuz pastırması ve tereyağlı bir dilim tost koyuyor. Piç kurusu tostuma tereyağı sürmüş. Ve kahve. Bana büyük beyaz bir kahve fincanı veriyor, ama fincanı

parmaklarımı kulpa sokmak için döndürdüğümde, kupanın boş olmadığını görüyorum. Üzerinde "Maraton koşuyorum (Netflix'te)" yazıyor. Bunu okuduğumda dudaklarımdan bir kahkaha patlıyor ve o, sanki hiç tehlikeli değilmiş gibi bana tekrar göz kırpmıyor.

Alt dudağımı ısırarak gülümsememi saklamaya çalışıyorum ve bunu kontrol altına aldıktan sonra önümdeki sarı, kabarık yumurtalardan bir ısırık alıyorum. Yemek yapmayı biliyor. Ve o kadar yakışıklı ki, bu neredeyse haksızlık. Sabahları onunla koşmayı seviyorum. Ve o ikiz gamzeleriyle bana gülümsediğinde, midem heyecandan titremeye ve sarsılmaya başlıyor. Ya da metafor olarak uygun olan erimiş tereyağı gibi.

Bu, geriye bakmamak gibi planım için hiç de iyiye işaret değil.

"MIT'yi çok sevdim," diye devam ediyor, benim sessizliğime rağmen. "Okulda çok başarılıydım. Ve üniversite... çok eğlenceliydi, biliyor musun?" *Keşke bilseydim.* "Oradaki diğer çocuklardan biraz daha büyük olsam da. Sonsuz partiler ve dünyayı değiştireceklerini düşünen çılgın zeki çocuklar. Hiç bitmesini istemedim."

Bana bu tür şeyler söylemesinden nefret ediyorum. Bunu yapmasına tahammül edemiyorum. Jake hakkında bir şey bilmek istemiyorum. Onu, şu anda bildiğimden daha fazla sevmek istemiyorum. *Bana bağlanmamı sağlama, Jake.*

"Bir süreliğine, makine mühendisi olacağım hayalleri kurdum ama bu yolda ilerleyemedim. Mezun olduktan sonra gerçek bir plan yapamadığım için Wharton, babamı mutlu etmek içindi. Garsonluk yapmamdan hoşlanmıyordu. Motosiklet sürmemden hoşlanmıyordu. Yaptığım hiçbir şeyi sevmiyordu. Bu yüzden işletme okuluna gittim ve orada geçirdiğim her saniyeden nefret ettim."

Karşı masada durarak yumurtalarından bir ısırık alır ve yanında "Accio Coffee" yazan ve yanında bir asa resmi olan bir fincan kahve ile yıkar. Kim Harry Potter fincanı alır ki? Yüzüm ağrıyana kadar gülümsemek istiyorum.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

Omuzlarını kayıtsızca silkiyor, ama bu anın ya da bu konuşmanın hiçbir yanı sıradan değil ve onun da bunun farkında olduğu açık. Şu anda benimle yaptığı her şey kasıtlı. "Çünkü sana kendim hakkında gerçek bir şey söylersem, bana güvenmeye başlayacağını umuyorum. Karşılığında bana küçük bir şey vereceğini umuyorum."

Kafamı sallıyorum.

"Yavaş yavaş ilerleyeceğiz." O, gülümser ve eğlencesini gizlemek için kahvesinden bir yudum alır, tabii o bakış eğlenceyse. "Wharton'da çok şey öğrendim,"

diye devam ediyor, fincanını taş tezgaha tıkırdatarak geri koyduktan sonra. "Ama mezun olduktan sonra, daha önce yaptığım her neyse ona geri döndüm. Sonra babam öldü."

Yiyecekler birden boğazıma takılmış gibi hissediyorum ve kahvemi bir dikişte içip yemek borumdan çıkarmak zorunda kalıyorum. Annemle babam öldü ve keşke ben yirmi beş yaşına gelene kadar ölmeselerdi. Kulağa yanlış ya da saçma gelebilir, ama gerçek bu. Annemle babamdan nefret ediyordum. İyi insanlar değillerdi, ama ölümleri her şeyi daha da kötüleştirdi.

"O öldükten sonra," diye devam etti, içimdeki mücadeleden habersiz, "hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını fark ettim. Kaçabileceğimi sandığım her şeyden kaçamayacağımı anladım. İşletme okulunda dikkatimi verdiğim için mutluydum, çünkü buna ihtiyacım vardı."

"Burası senin, değil mi?" diye suçlayarak sözünü kestim. "Otel? Bu yüzden o kadar çok işin var ve bana odamı verdin."

Gülümsüyor, koyu renkli gözleri bir parça domuz pastırmasını çiğnerken parıldıyor. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım, Güneş Işığı. Ama sen çok sevimlisin."

"Soyadın ne?"

Gülüyor. "Sana adımı söylersem, sen de bana gerçek adını söyler misin?"

Yüzümden tüm kan çekilir ve çatal parmaklarımdan kayarak tabağıma çarpar. "Bunu yapamam." İnkâr etmeye bile zahmet etmiyorum. O biliyor. Yüzündeki ifade veya ses tonunda hiçbir şüphe yoktu.

"Tabii ki yapabilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Kafamı sallıyorum, ellerim titriyor, o görmesin diye kucağıma kathıyorum.

"Harris," diyor ve sonra iç çekip çatalını bırakıp elini saçlarına geçiriyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarında bir meydan okuma var gibi. "Harris... Turner."

Başımı sallıyorum. Turner. Turner Grand ve Turner Palace ve şeritteki diğer Turner. Turner Otelleri. Ulusal bir isim. Jake Harris Turner bana otel süitimi verdi. Bana o yemeği verdi, beni yol kenarından aldı ve ben aklımı kaçıırken beni aşağıda kollarında tuttu ve bana kahrolası omlet yaptı. O, gösterişli kupalardan kahve içiyor ve bana gerçek adını söyledi. Hiç gerek yokken bana gerçek adını söyledi ve bildiğim kadarıyla başka kimse bunu bilmiyor. Kimsenin bana onun otellerin sahibi olduğunu söylediğini duymadım.

otellerin sahibi olduğunu söyleyen birini duymadım. Garson ve barmen olarak çalışan ve bahsettiği diğer işleri de yapan bir sahibi.

Ona güveniyorum. Tanrım, gerçekten güveniyorum. Bu adama güveniyorum ve kalbim bu gerçekle dolup taşıyor.

Ama Jake Harris Turner'ın kaybedecek çok şeyi var.

Buraya hiç gelmemeliydim. İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydim. Cesur olsaydım, yoluma devam ederdim. Eşyalarımı toplayıp giderdim. Ama otobüs terminallerinden ve trenlerden çok korkuyorum. Uçaklar da söz konusu olamaz ve yeni bir araba alacak kadar param yok. Burada sıkışıp kaldım, Niklas'ın beni bulmasını bekliyorum. Tabii henüz bulmadıysa. Brent ise belirsiz bir faktör.

Eğer buna izin verirsem, Jake'e ne olacak?

Yemeğinden bir lokma daha alır, benim zorlandığımı izler ve sonra çenesini tabağımın yönüne doğru uzatarak benim de aynısını yapmamı ister. "Ye," diye ısrar eder. "Bir saat kadar sonra güneş doğacak ve o olmadan önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Yiyorum. Ama sadece buna cevap veremediğim için. Gitmem gerektiğini biliyorum, ama kendimi bu kahvaltıyı, onunla geçirdiğim bu zamanı, elimden geldiğince uzatırken buluyorum. *Keşke seni bu kadar sevmeseydim, Jake.*

Yemeğimi bitirip onun harika kahvesini içtikten sonra, elimi tutar ve duvarını oluşturan uzun cam panelin ortasındaki görünmez bir kapıyı açar. Sabahın erken saatlerinde hava serin ama soğuk değil ve ayaklarım kendi isteğiyle balkonun kenarına doğru kayar. Vegas'ta intihar riskinden dolayı balkonların olmadığını sanıyordum, ama onun evi tamamen balkondan ibaret. Uçsuz bucaksız bir balkon. Şu anda doğuya bakıyoruz ve uzaktaki ufukta güneşin doğuşunu görebiliyorum.

Jake kollarını bana doluyor, beni göğsüne yatırıyor ve çenesini omzuma dayıyor, yanaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Onun dokunuşundan ve rahatlığından uzaklaşmak için geri çekilmekten kendimi alamıyorum. Bu hem rahatsız edici hem de harika bir his. O hiçbir şey söylemiyor ve beni bırakmıyor. Sadece beni daha sıkı sarıyor, ta ki sonunda vücudum onun vücuduna gevşeyene kadar. Bu kucaklama, onunla güvende olduğumu söylüyor. Teklif çok cazip. Ama bedeli ne? "Burada günün en sevdiğim saati bu," diye fısıldıyor sessiz karanlıkta. Strip'ten yüksekteyiz, bu yüzden aşağıdaki çılgınlığı duyamıyorum. Strip'i süsleyen ışıklar, yaklaşan şafağı vurgulamak için var gibi görünüyor. "Gün batımı muhteşem, ama havayı belirleyen gün doğumu, değil mi?

Ne dersin?

"Evet," diyorum, tamamen bitkin ve duygusal olarak aşırı yüklenmiş bir halde.

Bu sabah Maddox'u görmeye gitmem gerekse de, hiç uyumadan bunu nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yok. İptal edip yarın gitmeliyim. Onun tavsiyesine uydum. Kendime bir silah aldım. Hem de yasadışı bir tane. Nevada'da yasalar çok katı değil, ama yine de yasalar var. Saygın bir satıcıya gitseydim, bilgilerimi vermek ve gerçek bir ruhsat göstermek zorunda kalırdım. İkisi de benim için bir seçenek değildi.

Kendime bir Ruger LC9s aldım. Satıcıya göre küçük, gizlenebilir, hafif ve ateş etmesi oldukça kolay bir silah. Ama ders vermiyor ve onun atış poligonunda pratik yapmama izin vermiyor. Yasal bir yere gitmem gerekiyor. Bu bir şey, ama bir öğretmenden ders almak başka bir şey. Bu mümkün değil.

"Silahlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye Jake'e soruyorum, sözlerim şafak vakti havada yankılanırken kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Silahlar mı?" Beni kollarının arasında döndürür ve sanki ona gökyüzünün kahverengi olup olmadığını sormuşum gibi bana bakar.

"Evet. Silahlar."

"Neden bana bunu soruyorsun?" Yüzündeki ifade ihtiyatlı hale gelir, duruşu daha katılaşır.

İç çekiyorum. Belki de bu kötü bir fikirdi. Ama bu konuda yardıma ihtiyacım olduğunu hissediyorum ve Maddox bana bunu yapmayacağını açıkça belirtti. "Çünkü hep silah kullanmayı öğrenmek istemişimdir, bu yüzden düşündüm ki..." Bu kadar inanılmaz geldiğini fark edince sözümü kesiyorum.

"Evet," der çabucak. "Silahlardan anlarım."

Yukarı bakıyorum ve onun beni hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde izlediğini görüyorum. "Bana ateş etmeyi öğretir misin?" diye soruyorum, her şeyi riske atarak.

"Nedenini söylersen."

Bilmeliydim.

"Bana gerçeği söyleyebilirsin. Kimseye söylemem." Eli yanağını okşadı ve gözlerinde gördüm. Söylediklerinin hepsinde ciddiydi. Hiçbir şey saklamadan, yalan söylemeden, sadece acımasız bir dürüstlikle. Bu beni derinden etkiledi. En son ne zaman bir erkekte böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Yapmak istiyorum. Nedenini bile bilmiyorum, ama sana bazı şeyler anlatmak istiyorum. Ama aslında, sadece seni korumaya çalışıyorum, Jake Harris Turner. Benim dünyama daha fazla girme," diye yalvarıyorum. Çünkü o beni birazcık zorlarsa, ben pes ederim. Bir bağlantı kurmaya çok ihtiyacım var. Gerçek bir şeye.

"Sana ateş etmeyi öğreteceğim," diyor fısıltı gibi bir sesle. "Nedenini söylemene gerek yok. Sana yardım edeceğim."

Rahatlama damarlarımdan akıyor, sıcak ve hoş bir ilaç gibi. "Teşekkür ederim."

Beni daha sıkı sarar, yüzümün yanına öper ve sonra güneşin tüm ihtişamıyla doğuşunu izleriz. Pembe, mor ve altın renginin farklı tonlarına hayran kalırız. Bu anın hissettiğimiz kadar geçici olduğunu bilerek birbirimize sıkı sıkı sarılırız. Güneş doğduktan sonra, kollarında dönüp onu öperim.

Bunu yapmak zorundayım. Bu bir teşekkür. Çünkü o imkansızı başardı. Beni güvende hissettirdi. Güneşin doğması için geçen on beş dakika sürmüş olsa bile. Dili ağzıma giriyor, bir eli kıçımın üstündeki çıkıntıya uzanıyor, diğeri saçlarımı kavırıyor. Biz çılgınca öpüşürken boğazından yumuşak bir inilti çıkıyor.

"Kal," diye fısıldıyor dudaklarıma, tam da "Gitmem gerek" dediğim anda. O çok karanlık derinliklere gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Gitmek zorunda mısın?" "Evet."

"O zaman benimle akşam yemeği yiyer misin?"

Kafamı sallarım. Çünkü bu bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi olsa da, gerçeklik her zaman gün ışııyla geri gelir.

On Dördüncü Bölüm

Mia

"T benden kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye yarı şaka yarı ciddi soruyorum. Jake bugün beni sahilde koşturup duruyor. Gün doğumu aramızdaki ilişkiyi değiştirdi. Hayır, düzeltme, gün doğumu her şeyi değiştirdi. En azından benim zihnimde. O gün doğumundan bu yana üç gün geçti ve o günden beri her gün birlikte koşuyoruz. O, daha fazla kahvaltı, akşam yemeği ve hatta öğle yemeği için ısrar etmeye devam ediyor, ben de bu ısrarları engellemeye devam ediyorum. Onu kovalamaması daha iyi olur diyorum.

Ona gerçek nedeni söylemiyorum ama bence o biliyor. Detayları değil ama genel hatlarıyla. O akıllı bir adam ve parçaları kolayca birleştirebilir. Ondan hoşlanıyorum. Ona çekiliyorum. Onunla kendimi güvende hissediyorum ve daha da kötüsü, onunla birlikte olmadığım zamanlarda onu özlemeye başlıyorum. Sanırım bunun sebebi öpüşmelerimiz. Öpüşmesi rollercoaster gibi. Hızlı, heyecan verici ve başımı döndürüp daha fazlasını istemek için çılgık attıracak kadar inişler, dönüşler ve girdaplar var.

O gülüyor ve benim ona yetişebilmem için hızını yavaşlatıyor. Elimi uzatıp sıkıca tutuyor, sonra beni terli göğsüne çekip, az önce yaşadığım kadınsı şüpheleri ortadan kaldırmak istercesine öpüyor.

"Bugün seni bir yere götürmek istiyorum."

Kafamı sallıyorum. Neden onunla bu sınırı çizmeye devam ettiğimi bilmiyorum, ama yapıyorum.

"Atış yapmayı öğrenmek istediğini söylemiştin."

Oh. Bunu beklemiyordum. "Şimdi mi?" İnanamıyorum. Bu saatte açık olan atış poligonu olduğunu hayal edemiyorum.

"Evet. Şimdi." Bana gülümsüyor ve onun tam da doğru miktarda uzun boylu olmasını seviyorum. "Mükemmel bir yer biliyorum."

"Duş almam lazım."

Yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor. "Seninle duş almayı kastetmedim, yaramaz çocuk."

"Biliyorum, ve bu çok yazık, çünkü seni duşta çıplak ve ıslak görmek için can atıyorum."

"Kaba birisin."

"Sadece senin için. Şimdi acele et. Zaman kaybediyoruz." "Burada duran sensin."

Beni zar zor bastırıldığı şehvetle izlerken başını sallar. "Elimde değil, sana bakınca taş gibi sertleşiyorum."

Hayatımda hiç kızarmadığım kadar kızardım ve yüzümü ondan çevirdim. *Tanrım*. Nefesim kesik kesik ve düzensiz, koşmamızla hiç alakası yok. Yüzümü tekrar kendine doğru çevirip beni öptü, sanki haklı olduğunu kanıtlaması gerekiyormuş gibi bana bastırdı. Ve evet, sertleşmişti. Her yerinden.

"Seni atış yapmaya götürmek istiyorum."

"Tamam. Beni atış yapmaya götürebilirsin. Ama artık yalvarmayın, Bay Turner, bu çok acınası bir durum."

Bana sırtıyor. "Seni daha çok öpmek istiyorum." "Biliyorum."

"Seni öpmekten daha fazlasını istiyorum."

Onun dudaklarına gülümserim, itiraf etmekten utandığım bir şekilde içimi sıcaklık kaplar. "Biliyorum."

"Burası Las Vegas. Otelin önündeki caddenin ortasında seninle sevişsek bile başımızın belaya gireceğini sanmıyorum."

"Belki de olmaz, ama bu sana izin vereceğim anlamına gelmez."

Mağara adamı gibi homurdanıyor ve sonra beni tekrar öpüyor, beni geriye doğru eğerek dilini ağzımın içine sokup tadımı alıyor. Tanrım, bu adam öpüşmeyi biliyor.

"Zihnim daha fazla karışmadan içeri girelim."

Hâlâ benim otel odam hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmayı sevse de, beni otele götürüp asansörlere kadar eşlik ediyor. Ne zaman bu konuyu açsam, bana deli olduğumu söylüyor. Düğmeye basıyorum ve kapı açıldığında içeri giriyorum. "Yarım saat sonra aşağıda görüşürüz."

"Sözümü geri alıyorum," diye bağılıyor kapılar kapanmaya başlarken. Kolunu kapıların arasına sokuyor ve kapılar yüksek bir sesle geri sığıyor.

"Ne?" diye soruyorum, tamamen şaşkın bir şekilde. Şimdi beni atış yapmaya götürmek istemiyor mu?

"Artık senin arkadaşın ya da dostun ya da her ne diyorsan olamam."

"Neden?" Gülümsememi saklamak için çok uğraşıyorum, dişlerimi alt dudağıma batırarak onu gizliyorum.

Beni süzerken gözleri kızışır, ağzının köşesinde kendini beğenmiş bir sırıtış belirir. Şakacı Jake'e doyamıyorum. Ya da yaramaz Jake'e. Onlar benim kişisel kriptonitim gibiler. "Birincisi, seni bu asansörde çıplak hayal ediyorum."

"Değilim." Gözlerimi deviriyorum.

O, bacaklarımı sıkmamı sağlayan, en çok ihtiyacım olan yerde bir sürtünme için çaresizce beklediğim türden bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Biliyorum. Ama yine de seni çıplak, uzun bacaklarını bana dolamış, benim penisim senin içine derinlemesine girmiş olarak hayal ediyorum." Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. "Bu, arkadaşlık olmayan bir ilişkinin işaretlerinden biri. Karşı tarafı, orgazm olana kadar sevişirken çıplak olarak hayal etmek. Ve senin de beni hayal ettiğini bildiğim için, bu arkadaşlık işinin bittiğini düşünüyorum."

"Ağzın çok kirli."

Gülümsüyor. "Sikişme tarzımı görmelisin."

Kafamı sallıyorum, ellerimi arkamda birleştirip asansör duvarının kenarını tutuyorum. Yapmazsam, kendimi ona atacağım ve bu fanteziyi şu anda gerçekleştireceğiz. Yutkunuyorum. Boğazımı temizliyorum. "Diğer nedenler ne? Çünkü artık arkadaş değilsek, koşularında beni takip etmeyi bırakabilir ve asansöründen çıkabilirsin." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

O yılmaz, asansörün girişine geçerek kapıların kapanmasını engeller. "Sanırım seninle çıkmam gerekebilir."

Burun kıvırıyorum. "Hayır." Yine katımın düğmesine basmak için öne uzanıyorum ve onu itiyorum. Geri çekiliyor, ama Tanrım, bana bakışları...

"Bu olacak Mia Jones. Ne zaman olacağı belli, olup olmayacağı değil."

Kapılar onun arkasında kapanır ve o gözden kaybolur kaybolmaz, titrek bir nefes veririm. Çünkü işte tam da o anda, dudaklarından çıkan o sahte isim, onunla çıkmamamın sebebidir. Bu yüzden şehri terk etmeli ve Jake Harris Turner'ı bir daha asla görmemeliyim. Ama kendimi durduramıyorum. Odaya girip duşa giriyorum, onun bana ateş etmeyi öğretmesine izin vermek niyetiyle. Beni bir yere götürüp tekrar öpmesine izin vermek niyetiyle. Dürüst olursam, muhtemelen daha fazlasını.

Onunla ilgili koyduğum her kuralı
çiğniyorum. Her birini.

Çok az direnç göstererek ona teslim oluyorum. Sınırları bulanıklaştırmak gittikçe kolaylaşıyor. Gerçeği görmezden gelip, hala gerçek gibi gelmeyen bu dünyada yaşamak. Sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi. Ailem, garson ve barmen olarak çalıştığımı bilselerdi mezarlarında ters dönerlerdi.

barmen olarak çalıştığımı bilselerdi mezarlarında ters dönerlerdi. Niklas'tan kaçtığımı ve iki hafta boyunca dışarıda uyuduğumu bilselerdi tekrar ölürlendi.

Otuz iki dakika sonra, Jake'i lobide telefonuna bakarken buluyorum. Yeşil tişört, kot pantolon ve spor ayakkabı giyiyor. Ayaklarının yanında duran siyah spor çantasında silahlar olduğunu varsayarsak, diğer erkeklerden farksız görünüyor. Ne tuhaf bir düşünce.

"Nereye gidiyoruz?"

Sesimi duyunca telefonundan başını kaldırdı, mükemmel dudaklarında bir gülümseme belirdi ve telefonunu arka cebine koydu. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Bir erkek sana böyle bir şey söylediğinde, seni gizli bir yere götürüp silah ateşletmek istediğini söylediğinde, bu durum alarm zillerini çaldırmalı, değil mi? Özellikle de kaçtığın adam silah sahibi, silah kullanmayı bilen ve bir keresinde aynı cümleyi kullanarak seni ormana çekip, şiddetli seks yaptıktan sonra, önceki gün alışverişe çıkıp ona haber vermediğin için seni bayılana kadar dövdüyse. Ama Jake bana "seni öldüreceğim" havası vermiyor. Bana "seni çılgınca becermek istiyorum" havası veriyor, zevkli, şiddet içermeyen bir şekilde. Benimle çıkmak istediğini söyledi. Ve bu düşüncenin içimde yarattığı heyecanı düşününce, ona şimdi her şeyi anlatmalıyım. Onu kesin bir şekilde reddetmeliyim.

"Şey..."

"Mia, lütfen benimle gel," diye yumuşak bir sesle rica ediyor, ama gözleri ciddi ve güven istiyor. Mia. Kahretsin. Ona gerçekten söylemem gerek. Ama şimdi doğru zaman gibi gelmiyor. Dünyadaki en kötü zaman gibi geliyor. Çünkü bir kez söylediğimde, gitmek zorunda kalacağım ve ben gitmek istemiyorum.

Ve yasadışı olarak satın aldığım silahı kullanmayı öğrenmem gerekiyor, değil mi?

"Sanırım varım."

"Sen bir silah sahibi misin ve onu dairenizde mi saklıyorsunuz?" diye soruyorum Jake'e, o bizi şehirden uzaklaştırıp çölün kavurucu sıcağına doğru sürerken. Aslında sadece laf olsun diye soruyorum, çünkü o beni şehirden uzaklaştırıyor ve

saat sabah yedi bile olmamış. Konuşuyorum çünkü konuşmazsam, onun yeni gibi kokan kamyonetine kusabilirim.

Jake bana bir bakış atıyor ve sanki düşüncelerimi mükemmel bir şekilde okuyormuş gibi hafifçe başını sallıyor. "Evet. Silahım var ve onu dairemde saklıyorum. Ordudaydım. Sanırım bunu sana daha önce söylemiştim."

"Şu anda alaycı davranma Jake. Ben ipin ucunda duruyorum."

O gülümser ve elimi tutar, güven verici bir şekilde sıkar. "İstersen silah sahibi olmam hakkında daha fazla konuşabiliriz. Muhtemelen bugün olmaz, çünkü pek havamda değilim, ama ihtiyacın olursa konuşuruz."

"Beni şehirden uzaklaştırmak için planını düşünmekle çok meşgulsün ve..." Gözlerimi ona dikip bakıyorum. "Beni öldürmek mi?"

Sanki az önce söylediğim şey çok saçma gibi gülüyor. Belki bu beni rahatlatmalı, ama rahatlatmıyor. Bir zamanlar, çok zeki biri olarak kabul ediliyordum. Öğretmenlerim hep bana öyle derdi ve ben de dört dili ana dilim gibi öğrendiğimde onlara inandım. Niklas'ın yanıma taşınmasına izin verdiğimde, sanki sahip olduğum tüm zeki beyin hücrelerini silip, yerine kil, çamur ya da kalın ve basit bir şey koydu. Çünkü ben öyle olmuştum. Kalın ve basit.

"Bu güven meselesini gerçekten çözmemiz gerekiyor," diyor kuru bir şekilde. "Sadece gerginim," diye cevap veriyorum, pencereden dışarı bakarak.

"Anlıyorum. Belki randevumuza çıktığımızda nedenini açıklayabilirsin."

"Muhtemelen açıklamayacağım."

"Hmmm... tamam. Sana güvenmeni sağlamak için ne yapabilirim?"

"Sana güveniyorum, Jake. Yani, bir nevi." İç çekiyorum. "Elimde değil. Benim için işler böyle yürüyor."

"Tamam, bebeğim," der nefes nefese. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Tamamen bana güvenmeni istiyorum. Vücudunu, zihnini, her şeyini istiyorum." Mükemmel sözlerini vurgulamak istercesine elimi tekrar sıkar.

"Keşke bu kadar sabırlı olmasaydın." "Sinir bozucu derecede sabırlıyım..." "Ve ısrarcısın."

Kestane rengi saçları gözlerine düşerek onu çocuksu ve masum gösteren bir ifadeyle başını sallar. "Ve ısrarcı," diye onaylar. "Bu sabırla birlikte gelen bir şey. Sanırım demek istediğim, sonunda seni kazanacağım."

Zaten kazandın.

"Neden beni takip etmeye devam ediyorsun?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Ağzının köşesinde bir sırtış belirir ve benim sorumu düşünürken orada kalır. Birkaç dakika sessiz kalır, ta ki ıssız bir tarlaya girene kadar. Ve gerçekten ıssız. Etrafımızda hiçbir şey yok. Muhtemelen kilometrelerce. Tanrım, kendimi neye bulaştırdım?

Buraya tarla demek biraz abartılı olur. Aslında kurumuş otlar ve çatlamış toprak var, uzakta dağlar görünüyor. Göz alabildiğince açık bir arazi.

Jake kamyonetini park eder, motoru kapatır ve dönerek, ben inmeden önce benimle konuşmaya başlar. "Bu, kovalamaca ya da fetih heyecanı değil," der, sert kahverengi gözleri benimkilere dikilir. "Bana sürekli hayır diyorsun, ama bazen de evet diyorsun. Bu sabah olduğu gibi. Ve her birlikte koştuğumuzda. Ve geçen sabah sana kahvaltı hazırladığımda ve güneşin doğuşunu izlediğimizde. O zaman bana kesinlikle evet dedin. Ve her öpüşmeme izin verdiğinde ve sen de beni öptüğünde. Ama tüm bunları bir kenara bırakırsak, aslında çok basit. Senden hoşlanıyorum. Uzun zamandır hiçbir kadına hissetmediğim bir şekilde sana çekiliyorum. Belki de hiç hissetmediğim bir şekilde. Seninle vakit geçiriyorum ve eve yalnız döndüğümde, bunu tekrar yapmak istiyorum. Seni düşünüyorum. Gereğinden çok daha fazla. Ama bu böyle ve ben bunu yapıyorum, ve bunun için özür dilemeyeceğim. Özellikle de senin benimle birlikte olduğunu bildiğimde."

"Jake, ben..."

"Biliyorum. Konuşmak istemediğin birçok şey var. Anlıyorum. Ama dediğim gibi, ben hiçbir yere gitmiyorum."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, nasırlı parmaklarıyla ensemini kavıyor. Vücudumun her yerine dokunmasını istediğim nasırlı parmaklar. Dişleriyle alt dudağımı çeker ve sonra göz kırpar. Az önce fikrini tamamen kanıtladı, değil mi? Kamyonetten iner ve beni burada, kelebeklerle dolu, sıkıcı ve ağrıyan bir göğüsle bırakır. Neden ona söylemedim? Mükemmel bir andı, ama korkak olduğum için cesaret edemedim.

Sonunda tekrar normal nefes almayı başardığımda, kamyonetten atladım ve Jake'i ortada dururken buldum... aslında ortada hiçbir şey yoktu. Sadece çok sayıda çalı ve kırmızımsı kahverengi, çatlamış toprak vardı. Güneş gökyüzünde yükselmeye başlamış ve beraberinde dayanılmaz bir sıcaklık getirmişti.

"Buraya gel," diye emretti ve ben hemen itaat ettim. "Al," dedi ve spor çantasından bir çift koruyucu gözlük çıkarıp bana uzattı. "Bunları tak ve bana silahını göster."

Vay canına, bu çok seksi. Onun otoriter tavırları mı, yoksa ağzından çıkan, kötü bir porno filminden veya aksiyon filminden çıkmış gibi görünen absürt sözler mi, bilmiyorum, ama lanet olsun...

"İşte," diyorum, sesim boğazımın arkasında neredeyse boğuluyor.

"Bu senin için iyi bir silah. Küçük ve kullanımı kolay." Başımı sallıyorum. "Nereden aldığını sormayacağım, çünkü gerçekten bilmek istemiyorum. Bunu neden yaptığını da söylemeyeceğini biliyorum, ama kendini savunma dışında herhangi bir nedenle bir grup insanı ya da tek bir kişiyi öldürürsen ve hapse girersen, çok kızarım ve kefaletini ödemeyeceğim."

"Anlaşıldı."

"Tamam." Bana bakar, yüzündeki eğlence kaybolmuştur; yerine soğuk, ciddi bir kararlılık gelmiştir. "Nasıl doldurulacağını biliyor musun?"

Yine başımı salladım.

"Görüyorum ki emniyet kilidi açık, yani yarısı halloldu. Hiç ateş ettin mi?"

"Hayır. Daha önce hiç silah ateşlemedim."

"Huh," diye düşünür, başını yukarı aşağı sallayarak. "O zaman başlayalım."

"Burada mı?"

Gülerek bana döner. "Evet, burada. Merak etme, bu arazi bana ait. Daha önce de hedef talimi için kullandım. Şuradaki tümseği görüyor musun?" Solunu işaret eder ve yaklaşık elli metre ötede büyük bir toprak tümseği fark ederim. Üzerinde bir hedef bile vardır.

"O kadar uzağa asla vuramam."

"Muhtemelen." Silahı tutmayan elimi tutar ve beni yaklaşık yirmi metre uzağa götürür. "Ayaklarını omuz genişliğinde aç."

Dediğini yapıyorum.

"Güzel. Şimdi ateş etmeye hazırlanır gibi silahı yukarı kaldır."

Tek elimle silahı kaldırıp hedefe nişan alıyorum, ama o diğer elimi tutup silahın üzerine koyuyor ve ellerimi daha yükseğe kaldırıyor.

"Emniyeti kaldır, nişan al ve ateş et."

Vay canına. Aniden, adrenalin patlaması yaşıyorum. Gergin heyecan içimi kaplıyor. Korkudan

Lanet olsun. Derin ve güç veren bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, kendimi topluyorum, tekrar açıyorum ve tetiğe basıyorum. Silah yüksek bir sesle ateş ediyor ve biraz geriye doğru sıçramama rağmen, çok fazla geri tepme yok.

"İyiymi. Bir dahaki sefere gözlerini açık tut ve hedefe odaklan." "Tamam. Özür dilerim." Hedefe yaklaşamadım bile. Gözlerimi kapattığımı da fark etmemiştim.

Biraz utanç verici. Bana gösterdiği şekilde kollarımı kaldırıyorum, bu sefer hedefin ortasına odaklanarak, ve tekrar ateş ediyorum. Hedefi vuramıyorum, ama toprağı vuruyorum.

"Daha iyi. Tekrar."

Mermi bitene ve yeniden doldurmam gerekene kadar ateş ettim. Hedefin kenarına iki kez isabet ettim, ama hedefin merkezine hiç yaklaşamadım.

"Pratik yapmak lazım," diye beni teselli eder, silahımı benden alır ve yeniden doldurur. "Buraya bir kez gelip, silah ateşleyip, uzman olmayı bekleyemezsin."

"Biliyorum," diye inliyorum, ama yine de hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Ne kadar rekabetçi bir yapıya sahip olduğumu yeni yeni fark etmeye başlıyorum. "En azından hedefi vurmak istedim."

"Pratik yapmaya devam edeceğiz. Ama bugünlük bu kadar."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "O zaman neden silahımı yeniden doldurdun?"

Jake bana dönerek, emniyet kilidi takılı olan küçük silahımı elime verdi. "Çünkü bunu ateşlemeyi öğrenmenin bir nedeni var. Silahın dolu olması gerekmez mi sence?"

Midem bacaklarımın dibine inmeden önce kıvrılıyor. Elimdeki sıcak silahı izliyorum, onun temsil ettiği her şeyi nefret ediyorum. Silahlar genel olarak beni çok korkutur, ama onun sözleri beni öldürüyor. Bunu nasıl mantıklı hale getirebilirim? Sadece kendimi korumaya çalıştığımı biliyorum, ama işin bu noktaya geldiğine inanamıyorum. "Jake..." diye başlıyorum. Ona söylemem gerek. Soğuk sabah havasını ciğerlerime çekiyorum ve yavaşça veriyorum. "Nerede ateş etmeyi öğrendin?" Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum ve korkaklığımdan dolayı kendimden biraz daha nefret ediyorum. Silahımla birkaç el ateş etti ve her seferinde hedefin ortasına isabet etti. Bu onun için çok kolaydı. İkinci doğası gibiydi.

"Ordu öğretti. Hem de çok iyi öğrettiler."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözlerine bakamadan. "Bana öğrettiğin için demek istedim. İçtenlikle minnettarım." Midem bulanıyor. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Özellikle de başıma gelecekleri bildiğim için.

On Beşinci Bölüm

Take

Mia çölü ve geçici atış poligonunu geride bıraktıktan sonra bambaşka bir kadın oldu. Sessiz. İçine kapanık. Sarsılmış. Onu evime götürmek istiyorum. Onu daireme götürüp yatağıma yatırmak istiyorum. Ama onun kendi alanına ihtiyacı var ve ben bunu saygıyla karşılıyorum. Onu lobiden geçirirken, asansörümünden onun katına çıkmanın bir yolu olmadığı için üzülüyorum. Benimki sadece kırk dokuzuncu katta duruyor ve o katta sadece villalar var. Ona bir villa vermeliydim. Böylece ona daha kolay ulaşabilirdim, ama bu beni... şey, sapık gibi hissettirirdi, sanırım. Bilmiyorum. Yapmadım, bu yüzden şimdi onu her pisliğin kullandığı lanet olası misafir asansörlerine götürmek zorundayım.

Yol boyunca bana bakıyor, kabul etmeyi reddettiğim bir şey söylememi bekliyor. Eve giderken, bunun bir daha olamayacağını söyledi. Sanki ateş etmekten daha fazlasını kastediyormuş gibi geldi.

Asansöre ulaşmadan önce "Neden bir daha olmasın?" diye soruyorum. Çünkü siktir et. Onunla olmak çok güzel, bir daha olmaması imkansız.

"Benim için çok şey yaptın. Ve minnettarım." Bana dönüyor. "Minnettardan da öteyim. Ama sana şimdiden söylediklerimden fazlasını söyleyemem, tamam mı?"

"Bana hiçbir şey söylemedin."

Anladığımı düşünerek başını salladı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum yavaşça, dikkatlice, sanki onu kızdırmaktan korktuğum kafesli bir hayvanmış gibi. "Söz veriyorum, sana asla zarar vermeyeceğim. Asla. Sanırım bunu zaten biliyorsun, ama gerekirse inanana kadar sana milyonlarca kez daha söyleyeceğim. Çünkü bu doğru. Benimle güvendesin. Bu, bana her şeyi anlatabileceğin anlamına geliyor. Ben varım Mia. Ben varım. Ben seninleyim."

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

"Mia," ona elimi uzattım ve o isteksizce elimi tuttu, "Kim peşinde? Neden bu kadar korkuyorsun?"

Cevap vermez ve ben son sakinliğimi de kaybediyorum.

"Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Evden kaçtığını biliyorum, çünkü seni aldığım gece bunu açıkça söyledin. Sana vuracağımdan korkuyordun." Ona bakarak, son cümleye verdiği tepkiyi kontrol ediyorum.

"Değil mi?" O donmuş, asansörün duvarına yaslanmış, hala elimi tutuyor. "O gece Brent seninle konuştuktan sonra panik atak geçirdin ve bugün silah ateşliyoruz."

"Lütfen dur," diye fısıldadı.

"Ne oluyor lan, söyle bana!"

Gözleri büyüdü ve ona bağırdığım için kendimden nefret ettim. Kahretsin, bu çok yanılttı. Asansör kapıları açılmadan önce bir ses çıkardı ve saat çok erken olmasına rağmen kumarhane katında dolaşan insanlar vardı.

"Bir nedeni vardı," diye fısıldar, sanki benim anlamadığım bir mesajı iletmeye çalışır gibi bana bakar.

"Biliyorum."

"Tehlikeli bir adamdan."

"Anladım."

"O zaman bana mağara adamı gibi davranıp, veremeyeceğim şeyler talep etme, tamam mı?"

"Mağara adamı mı?" Onun acı çekmesini görmekten nefret ettiğim için alay ediyorum. Göğsümü işaret ediyorum. "Ben mi?"

"Belki," diye düşünür, benim şakacı ses tonumla biraz rahatlar. "Mağara adamlarını seksi bulduğum için şanslı olduğumu düşünebilirsin."

Ona çarpık bir gülümseme atıyorum. Ona bağırarak istemediğimi, onu korkuttuğum veya başka bir şey için üzgün olduğumu anlamasını sağlamak için her şeyi yapıyorum. Onun benimle güvende olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum ama bu konuda berbat bir iş çıkarıyorum. "Seksi, ha? Beni seksi mi buluyorsun?"

Kafasını salladı, gülümsemesini saklamaya çalışırken yumuşak alt dudağını ısırıldı. "Mağara adamlarının seksi olduğunu düşündüğümü söyledim. Özellikle seni değil."

"Hayır, beni öpmene izin verdin. Beni seksi buluyorsun."

Artık gülümsemesini saklayamıyor. Elimı uzatıp yanağını avuçlarım, gözlerimi onun gözlerine kilitlerim. "Saçmalık dedin."

Kaşlarını çatıyor.

"Siktir dedin. Sanırım seni ilk kez küfür ederken duyuyorum. Sen benimle konuşurken pardon gibi resmi kelimeler kullanan mükemmel, düzgün bir hanımsın. Ve şimdi siktir dedin."

Omuzlarını silkiyor.

"Aramız iyi mi?" diye

soruyorum.

"Evet. Biz iyiyiz. İyi olmayan diğer her şey. Beni yalnız bırakmak akıllıca olur."

"Muhtemelen. Ama akıllıca davranmakta hiç iyi olmadım. Neden şimdi başlayayım ki?" Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum, sonra geri çekiliyorum, yüzümüz birbirine birkaç santim uzaklıkta. "Sana vermediğim otel odasında kalacaksın." *Öpücük.* "Sana Sunshine diyeceğiz, çünkü Mia'nın senin adın olmadığını biliyorum." *Öpücük.* "Ve beni tekrar tekrar göreceksin." *Öpücük.* "Diğer her şeyi de zamanla çözeceğiz." *Öpücük.* "Ve şu anda olduğundan daha fazla bana güvendiğinde, bana seninle ilgili bilinecek her şeyi anlatacaksın."

"O otel odasını karşılayamam, Jake. Ve senin benim için ödeme yapman hoşuma gitmiyor

."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Sinirli bir şekilde içini çekti, ama bence bu noktada benimle tartışmak için çok

yorgun olduğunu düşünüyorum.

O omzunun üzerinden gülümsedi ve onu katına götürecek asansöre doğru yöneldi.

Sorun şu ki, bu kıza deli oluyorum. Ve o bana silah kullanmayı öğretiyor. Ve az önce tehlikeli bir adamdan kaçtığını itiraf etti. Sınırlar bulanıklaşıyor. Doğru ve yanlış, akıllı ve aptal, hepsi birbirine karışıyor gibi görünüyor. Ama duramıyorum. Ondan uzaklaşamıyorum. Şimdi ne yapacağım? Özellikle de tüm varlığım, tüm dünyam risk altındayken.

Sonra sağımda bir hareket hissediyorum. Dönüp Brent'i görüyorum. Bu adam hiç uyumuyor mu? Onun gitmesini izledi. Tıpkı benim yaptığım gibi. Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki, kanımın çekildiğini hissedebiliyorum.

"Onu rahat bırakmanı söylediğimi sanıyordum," diye onun yanından sertçe söylüyorum. Patlamamdan şaşırırsa da, bunu göstermiyor. Gözünü bile kırpıyor. Sadece onun az önce bindiği asansöre odaklanmaya devam ediyor. "Sen yoktun. Ona gideceğini söyledin ve gittin. Ne oluyor lan?"

"Sana söyledim, sen hiçbir şey bilmiyorsun." Arkasını dönerek, gerçekten hiçbir şey bilmediğimi söyleyen küstah bir gülümseme ve tehditkar bir bakışla bana bakıyor. "Ona bir otel odası bulup, silah kullanmayı öğretebilir ve onu güvende tutabilir misin sanıyorsun? Ne oyun oynadığını ya da kiminle uğraştığını biliyor musun?"

Ho. Lee. Siktir.

"Sen kimsin?" diye soruyorum ve o gülümseme daha da büyüyor. Ürkütücü pislik, kanaryayı yiyen kedi gibi görünüyor.

"Eminim bilmek istersiniz. Özellikle de ben sizin hakkınızda her şeyi biliyorum, Bay *Turner*." Kalbim daha hızlı atmaya başlar, öfkeli bir ritimle göğüs kafesime vurur. "Ama ne kadar uğraşırsan uğraş, benim istemediğim hiçbir şeyi öğrenemeyeceksin. *Fiona*'ya gelince..." *Fiona mı?* "...onunla kahramanlık oyunlarını oynamaya devam etmene izin vereceğim. Zaten onun dışarıda uyumasını hiç sevmedim." Benim boyumdan ve kilomdan hiç korkmadan bir adım öne çıktı. Bu bana iki şey söylüyor. Birincisi, muhtemelen silahı var, ikincisi, kavgada kesinlikle kendini savunabilir. Eh, o zaman ikimiz de aynıyız. "Ama benim hedefime engel olursan, seni yok ederim. Bu otelin sahibi olman umurumda bile değil. Seni yok ederim. Yapamayacağımı sanma."

Ve sonra sanki beni tehdit etmemiş gibi uzaklaşıyor. Sanki tüm dünyamı altüst etmemiş gibi. Şaşkınlıktan cevap veremiyorum. Onu suçlayamıyorum ya da dışarı attıramıyorum. Çünkü böyle bir adam, yerine getiremeyeceği bir tehditte bulunmaz ve ben, sorumlu ve dünyaya karşı yenilmezmişim gibi davranabilsem de, aslında öyle değilim. Bu oteller de öyle değil. O, şu anda beni medyaya ifşa edebilir. Son altı ayımı inşa etmeye çalıştığım her şeyi mahvedebilir.

O buna değer mi? Onunla birlikte gelen çok gerçek risklere değer mi?
?

Evet, düşüncelerimi tamamlayamadan bile bilinçaltım cevap veriyor. Bu, onun hakkında daha önce tahmin etmediğim bir şey değil. Sadece bunu hiç beklemiyordum. Onu döven bir adamdan kaçtığını sanıyordum. Brent gibi, onu bir hedef olarak gören bir adamdan değil.

Ama önce öncelikli olanı halledelim.

Öfkemi kontrol altına alabilmek için on sayıyorum, çünkü şu anda yumruğumu betona gömmek üzereyim. Sonra hızlı ve kararlı adımlarla hareket ediyorum. Kimsenin fark etmediği arka kapıya ulaşıyorum, çünkü kapı bir tabelanın arkasına gizlenmiş durumda. Kodumu girip kartımı okuttuktan sonra

Üç yeşil ışık ve bip sesi duyulduktan sonra merdivenleri iki basamak birden atlayarak koşuyorum. Bir sonraki şifreyi girip kartımı tekrar okuttuktan sonra güvenlik kulesine giriyorum.

Duvarın tamamını kaplayan yüzlerce ekranımız var. Bilgisayarlara veya tabletlere bağlı monitörler şeklinde daha da fazlası var. Burası

kontrol merkezimizdir ve bu oteldeki tüm kamusal alanları bir saniyeden daha kısa sürede görebiliyoruz ve hepsi sesle çalışıyor. Komutu söylememiz yeterli, hepsi orada. Yüz tanıma sistemimiz var ve bununla birlikte, internette yasal olarak bulunan tüm kamuya açık bilgiler dakikalar içinde bizim olabilir.

Daha az yasal, ancak yasadışı olmayan başka yöntemlerimiz de var. Tüm kumarhanelerde vardır, aksini düşünerek kendinizi kandırmayın. Kumar, çoğunlukla nakit olarak yılda yüz milyonlarca dolarlık bir ciroya sahip, acımasız bir iştir. Bunu bir düşünün. Hile yapanlar her yerde. Herkes kumarhaneyi yenip eve kazanan olarak gitmek ister.

"Cash..." Evet, bu adamın adı gerçekten bu. "...Bir yüze ihtiyacım var."

Cash komuta panelinden uzaklaşır. Burası onun evi gibidir ve nadiren buradan ayrılır. Keskin siyah gözleri her şeyi görür ve bu piç kurusu acımasızlığın tanımıdır. Aynı zamanda son derece sadıktır ve benden istediğim her şeyi ağzından çıkarmaz. "Nereye?"

Aynı zamanda çok az konuşan bir adamdır.

"Misafir asansörlerinin dışında, benimle birlikte. Beş dakika önce."

Başını sallar, başka soru sormaz, tableti alır, birkaç rakam tuşlar ve parmağıyla ekranı kaydırarak beni istediğim yere götürür. Sonra tableti bana uzatır. Orada durup Brent ile konuşurkenki halimin kaydıdır.

Başımı sallayıp tableti ona geri veriyorum. "Adam bu. Onunla ilgili bulabileceğin her şeyi istiyorum. Bulur bulmaz bana mesajla gönder."

"Anlaşıldı."

Kıscacılığı neredeyse beni güldürecek. Bu kadar heyecanlı olmasaydım gülerdim belki. Bu kadına ne oluyor böyle? Kim bu kadın? Onu aramaya cesaret edebilir miyim? Çıkışta durup içimden iç çekiyorum, gözlerim çalışan düzinelerce insana ve otelimde kumar oynayan, içki içen ve genel olarak eğlenen insanları gösteren büyük monitörlere odaklanmış durumda. Onu araştırayım mı? Daha önce merakın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsam, şimdi bundan eminim.

Bu Brent denen adamın ondan ne istediğini hiç bilmiyorum. Ona zarar mı vermek istiyor? Kaçırarak mı? Kiralık katil mi? Polis mi? Hayır, sonuncusunu hemen eliyorum. Polisler onun gibi giyinmez, ama devlet görevlisi olabilir. Bizim devletin mi? Yabancı bir devletin mi? Onunla ilgili bu işin ne kadar ileri gittiğini, ne kadar derin olduğunu hiç bilmiyorum.

Ama onun korktuğunu biliyorum. Bir şeyden ya da birinden kaçıyor ve önceki hayatına dönmektense, yabancı bir şehirde birden fazla işte çalışıp dışarıda uyumayı tercih ediyor. Ve bahis oynamak zorunda kalsam, onun düzenli olarak istismara uğradığına tüm paramı yatırırdım. Kadınlar, böyle bir durum olmadıkça, onun gibi erkeklerden çekinmezler.

Onu araştırayım mı? Henüz değil, diye karar veriyorum. Brent'le başlayıp, ne kadar ilerleyebileceğime bakacağım.

Sonra çok önemli bir karar vermem gerekecek.

Fiona. Kahretsin.

Güvenlik alanından çıkıp ana katta yavaşça ilerliyorum. Doğruca eve gitmem gerek, ama birdenbire düşüncelerimle baş başa kalmak için daireme tıklamak istemiyorum. Bisikletime binip şehirde dolaşabilirim, ama Brent'in ne olduğunu öğrenene kadar onu burada yalnız bırakmak istemiyorum.

Muhtemelen bu pisliğin gerçek adı bile değildir.

Tam da bunu düşünürken bir mesaj alıyorum. *Bu otelde, 24-072 numaralı odada, Brenton Michaels adıyla kalıyor. Resepsiyona gösterdiği kimlik ve kredi kartının kopyası ekte. Başka veri yok.*

Ne oluyor lan? Bu hiç mantıklı değil. Herkesin bulunabilecek bazı bilgileri vardır. Tabii bu adam profesyonel değilse. Ya da adı Mia Jones'unki kadar sahte değilse. Ama o zaman bile yüzü çıkmalı. Tanrım, bu adam bir hayalet.

Fotoğraflı kimliğe bakıyorum. Los Angeles, Kaliforniya. Bunun gerçek olup olmadığını bilmiyorum, ama sahteyse kusursuz.

Burada saat sabah dokuzu çoktan geçti, ama bekleyemem, bu yüzden Spor Bahisleri'nde boş bir koltuk bulup aramayı yapıyorum. Sesli mesaja düşüyor ve kapatıyorum, ama genelde bana geri dönüyor. *Hadi ama Ryan. Beni ara.*

Eğer geri ararsa, o sırada burada olmamalıyım. Bu yüzden, kıcımlı kaldırıp tabureden kalkıyorum ve asansöre doğru yürüyorum. Asansör kapıları bir kez daha açılıyor ve hemen, Sunshine'ın benim için hazırladığım kahvaltıyı yerken tezgahın diğer tarafından bana bakan tatlı yüzünün görüntüsü gözümün önüne geliyor. Güneşin doğuşunu izlerken kollarımda hissettiği duygular.

Işıklarla uğraşmıyorum. Tüm perdeler açık ve hem şeridin ışıkları hem de güneşin ateş topu bana görmek için yeterli ışığı sağlıyor. Banyoya gidip yüzümü yıkıyorum, barut, güneş ışığı ve çöl kokan giysilerimi çıkarıyorum.

Bir şort ve temiz bir tişört giyip

temiz tişört giyip yatağıma uzanıyorum. Yorgunluktan bitkinim. Aylardır tam bir gece uykusu uyumadım. Ama şu anda kestirmek için fazla heyecanlıyım. Zihnim çok hızlı çalışıyor. Tam sakinleşmeye ve gözlerimi kapatmaya başlarken telefonum çalıyor.

Saatın kaç olduğunu bilmiyorum, ama çok geç olamaz. "Evet?" "Saat sabah on kırk, Jake. Seni tanıdığım onca yıldır, gece yarısından önce seni hiç konuşmadığımı hatırlamıyorum."

Odamı dolduran güneş ışığına gülümsüyorum. "Biliyorum. Seattle nasıl?" "Şey," Ryan uzatarak, "düzenli olarak arasaydın, bilirdin." "Aptal. Sen de beni düzenli olarak aramıyorsun."

"Doğru," diye gülerek cevap verdi. "Seattle harika. Katie muhteşem ve işler yolunda giderse, gelecek yıl bu zamanlar benim soyadım onun soyadı olacak."

"Vay canına. Bu..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Arkadaşım Ryan Grant her zaman bu kadar kararlı değildi.

"Sanırım aradığın kelime 'harika'."

"Evet," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "O. Senin adına sevindim dostum."

Bunu hak ediyorsun. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Tabii. Saçma sapan numaralar yapmayı bırak. Neler oluyor? Bunun işle ilgili olduğunu varsayacağım, ama bilmen gerekir ki, artık diğer tarafta oynuyorum. Ben siber suçlarla mücadele ediyorum, onlara katkıda bulunmuyorum."

"Peki ya Luke?"

Yine telefona gülümser, sesi sıcak ve samimidir. "O gri bir alan."

"O zaman onu aramalı mıyım?"

"Sana dürüst olacağım Jake. Bu canımı yaktı. Seni ne zamandır tanıyorum? Yıllardır, değil mi? İlk günümüzden beri, diğer oda arkadaşımız Tommy'nin bir pislik olduğunu keşfettiğimizden beri. Ve sen, birkaç kez görüştüğün Luke'u mu arayacaksın? Aptalca bir hareket dostum."

"Bu büyük bir mesele, Ryan. Birdenbire kendimi potansiyel olarak büyük bir belanın ortasında buldum. Bunu kumarhane aracılığıyla yapamam. Özel olarak halledilmesi gerekiyor."

"Güvenli bir hat üzerinden mi konuşuyoruz?" İyi soru.

"Hiçbir fikrim yok. Bu benim dünyam değil."

"Hmmm... benim de değil. En azından artık değil." *Yalancı.* "O zaman şöyle yapacağız. Wal-Mart'a ya da başka bir yere gidip

ve bir şeyler alacaksın. Bunu yaptıktan sonra bana mesaj atabilirsin. Oradan seninle iletişime geçeceğim."

Telefonu kapatıp, yataktan kalkmadan önce bulanık gözlerimi ovuşturuyorum. Ne demek istediğini biliyorum. Bana kullan-at telefon almamı istiyor. Ve şimdi durum daha da karmaşık hale geldi çünkü kullan-at telefon almam gerektiğini hiç düşünmemiştim. Ama o pislik Brent beni tehdit etti. Beni öldürmekle tehdit etti. Kim olduğumu biliyor ve Mia'dan bir şey istiyor. Fiona. Adı her neyse. Onun sırlarını bilmiyorum olabilirim, ama onu tanıyorum. Onu yalnız ve savunmasız bir şekilde kurtların insafına bırakamam. Ve bu adam kesinlikle kuzu kılığına girmiş bir kurt.

Onu gördüğüm andan beri, ki bunun sadece bir ay önce olduğunu biliyorum, onu düşünmeden duramıyorum. Ama ne olmuş yani? Onu neredeyse her gün görüyorum. Birlikte koşuyoruz. Konuşuyoruz, şakalaşyoruz ve lanet olası gençler gibi öpüşüyoruz. Gizemli kadına aşık oluyor olabilirim. O yüzden, o kullan-at telefonu alacağım. Eski üniversite oda arkadaşıma bu pislik hakkında bildiğim her şeyi mesajla göndereceğim. Ve bakalım ne olacak.

Ryan'a üniversitede neyle ilgilendiğini hiç sormadım. Biliyordum. MIT'nin gizli hacker grubunun bir parçasıydı ve Cal Tech ile doğrudan rekabet halindeydi. Luke ile bu şekilde tanıştı. Şimdi çok başarılı bir bilgi güvenliği şirketi işletiyorlar. Ama Ryan o lanet hacker grubunu bir nedenden dolayı kazandı. O en iyisiydi.

Umalım da hala öyle olsun.

On Altıncı Bölüm

Jake

Dört saat önce yeni kullandığım telefonumdan Ryan' 'una sahip olduğum her şeyi gönderdim. Sonra bayıldım. Bir parçam Mia'ya da mesaj atmak istedi. Dosyasından numarasını aldım ama onu korkutup kaçırmak istemedim. Sonra bunun için kendimi suçlu hissettim çünkü belki de kaçması gerekiyordu. Belki öyle daha güvende olurdu. Belki ona bu konuda yardımcı olabilirdim.

Ama yine de, bu pislik onu burada bulduysa, her yerde bulabilir. Burada benim yanımda. Burada uyuyacak bir yeri ve bedava yemeği var. Burada işi var. O yüzden onu korkutup kaçırmayacağım. En azından şimdilik.

Uyandığımda, yeni telefonumda bir mesaj olduğunu görüyorum. Hemen mesajdaki numarayı arıyorum. "Ben Claire."

"Claire?" diye soruyorum, gülümsememi tutamadan. "Ben Jake."

"Jake," diye gülerek adımı tekrarlar. "Ryan'ın eski oda arkadaşı Jake mi?" "Başka biri mi var?"

"Kim bilir dostum. Kim bilir. Kendime dikkat etmeseydim bu kadar seksi olamazdım." Göğsümden bir kahkaha patlar. Lanet olası Claire. "Patron işlerle meşgul, ama sana bir mesaj bıraktı."

Sonra sessizleşir. "Bekliyorum, Kızıl."

"Tanrım, bir saniye bulmam için zaman ver." Derin bir nefes alır. "Tamam, işte mesaj. Ryan bunun birinci seviye olduğunu söyledi. Bu nedenle, sana ayrıntılı talimatların bulunduğu bir paket gönderiyor. Paket..." Birkaç tuşa basar. "Yaklaşık on beş dakika içinde teslim edilecek. Bu teslimat servisi asla geç kalmaz, bu yüzden kapı zili çaldığında kapıyı açmayı unutma."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu kadar tatlım. Tabii, bu birinci seviye olduğu için para yerine iyilikler anlamına geliyor."

Buna gözlerimi devirdim. "Evet. Çok iyi biliyorum. Ne isterse söyle ona."

"Gerçekten mi?" diye gerçek bir heyecanla haykırır. "Ben de bundan faydalanabilir miyim? Çünkü hafta sonu havuz başında oturup

Cildim porselen renginden solgun bir renge dönüştü."

Gülümsememi engelleyemeden başımı salladım. Claire'i seviyorum. Eğlenceli ve ilginizi çekecek kadar çılgın. Ryan, Luke ve Claire bir takım. Birleşik bir cephe. Benim de öyle bir takımım var, ama onları bu işe dahil etmekte tereddüt ediyorum. En azından şimdilik. Bir şeyler yapıp ortalığı karıştırana kadar değil.

"Bu iyilik kapsamında değil. Bu zaten belli. Ne zaman istersen, Red. Gitmem gerek. Sonra konuşuruz. Yardımları için kocama bir kucak ver." "Görüşürüz, patenci."

Claire telefonu kapattı ve ben hemen duşa girdim. En son istediğim şey, başıma gelecek her neyse ona hazır olmamak. Duştan çıkıp kot pantolonumu iliklediğimde, asansörün zili çaldı. Daireyi koşarak geçtim, kamera görüntülerini kontrol ettim ve interkom düğmesine bastım.

"Evet?"

"Jake Harris'e bir teslimatım var."

"O benim. Yukarı gel." Benim tarafımdaki düğmeye basıyorum ve asansörde ışık yanıyor, adam benim kata çıkıyor. Asansör kapıları açılıyor ve bana bir kutu uzatıyor, sonra lobinin düğmesine basıyor ve kapılar arkasından kapanıyor. Hepsi bu. İmza yok. Üniforma yok. Başka bir onay yok. Daha şüpheli olabilir mi? Paketi yemek masasına götürüyorum, orta ağırlıktaki kutuyu masaya koyuyorum ve açıyorum.

İçinde bir MacBook Pro vardı. Görünüşe göre pahalı bir modeldi. Birkaç kablo ve USB'ye takılan gibi görünen şeyler vardı, aralarında lanet olası bir taşınabilir güvenlik duvarı ve bir not da vardı. *Devam etmek istediğinden eminsen, bilgisayarı aç ve numarayı ara.*

Tanrım. Bu da ne lan? *Devam etmek istiyor muyum?* Ryan benimle dalga mı geçiyor? Onun paranoyak bir piç olduğunu biliyorum, ama tüm bunlar gerekli mi? Şaka yapılıyor gibi hissediyorum. Sanki tüm bunlar bir şaka ya da ben *Matrix'teki* bir karakterim gibi. Ama öyle değil ve aradığımda geri dönüşün olmadığını biliyorum.

Bilgisayara bakıyorum, sonra kağıt parçasındaki numaraya bakıyorum. İsim yok. Sadece bir numara. Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum, derin bir nefes alıp homurdanarak nefes veriyorum. *Sadece bilgi. Sadece bir arama.* Ama bunu düşünürken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu kız çok karanlık ve kötü bir şeyden korkuyor.

Ve bu Brent denen adam, tehditler savurmasını gerektiren bir tür görev için burada. Ciddi tehditler. Yani, tam olarak beni dövmekle tehdit etmedi. Hayır. Beni *öldürmekle* tehdit etti.

Yani, bu bilgi benim için olduğu kadar Sunshine için de geçerli.

Değil mi? Evet.

Merak ettiğim için önce numarayı ben çeviriyorum. Ryan'ın açmasını bekliyorum, ama açmıyor. Luke açıyor.

"Zamanı gelmişti, orospu çocuğu," diyor, mikrofonun içine bir şey çiğneyerek. Tanrım, bu çok sinir bozucu.

"Ne oluyor, dostum?"

"Sen söyle. Ryan'ı, araştırmamamız gereken bir pisliği araştırması için çağırdın."

"Onu buldun mu?"

Alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Tabii ki bulduk. Bizi ne sanıyorsun? Dizüstü bilgisayarı aç, seni hanım evladı, sana anlatayım. Çünkü hiçbir şey mantıklı gelmiyor, bu da bana onun gerçek olduğunu söylüyor. Ya da aptalın tekidir ve güvenli olmayan ağları hacklemeyi bilmiyordur, çünkü karanlık ağda senin ağına bağlı insanlarla konuşuyormuş. Ama aptal olduğunu sanmıyorum, anlarsın ya. Böyle bir bilgisayara erişmek çocuk oyuncağıdır. Lanet olası yeğenim bile kafasına koyarsa bunu yapabilir. Evet, faaliyetlerini gizlemek için Tor tarayıcısı kullanıyordu, ama güvenli olmayan bir ağda başlar ve arka kapını açık bırakırsan bu pek etkili olmaz."

"Harika," dedim, laptopu açarken ifadesiz bir yüzle. "Sen oturum açtığında güvenli olmadığını söylüyoruz."

"Bu adamın ya aptal olduğu, ki değil, ya da bu boku görmemizi *istediği*, ki bu da onu daha da tehlikeli kılıyor. Neyse, bir bak." Yine telefona dalmaya başladı, ben de dinlemek zorunda kalmamak için telefonu bir kenara koydum. Luke, bunu görmemizi istediğini söylüyor. Ve haklı da. Çünkü bu sabah aşağıda bana söylediği şey tam olarak bu değil miydi? Sadece onun istediğini bileceğim?

Bu adam ne tür bir oyun oynuyor?

Firewall şeyini ve buradaki diğer şeyleri takıyorum, açıyorum, talimatları takip ediyorum ve sonra ekranda bir resim beliriyor. Ve Brenton Michaels olmayan bir isim. Telefonumdaki hoparlör düğmesine basıyorum. "Gavin Moore?"

"Evet," diyor Luke. "Ve bu zor kısmıydı, çünkü gerçek adı bilgisayarında iyi saklanmış tek şeydi. Karanlık ağda yaptıklarından başka pek bir şey yoktu. Yani, temiz bir cihaz ve hiçbir şey o kadar temiz olamaz. Bu onun normal bilgisayarı değil."

Yüksek sesle ve sertçe iç çektim, ellerimi yüzüme sürdüm. Kalbim hızla çarpmaya başlayınca midemde mide bulandırıcı bir korku düğümü oluştu. "Dark web'de ne yapıyordu?"

"Çoğunlukla birini yokluyordu. Şifreleme yazılımı kullanarak Almanca bir adamla e-posta alışverişinde bulunuyordu, kayıp bir kızı bahsediyordu." *Kayıp bir kız mı?* Tanrım. Bu iş beni çok aşıyor. "Para alışverişinden ve kızı almak için yüz yüze görüşmeden de bahsediliyordu."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok. Canlı yayında bundan bahsedilmedi. Bu adamla ne yapıyorsun Jake? Bu senin alanın değil dostum."

"Bir arkadaşımı takip ediyor," diye itiraf ediyorum, yüzümü ellerimle kapayıp gözlerimi kapatarak. "Bu durum hoşuma gitmedi, bu yüzden ona bir şey söyledim ve o pislik, kamuya açık olanlardan daha fazla bilgiyle bana geri döndü. Sonra da beni tehdit etti."

"Peki," diye cevapladı, çiğnerken, "Ryan'ın bunu bana göndermesinin bir nedeni var."

Tek söyleyeceğim bu. Daha fazla yardıma ihtiyacın olursa, ben yardımcı olabilirim."

Duraklıyorum, pencereden uzaktaki dağlara boş boş bakıyorum. Bu konuda ne kadar ileri gitmek istiyorum? Luke'u, onun delilik seviyesini veya yardımını istemenin gerçekte ne anlama geldiğini anlayacak kadar iyi tanımıyorum.

"Henüz değil," diye fısıldadım. Önce Maddox'la konuşmak istiyorum.

"Tamam. Ama dikkatli ol. Bu adam kedi gibi uysal biri değil. Onunla oyun oynanmaz. Fikrini değiştirirsen..." Sesi kesilir, teklifi havada asılı kalır.

"Kesinlikle arayacağım," diyorum ve bunu kararlı bir şekilde söylüyorum. "Çıkamıyorum, ama bu konuda bir sonraki aşamaya da hazır değilim. Mesele şu kız, anlıyor musun? Bir şeye bulaşmış ve ben sadece ona yardım etmeye çalışıyorum."

Luke gülüyor. "Her zaman bir kızla ilgilidir. Her zaman. Bizler, daha iyi cinsiyet olmadan hiçbir şeyiz. Tek tavsiyem, bu adamla bir parça et için takılmamak. Eğer ona aşık değilsen ve o senin için tek ve tüm o sıcak, bulanık saçmalıklar değilse, hemen çık oradan."

"Anlaşıldı." Ama vazgeçmeyeceğim. Şimdi değil. Neyle karşı karşıya olduğumu, onun neyle karşı karşıya olduğunu anladığım için. Ona aşık mıyım? Belki.

büyük bir belki, farkındayım. Pahalı okullara gitmiş ve şimdi yasal ahlaksızlıkları teşvik eden bir iş yürüten zengin bir pislik olabilirim, ama bu Gavin psikopatının onu ele geçirmesine izin verirsem lanetleneceğim. Onu para karşılığında teslim etmek. Onu geri isteyen adam onu öldürecek.

Çünkü o *kayıp* değil, *kaçıyor*.

Kendimi ve şirketimi bilinmeyen bir riske atıyorum, hem de bana gerçekte kim olduğunu, gerçek adını bile söylemeyen bir kadın için. Aptalca mı? Elbette. Ama bu beni yine de durdurmuyor. Elimden gelirse onu koruyacağımı bilmekten.

Bunun sonunda başıma bela olacağını zaten biliyorum. Öyleyse, bunu kabul ederek, olası bir sonuç olarak kabul ederek aptal mıyım? Onu her halükarda kaybedebileceğimi bilerek?

Hayır, kararımı verdim. Bu pişmanlığı yaşamak istemiyorum. Hiçbir şey olmamaktansa, onunla bu zamanı geçirmeyi tercih ederim.

Sonra başıma bela açsa bile.

"Sana daha fazlasını söyleyemem, Jake. Ama sana söyleyebileceğim şey, sana yardım edebileceğim ve senin arkadaşın olduğum. İkisine de ihtiyacın olduğu noktaya geldiğinde, bana haber ver." Telefonu kapatıyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum. Bu çok önemli bir şey. Bu şaka değil.

Maddox. Arkadaşımı bu işe karıştırmak istiyor muyum? O da benim gibi eski asker, ama benim gibi iki yıl sonra ayrılmadı. Onu bir gözetleme ustası yaptılar. Hayatın karanlık tarafında rahatça yürüyen bir adam.

Gerçek telefonumu alıp onu arıyorum. Sesli mesaja düşüyor ve mesaj bırakmaya ya da ona mesaj atmaya cesaret edemiyorum. Aklımı toplamam lazım, böylece net düşünebileyim. Ayağa kalkıp pencereli duvara doğru yürüyorum. Gözlerim ufku tarıyor ama bir şey göremiyorum. *Ne yapıyorsun Jake? Gerçekten her şeyi riske atmaya hazır mısın?*

Şu anda başka seçeneğim var mı?

Buradan çıkmam lazım. Isınmam, temiz hava almam ve yüzüme rüzgar esmesi lazım. Ve bunu onunla yapmam lazım. Onun numarasını aramadan önce iki kez düşünüyorum.

Telefon çalıyor, çalıyor ve sonra sesli mesaj devreye giriyor, ama bu telefon için ayarlanmamış diyor. Kahretsin. Gözlerim, yemek masamın üzerinde duran, bekleyen kabuslarla dolu bilgisayara kayıyor ve ona mesaj atıyorum.

Ben: *Akşam yemeği yedikten sonra çölde motosikletle gün batımını izlemeye ne dersin? Bu arada, kafan karışmasın diye söylüyorum, ben Jake.*

Elimdeki telefona bakıyorum, ekran kararmaya başladığında ekrana dokunuyorum, bana cevap yazmasını diliyorum. *Cevap yaz bana, Sunshine.* Bunu çok uzun süre yapıyorum, ama sonra cevap yazıyor. Üç noktalı mesaj balonu ekranımda beliriyor ve yüzümden kocaman bir gülümseme beliriyor.

Mia: *Bu numarayı nasıl buldun?* Ben:

Akşam yemeğinde sana her şeyi anlatırım. Mia: *Gelemem.*

Ben: *Yapabilirsin. Yirmi dakika sonra batı çıkışındaki lobide buluşalım.*

Cevap vermiyor, ben de bunu kabul ettiğın anlamına alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Saçmalıkları bir kez daha okuyorum, tüm bunların ne anlama geldiğini kafamda oturtuyorum, güvenlik duvarını kaldırıyorum ve pahalı yeni oyuncağımı kapatıyorum. Hepsini kasama kilitliyorum ve sonra kapıdan çıkıyorum, dışarısı cehennem gibi sıcak olsa da deri ceketimi ve yedek kaskımı da yanıma alıyorum.

Bir gezinti ve gün batımı tam da ihtiyacım olan şey. Onu tekrar görmem lazım.

Onunla konuşmak. Onu tanımak. Sonra ne yapacağıma ve ne söyleyeceğime karar vereceğim.

Motosikletleri severim. Kendimi bir motosikletçi olarak tanımlamam ama motosiklet sürmeyi severim. Bu gece, Sunshine arkamdayken, yarış motosikletlerini çıkarmak için uygun bir gece değil. Çok gürültülü, eski model motosikletleri çıkarmak için de uygun bir gece değil. Bunun yerine, Harley Davidson Fat Boy S'imi çıkaracağım. Uzun ayaklıkları ve dar koltuğu ile güzel ve rahat bir motosiklet. Sürüşü yumuşak ve biraz heyecan için yeterince hızlı.

Aynı zamanda çok seksi.

Dairemden çıkıp lobideyken etrafa bakınıyorum, çünkü artık paranoyaklığın ötesindeyim. Neyin peşindesin, Gavin Moore? Yani, o tür adamlar belirli beceriler olmadan bulundukları yere gelemmezler. Ama benim de arkamda bazı şeyler var. Onun bile bilmediğı şeyler. Beni köşeye sıkıştırdığını düşünebilir, ama ben henüz yenilgiyi kabul etmeye niyetli değilim.

On Yedinci Bölüm

Mia

Vücudun ve zihnin ne kadar çabuk unuttuğu şaşırtıcı. Birkaç hafta önce uyandığımda, evsizdim, bir şezlongda uyuyordum ve bir erkeğin bana herhangi bir şekilde dokunması düşüncesi beni o kadar korkutuyordu ki kusmak istiyordum. Bu sabah, büyük, rahat bir yatakta uyandım ve mükemmel öpücükler hakkında düşünüyordum. Ve bundan hoşlanmıyorum. Bu kadar çabuk boyun eğmeye başlamış olmam hoşuma gitmiyor. Ölümümle sonuçlanabilecek bir döngüye bu kadar kolay geri dönmem hoşuma gitmiyor.

Fazla rahatlama, içimdeki ses beni azarlıyor. Parmaklarım, hatıra olarak yanımda getirdiğim Niklas'la çekilmiş fotoğrafımın üzerinde kayıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve o gecenin görüntüleri zihnime hücum ediyor. Ailem. Balo. Niklas. Ailem ölmeden iki ay önceydi ve o gece Niklas ve ben... Niklas ve Fiona olduk. Uyarı işaretlerini nasıl gözden kaçırdım, bilmiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve anında o geceye geri dönüyorum.

Babam on sekizinci doğum günüm için bana bir balo düzenlemeye karar verdiğinden beri, son dört aydır bu geceyi iple çekiyordum. Bu, benim için yaptığı ilk samimi şeydi. On altı yaşındayken bana bir balo düzenlediğinde bile, asıl amacı başka bir şirketin devralınacağını duyurmaktı. Ama bu gece sadece benimle ilgili. Aynı zamanda, uzun zamandır ailemin üzerinde anlaştığı tek şey. Yine de, elbise konusunda tartıştılar.

Babam bana vücuduma oturan, boncuklu, gümüş rengi, straplez bir balık etekli elbise aldı, ama annem vücudumun hatlarını ortaya çıkarmanın uygunsuz olduğunu düşündü. Elbisenin beni şişman gösterdiğini ve dekoltemden rahatsız olduğunu söyledi. İkisi bir saatten fazla bu konu hakkında tartıştı, sonunda annem sakinleşmek için ilaçlarını almak için odasına çekildi. Babam bu turu kazandı ve annemi cezalandırmadı bile, bu da doğru yönde atılmış bir adım sayılır sanırım.

Oda gümüş ve beyaz renklerle dekore edilmiş, siyah vurgularla süslenmiş. Çok güzel ve büyümlü, her şey pırıl pırıl. Elbisemle uyumlu parıldayan ışıklar, ince porselenler ve kristal bardaklar. Hepsi benim için. Bu gece sadece benim için

benim için. Babamın kolunda odaya girdiğimde, gördüklerim karşısında yüzümü aydınlatan gülümsemeyi durduramıyorum. "Teşekkürler baba. Bu tam bir rüya gibi."

"Sevindim, prenses." Bana daha önce hiç prenses dememişti. Bu, gülümsememi yepyeni bir boyuta taşıyor. İçim, odanın sıcak ışığını yansıtıyor. "Şimdi, bu gece kim olduğunu unutma. Sen bir Foss'sun. Eğitimini aldığın gibi bir hanımefendi gibi davranmalısın. Her şeyi benim istediğim gibi ayarladım. Beni hayal kırıklığına uğratma, Fiona."

Sesindeki tehdidi kaçırmadım ve bakışlarımı kaçırmamak ya da korkarak geri çekilmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Bana karşı sürekli duyduğu hayal kırıklığının soğuk tokatı içimi burkuyor, az önce hissettiğim sıcaklığı yerinden ediyor. Ama herkes bizi izliyor, bu yüzden pozumu ve gülümsememi koruyorum ve "Elbette, baba. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım" diyorum.

O başını sallar. Yapacağımı bilir. Tek yaptığım budur. Onu mutlu etmeye çalışmak ve başarısız olmak.

Annemin babamın diğer tarafından gelen alaycı alaycı sesini duyuyorum. "O elbiseyle fahişe gibi görünüyor. Ekibine göğüslerini dikleştirip saçını ve makyajını öyle yapmalarını söylemeye gerek yoktu."

"Genç bir kadın gibi görünüyor," der babam dişlerini sıkarak, bu konuya olan öfkesi yeniden alevlenirken çenesi titrer. "Ve bu konuda bir kelime daha edersen, pişman olursun."

Annem sessizleşir. Babamın asla yerine getirmeyeceği tehditlerde bulunmadığını bilir. Aşağıya bakarım. Fahişe gibi göründüğümü düşünmüyorum. Bence güzel görünüyorum, ama annemin sözleri üzerimde ağırlık yaratıyor ve kendimi bilerek elbisesini çekmekten alıkoymam gerektiğini fark ediyorum. "Gözlerini yukarı kaldır, Fiona. Başka birine bakmadıkça asla aşağıya bakma."

Babam beni odada dolaştırarak, tanışmamı istediği herkese tanıtıyor. On altı yaşındaki balo dışında, babamın yakın çevresi dışında kimseyle tanışmadım. Bu gece farklı. Bu gece herkesle tanışacağım. Senatörler, kongre üyeleri, CEO'lar, hatta Teksas valisi bile burada.

Aniden, kolumun üst kısmında güçlü bir el hissediyorum ve arkamı döndüğümde, tanıdık mavi gözlere bakıyorum. Noel'den beri görmediğim mavi gözler. On altı yaşımdan beri hayalini kurduğum mavi gözler. "Niklas," diyorum, bastıramadığım bir gülümsemeyle, karnımı heyecandan kelekler dolduruyor. "Bu gece geleceğini bilmiyordum."

Niklas bana anlamlı bir şekilde gülümser, gözleri takdirle elbisemin üzerine kayar ve sonra tekrar gözlerime döner. "Senin büyük

doğum günü balosu. Çok güzelsin, tatlım." Niklas eğilip yanağıma öpücük kondurur.

Yüzüm kızarır, boynumdan yukarı doğru yayılır.

Bana göz kırparak, yanıma gelir ve babama seslenir. "Bay Foss," diye, kıskandığım bir özgüvenle sözünü keser. Babam adının sesini duyunca döner ve ikisi sıkı bir el sıkışması yaparlar.

"Niklas, evladım. Seni görmek ne güzel. Küçük partimize gelebildiğine çok sevindim."

"Teşekkür ederim, efendim. Bu, Foss ailesi için özel bir gece ve ben bunu kaçırmak istemedim. Fiona'yı sizden alabilir miyim acaba?"

Babam bu açık sözlü soruya şaşırmış görünmüyor. Gözleri bana kayıyor, sonra tekrar Niklas'a dönüyor. Sonra gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme. Bu soruyu, bu fikri beğendiğini gösteren bir gülümseme. Kalbim kıpır kıpır oluyor. "Elbette Niklas. Eminim Fiona da çok sevinir. White'ın satın alınmasıyla ilgili yaptığın iş hakkında çok iyi şeyler duydum."

"Evet, efendim. Tam da sizin tasarladığınız gibi gidiyor. Her şeyi bir araya getirebildiğim için minnettarım. Foss Industries için büyük bir başarı olacak."

Bu, babamı çok memnun eder. Bu nasıl bir his acaba? O bakışın muhatabı olmak için her şeyi verirdim. "Bunu duyduğuma sevindim. Peki, bunun ötesinde hedeflerin neler?"

Niklas doğrudan bana bakarak şöyle diyor: "Evlilik. Aile. Dünyayı ele geçirmek."

Son cümleyi söylerken bana göz kırpar, sonra bakışlarını babama çevirir ve gözlerine tam ulaşmayan şakacı bir sırıtışla gülümser. Babam güler. "Ve Fiona'yı benden alabilir miyim diye mi soruyorsun?"

Niklas başını sallar, dik ve gururlu bir şekilde babamın çelik gibi bakışlarına doğrudan bakar. "Kesinlikle, efendim. O inanılmaz bir genç kadın."

"Seni seviyorum Niklas. Dünyanın senin gibi zeki işadamlarına ihtiyacı var. Fiona, senin ilgini çektiği için çok şanslı bir genç kız." Babam kolundan elimi çekip Niklas'a uzattı. "Konuştuğumuz şeyi unutma Fiona."

"Evet, baba."

Anladığımı ve söyleneni yapacağımı belirtmek için babama hafifçe başımı eğiyorum. Niklas kararlı bir şekilde elimi tutup kolunun kıvrımına yerleştiriyor. Bizi babamdan uzaklaştırıp dans pistinin ortasına doğru yönlendiriyor. Bu odadaki herkesin

Niklas benden on yaş büyük ama bana bebek gibi davranmıyor. Beni bir kadın gibi hissettiriyor. Güzel ve özel bir şey gibi. Önemli biriymişim gibi. "Benimle dans eder misin, Fiona?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, yüzüm onun sabit bakışları altında kızartıyor. Beni her zaman utandırıyor. Konuşmasına bile gerek yok. "Evet, teşekkür ederim."

"Biliyorsun, bana karşı bu kadar resmi davranmana gerek yok. İki yıldır çok yakınız. Aslında tam olarak iki yıldır."

Babamın bizi izlediğinden emin olduğum için başımı sallıyorum, çünkü Niklas ve benim bu iki yıl boyunca ne kadar yakın olduğumuzu kimse bilmiyor. Niklas beni kollarına alıyor, bir elini belime koyuyor, diğer eliyle elimi tutuyor ve dans pistinde sanki orası bize aitmiş gibi dans ediyoruz.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum, onunla dans ederken coşkumu kontrol edemiyorum. Niklas harika bir dansçı. Hareketleri akıcı ve kusursuz, şüphesiz benim aldığım eğitimle aynı seviyede bir eğitim almış. "Bu, senin benim olduğun anlamına geliyor, Fiona Foss. Bu, seni sahiplendiğim ve artık bu odadaki başka hiçbir erkeğin sana sahip olamayacağı anlamına geliyor. Başka hiç kimse sana sahip olamaz."

Ona göz kırptım. "Bunu nasıl anladın?"

"Çünkü baban, seninle ilgili niyetimi bilerek elini bana verdi. Ve ilk dansın şerefi bana ait."

"Oh." Utanarak başka yere bakarım. Niklas'a ait olma düşüncesi, tarif edemediğim bir sıcaklıkla doldurur beni.

"Bu seni memnun ediyor mu?"

"Hoşuma mı gider mi?" Ne kadar hoşuma gittiğini saklamaya çalışarak gülüyorum. "Beni bir et parçası gibi gösteriyorsun. Ayrıca, sen yirmi sekiz yaşındasın ve babam için çalışıyorsun. Bir dansın ne kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

Beni sertçe sarsarak tüm dikkatimi kendisine çevirir. Gözleri sertleşir, hayal kırıklığına uğramış gibi görünür, ama sahte gülümsemesi hiç bozulmaz. Kaşlarımı çatarım. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Ya babama küstahlığımı anlatırsa? Niklas'ı üzmem istemem. Bana karşı çok nazik. Yakınlaşmama izin verdiği tek insanlardan biri. Onu seviyorum. Beni eleştirmiyor. Bana tokat atmıyor. Beni değersiz hissettirmiyor. Beni sevdiğini söylüyor ve dürüst olmak gerekirse, başka birinin bana en son ne zaman bu sözleri söylediğini hatırlamıyorum.

"Ben senin baban için çalışıyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor ve bir an için şaşırtıyorum, "böylece sana yakın olabilirim. Böylece onun şirketini öğrenebilirim. Hak ettiğim şeyi istiyorsam başka seçeneğim yok."

seçeneğim yok. Zaten benim olmalıydı, ama o bunun için çalışmamı istiyor. Ama sen, Fiona, sen bunun için çalışmamı istemeyeceksin."

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve bana dönmüş gibi hissettiren bu dansın tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

"On altı yaşına bastığın yaz hatırlıyor musun?" "Evet," diyorum yumuşak bir sesle.

"Seni ilk kez öptüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, yüzüm her dakika daha da ısınmaya başlıyor.

"Çok tatlı, genç ve masumdun. Bütün bu zamanı seni öperek, sana dokunarak geçirdim, seninle daha fazlasını yapamayacağımı bilerek. Senin tamamen benim olman için beklemem ve sabırlı olmam gerektiğini bilerek."

"Beni utandırıyor sun Niklas. Amacın bu mu?"

"Hayır, Fiona Foss," adımı sanki içinde bir şeyler uyandırıyor muş gibi mırıldanıyor. Derin, karanlık ve yasak bir şeyler. "Senin peşindeyim. Artık benimsin. Sen on altı, ben yirmi altı yaşındayken ilk öpüştüğümüz andan beri benimsin. Bu yüzden seni sahiplendim. Bu gece bir kadın oldun, Fiona. Artık çocuk değilsin. Yıllardır gizlice benim olan şeyi beklemekten yoruldum. Parmağına bir yüzük takacağım ve her şey olacağız. Foss ve Vaughn."

"Ve sen benim bunu kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Seninle evlenmeyi? Ya senden hoşlanmazsam?" Ona ciddi olmadığımı anlaması için gülümsüyorum. Niklas'ı hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Ve onunla evlenirsem, beni ailemin evinden uzaklaştıracak. Babamın elinden ve annemin sözlerinden uzaklaştıracak. Bu izolasyon hapishanesinden uzaklaştırıp dünyaya çıkaracak. Arkadaşlar edineceğim. Hatta üniversiteye bile gidebilirim. Bir hayatım olabilir. On sekiz yıldır özlediğim bir hayat.

O gülümsüyor, beni göğsüne biraz daha sıkı çekiyor, dans ve vaatleri başımı döndürüyor. "Beni sevdiğini biliyorum. Seni her gördüğümde beni seviyorsun. Ve her gördüğümde, geçen Noel dahil, beni öpmeme izin veriyorsun." Kulağıma eğiliyor, sıcak nefesi hassas cildimi gıcıkıyor, tüylerimi diken diken ediyor. "Beni öpmekten daha fazlasını yapmak ister misin, Fiona?"

Nefesim kesildi. "Sen hala bakiresin."

Ondan uzaklaşıyorum. Karnımın içindeki o sıcaklık her yere yayılıyor. Kulağıma homurdanıyor. "Beni beklediğin için seni seviyorum, tatlım. Sen benimsin ve bu gece bunu gerçekleştireceğim.

Bu gece bizim için bir başlangıç. Seni çok uzun zamandır istiyorum." Dili kulak kepçemi yaladı ve ben inledim. "Beni anlıyor musun? Söylediklerimi anlıyor musun?"

"Evet," diyorum nefes nefese. "Seni anlıyorum, Niklas. Ben seninim." Hiç bu kadar çok bir şey olmak istememiştim.

"Gutes Mädchen," diye Almanca mırıldanıyor, parmakları sırtımda yukarı aşağı geziyor, açıkta kalan cildimi gıdıklıyor ve sonra belime geri dönüyor. Beni övdüğünde beni saran mutluluğu tarif edemem. Bana "iyi kız" dediğinde. Onu memnun ettim. Beni cezalandırmak istemiyor. Beni kendine ait yapmak istiyor. Bana bakmak istiyor.

Niklas benimle evlenmek istiyor. Bu, beni sevdiği anlamına geliyor.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

O geceki halimi düşündüğümde, gördüğüm şeyden nefret ediyorum. Küçük.

Uysal.

Naif.

Kaybo

İmuş.

Kör.

Niklas veya ailem hakkında nadiren olumlu düşüncelerim olur. Genellikle babamın kaldırdığı eli veya annemin acımasız sözlerini yeniden yaşarım. Peki Niklas? O adamın yıllar boyunca bana yaptıklarını kelimelerle anlatmak imkansız.

Ellerimi yüzümde yukarı aşağı gezdirerek pencereye doğru bakıyorum. Güneş hala gökyüzünde yüksekte ve ben bütün gün otel odamda saklanıyorum. Jake, öpücükleri ve silahlar yüzünden. Silahlar. Ellerimde hala kokusunu alabiliyorum. Gerçekten başka bir insanı vurabilir miyim? Niklas'ı vurabilir miyim?

O benim ilk öpücüğümdü. Her şeyimde ilk olanıydı. Ama Niklas için, Jake'in beni öptüğünde veya dokunduğunda hissettiğim şeyin onda birini bile hissetmedim.

Jake sadece bana doğru baktığında kendimi kaybettiğim gibi, Niklas'ta kendimi hiç kaybetmedim.

On sekizinci doğum günümün gecesinden sonra Niklas, beni kendisine ait olarak gördüğünü açıkça belli etti. Ben bunu, onun kız arkadaşı olduğum anlamına geldiğini düşündüm. Ve ailemin ölümünden önceki iki ay boyunca, durum öyle gibiydi. Birlikte çok zaman geçirdik. Ailemle akşam yemeklerine düzenli olarak gelmeye başladı. Babam, ölümünden bir gün önce onu üst düzey yönetici pozisyonuna, yani ikinci adam pozisyonuna terfi ettirdi.

Ölümünden bir gün önce. Cenazeden üç gün sonra, vasiyet okunduktan sonra, Niklas hem Foss Industries'i hem de tüm dünyayı ele geçirdi. Bu konuda bana bir seçenek sunulmadı.

Niklas'ı tatlı biri olarak tanımlamazdım ve kesinlikle nazık biri de değildi, ama ilgisi ve sevgisi hayati öneme sahipti. Özellikle de başka kimse yokken. Sanki çok uzun süre su altında kaldıktan sonra yüzeye çıkmak gibi. Ailem öldükten sonra ona ihtiyacım vardı. En azından o bana öyle söyledi. Hayat becerilerimden yoksun, kaybolmuş bir haldeydim ve o gelip her şeyi ele geçirdi. Tüm korkularımı ve endişelerimi ortadan kaldırdı. Ve böylece, yeni bir sindirme dönemine girdim. Kontrol edilme dönemine.

Birçok uyarı işaretini gözden kaçırdım. Onun gerçek karakterini anlamamı sağlayacak birçok davranış ve örüntüyü. Gerçek şu ki, onu kaybetmekten çok korkuyordum. Aptalca görmezden geldiğim tüm bu şeyleri sorun edersem, bana dünyayı vereceğine dair verdiği sözü tutmayacağından korkuyordum. En büyük ironi.

Kendime ait hiçbir şeyim yoktu. Param yoktu. Arkadaşım yoktu. Aşkım yoktu. Tek sahip olduğum şey Niklas'ın boş sözleriydi.

Ailem öldüğü anda, parmağıma bir yüzük taktı. Çiçekli değildi. Romantik değildi. Aşk ilanı ya da diz çökmesi yoktu. Hayır. Bu sadece onun büyük planının bir parçasıydı ve ben de buna kandım. Çaresizlik beni saf ve aptal yaptı. Ya da belki de tek amaçlı olmak daha doğru bir ifade olur. Benim boyumu aşan bir durumdu ve Niklas bana duymam gereken her şeyi söyledi. O benim sahip olduğum tek şeydi, tek bildiğim şeydi ve ben ona sarıldım.

Kendime onun beni sevdiğini söyledim. Kendime onu sevdiğimi söyledim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, sevip sevmediğimi bilmiyorum. Aşkın tanımını konusunda hiçbir referans noktam yok. Hiç görmedim. Hissetmedim. Ama kesinlikle hayal ettim. Özledim. Kendimi kandırdım.

Jake ile yine aynı şeyi mi yapıyorum?

Öyle hissetmiyorum. Onunla gerçek gibi hissediyorum. Belki de beni en çok korkutan budur.

Gözyaşlarım. Onları durduramıyorum. Beni kurutuyorlar ve boş bırakıyorlar. Banyoya koşuyorum, duşun cam kapısını açıyorum ve suyu sonuna kadar açıyorum. Buhar hızla yükseliyor ve ben o sese odaklanıyorum. Suyun mermere çarptığı sese. Nefesimi yavaşlatmaya.

Bir daha asla, diyorum kendime. *Burada güvendesim,* kendime söz veriyorum.

Geniş banyoya bakınıyorum, bu his hiç geçecek mi diye merak ediyorum.

Hızla soyunup duşa giriyorum ve yüzümü suya çeviriyorum. Ben iyiyim. Kaçtım. Son dayaktan sonra iyileşmem dört hafta sürdü, ama başardım. Bahçıvanın arabasını çaldım ve kaçtım. Ve buraya geldiğimden beri geçen dört hafta içinde beni bulamadı. Üç yıl daha. Tek ihtiyacım olan bu. Üç yıl daha kaçıp saklanabilirim. Bunu yapabilirim.

On sekizinci bölüm

Hayatımın en uzun duşlarından birini aldıktan sonra, dışarı çıkıp vücuduma bir havlu sarıyorum ve saçımı kurutuyorum. Saçım çok uzun ama zor kazandığım parayı saç kesimine harcamayacağım. Bunu kendim yapmak zorunda kalabilirim. Telefonum yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duruyor. İnternette araştırma yapmak dışında hiç kullanmıyorum ve neredeyse refleks olarak adımı aramak için elime aldığımda, Jake'den akşam yemeğine çıkıp gün batımını izlemek için gezintiye çıkmamızı isteyen bir mesaj buluyorum.

Gündoğumu ve şimdi de günbatımı.

Gerçekten burayı terk etmeliyim. Az sayıdaki eşyalarımı toplayıp gitmeliyim. Planım San Francisco'ya gitmek, bir şekilde sahte pasaport bulmak ve sonra Avustralya'ya gitmekti. Almanya'dan veya Teksas'tan olabildiğince uzak bir yer.

Peki neden hâlâ o mesaja bakıyorum?

Şort yerine kot pantolon giymemle aynı sebepten. Çünkü haftalarca kaçmak, saklanmak ve yalan söylemek beni yıpratıyor. Öyle ki, bu sabah Jake ile geçirdiğim birkaç saat, zihnimi kesinlikle olmaması gereken yerlere götürüyor. Dediğim gibi, zihin ve bedenin ne kadar çabuk unuttuğu şaşırtıcı.

Jake bana dokunduğunda artık irkilmem, ve bu çok kısa sürede oldu. Onun bana dokunmasını istiyorum. Öpücüklerini ve kahvesini istiyorum. Her sabah benimle koşmasını istiyorum. Onun gün doğumlarını istiyorum ve şimdi de gün batımlarını istiyorum.

"Yapma, Fiona," diyorum kendime. Uzun zamandır kendime Fiona demeye cesaret edememiştim. Ayrıldığımdan beri. Niklas bana hep Fiona derdi. Ailem de öyle. Bana Fi diyen tek kişi hizmetçimdi ve o da sadece ailem duymadığında. Niklas'la çekilmiş fotoğrafımı bir kez daha kaldırıp ona bakıyorum. Önce ona, sonra bana bakıyorum.

Jake bana vurmayacak. Bunu nasıl bu kadar kesin olarak biliyorum?

Belki de Niklas'tan çok farklı olduğu içindir. Niklas hiç nazik değildi. Niklas ağladığımda beni hiç kucaklamadı, kahvaltı hazırlamadı,

benim için hiçbir şey yapmazdı. Dünyamız tamamen onun etrafında dönüyordu. Bir hapishaneden diğerine o kadar sorunsuz geçtim ki, başım belaya girene kadar bu tuzağı fark etmedim bile.

Jake Harris Turner, benden uzak durmalısın.

Yine de, işte gidiyorum. Sırt çantamı otel odasında bırakıyorum. Sahip olduğum her şeyden uzaklaşıp, Jake ile birlikte ılık bir akşama çıkmaya razı oluyorum. Benim kadar çok sırrı olan bir adam. Beni tanımamı istiyor. Ona güvenmemi istiyor. Bu düşünceye iç çekiyorum.

Bu, asansörün düğmesine basmamı engellemiyor. Birinci kata inerken bana eşlik eden diğer insanlara nazikçe gülümsememi engellemiyor ve kumarhanede dolaşıp, hamburgerciyi ve alkollü içecek satan yeri geçip batı girişine doğru ilerlerken de kesinlikle beni durdurmuyor. Ya da bu durumda, çıkışa.

Jake'i gördüğümde kalbim bir oktav daha hızlandı. Kaslarını ve dövmelelerini sanki yeterince yakın olamıyormuş gibi saran siyah bir tişört ve koyu renkli, düşük bel kot pantolon giymişti. Ayaklarının yanında iki kask ve omzuna atmış bir deri ceket vardı. Yanına yaklaştığımda "Deri ceketini giymeni istiyorum" dedi. "Yol kazalarında cildinin zarar görmesi için çok güzelsin."

"Bu senin başına sık sık gelir mi?"

Bana sırtarak, gözleri şakacı bir şekilde beni süzer. "Asla. Ve bu gece de ilk kez olmayacak."

"Motosikletler tehlikelidir." Sanırım bu gece ironiyle doluyum.

"Sadece sürmeyi bilmiyorsan tehlikelidir. Ben biliyorum."

"Çok uzunsun," diyorum, başımı eğip ona bakarak. Kahverengi gözleri o kadar sıcak ve derin ki, içinde kaybolup bir daha bulunamayacağımı hissediyorum. "Bu gerçekten bir şey ifade ediyor çünkü ben 1,75 boyundayım ve sen benden çok uzunsun. Ve güçlüsün. Kaslısın, kötü çocuk dövmelelerin ve koyu saçların var, çenende sakalın var."

Eğlenceli gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudakları seğiriyor. Bir adım öne çıkıyor, az önce olduğundan daha da uzun boylu görünüyor ve benim haklı olduğumu kanıtlıyor. "Genelde bariz şeyleri söylemekten hoşlanırmısın, yoksa bu açık sözlü gözlemlerinle belirli bir yere mi varmak istiyorsun?"

"Bu saçma gelebilir, ama yine de sormak zorundayım ve sorumu sorgulamamı istiyorum."

"Hmm. Tamam," der gülerek. "Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

Bakışları çelik gibi sertleşir ve duruşu bir anda rahatlamış halinden sertleşir. "Sorun bu mu?" Sesi buz gibidir. Soğuk. Sert. Keskin. Ama bunun benim için olduğunu sanmıyorum. Sanırım sorduğum soru için.

"Evet."

"*Asla.*" Gözlerimin içine bakarak, tek bir kelimeyle içtenlikle cevap veriyor. Bana dokunmuyor, ama dokunmak istediğini biliyorum. Kendini tuttuğunu hissediyorum, ellerinin ve kollarının titremesinden anlıyorum ve sanırım onu bunun için seviyorum. Benim ihtiyacımı, kendi isteğiyle çelişse bile anladığı için.

Jake iyi bir adam. Ve bana asla zarar vermez.

Bunu görüyorum. Buna inanıyorum. Ve başımı sallıyorum. "Tamam.

Nereye gidiyoruz?" "Akşam yemeğine."

"Sonra nereye?"

"Doğuya."

"Güneşin batıda battığını biliyorsun."

"Farkındayım," diye gülümsüyor, "ama seni götürmek istediğim yer buradan doğuda."

"Tamam."

"Öyle mi?"

Keşke bu kadar şüpheli olmasaydı. Kararımı sorgulamama neden oluyor. "Evet. Ne olacaksa olsun."

"*Ne?*" O sırtış, gamzeleriyle birlikte tam bir gülümsemeye dönüşür ve sonra bana elini uzatır. "Kahretsin, çok tatlısın. Sana karşı koymamın imkanı yoktu." Kollarını belime dolayarak beni büyük, sıcak vücuduna çeker, ellerim dengemi sağlamak için göğsüne uçar. "Bana bak," emreder.

Otomatik olarak itaat ediyorum, ama ses tonunda cezalandırıcı bir şey yok ve ben ona karşı rahatlıyorum. Başını eğip beni öpüyor, bana çok yakın tutuyor. Bir. İki. Üç öpücük, sonra geri çekiliyor, burnunu benim burnuma sürtüyor.

"Bana güvendiğin için pişman olmayacaksın," diye fısıldıyor bana, sonra beni tamamen bırakıyor.

Zaten pişmanım, diye düşünüyorum. Ama uzattığı kolunu tutuyorum ve beni dışarıya çıkarmasına izin veriyorum. Dışarısı sıcak. Yüz dereceye yakın, hatta belki de yüz derece. Kuru sıcaklığın sıcaklığı daha katlanılır hale getirdiğini söyleyen her kimse, tam bir pislik. Hava *sıcak*. Bundan kaçış yok.

"Motosiklette daha iyi hissedeceksin," diyor, garajın özel bir alanına ulaştığımızda, sonra bir sıra araba ve motosiklet fark ediyorum.

Bazıları klasik, bazıları yeni. Hepsi pahalı. Beni, tam da doğru yerlerinde krom detayları olan siyah bir motosiklete yönlendiriyor. Bu şeyin beni heyecanlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bu motosiklet, tekerlekli seksin vücut bulmuş hali. Bu şeyle herhangi bir kadına yaklaşırsa, kadınlar tereddüt etmeden mutlu bir şekilde arkasına atlarlar. Motosikleti süren adam da kesinlikle buna zarar vermez.

Buna küçük bir kıkırdama ile karşılık verdim, sonra aklıma bir şey geldi. "Bu bir randevu mu?"

"Randevu mu?" diye tekrarlar, gülümsemesini saklayamadan kaşlarını kaldırır. "Bu kesinlikle bir randevu."

"Vay canına," diye düşündüm, garajın beton tavanına bakarak. "Daha önce hiç randevuya davet edilmemiştim. Bunun için çaba göstermeliydim sanki. Daha fazla makyaj yapmalı ve saçımı farklı bir şekilde yapmalıyım." Bir randevu. Bu beni biraz heyecanlandırdı.

"Hiç randevuya davet edilmedin mi?" İnanamıyor.

"Gerçek anlamda hayır. Aşk hayatım geleneksel olandan çok ayarlanmış bir şeydi."

Bana, daha önce kimsenin yüzünde görmediğim kadar şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Tamam. Şey..." Sesli bir şekilde yutkunuyor, sersemliğinden kurtulup "Bence şu anki halinle çok güzelsin. Hadi," diyor. "Gün batımını kaçırmak istemiyorum."

Renkli dövmeleri, her zamanki gibi büyük ve çok güçlü kaslarına sıkıca yapışan kısa kollu gömleğinin kenarından sızıyor. Zahmetsizce motosiklete biniyor ve sonra bana elini uzatıyor.

Tereddüt ediyorum. Nasıl tereddüt etmeyebilirim ki? Ama onun koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda, geri dönüşün olmadığını anlıyorum. Elim onun eline kayıyor ve sonra onun arkasına geçiyorum, kollarımı onun beline sıkıca sarıyorum, göğsüm onun sırtına değiyor.

Sandal ağacı kokulu vücut şampuanı, erkeklik, seksilik ve Jake gibi kokuyor. Bu an, beklediğim her şey.

Heyecan

verici.

Tehlikeli.

Korkutucu.

Elektrikli.

Hayat değiştirici.

Özellikle sonuncusu, çünkü dediğim gibi, geri dönüş yok. Daha da önemlisi, geri dönmek istemiyorum. Ve eski hayatımdan bahsetmiyorum bile.

"Kaskını tak," diyor. "Akşam yemeği için uzağa gitmiyoruz, ama çöle doğru yolculuk güzel olacak."

Onun emrini yerine getirmek için onu bırakıyorum ve bu ölüm tuzağında muhtemelen olması gerekenden daha güvende hissettiren deri ve sert plastikle sarıldıktan sonra, motosikleti çalıştırıyor, motoru hızlandırıyor, motor o kadar gürültülü ve o kadar güçlü ki vücudum başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar titriyor ve sonra yola çıkıyoruz. Onun belini sıkıyorum ve kendimi tutamadan çığlık atıyorum.

O gülerek, belini tutan elimi kapattı ve okşadı. "Ben yanımdayım, Güneş Işığı."

"Ellerini motosiklete koy, Jake," diye bağıyorum ve o, sanki saçmalıyormuşum gibi daha da gülüyor.

Garajdan geçip dışarı çıktık, trafik çok yoğundu. Ve her durduğumuzda, bir nedenden ötürü, elleri ellerimi bulur, sıkar, nazıkçe okşar ya da sadece tutar. Sanırım kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Dokunuşu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey gibi geliyordu. Okyanus sizi karşılamak için koşarken, ayak parmaklarınızı içine gömmekten kendinizi alamayacağınız en yumuşak kum gibi. Ağzınızda eriyen ve damak tadınızı daha fazlasını istemeye zorlayan en lezzetli tatlı gibi. Sıcak bir günde serin bir esinti ya da karla kaplı bir dağın tepesinde güneşin ılık ışınları gibi.

Buna doyamıyorum.

Bu trafikten ve caddeden çıkmamız çok uzun sürüyor, ama garip bir şekilde, umurumda değil. Bu zamanın tadını çıkarıyorum, utanmadan insanları izliyorum, yüz vizörünün altında güvenli bir şekilde saklanarak ve beni bu kadar güvende hissettirmemesi gereken bir adama sıkıca sarılıyorum. Kadınlar eğlenceli bir gece için giyinmişler. Erkekler onları bariz bir şehvetle izliyor. İnsanlar içiyor. Eğleniyor. Gülümsüyor ve gülüyor. Yürüyor, konuşuyor ve karşılaştıkları her tuhaflığa bakıyor.

Yani, kabul edelim, sırtlarında tüyler olan mücevherli bikiniler giyen kadınlar burada nadir bir manzara değil. Bu şehir bir gösteri. Ama kanınıza ve derinizin altına işliyor ve birdenbire kendinizi hiç olacağınızı düşünmediğiniz son yerde buluyorsunuz.

Striptizden ayrıldığımızda, sokaklar açılıyor, yüzümüze rüzgar çarpıyor, vücudumuza vuruyor. Bırakmaktan korktuğum için sıkı sıkı tutunuyorum, ama o kadar sarhoşum ki gülümsemeyi bırakamıyorum. Düz bir yola giriyoruz ve onun "Hazır mısın?" diye bağırdığını duyuyorum.

"Neye hazır?" diye bağıyorum, ama cevap verirse, rüzgâr ve güçlü motorun gürültüsü içinde kayboluyor, çünkü bir saniye sonra uçuyoruz, çok hızlı gidiyoruz. Tekrar bağıyorum, ama bu seferki tamamen anlamsız. Ve daha önce sıkı tutunduğumu düşünüyorsam, çok yanılmışım. Bunu sadece birkaç dakika yapıyoruz, sonra sadece ucuz bir bar olarak adlandırılabilir bir yere giriyoruz.

Jake motosikletini park eder, motoru kapatır ve sonra bana yardım eder, sonra kendisi de aynı şeyi yapar ve bu sırada kaskını çıkarır. Ben de kaskımı çıkarırım, rüzgâr ve kaskın saçlarımı bozduğu için saçlarımı sallarım.

"Yargılama, tamam mı?"

En iyi durumda görünmeyen kir rengi binaya bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum.

"Değilim."

"Öylesin, ama seni suçlamıyorum. Burası bok çukuru gibi görünüyor, ama burada inanılmaz İspanyol tapasları yapıyorlar ve yemin ederim, içi dışı çok farklı."

"Tapas mı?" Bu yer tapas yapıyormuş gibi görünmediği için gülerek burun kıvrıyorum.

"Güven bana."

Yine o kelime. Güven. Webster sözlüğündeki en sevmediğim kelime olabilir. "Tabii. İlk resmi randevumda neyi sorgulayabilirim ki?"

Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra elimi tutup beni içeriye götürdü. Ve haklıydı. İçerisi dışarıdan tamamen farklıydı. Romantik ve eğlenceli. Duvarlar kan kırmızısı kadife kaplı ve her yerde İspanya'nın manzaralarını gösteren çeşitli resimler var. Işık loş ama karanlık değil, kristal avizeler ve apliklerden parıltıyor, masalarda kırmızı güller ve yanıp sönen mumlar var. Çok renkli boncuklu perdeler girişi yemek alanından ayırıyor ve her masa küçük, şirin ve özel.

"Burası mükemmel."

On Dokuzuncu Bölüm

Jake

Carolina bizi köşedeki bir masaya oturtur. Burası pek kalabalık değildir. Yarım düzine masa doludur ve eğer burayı bilmiyorsanız ya da burayı özellikle bilmiyorsanız, ikinci kez bakmadan geçip gidersiniz. Etrafımız 1970'lerden kalma kristal boncuklu perdelerle çevrili. Şaşırtıcı bir şekilde, bu perdeler klişe bir atmosfer yaratmaktan çok daha samimi bir ortam yaratıyor. Sunshine eğilip masayı süsleyen güle burnunu dayıyor ve yanındaki mumun küçük aleviyle koyu saçları tutuşmasın diye saçlarını geri çekiyor. Gözlerini kapatıyor ve nefes verirken gülümsüyor. Onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Daha önce dairemde ve sonra buraya gelirken kendime, umursamadığımı söyledim. Onun sırlarının benim için önemi olmadığını. Onu, kaçmasına neden olan her ne boktan şeyden koruduğumu. Ama yine de kendimi, onun karşısındaki ezilmiş kadife koltukta oturmuş, bir sonraki adımımı tartışırken buluyorum. Bu kadın beni bağlamış durumda.

Bana adını bile söylemeyen bir kadın için çok büyük bir risk alıyorum.

Peki ne için? Güzel bir yüz için mi? Bir bağ için mi? Bu onu hayatımın aşkı yapmaz. Buna iç çekiyorum. Luke, aşık olmadığım sürece buna devam etmememi söyledi. Riskin çok büyük olduğunu söyledi.

Aşk.

Bu duygu bu mu? Onunla daha önce hiç yaşamadığım bir bağ kurdum. İlk gece kamyonumda hissettim, barda ilk kez şaşkın bir ifadeyle gözlerime baktığında hissettim ve o zamandan beri onunla geçirdiğim her an hissediyorum. Onu başımdan savamıyorum. Onu bir kenara bırakamıyorum. Ona doyamıyorum. Başka bir erkeğin ona dokunması fikri beni kıskançlıktan delirtiyor. Ona dokunmak istiyorum. Onu memnun etmek istiyorum. Onu gülümsetmek ve hayatının geri kalanında sadece mutluluk hissetmesini sağlamak istiyorum.

Kahretsin.

Ve birkaç gün, birkaç hafta ya da birkaç ay sonra buradan ayrıldığında, sanki bu kasabada hiç var olmamış gibi olacak. Ben de onu benim için öyle olmaya zorlayacağım. Birkaç gün, belki en fazla bir ya da iki hafta sonra, sanki hiç var olmamış gibi olacak. Ama kendimi buna ikna etmeye çalışsam da, bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

O, unutabileceğiniz biri değil. İçinize işleyen ve orada kalan biri. Asla kaşınamayacağınız bir kaşıntı. Seksen yaşına geldiğinizde geriye dönüp baktığınızda, her şeyi farklı yapmadığınız için pişman olduğunuz biri. Parmağına yüzük takmadığınız ve onu hayatınız boyunca kendinize ait yapmadığınız biri. Mia işte böyle biri.

Acı bir his beni kaplıyor. *Mia*. O Mia değil. O benim tanımadığım biri ve onu korumak için içimdeki doğal istek ve eğilim karar verme sürecimi gölgeliyor. Bir daha gafıl avlanmayacağım.

Gözleri restoranın içinde dolaşıyor, görebildiği her şeyi içine çekiyor. Gözlerim ondan ayrılmıyor.

"Sen kimsin, Mia?" Kafası benim yönüme doğru çevrilir, gözleri fal taşı gibi açılır ve dudakları aralanır, bir nefes alır. "Önemli değil demiştim, ama önemli. Lanet olsun, önemli çünkü sen lanet olsun önemlisin ve ben bunu yapamam. Gözlerim her zaman açıktır. Her şeyi görürüm. Ama o lanet keskin nişancıyı görmedim, babamın kalp krizini görmedim ve şimdi senden başka hiçbir şeyi göremiyorum. Adını bile bilmiyorum."

"Ben sadece yeni bir hayata ihtiyaç duyan bir kıyım." Gözleri yavaşça kapanır, sonra tekrar açılır ve parmaklarını birleştirip masanın ahşap yüzeyine koyarken gözlerini bana diker. "Senden çok şey istediğimi biliyorum. Bunların hiçbirini fark etmiyorum. Ve gitmemi, o otel odasını, oteli ve bu randevuyu terk etmemi istiyorsan, giderim. Muhtemelen zaten gitmeliyim. İşler... karmaşıklışıyor. Senden çok hoşlanıyorum ve sanırım sen de benden hoşlanıyorsun, ama ben senin hoşlanman gereken biri değilim, Jake."

"Bu riski almaya hazırım," diyorum ona, ne kadar ciddi olduğumu bilerek. "Ve haklısın, senden hoşlanıyorum. Hayal bile edemeyeceğin kadar. Ayrıntılara ihtiyacım yok. Yok. Sadece... bir şeye ihtiyacım var." Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslıyorum. Ona yalvarıyor olmamdan nefret ediyorum. Bu zayıflık. Ve acınası. Ve açıkça etkisiz. "Tanrım, ne dediğimi bile bilmiyorum. Artık yolumu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Sadece bana güvenmeni istiyorum. Bana gerçek bir şey söylersen, büyük bir şey olması gerekmez, o zaman şu anda olduğu gibi deliye dönmeyeceğim gibi hissediyorum."

Elini yüzümde hissediyorum, yanağımdan aşağı doğru kayıyor, gözlerim açık ve o masanın üzerinden eğilip bana dokunurken çenemi indirip ona bakıyorum. *Bana dokunuyor*. İlk kez benimle temas kuruyor ve bunun önemi benim için çok büyük.

"Gözlerim senin üzerinde, bebeğim. Seni görüyorum. Ve sanki tüm bu duvarları tırmanıp, beni yakalamamı istediğinden bile emin olmadan seni dağlarda kovalıyormuşum gibi hissediyorum. Artık neye inandığımı bile bilmiyorum. Lütfen, bir şey söyle. Herhangi bir şey. Bana gerçeği söylemezsen, bu iş asla yolunda gitmeyecek."

Geriye yaslanarak bana bakıyor. Bir. İki. Üç saniye.

"Benim adım Fiona Ramsey-Foss."

Foss. Fiona Foss. Fiona Ramsey-Foss.

Bu ismi tanıyorum. Neden bu ismi tanıyorum? Beynimi tarıyorum, küçük parçaları bir araya getirerek sonunda anlamlı bir şey oluşturuyorum. "Sen Foss Industries'den misin?"

Gözleri yaşlarla doluyor. "Babam Foss Industries'di," diye acı dolu bir sesle fısıldıyor. O bir mirasçı. Neden bir mirasçı boktan bir arabayla kaçır, yolda kalır, dışarıda uyur ve sonra Vegas'ta bir barda çalışır? "Ailem öldü ve bana bıraktıkları hayatla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Bu sözleri nasıl anlamlandırmam gerektiğini bilmiyorum. "Bu ne demek? Senin için planladıkları para ve ayrıcalıklarla dolu hayatı sevmiyor musun?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, söylememem gerektiğini anlıyorum. Öncelikle, bu sözler ikiyüzlüce. Ama aynı zamanda yanlış da. Onun hikayesinde bundan çok daha fazlası var. Biri ona zarar vermiş ve benim onu yargılama hakkım yok. "Kahretsin. Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Durumun öyle olmadığını biliyorum."

Ama ona kızgınım çünkü soyadından başka adını bilmemin tek nedeni, yaklaşık dört yıl önce internette fotoğrafını görmüş olmam ve o zaman da şimdi olduğu kadar akılda kalıcı olması.

"Sen evlisin," diye devam ediyorum, sesimdeki küçümseme açıkça belli. "Niklas Vaughn ile evlisin. Soyadın Vaughn. Foss değil. Evlendiğinde haberlerde her yerde bu vardı. Bunu daha önce anlamadığımı inanamıyorum. Yani, kocasından kaçırıyorsun ve şimdi beni de senin dramana bulaştırdın."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırır, gözyaşları yanaklarından akar ve ben kızgın olsam da, onu bu duruma soktuğum için kendimi affedemem.

Ağla. "Gazetede ya da internette benim hakkımda yazdıkları saçmalıkları okuyup beni tamamen anladığını sanıyorsun. Siktir git. Senin yardımını istemedim. Sen teklif ettin. Ama belki de böylesi daha iyidir." Kabinden çıkmak için hareket eder, ama buna izin veremem, bu yüzden kolunu tutup onu geri çekiyorum. Sanki dokunuşum cildine asit gibi geliyormuş gibi kendini benden kurtarır. "Bana dokunma," diye tıslar.

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Sana güvendim," diye suçluyor beni. "Bana sana güvenmemi söyledin ve ben de güvendim. Sana adımı söyledim ve sen bunu yüzüme vurdun."

"Haklısın, öyle yaptım. Aynen öyle yaptım ve özür dilerim. İnanılmaz derecede üzgünüm. Ama bilmem gerek..."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve restoranın içine meydan okurcasına bakar. Kaçmıyor. Henüz değil, ama kaçmak üzere. Bunu hissedebiliyorum. "Başka neyi bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorsun?"

"Kocandan kaçıyor musun?" "Evet."

"Fiona?" Cevap vermedi. "Bana bak lütfen." Baktı, ama çok uzun, inatçı bir dakika sürdü. Bunu ona verdim çünkü, her şeyi mahvettim. "Üzgünüm," diye tekrar söyledim, tüm dikkatini çektiğimde. "Öyle tepki vermemeliydim. Babanın Foss Industries'in sahibi olması umurumda değil. Gerçekten umurumda değil. Ama Niklas Vaughn'dan kaçıyor olman umurumda. Ve o pislikle evli olman da umurumda."

Artık kim olduğunu bildiğim için, onu Mia olarak düşünmek imkansız olacak. Ama bunu yapmak zorundayım. Onun Fiona Foss-Vaughn olması beni tiksindiriyor. Bu iş artık karmaşık olmanın ötesine geçti. Niklas, Foss Industries'in CEO'su. Ve o onunla evli. Niklas ayrıca acımasız bir pislik olarak da tanınıyor. Gavin Moore da onun için çalışıyor olmalı. Dark web'de Almanca mesajlaştığı kişi oydu.

Tanrım, bu şimdiye kadar başıma gelen en çılgın şey ve ben Afganistan'da savaştım, oteller ve kumarhaneler işlettim ve Maddox Sinclair'in arkadaşıyım.

Dudakları seğirdi ve benimkiler de aynı şeyi yaptı. Neden? Hiçbir fikrim yok. "Evli olmam seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet," diyorum, artık gülümsememi saklayamıyorum. "Önemsiyorum. Aslında bu beni çok rahatsız ediyor."

"Aslında hiç sormadığını söylersem kendini daha iyi hisseder misin? O sadece yüzüğü parmağıma taktı ve bana ona ait olduğumu söyledi. Her şey *Prences Gelin* filmindeki gibiydi."

"Çok romantik. Harika birine benziyor."

Kıkırdar ve yemin ederim ki daha güzel bir ses duymadım. "Eskiden öyleydi, bu yüzden bunu hiç beklemiyordum. Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye. Onu kocam olarak görmüyorum ve kendimi evli saymıyorum. Onu, yüzüğümü ve soyadımı geride bıraktım. Bana kalsaydı, şimdiye kadar boşanmış olurdum."

"Anlaşıldı," diyorum, hala aptal gibi gülümsüyorum, çünkü biz bunu iyi yapıyoruz. Kavgaya etmek, alay etmek ve barışmak gibi şeyleri. Sanki birbirimize kızgın kalamıyoruz. Birkaç dakika bile olsa. "Peki babanın şirketi?"

"O..." Gözlerini kaçırıyor. "Seninle bunun hakkında konuşamam. Soyadımı biliyorsun ve Niklas'ı biliyorsun, ama şu anda bu kadarını söylemek istiyorum."

İç çekiyorum. Bu cevabı sevmedim, ama yine de saygı duyuyorum. O sadece beni koruyor. En azından, umarım nedeni budur. Bana güvendiğini söyledi, o yüzden ben de öyle düşünmeye karar verdim.

"Yine de seninle bu randevuya çıkabilir miyim?"

"Ciddi misin? Seninle randevuya çıkmamı mı bekliyorsun? Bu, randevu tarihinin en kötü başlangıcı olur."

"Muhtemelen, ama daha önce hiç randevuya çıkmadığını söyledin, yani karşılaştırma yapabileceğin bir şey yok. Bildiğin kadarıyla, tüm ilk randevular gözyaşları ve taleplerle başlar."

O gülüyor ve ben ayağa kalkıyorum, çünkü buna bir saniye daha dayanamıyorum. Kabinin etrafından dolaşıp yanına sıkışıyorum, kollarını alıp boynuma doluyorum. "Telafi etmen gereken çok şey var," diyor bana.

"Biliyorum," diyorum ve kulağının altındaki yeri öpüyorum. "Her şeyi mahvettiğim için gerçekten üzgünüm. Ama yine de sana akşam yemeği ısmarlamak istiyorum, çünkü buradaki yemekler çok lezzetli ve sonra gün batımını izleyip akşamı seninle geçirmek istiyorum."

"Ama gece olmaz, değil mi?"

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Bu bir seçenek mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Sikim öyle tepki vermiyorsa siktir et. Sanki lanet bir davetmiş gibi.

"İlk buluşmada seks yapmak sürtükçe kabul edilmez mi?"

"Benim kitabımda değil, ama ben erkeğim ve genelde biz erkekler srtkleri severiz. Bununla birlikte, senin hakkında düşündüğümde aklıma asla sürtük kelimesi gelmez. Asla. Ve adil olmak gerekirse, o sabah sana kahvaltı hazırladım. Çekimi ve koşmayı saymıyorum, bu yüzden bu ikinci randevu gibi bir şey. İkinci randevuda kesinlikle seks yaparsın."

"Hayır," diyor, başını sallayarak. "Bir kitapta okumuştum, bir kız asla üçüncü randevudan önce kendini vermemelidir."

"Sana karşı dürüst olacağım." Yanağını avuçlarını, dolgun, yumuşak dudaklarını öperim çünkü tam nmdeler ve ben de istiyorum, teknik olarak evli olması umurumda bile değil. O pislik ona vurmuş. Bana kalırsa, bu zorla imzalatılan kağıt geçersizdir. "Bu aptalca bir kural. Aslında, bunun planlanması gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"yle mi?" diye sordu, sesi yumuşaktı, nefesi biraz daha hızlı çıkıyordu. Gz bebekleri büyümüştü ve yanakları kızarmıştı. Tanrım, bu kız. Nefesimi kesiyor. O benim dlm. Dağın zirvesindeki tepe. Çldeki vaha. şelalenin arkasındaki gizli mağara. Uğruna savaşmaya değer olan.

"Kesinlikle hayır." Onu tekrar öpüyorum, dilimi içeri sokup tatlılığını tadıyorum. "Bence spontane olmak en iyisi."

"Hiç spontane olmadım. Hayatımda bir gün bile."

"Denemelisin." Dudaklarına gülümserim, sonra çenesinden kayarak kulağının üzerine yaklaşırım. "Hayatı daha eğlenceli hale getirir." Titrer ve bu beni çılgına çevirir. Hemen geri ekilmezsem, herkesin gözü önünde onu kucağıma çekeceğim. "Sana akşam yemeği ısmarlayayım. İkinci randevu. İlk gerçek randevu."

Gözlerini açarken dudaklarını yaladı. "Tamam."

"Artık gözyaşı dökülmeyecek bir zaman gelecek. Sevgi ve güven kalbini kırmayacak, kamana neden olmayacak. Sana korku yerine g verecekler. Seni btnleştirecekler."

Ne yapacağını bilemiyormuş gibi başını sallıyor. "Tanrım, Jake Turner, sen belki de şimdiye kadar başıma gelen en iyi şeysin." Komik, ben de onun için aynen öyle hissediyorum. Ama bunu düşünürken, onun güzel yeşil gözlerine bakıp ona biraz daha aşık olurken, bunun bizim için ne kadar karanlık bir hal alacağını merak ediyorum.

Yirminci Bölüm

Fiona

Jake, adımın dilinde zehir gibi olduğunu düşünerek tepki gösterdiğinde, ayrıcalıklı hayatımın bana fazla geldiğini alaycı yorumlarla söylediğinde, ona bir tokat atıp oradan ayrılmalıydım. Çünkü onunla burada olmamalıydım. Bunların hiçbirini yapmamalıydım. O haklı. Teknik olarak evliyim. Kendimi öyle görmesem bile.

Niklas'tan boşanmaya çalıştım. Ama işler pek yolunda gitmedi. Hatta, neredeyse hayatıma mal oluyordu.

Erkek, sadece maddi kazanç ve güç için kızla evlenmişse, bu evlilik sayılır mı? Eğer bu evlilik sahte iddialarla yapılmışsa? Eğer koca, karısına fiziksel, sözlü ve psikolojik olarak şiddet uyguluyorsa? Ben öyle düşünmüyorum.

Ama Jake ile birlikte olmak farklı.

Ve bunu seviyorum. Hayır, bunu silin, buna bayılıyorum. Elimi tutmasını ve Niklas'ı kıskanmasını seviyorum. Bana gösterdiği ilgiyi seviyorum. Bana bakışını seviyorum. Hayatımda hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Hiç kimse bana, bir pazarlık aracı dışında, onlar için değerli olduğumu hissettirmemişti. Takas edilecek ve kullanılacak bir meta.

Bu yüzden, bunu yapmamam gerektiğini bilsem de, Jake de kesinlikle biliyor olsa da, kendimi durduramıyorum.

Akşam yemeği. Hiç gerçek bir randevuya çıkmadığımı söylerken yalan söylemiyordum. Niklas'la dört yıl boyunca, gerçekten, birlikteydim. Dört. Lanet olası. Yıl. Dört yıl boyunca, iş yemeği dışında gerçek bir randevu olmadan bir ilişki yaşadım. Beni sırf öyle olduğu için hiç yemeğe çıkarmadı. Ya da hoşuna gittiği için elimi tutmadı. Lanet olsun, adam beni sikmeyi planlamadığı sürece beni öpmedi. Jake beni öpmekten başka seçeneği yokmuş gibi öpüyor. Sanki benim öpücüklerim onun akıl sağlığının anahtarıymış gibi.

On sekiz yaşına gelmeden önce, Niklas ve ben gizli bir ilişki yaşıyorduk. Benim çok değer verdiğim bir sır. Babamın kötü muamelesi ve annemin eleştirilerinden kurtulmamı sağlayan bir sır. Niklas çekiciliğin vücut bulmuş haliydi.

Ama ailem öldükten ve o benimle evlendikten sonra... her şey değişti. Geriye dönüp baktığımda, Foss Industries'in CEO'su olduğu gün, mükemmel bir koca olmaktan çıkıp en kötü kabuslarımdaki canavara dönüştüğünü anlıyorum.

Ama mesele şu ki, Niklas CEO olabilir, saçma sapan paralar kazanıyor olabilir, ama o sıfırdan gelmiş biri. Sıfırdan da az. Annesi o daha yeni doğduğunda ölmüş, babası da o on yaşındayken. Teyzesi onu kısa süre sonra Amerika'ya getirmiş ve Bronx'un boktan bir semtinde bir stüdyo dairede yaşamışlar. Para onun için bir saplantı haline gelmiş. Asla yeterli diye bir şey yokmuş.

Niklas kendini bir maaşlı çalışan olarak görmüyor. Dünyanın milyarderleriyle çevriliyken değil. İşte burada devreye ben girdim, çünkü annemden Ramsey ailesinin parasını miras aldığım gibi, Foss Industries ve Foss ailesinin parasını da miras aldım.

Şimdi asıl önemli kısım geliyor. Ailemin vasiyetine göre mirası tamamen almak için yirmi beş yaşında olmam gerekiyordu.

Yirmi beş. Şu anda yirmi iki yaşındayım ve Niklas ile evli olduğum için, o benim en yakın akrabam. Ben ölürsem mirası o alacak. Niklas'ın peşinden geleceğini bu yüzden biliyorum. Beni bulup geri getirmek için durmayacağını da bu yüzden biliyorum. Çünkü Ramsey ve Foss arasında, ben çok değerliyim. Niklas'ı istediği her çevreye veya güç listesine sokmaya yetecek kadar değerliyim.

Ama yirmi beş yaşından önce ölürsem... ona iyi şanslar, çünkü o para miras davasına gider, sanırım. Bu yüzden boşanma davası açmak beni ölü bir kadın yapar. Beni boşamaktansa, ölü bir eş ve miras davası riskini göze almayı tercih eder.

Beni sahiplenme konusundaki kararlılığının finansal hırs mı yoksa belirsiz, çarpık bir sevgi mi olduğunu hiç bilemedim. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ bilmiyorum.

Jake her türlü yemeği sipariş ediyor. Ben de ona izin veriyorum. İspanyolca sipariş verdiğinde bile gülümsüyorum, oysa bu dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum. Bu randevuyu seviyorum. Beni etkilemeye çalışıyor ve bu samimi geliyor. Kim olduğum umurunda değil. Ailem veya soyum umurunda değil. Benimle ilgileniyormuş gibi konuşuyor. Bana sorular soruyor ve her cevap verdiğimde sanki duymak istemiyormuş gibi öne eğiliyor.

Ağzımdan çıkan tek kelimeyi bile kaçırmıyor. Gülümsüyor, gülüyor ve fırsat buldukça bana dokunuyor.

Bu anda ne kadar mutlu olsam da, aynı zamanda inanılmaz derecede kalbim kırık. Bu durum uzun sürmez, değil mi? Niklas Vaughn beni ararken olmaz.

Bir de Brent var. Jake'e onun bana hiçbir şey söylemediğini söylerken yalan söyledim. Söyledi. Birçok şey söyledi. Bunlardan biri, onu bu kadar çabuk göz ardı etmemem gerektiği. Bunu yaparak kendime büyük bir kötülük yaptığımı söyledi. Dürüst olmak gerekirse, "zarar" kelimesini kullanmasaydı, onun sözlerini pek önemsemezdim. Sanki ona hayır diyerek gerçekten bir şeyi riske atıyormuşum gibi. Sanki beni tam olarak tanıyormuş ve bana kendisi aracılığıyla kendimi kurtarma şansı veriyormuş gibi.

Ve bana sarıldığında, kulağıma fısıldadı, beni bulduğu için artık gitmeme izin vermeyeceğini söyledi. Bu beni gözyaşlarına boğdu. Çünkü bu bir tehdit gibi gelmedi.

Bu bir sözdü.

Jake ve ben akşam yemeğinde şarap içmiyoruz. Gazoz ve su içiyoruz ve Jake hesabı ödedikten sonra, onun motosikletine binip, dağlar ve diğer küçük kasabaları geçene kadar saatte bir milyon mil hızla doğuya doğru yol alıyoruz, ta ki sonunda Ateş Vadisi'ne varana kadar.

Burası oldukça boş, muhtemelen çölde yaz olduğu için, ama Jake parkın içine girerken yolunu biliyor gibi görünüyor. Sağda bir gözlem alanı var, ama o orayı geçip yola devam ediyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağıyorum. Motosikletler için kara hız rekoruna meydan okuduğumuzdan beri ilk kez konuşmaya zahmet ediyorum. Beni duymuyor. Ya da cevap vermediği için sağır numarası yapıyor.

Biraz daha doğuya doğru sürer ve sonra yolun kenarında durur. "Burası," der, tozla kaplı kaskını çıkarır ve motosikletten inmeme yardım eder. Yürümem gerekiyor, bu yüzden mola verdiği için minnettarım. "Burası bizim yerimiz." Kaskımı çıkarır ve uzun saçlarımı salladıktan sonra elimi tutar.

Beyaz, lavanta ve mor renklerin parlak kontrastıyla ateş kırmızısı kayaları ve kumtaşı oluşumlarını hayranlıkla seyrederim. Ve batan güneş tam da onlara vurduğunda... Vay canına. O tür bir parlaklık için kelimeler yetersiz kalır. O düzeyde bir parlaklık için. Güneş bir mucize. Artık bu yerin adını nasıl aldığını anlıyorum, çünkü daha önce o kayaların kırmızı olduğunu düşünüyorsam, şimdi alev alev yanıyorlar.

Jake'in parmaklarını çenemin altında hissedene kadar gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Yüzümü kendine çeviriyor ve dudakları bir kez daha benim dudaklarıma değiyor. Kısa bir öpücük, ama öncekilerden daha az tutkulu değil.

"Nefes almamı zorlaştırıyorsun," diyor dudaklarıma. "Güneş senin yanında solda sıfır kalır."

Bu söze gülmek istiyorum. Bu sözün saçmalığını alay etmek istiyorum. Ama onun ifadesini görünce, alaycı sözlerim boğazımda düğümleniyor. Kahretsin, o ciddi. Ve kalbim çok sıkıntıda. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çelişkili endişelerle doluyum. Beynim kaçmamı söylüyor. Saklanmamı. Uzaklaşmamı. Peki ya kalbim? Tanrım, o kadar çok şey söylüyor ki. Sanki yıllarca kış uykusundan sonra nihayet uyanmış ve şimdi inkar edilemeyecek kadar açmış gibi.

Elimi tutuyor ve çılgın kaya oluşumlarının bazılarına tırmanıyoruz. İnanılmaz, şimdiye kadar gördüğüm en büyüklü yerlerden biri. Terli ve yorgun olduğumda, güneşin batışını izliyoruz, turuncu bir ateş topu gibi alçaldığını, dağların onu yuttuğunu, sıcaklığının ve ışığının en ufak bir izi kalmayana kadar onu yuttuğunu. Vücudum Jake'in vücuduna sokulmuş, tıpkı güneşin doğuşunu izlediğimiz zamanki gibi, ve güneş dağların arkasına güvenli bir şekilde battığında, ışık farklı bir forma bürünüyor — daha yumuşak, daha nazik, daha samimi.

Beni küçük bir toprak parçasına götürüyor. "Bende battaniye var," diyor. "Karanlık çöktükten sonra burada olmamamız gerekiyor, ama sen söylemezsen ben de söylemem."

"Bu, burada ne yapacağımıza bağlı."

"Piknik yapıyoruz." Ona bakıyorum ve sanki aklımı okumuş gibi bana küstahça gülümsüyor. "Romantik olabilirim. Motosikletim ve dövmelerim seni başka türlü düşünmeye sevk etmesin."

Bir daha asla yapmayacağım. Batı manzarası mükemmel olan büyük bir kayanın düz bir yerine battaniye seriyor. Oturmama yardım ediyor ve sonra aynı şeyi yapıyor, sıcak taşta yaslanarak beni kendine yakın tutuyor.

"Pikniği iptal edebilir miyiz?" diye tereddütlerle soruyorum, bizim için planladığı bu özel anı mahvetmek istemiyorum. "Beni kapasitesinin ötesinde tıka basa doyurdun."

"Tatlı yemedik, ama bunu medeniyete döndüğümüzde yapmak istersen, anlarım."

"Medeniyet mi? Senin balkonun gibi mi?"

Bana dönerek, eliyle başını destekler ve o kadar geniş bir gülümsemeye gülümser ki, gün ışığının zayıf kalıntılarında beyaz dişlerini görebilirim.

"Evet. Orası gibi. İstersen sana orada tatlıyı seve seve yediririm."

"Bilemiyorum," diyorum, gözlerim etrafımdaki muhteşem doğayı içine alırken. Yıldızlar yeni yeni görünmeye başlıyor ve şimdiden bu gösteri bambaşka bir şey. "Burayı seviyorum sayılır."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki ya şöyle yapalım? Biraz daha karanlık olana kadar burada uzanalım, çok uzun sürmez, sonra benim eve gidelim. Sana kahvaltı hazırladım, ama dondurmanın üzerine çikolata sosu dökmekte de çok iyiyimdir."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Peki ya karamel seviyorsam?"

"Kahretsin." O gülerek beni kendine doğru çekip gözlerini gözlerime dikti. "Bende öyle bir şey yok ama durup istediğin her şeyi alabilirim."

"Kulağa harika geliyor." Ve gerçekten de öyle. Ne yazık ki bu mükemmellik uzun sürmeyecek.

Yirmi Birinci Bölüm

Take

u onu evime götürmek istemiyorum. Yani, istiyorum. Onu tekrar dairemde yalnız başına görmek için can atıyorum. Ama aynı zamanda istemiyorum da. Onu helikoptere bindirip, striptiz kulüplerini ve dağları havadan görmesini istiyorum. Onu beş yıldızlı bir restoranın özel yemek salonuna götürmek istiyorum. Onu birinci sınıf bir gösteriye götürmek ve ön sırada ortada oturmak istiyorum.

Ve eğer o, etkilemek istediğim sıradan bir kız olsaydı, tüm bunları yapardım. Ama o sıradan bir kız değil. Bu yüzden onu Cuchi Cusina'ya götürdüğüme memnunum. Bu yüzden onu The Valley of Fire'a götürdüğüme memnunum. En iyi restoranlarda yemek yedi. Özel uçaklarla ve helikopterlerle uçtu. Dünyanın en iyi gösterilerine gitti, bundan eminim.

Ama bu, bir erkekle ilk gerçek randevusu. Ve sanırım kimse onu gün batımını izlerken kucaklamamıştır. Ve sanırım kimse onu bir motosikletin arkasına oturtmamıştır. Eminim kimse ona daha önce lanet olası bir dondurma sundae yapmamıştır, çünkü bu Fiona Foss gibi biri için çok sıradan bir şeydir. *Vaughn*, kendimi düzeltiyorum. Kahretsin. Bu berbat oldu.

Ama diğer saçmalıkları siktir et. En iyi randevular bunlardır. En güzel anlar ve ben bunları onunla geçiriyorum.

Babam, en azından maddi açıdan, onunla aynı sınıftan olabilir, ama ben öyle yetiştirilmedim. Annem ilkokul öğretmeni idi ve evet, babam çocuk nafakası ödüyordu, ama ben iki yatak odalı küçük bir evde yaşıyordum. Baltimore banliyösünde devlet okuluna gittim ve kasabanın basketbol sahasında basketbol oynadım. Onun gibi büyümedim. Annem bunu sağladı. Benim normal bir çocuk olmamı istedi ve şimdi, her zamankinden daha fazla, ona bunun için minnettarım.

Niklas Vaughn gibi biri olmadım. Onun geçmişini bilmiyorum, ama para takıntısı benim hayatımı onunki gibi asla yönlendirmedi. Şimdi param olabilir, ama şehrin gerçek tarafında nasıl yürüneceğini, nasıl yaşanacağını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, en rahat olduğum yer orası. Bu yüzden hala motosiklet sürüyorum ve sadece mecbur kaldığımda pahalı takım elbise giyiyorum. Bana bir

kot pantolon ve tişört verin, ben mutlu bir adamım. Kartondan dondurma ve sufle veya pahalı pasta yerine çikolata sosu verin bana.

Bence Fiona da böyledir. Bence o da basitlik istiyor. Kolaylık. Onunla birlikteyken öyle olabilirim. Sadece bana izin vereceğinden emin değilim.

Ama şu anda, bu kadınla birlikteyken, ne olursa olsun kabul ederim.

Fazla oyalanmıyoruz. Hava zifiri karanlık ve burada ne tür vahşi hayvanlar olduğunu hiç bilmiyorum. Motosiklete biniyorum ve Fiona'nın da binmesine yardım ediyorum, sonra da batıya, Las Vegas'ın parlak ışıklarına doğru yola çıkıyoruz. Bu gece hayatımın en güzel gecelerinden biri olabilir ve umarım henüz bitmemiştir.

Bu, zihnimin Gavin Moore'a geri dönmesini engellemiyor. Onunla ne yapacağım? Dezavantajlı durumdayım, bunun farkındayım. Çünkü onun bir amacı var ve ben bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Yani, tahmin edebilirim, değil mi? Fiona'nın peşinde olduğunu varsayıyorum. Kocasını için çalıştığını varsayıyorum. Ama onu kocasına geri götürmek için mi burada? Onu öldürmek için mi? Peki bunu ne zaman yapmayı planlıyor? Kocasını Vegas'a mı getiriyor yoksa onu kaçırıyor mu?

Bilinmeyenleri sevmem.

Ama onunla ilgili her şey böyle. Bilinmezlik.

Yarın işim var. Birkaç saat pit boss olarak çalışacağım ve Maddox'u bulup ona neler olduğunu, benim neye karıştığımı anlatmaya çalışmanın değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Bir markete uğruyorum ve Fiona ile birlikte dondurma ve karamel sosu almak için içeri giriyoruz. O bir Phish Food hayranı, ama sevdiği tadı seçmek için on dakikadan fazla zaman harcadı. Sanırım daha önce hiç Ben & Jerry's yememişti. Ben New York Super Fudge Chunk severim. Ama bu önemli bir sorun değil. Phish Food da olur. Yine de ikisini de aldım, çünkü benimkini denemesini istiyorum. Otelin garajına geri dönüyoruz ve motosikleti her zamanki yerine park ediyorum. Ona inmesine yardım ediyorum, elini ve dondurma poşetini alıyorum ve el ele tutuşarak otele geri dönüyoruz, kumarhaneden geçip asansörüme doğru yürüyoruz.

"Yarın sabah işim var," diyor, sesi sessiz. Acaba o da benim kadar yorgun mu? Sanki yıllardır uyumamışım gibi hissediyorum.

"Bistro'da mı?" Başını salladı. "Ben de yarın işim var." Bana baktı. "Birkaç saat pit patronu olarak çalışacağım."

"O zaman belki de gitmeliyim, böylece biraz uyuyabiliriz?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Tatlıyı yemeden bu randevu bitmez."

Asansör kapıları bizim için açılır ve ben ona, ben dondurma hazırlarken balkona çıkmasını söylerim. Tartışmaz, ama gün batımını izlerken olduğundan daha sessizdir. Akli çalışıyor. Kafası dönüyor ve ne kadar ısrar etsem de bana nedenini söylemeyeceğini biliyorum. Zaman. Zamanım doluyor. En azından öyle hissediyorum. Gözümü kırptığımda o gitmiş olacakmış gibi.

Her şey hızlı ileri sarılmış gibi geliyor. Ya da belki de bu, hayatımın eskiden ne kadar yavaş aktığına dair bir kontrasttır. Fiona'dan önce hayatım öngörülebilirdi. Bunu kötü bir şey olarak söylemiyorum. Sadece... hayatı. Hareketleri yapıyordum, ama duygusal olarak her şeyden kopuktum.

Peki şimdi? Şimdi her şey bir anda üstüme üstüme geliyor. Hepsi yol kenarında arızalanmış bir arabaya yardım etmek için kenara çektiğim için.

Dışarı çıkıyorum, yüzüme sıcak gece havası esiyor ve onu havuzun uzak tarafında buluyorum.

"Bu çok güzel," diyor, parlayan mavi suya dokunmak için elini uzatarak. "Ve sıcak. Banyo gibi."

"Maalesef yazın böyle oluyor. Güneş bütün gün ısıtıyor."

"Vegas, Dallas'tan daha sıcak geliyor ve Dallas da oldukça sıcak bir yer."

"O zaman bu seni serinletir." Ona bir kase dondurma uzattım, sonra elinden tutup onu bir şezlonga götürdüm. Oturduk, dostça bir sessizlik içinde yemek yerken şeridin ışıklarını seyrettik. Şu anda bu sessizliği dolduracak bir şeyim yok ve sanırım o da benimle birlikte burada. Uçuruma düşmek yerine aradaki mesafeyi kapattık. Onu tanıyorum. Hikayesinin çoğunu biliyorum. Kim olduğunu biliyorum, o da kim olduğumu biliyor ve hala buradayız, birlikteyiz.

"Şehirden ayrılmam gerek," diye fısıldadı ve kalbim sıkıştı. Belki de son düşüncemde yanılmışım. "Ne kadar uzun kalırsam, o kadar savunmasız olurum. *Sen de* o kadar savunmasız olursun."

Bir an bunun üzerinde düşünürüm. Kafamda oturtmaya çalışırım. En azından kendim için umursamadığımı fark edince, "Gitmeni istemiyorum," derim.

O iç çeker ve bu iç çekiş özlem dolu gibidir. Kalp kırıklığı gibidir. "Ben de gitmek istemiyorum."

"Seni güvende tutabilirim, Sunshine. Yapabilirim. Sadece bana güvenmen gerek." Kafasını sallar, çenesi titrer ve yeşil gözleri, dökülmeyen gözyaşlarıyla cam gibi parlar. "Benimle kal. Gitme." Ellerimle yüzünü kavrar, bana bakmasını sağlarım.

"Jake," diye fısıldıyor, ama ben ağzımla onun itirazını kesiyorum.

Onu öpüyorum. Kahretsin, daha önce hiç bir kadını öpmediğim gibi onu öpüyorum. Çünkü bu öpücük. Aramızdaki her şeyi değiştiren öpücük. Dilimi onun diline sürtüyorum, ağzına giriyorum, sadece saf cennet olarak tanımlanabilecek bir tadı tadıyorum. Parmaklarım saçlarını okşarken ve vücudunu aşağı doğru kayarken, kalçalarını avuçlarken, onun her santimini kontrol ediyorum. Onu kaldırıyorum, şezlongun kolları üzerinden beni bacaklarının arasına oturtana kadar hareket ettiriyorum.

"Lütfen," diye yalvarır ve o tatlı ağzından çıkan bu kelime bana bir şey yapar. Beni deli eder. Beni ona ait yapar.

Bir elim saçlarına dolanır, başının arkasını tutar, diğeri belindedir, ama kendimi ona karşı titriyor hissediyorum. *Titriyorum*. Bu his bana tamamen yabancı, sonra onun da titrediğini fark ediyorum, çünkü bu öpüşmek ve dokunmaktan çok daha fazlası.

"Lütfen ne, bebeğim? Söyle bana. İstedğin her şeyi vereceğim."

Geri çekiliyor ve gözlerime bakıyor, sonra kalçalarını yavaşça benim sertleşmiş penisime doğru kaydırıyor. Zevk içimi kapladığında gözlerim bir anlığına kapanıyor.

"Seni, Jake. Seni istiyorum."

Başının arkasını tutup onu aşağı çekiyorum, dudaklarımız çarpışıyor. Dağınık ve ateşli, dişler, dudaklar ve diller. Onu tüketmek istiyorum. Vücudunun her santimini, zihnini, kalbini sahiplenmek istiyorum. O benim. Ve ben benim olanı korurum.

"Fiona," diye fısıldarım. O

başını sallar. "Mia."

"Hayır." Geri çekilip gözlerine tekrar bakıyorum, yüzünü ellerimle tutuyorum. "Böyle yalnız kaldığımızda, sen Fiona'sın. Ya da Sunshine. Ya da belki Fi, çünkü bu çok sevimli ve sana yakışıyor."

Bana göz kırpmıyor. "Artık Fiona Foss olmak istediğimden emin değilim. Kesinlikle Fiona Vaughn olmak istemiyorum. Mia Jones olmak hoşuma gidiyor. Senin Sunshine'ın olmak hoşuma gidiyor."

"Fiona Ramsey-Foss..." *Çünkü ona Vaughn demeyeceğim* "...gördüğüm en güzel kadın. Tanıdığım en inanılmaz kadın. O çok güçlü. Kendisinin farkında olduğundan ya da kendine verdiği değerden çok daha güçlü. Her zaman o olmak istemelisin. Her zaman."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür ve ben onu silmek için elimi uzatırım. Bu gözyaşlarıyla ilgili değil. Bu onunla ilgili ve benim söylediğim her kelimenin

söylediğim her kelimenin anlamını tam olarak kavraması gerekiyor. "Beni büyüledin, Fiona. Beni uyandırdın ve hayata döndürdün. Artık geri dönüş yok."

"Berbat durumdayım," diye yarı ağlayarak söylüyor.

Ama ben gülümsüyorum. Çünkü bu, o anlardan biri. İyi anlardan biri. Göz ardı edilmemesi veya ağlayarak bozulmaması gereken bir an. "İyi. Çünkü ben de öyleyim."

O da bana gülümsüyor ve yemin ederim, hiç bu kadar muhteşem görünmemişti. Nefesim kesiliyor ve kalbim fazladan bir atış yapıyor.

"O zaman beni öpmelisin. Aslında, konuşamayacak ve düşünemeyecek hale gelene kadar beni deli gibi öpmelisin. Ve sonra benimle sevişmeni isteyeceğim, Jake Turner."

Tanrım. "Bütün bunları yapabilirim."

"Tanrıya şükür." Gülerek kalan gözyaşlarını siler, sonra yüzünü tekrar benimkine yaklaştırır. Bana istediği için onu deli gibi öperim. Konuşmayana kadar öperim ve umarım beyni gece boyunca kapanmıştır. Dillerimiz birbirine dolanır ve dans eder, aralarında tutku ve ateş akar, etrafımızda dönüp durur, sonra yükselir ve Las Vegas gecesine dağılır. Ellerim gömleğinin arkasından yukarı kayıyor, cildinin ipeksi dokusunu hissediyorum. Ona dokunmak için can atıyordum. Onu bedenimle orgazma ulaştırırken onu izlemek için can atıyordum. Sikim o kadar sert ki, dayanamıyorum. Ama o benden onunla sevişmemi istedi. Onu sikmemi değil. Ve ikisi arasında fark var. Daha önce bu özel ayrımı hiç yaşamamış olabilirim, ama şimdi kesinlikle yaşıyorum.

Yarım akıllı herhangi bir pislik sikebilir. Sadece birlikte olduğu kadının değerini bilen bir erkek sevişebilir. O bana çok güveniyor. bu gece benimle, ve bunu bozmaya niyetim yok.

Çünkü kesin olan bir şey var.

O gitmeyecek. Hayatta olmaz.

Onu daha sert öpüyorum, vücudu benimkine sarılıyor. Gömleğini başından çıkarıyorum, ağzım pürüzsüz boynunda aşağıya doğru kayıyor, ısıyor ve emiyor, onu taparcasına seviyorum. Elim onun mükemmel göğüslerinden birini kavırıyor, nazıkçe ama yeterince sertçe sıkıyor, o da inliyor, başını geriye atıyor, ben de başparmağımla sütyeninin dantelinden zorla çıkmış, büzülmüş meme ucunu okşuyorum.

"Jake, evet."

Kendimi durduramadan homurdanıyorum. "Tekrar söyle."

"Jake," diye nefes nefese adımı söyler, kalçalarını bana doğru sallayarak.

"Jake, evet."

Tanrım, lanet olsun. "Tanrım, adımı böyle söylediğinde çok hoşuma gidiyor."

"Beni istiyorsan, Jake, bırakma. Çok dengesizim. Kendimi kaybettim. Düşmek istemiyorum."

Gözlerine bakıyorum. Burası karanlık, ama aynı zamanda karanlık değil. Karamsar. Puslu. Ama onu görüyorum. Onu görüyorum ve benden onu bırakmamamı istiyor. Onu tutmamı ve düşmemesini sağlamamı istiyor. "Söz veriyorum, seni bırakmayacağım." Bana göz kırpmıyor, sesimdeki çaresizlik, ifadesindeki çaresizlik beni uçuruyor. "Ama ben senin düşmeni istiyorum, Fiona. Sertçe düşmeni istiyorum. Geri dönüşü olmayan bir şekilde sertçe düşmeni istiyorum."

Cevap vermiyor. Ve bir an için, kararsız görünüyor. Sarsılmış. Dehşete kapılmış. Ama benim için geri dönüş yoksa, onun için de kesinlikle geri dönüş yok. Ben bu işin içindeyim. O da bu işin içinde. Ve birlikte atlıyoruz.

Vücutlarımızı döndürüyorum, o sırt üstü yatıyor, ben onu örtüyorum. Titriyor, cildi şezlongun serin kumaşına değiyor. Elleri gömleğimin kenarını kavrayıp yukarı çekiyor. Boynumun arkasına uzanıp yakayı tutuyorum, başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum. Gözleri beni süzer, göğsümün, kollarımın ve karın kaslarımın her santimini kaplar. Tereddütle uzanır, bana dokunmak ister, ama korkar. Yıpranmış kot pantolonumun düğmelerini açar, parmakları titrer. Bu benim sonum olabilir.

Bir kadın nasıl bu kadar seksi olabilir? Nasıl olur da bu kadar basit bir hareket beni bu kadar tahrik edebilir?

"Uzan. Gözlerini bana dik," emrediyorum, kot pantolonum düğmeleri açık, kalçalarımın üzerinde sarkık duruyor. Onu tamamen soyuyorum, altında çıplak bırakıyorum. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum onu incelerken, çünkü lanet olsun, o bir manzara. Büyük ama çok büyük olmayan göğüsleri, mükemmel pembe meme uçları. İnce, sıkı karnı kalçalarının kıvrımına doğru eğimli, çıplak amcığı ve sonra bacaklarına doğru iniyor. Ve lanet olsun, o bacaklar. O bacaklar hakkında çok fazla fantezi kurdum. Kendimi aşağı indiriyorum, vücudum onun yumuşaklığına batıyor, sıcaklığında güneşleniyorum. Gözlerim hızla kapanıyor, sonra tekrar açılıyor, onu görmek, izlemek istiyorum.

Parmaklarım vücudunda bir iz bırakarak okşuyor, gözlerim de bu izi takip ediyor. Meme ucunu çimdikliyorum, başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlıyorum. O inliyor, hoşuna gittiğini anlayabileceğim kadar kıvrılıyor. Daha aşağı. Daha aşağı. İki parmağımı ıslak amına sokup başparmağımla şişmiş klitorisini bulana kadar, yavaş daireler çizerek ovuyorum. Vücudu eğilip, kıvrılıp parmaklarıma bastırırken boğazından bir inilti kaçıyor. Kahretsin, bu çok seksi.

Altımda kıvranıyor. Hareket etmeyi durduramıyorum. Daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştım. Bu inanılmaz heyecan. Bu doyumsuz ihtiyaç. Ona asla doyamayacağım. Asla. O benim için tek, ama henüz bunun farkında değil.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor ve cevabının hızı kalbimi hızlandırıyor ve sikimi daha da sertleştiriyor.

Ona şeytani bir gülümseme atıyorum, çenemdeki kaba sakallar, parmaklarımın vücudunda izlediği yolu takip ediyor. Bacaklarını ayırıyorum, güzel, parıldayan amına bakıyorum ve yüzümü indiriyorum.

"Ah! Aman Tanrım, Jake." Parmakları aşağıya doğru uçar, beni kendine çekmek mi yoksa itmek mi istediğini bilemiyormuş gibi saçımı kavrar ve çeker. Ağzım onu keşfediyor. Tadını alıyor. Onu yalıyor. Klitorisini emiyor ve tatlılığını yalıyor, ta ki o yüzümü çılgınca sikip, tüm Vegas'ın duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atana kadar. Orgazm olurken amcığı parmaklarımı sıkıyor, yüzü zevkin enfes bir resmi.

Onun üzerine sürünerek, öpüp yalıyorum. Durduramıyorum. Doyamıyorum. Yüzüme memnun bir gülümseme yerleşiyor ve o da kesinlikle milyonlarca kez aynısını yapıyor.

"O neydi?"

Gülüyorum, burnumu yanağına sürüyorum. "Birçok şeyin ilki."

"Daha önce hiç orgazm olmadım." Utançtan yüzü kızarır, yüzünü benden hafifçe çevirir. "Yani, başka birinden değil."

Anlaşılmaz bir şekilde inlerim ve sonra ağzım onun ağzına yapışır, öperim, ısırırım ve keşfederim, dilim onun diliyle dans eder. "Bende kendi tadını al, Sunshine. İlk gerçek orgazmının tadını al." O inliyor ve kanım damarlarımdan gürültüyle akıyor. "Mağara adamlarını seksi bulmana gerçekten çok sevindim, çünkü bana ilk olduğumu söylemen, bir mağara adamı gibi göğsümü dövmek istememe neden oluyor. Bunun bana ne yaptığını bilemezsin. Sana o pisliğin veremediği her şeyi vereceğim. Seni mahvedeceğim, Fiona, başka hiçbir erkek için.

Ellerim göğüslerini kavrar, dudaklarım şişkinliğini okşar ve yalar.

"İçimde olmanı istiyorum, Jake. Lütfen."

Titrek bir nefes veriyorum, gözlerimi kapattığımda onu seyrediyorum. "Daha önce de güzel olduğunu düşünüyordum," diye fısıldıyorum, birdenbire hiç beklemediğim bir şekilde duygularımla boğuluyorum. "Ama Tanrım, sen bundan çok daha fazlasısın. Senin gibi kadınları tanımlamak için kelimeler icat edildiğini sanmıyorum. Muhteşem ve mükemmel kelimeleri yetersiz kalıyor." Ağzım meme ucunu kaplıyor, yalıyor ve

emiyorum. Bu onu çılgına çeviriyor. Delirmiş gibi, tırnaklarını sırtıma geçiriyor, keşke görebilseydim diye düşündüğüm izler bırakıyor.

O başka bir şey söylemeden ya da yapmadan önce, kot pantolonumu çıkarıp cüzdanımdan çıkardığım prezervatifi takıyorum. Elleri omuzlarıma gidiyor ve sanki bana dokunmaya doyamıyormuş gibi göğsümden aşağı kayıyor. Sanki cildimin her yerini öğrenmesi gerekiyormuş gibi. Ben de onunla birlikteyim. Ama onu vücudumla kaplayıp içine derinlemesine girdiğim anda, artık bunların hiçbirini umursamıyor.

"Hazır mısın, Fiona?" diye soruyorum, vücudumu onun inanılmaz sıcaklığında dondurarak. Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki. "Söyle bana, bebeğim. Beni istediğin kadar benim de seni istediğimi söyle. Senin için deli oluyorum. Asla doyamam ve bu sadece başlangıç."

O başını sallar, gözlerini bana doğru kırparak. "Bu çok..." Nefesini verir. "Ben çok... Al beni. Ben seninim."

Duymam gereken tek şey buydu.

Onu pompalıyorum, her hareketimizde gıcırdayan şezlonga bastırıyorum. Onu öpüyorum, yapabildiğim her yerde ve her zaman ona dokunuyorum. İkimiz de yüksek sesle ve uzun süre inliyoruz, çünkü bu delice iyi. Akıllara durgunluk veren. Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Vücudumuz birbirimiz için yaratılmış gibi birlikte hareket ediyoruz. O da her itişime karşılık veriyor, alnımda ter damlaları oluşuyor ve sırtımdan aşağı akıyor. Ağzını bana yaklaştırıyor, beni öpüyor, bacaklarını belime dolayarak beni vücudunun daha derinliklerine alıyor.

Onu sikiyorum. Onunla sevişiyorum. Onunla her şeyi yapıyorum.

Zirveye ulaştığımı hissediyorum, ama o önce düşene kadar uçuruma yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Ve tam da bunu düşünürken, titremeye başlıyor, kontrolsüzce sallanıyor, amı benim sikimi bir mengene gibi sıkıyor, o kadar sert ki yıldızlar görüyorum. Tırnakları omuzlarımı tırmalıyor, beni uçurumun kenarına kadar savuruyor, ben de kendimi bırakmaktan başka çarem kalmıyor, dudaklarımdan onun adı bir küfür olarak çıkıyor. Ağır ağır nefes alıp verirken, ona yaslanıyorum, ama hareket edemeyecek kadar yorgun ve güçsüzüm.

"Seni ezip duruyor muyum?"

Kafasını sallar, burnu benimkine sürtünür.

Düzgün görebildiğimde geri çekildim. Yalan söylemeyeceğim, bu biraz zamanımı aldı. Dik durarak prezervatifi attım ve bir anda onunla birlikte şezlonga geri döndüm. "Buraya gel," dedim yumuşak bir sesle, eğilip onu kollarımın arasına aldım. Onu göğsüme yaslayıp

şezlonga uzanıp onu sıkıca sarıyorum, burnumu saçlarına bastırıyorum. "Bu inanılmazdı," diye fısıldıyorum. "İyi misin?"

O da başını sallar, gözlerime bakar, durdurulamaz gülümsemesi bana kelimelerin ifade edemediği her şeyi anlatır. Gözlerimiz birbirine kilitlenir, içimden bir sıcaklık yükselir ve sonra onu üstüme çeviririm, beni sürmesini izlemek için can atarım. Zaten yine sertleşmişimdir. Bu kız. Siktir. Üstüme çöker, beni siker. İstedğini alır. İhtiyacı olanı.

Ve işimiz bittiğinde, ikimiz de terli, gülümseyen ve tamamen nefes nefese kaldığımızda, onu öpüyorum, vücudunu kendiminkine sarıyorum. Onunla iki kez seviştim, ama onu öpmeyi bırakamıyorum. Daha önce hiç bir kadınla samimi olmamıştım. Çok seviştim, ama hiç *samimi* olmadım. Arada bir fark var. Bunu şimdi, burada, Fiona ile fark ediyorum.

Ama hikayesinin geri kalanını öğrenmem gerekiyor. İkimizden de daha büyük şeyler var ve neye bulaştığımı bilmem gerekiyor. Çünkü bulaştım. Onun bir milyarderin kızı olması umurumda değil. Teknik olarak başka bir adamla evli olması da umurumda değil, bana onu ve o hayatı çoktan geride bıraktığına yemin etse de.

Ona aşık oldum.

Bu beni korkutmalı. Ama korkutmuyor.

Fiona hakkında beni korkutan tek şey onu kaybetmek.

Öpücüklerimiz acil ve tutkulu olmaktan tatlı ve uyuşuk hale geldikçe, o bana daha da yakınlaşıyor. Geri çekilip ona bakıyorum, gözlerim onun ağır gözlerine yapışıyor. O mahvolmuş durumda. Kollarımdaki kadına yumuşak bir gülümsemeyle bakıyorum, dudaklarımı burnunun ucuna, sonra alınına, sonra dudaklarına bastırıyorum.

Onu kollarımda sarıp çöl gecesinde sıcak tutuyorum ve o memnun bir nefes veriyor. Böylece balkonda birlikte uykuya dalıyoruz. Kendimizi kapana kısılmış bulduğumuz bu ara dönemde. Her şey mükemmel.

Öyleyse neden her şeyin bir araya gelmek yerine parçalanıyor gibi hissediyorum?

Yirmi İkinci Bölüm

Jake

" 'da bir keskin nişancıydı," diyorum Fiona'ya, parmaklarımla onun köprücük kemiği ve göğsünün yumuşak derisini okşarken. Bu geceki her şey gerçeküstü geliyor. Nedenini bile tam olarak bilmiyorum, sanki bir rüyadan çıkmış gibi geliyor. Sanki öldüm ve cennete gittim, ve oraya vardığımda Tanrı dedi ki, al bakalım. İyi bir insan olduğun için bu kadını alabilirsin.

Ama bunun ironisi, ona sahip olamamam. En azından gerçek anlamda. Bu durum ikimizin de başına bela olacak. Sadece ne zaman olacağı belli değil.

Balkonda bayıldık, ama sabahın ikisinde uyandığımda, o bana sarılmış, ben de donuyordum, onu kaldırıp yatağıma götürdüm. Ama tekrar uykuya dalmadık. O zamandan beri konuşuyoruz, ikimiz de son zamanlarda pek uyumamış olsak da. Umurumda değil, onun da umurunda değil gibi görünüyor.

"Bir keskin nişancı mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, parmakları omzumdaki kabartılı yara izini izlerken.

"Evet," diyorum, odamın loş ışığında artık daha çok orman rengi olan yeşil gözlerine derinlemesine bakarak. "Alınabilecek en kötü yara değil, sanırım."

"Peki ya bu?" diye soruyor, kalbimin üstündeki sol göğsümdeki dövmenin çizgileriyle oynayarak.

"İnan ya da inanma, babam inanılmaz bir sanatçıydı. Bu resim çocukluğumdan beri bende. Babam sekizinci doğum günümde bana bir kartla verdi. O hep resim yapardı. Orduya katıldıktan sonra, o zamanlar yaşadığım Baltimore'daki ünlü bir dövme salonuna gittim, sanatçıya bu resmi verdim ve bana dövme yapmasını söyledim."

"Bu onun adı mı?"

Kafamı sallıyorum, o günü hatırlayınca gözlerim buğulanıyor. Afganistan'dan eve dönmüştüm — daha doğrusu, Almanya'daki hastaneden —döneli bir hafta olmuştu ki, vurulduğum gün ölen iki askerin cenazesine katıldım. Tek görebildiğim onların ölü gözleriydi.

Her şeyi gölgeliyorlardı. Beni rahatsız ediyorlardı. Kafamdan atamıyordum.

Bir süre onlarla birlikte ölmek istedim. Biri hamile bir kız arkadaşını, diğeri ise bir eş ve bir oğul bırakmıştı. Benimse kimsem yoktu. Yani, ayrı ayrı yaşayan anne babam vardı, ama bu aynı şey değildi. O ailelerin ölen askerleri için ağlamalarını izlemek mi? Kahretsin. Suçluluk duygusu sahiplenici bir kaltaktır. En az ihtiyaç duyduğunuz anda size yapışır ve sizi kendini nefret ve kendini yok etme cehennemine sürüklerken sizi bırakmaz.

"Hayır. Bunu sonra yaptım," diye cevap veriyorum, çünkü bu konuyu nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Dokuz yıl geçti ve hala kabullenemedim.

O başını sallar, eğilir ve isimlerini öper. Ben titrerim, boğazımda bir yumru oluşur. Birkaç dakika sessiz kalırız. Düşünceliyiz. İkimiz de kendi dünyalarımızda kaybolmuşuz. "Bana son kız arkadaşından bahset." Yüzümü ovuştururken dudaklarımdan bir kahkaha kaçar.

"Son kız arkadaşım hakkında bir şeyler duymak mı istiyorsun?" "Evet, istiyorum."

"Neden?"

"Sen bana anlattıktan sonra anlatırım."

Yine kıkırdayarak, parmak uçlarımla omurgasının çıkıntılı kemiklerini yukarı aşağı okşuyorum. "Adı Kerith'ti. Akıllı, güzel ve nazikti, benden daha yalnızdı. Wharton'da yaklaşık bir yıl boyunca onunla çıktım."

"Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Mezun olduk. Miami'deki büyük bir muhasebe firmasından iş teklifi aldı ama ben iş dünyasına yeterince ilgi duymadığım için hiçbir yere başvurmadım. O hırslıydı, ben değildim. O gitti, ben onu durdurmaya ya da onunla gitmeye çalışmadım."

"Huh," diyor. "Ne?"

"Bu uzun zaman önceydi, değil mi? Yani, sen yeni mezun olmadın."

"Hayır. Bu birkaç yıl önceydi."

"O zamandan beri kız arkadaşın olmadı mı?"

Kendi kendime utaniyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Özellikle bir tane istemiyordum. Bazı kızlarla diğerlerinden daha uzun süre çıktım, ama bağlanmaya pek meraklı değildim."

"Hmm..."

"Sadece kaybolmuştum, Sunshine, ve karışık dünyama bir kadın sokmak istemiyordum. Ya da kafama, bu konuda. Ama babam öldükten sonra her şey değişti. Odaklandım. Azimli oldum. Bu işte iyiyim ve seviyorum."

Karanlıkta yüzümü bulmak için başını eğiyor, sanki bana meydan okuyormuş gibi. "Siktir et, ben seviyorum. Gerçekten seviyorum. Bu sadece... eğlenceli, anlıyor musun?" Gülümsüyor, ama yarı yürekli bir gülümseme. Yüzünün yanını avuçlarım. "Kadınlarla olan geçmiş deneyimlerim yüzünden benden çekinme. Eğer ihtiyacın olan buysa, ben seninim."

"Benim mi?" diye kıkırdar. "Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun, Jake Turner."

Kafamı sallarım. "Seni tanıyorum Fiona Sunshine Foss. Seni tanıyorum," tekrarlarım, çünkü gerçekten tanıyorum. Bilincim onun bilincini tanıyor. Bir şekilde birbirlerini bulan iki kayıp ruh. "Kolayca kızardığını biliyorum. Gülümsemeni saklamak için dudağını ısıırıyorsun. Sağ elini kullanıyorsun ama sol elinle de hemen hemen her şeyi yapabiliyorsun." Çenesini avuçlarım, başparmağımla yanağını okşarım. "Zekisin ve hızlı öğrenirsin. Barmenliği gerçekten seviyorsun ama garsonluğu nefret ediyorsun. Formun muhteşem ve istersen beni koşuda geçebilirsin. Atışların berbat ama göstermeye çekindiğin rekabetçi bir yapın var. Teksaslısın ve heyecanlandığında veya korktuğunda aksanın daha belirgin hale geliyor. En sevdiğin renk pembe, çünkü üniformanı giymediğin zamanlarda hep pembe giyiniyorsun. Karamel soslu çikolatalı dondurmayı seviyorsun." Onu nazikçe öpüyorum, burnumu onun burnuna sürüyorum. "İnsanlarla çevrili olsan bile kendini kaybolmuş ve yalnız hissediyorsun." Son cümlemi duyunca, sanki ben konuşurken nefesini tutmuş gibi titrek bir nefes veriyor. "Seni tanıyorum, Sunshine, çünkü sen benim kızımsın."

"Senin kızın." Başını sallar. "Bu çok... barbarca geliyor. Ama yine de çok mükemmel."

Onu öpüyorum. Şişmiş dudaklarını öpüyorum ve onları benim olarak sahipleniyorum. Onu sahipleniyorum. O benim kızım ve onu saklayacağım. Bu beni iki yaşındaki bir çocuk gibi gösterse bile. Geri dönüş yok. Saklanmak yok. Onun pislik kocasıyla hesaplaşacağım ve onu domuz gibi deşip içini boşaltacağım.

"Beni almaya gelecek," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi, gözlerime bile bakmadan. Göğsümdeki dövmeyle bakıyor, parmağıyla çizgileri izliyor. "Niklas hiç bir yere bağlı değildi. Hiç bir yere kök salmamıştı. Yerçekimi onun içinden akıyor, ona her şeyi olduğu gibi onu da sahip olduğunu inandırıyor. Sanki onu her istediği gibi manipüle edebilir ve isterse su üzerinde yürüyebilirmiş gibi. Yoksul bir çocukluk geçirdi ve bir planla bize geldi. Para. Niklas beni hiç istemedi. Bunu anlamam çok uzun zaman aldı. O, Ramsey-Foss servetini istiyordu. Beni gördü ve Foss'u ele geçirme fırsatını gördü. Beni, özlediğim çiçekli sözler ve ilgiyle başımı döndürdü. Ama yalanlarında hiç gerçeklik yoktu. Sonra

ailem ölümcül bir hata yaptı. En azından benim için. Vasiyetlerine göre, yirmi beş yaşına gelene kadar mirasın büyük kısmını alamayacağım. Ama bu sadece paradan ibaret değil. Foss Industries'in yüzde 62'si bana ait. Onu ortadan kaldırabilirim, ama o zamana kadar yapamam. O zamana kadar CEO o. Yetkili olan o. Üç yıl sonra her şey değişecek." Sanki tüm bunları anlatmak ona acı veriyormuş gibi derin bir nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Beni bulacak ve geri götürecekt."

"Neden polise gitmedin?" Bunun aptalca bir soru olabileceğini biliyorum, ama sormak zorundayım.

Ağzından bir kahkaha patlaması çıkar. "Bu benim için bir seçenek değildi. Birincisi, Foss Industries için kötü görünürdü ve ben kirli çamaşırlarımızı herkesin gözü önünde sergilemek üzere yetiştirilmedim. Bu saçma bir bahane gibi gelebilir, ama hiçbir şey özel olarak halledilmeyecekti. Basın peşimden düşerdi ve bilmiyorsan, kadın kurbanlar her zaman suçlu olarak görülür. Ayrıca hiçbir işe yaramazdı. Niklas'ın CEO'su olduğu Foss Industries, çeşitli polis yardım kuruluşlarına yılda bir milyon dolardan fazla bağış yapıyor. Niklas, hız yapmaktan en az on kez trafik çevirmesine takıldı ama bir kez bile ceza almadı."

Sessizleşir ve ben, gözlerimi bulana kadar çenesini yukarı kaldırırım. "Ve?" Çünkü daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bana bakıyor, oksijen dudaklarından geçerken sönüyor. "Ve bir keresinde geldiklerinde, bir keresinde onları aradığımda, yüzümdeki ve vücudumdaki morlukları gördüler ve onu tutuklamadılar bile. Evimizde bana tıbbi yardım verdiler ve sonra gittiler, bana uzaklaştırma emri çıkarmadığım sürece hiçbir şey yapamayacaklarını söylediler, ki bence bu bir yalan. Bunun ne anlama geldiğini sordum ve bana, eğer bir emir çıkarırsam ve o bu emrin sınırları içinde kalırsa, onu gözaltına alabileceklerini veya geçici olarak tutuklayabileceklerini açıkladılar. Hepsi bu. Eğer evliysek ve birlikte yaşıyorsak, hiçbir şey yapamazlarmış. Niklas, onlar gittikten sonra beni bayılana kadar dövdü ve bir daha onları ararsam beni öldüreceğini söyledi."

Tanrım. Polisin yaptığı şey yasal bile değil. "Ona seni geri alamayacağını söylemek zorundayız," diye söz veriyorum, yüzünü elimle tutarak, bana inanmasını sağlıyorum çünkü ona asla yalan söylemem. Onu asla hayal kırıklığına uğratmam ve ona verdiğim sözleri her zaman tutarım. Her zaman.

Fiona eğilip dudaklarıma yumuşakça öpücük kondurdu. "Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Gülüyorum, onu tekrar üstüme çeviriyorum, muhteşem yumuşak göğüsleri göğsüme bastırıyor. Sıcak vücudu benimkine yapışıyor. Penisim canlanıyor. Geç saat, ya da erken saat, nasıl baktığına bağlı. O şehre geldiğinden beri düzgün bir gece uykusu uyuyamadım, ama uyumak istemiyorum. Uyanık kalmak, onunla konuşmak, onunla sevişmek ve daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlatmak istiyorum.

Siktir et. Biriyle böyle anlar çok fazla yaşanmaz ve ben bunu boşa harcamayacağım.

"Büyüyünce başka ne olmak istersin?"

Bana bakıyor, yüzü benimkinden birkaç santim yukarıda. Gülümsüyor. Fiona'yı en çok böyle seviyorum, fark ediyorum. Mutlu. Canlı. Neşeli.

"Büyüdüğümde profesyonel yüzücü olmak istiyorum," diyor bunu o kadar ciddi söylüyor ki gülümsemeden edemiyorum. "Ve istismara uğrayan kadın ve çocuklara yardım etmek istiyorum. Bu konuda uzmanlaşmış bir sosyal hizmet uzmanı olmak istiyorum. Ve babam ve Niklas gibi, paraları olduğu için hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onlara dokunamayacağına inanan erkekleri yok etmek istiyorum. Ve mutlu olmak istiyorum. Şu anda gülümsüyorum, ama aslında içimden ağlıyorum."

Elimi uzatıp dudaklarını dudaklarımla kapattım. "Başka ne var?" diye fısıldadım
fısıldıyorum.

"Bir gün iyi bir anne ve eş olmak istiyorum. Kucağıma almak istiyorum. Çocukları okula götürürken ellerinden tutmak istiyorum. Okul aile birliğine katılmak ve kermes için ev yapımı kekler pişirmek istiyorum. Bahçe yetiştirmek ve yetiştirdiklerimle lezzetli yemekler pişirmek istiyorum. Bir şeyde iyi olmak istiyorum. Birisi için önemli olmak istiyorum."

"Sen benim için önemlisin," diye sözünü kesiyorum. "Geri kalanlar içinse, neden yapamayacağını anlamıyorum. Profesyonel yüzücü olmak hariç. O biraz zor olabilir."

Kafasını sallar. "Ben çok iyi bir yüzücüyüm."

Gülerek burnunu öperim. Yanaklarını. Kapalı göz kapaklarını. "Sanırım büyüdüğünde istediğin her şey olabilirsin."

"Belki," diye düşünür. "Ama herkes bana baktığında tek gördüğü şey para. Kanser olmak ya da film yıldızı olmak gibi. Tek bilinen şey bu ve benimle konuşurken tek düşündükleri şey bu. Ben sadece Fiona değilim, ben Fiona Ramsey-Foss'um, milyarderin kızıyım. Ya da daha kötüsü, Fiona Foss-Vaughn. Mirasçı. Niklas Vaughn'un kolundaki kadın. Ve b e n sempati istemiyorum. Birçok insanın sahip olduğum kaynaklar için

ama benim hayatımda göz alıcı hiçbir şey yok. Çoğunlukla acı ve kalp kırıklığı var."

"O zaman kaçman iyi olmuş." "Sanırım öyle." Gülümser.

"Bil diye söylüyorum, sana baktığımda para görmüyorum. Birkaç hafta önce yol kenarında tanıştığım Mia Jones olsan ve cebinde tek kuruşun olmasa da umurumda olmazdı. Yine de seni severdim."

Gülümsemesi bu karanlık odada parıldıyor. Fi burnunu burnuma sürüyor. Derin ve memnun bir nefes veriyor. "Ben de seni seviyorum. Ve ilk gece beni tecavüz edip öldürmediğin için gerçekten çok mutluyum. Leatherface'den çok daha seksisin."

Onun yan tarafını çimdikliyorum, o da çığlık atıp kıvranıyor. Onu öpüyorum, çünkü yapabilirim. Çünkü o benim. En azından şimdilik. Zaman, değil mi? Hepimizi yakalamak için peşimizde.

"Sana aşık olmaktan korkuyorum," diyor, yanakları kızarıyor, ama sabit bakışları hiç sarsılmıyor.

"Benim için çok geç olabilir."

Anlamadığımı düşünerek başını sallıyor. "Bu senin için tehlikeli, Jake. Turner Otelleri için. Niklas beni geri getirmek için her şeyi yapar. Burada seninle olduğumu öğrenirse..." Başını tekrar sallıyor, gözleri hiç olmadığı kadar ciddi.

"Yani, artık her şey onun mu?"

"Her şeyi *yönetiyor*. Hiçbir şeyi yok. Her şey bir tröstte, benim devralmamı bekliyor. Ve ailemin vasiyeti sayesinde şu anda çok kısıtlı. Onu mirasçı olarak belirleyen bir vasiyetname imzalamadım. Ama son zamanlarda bunu ısrarla istiyor."

"Tanrım, Fi."

"Evet. Beni öldürmeye çalışabilir."

Sözleri şaka gibi geliyor. Ama sesi çok ciddi. Böyle sözler söylemeyi hayal bile edemiyorum. Kocanın seni öldürebileceğine inanmak. Senin ölmeni istemesine inanmak. Bir insan bunu nasıl kabullenebilir? Açıkçası hiç bilmiyorum. Ve nasıl oluyor da burada benimle yatıyor, gülümsüyor, tatlı ve çok iyi? Tanrım, bu kadın. Gücüyle beni hayrete düşürüyor.

Oturarak, yüzünü ellerimle kavradım. "Şu anda buradasın. Ve güvendesin."

"O senin hayatını mahvedecek," diyor, sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi. Ama sonra sözleri bir uyarıya dönüşüyor. "Beni burada seninle bulduğunda, sahip olduğun her şeyi elinden alacaktır."

"Beni uyarmaya mı çalışıyorsun?"

"Muhtemelen öyle yapmalıyım."

Başımı eğip onu öpüyorum. Onu daha önce hiç öpmediğim gibi öpüyorum. Çünkü bu en önemli öpücük. "Sen bu riski almaya değersin. Ve ben kendimi koruyabilirim."

"Tüm kahramanlar her şey mahvolmadan önce böyle derler."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Fiona

"İncil satıcısı gibi giyinmiş nereye gidiyorsun?"

Jake takım elbise giyiyor, ama o sabah karşılaştığımda giydiği güzel takım elbise değil. Bu takımın siyah ceket, kaslı kollarına, omuzlarına ve sırtına çaresizce yapışarak protesto ediyormuş gibi görünüyor. Siyah pantolon, beyaz gömlek ve kırmızı kravat. Noel partisine ya da cenazeye gidiyormuş gibi görünüyor.

Gülerek kahvesine uzanıp bir yudum aldı. Bu sabah içtiği kupanın üzerinde "Bunu bitirene kadar hepiniz aptalsınız" yazıyordu. Bunu görünce o kadar çok güldüm ki, kahvemi tezgahına sıçrattım. En iyi anım değildi. Benim kupamda Yoda'nın resmi var ve üzerinde "Kahveye ihtiyacım var yoksa seni öldürürüm" yazıyor. Yani, kim böyle kupalar alır ki? Bu sabah çok önemli bir şey fark ettim. Jake, bu muhteşem, seksi, dövmeli, gizemli adam, gizli bir inek.

Bence bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

"İş. Restoranda değil. Strip'teki Turner Palace'ta pit boss'um."

"Oh," dedim, koltuğuma geri çökerek. Gözleri, sanki bu sabah erkenden yatağında öpüşmelerimizi yeniden yaşıyormuş gibi dudaklarıma kaydı ve yanaklarımin kızardığını hissettim.

"Ben pit patronu, kapı görevlisi ve garsonum, unuttun mu?"

"Evet," diyorum, bir çatal dolusu yumurtanın arkasına gülümsememi saklamaya çalışarak. "Hatırlıyorum. Sadece pit patronlarının böyle giyindiğini bilmiyordum."

Jake bu sabah beni çok erken uyandırdı çünkü yine kahvaltı hazırlamak istiyordu. Gitmem gerek. Saat yedi buçukta Bistro'da olmam lazım. Saat neredeyse altı çeyrek ve duş alıp berbat üniformamı giymem gerek. Ama gitmek istemiyorum. Burayı seviyorum.

Kaçıp bir daha geriye bakmamamı imkansız hale getiriyor. Bu adamın yaptığı her şey beni daha da içine çekiyor.

Tezgaha yaslanıp dirseklerini soğuk mermer tezgahın üzerine koyuyor ve beni anında kelekler uçuşan bir bakışla sabitliyor. "Seni daha sonra tekrar görebilecek miyim?"

Tereddüt ediyorum. Aslında hayır demeliyim. Onunla sadece seks yapmakla kalmadım, geceyi de onun kollarında uyuyarak geçirdim.

"Başka bir şekilde söyleyeyim. Seni daha sonra görmek istiyorum. Yarın arka arkaya toplantılarla dolu çılgın bir günüm var ve ben işimi bitirdiğimde sen barda çalışıyor olacaksın. Lütfen, Sunshine, akşam ve geceyi yine benimle geçir."

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle, çünkü hayır diyemem. Bu, şaşırtıcı derecede az ikna gerektirdi. Jake'e karşı kendimi kaybettim. Öpücüklerine. Tutkusuna. Güvenlik vaatlerine. Bu kadar iyi hissettiren bir şeye nasıl hayır diyebilirim?

Diğer odadan telefonu alıyor ve bana göz kırpmıyor. "Hemen dönerim."

Jake telefonunu almak için dairenin diğer ucuna koşar ve ben de yardımcı olmak için bulaşıkları yıkamaya karar veririm. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Lavabonun suyunu açarım, bir sünger alırım, biraz sabun eklerim ve tavayı yıkamaya başlarım. "Selam," der derin bir erkek sesi arkamda gürlüyor ve sert bir parmak sol omzuma dokunur. İrkılırım ve tavayı gürültüyle lavaboya düşürürüm.

Dönerek, iri yarı bir adama çarptım. Benden 18 santim daha uzun ve 113 kilo kaslı bir adam. Bu Jake değil ve ben elimden geldiğince yüksek ve tiz bir çığlık attım. Yüzüne bakamıyorum bile. O kadar korkmuş durumdayım. Ellerine benzeyen kalın et çengellerini kaldırıyor ve beni susturmak istercesine doğrudan bana doğru geliyor.

Omuzlarımı, daha doğrusu boynumu kavramadan önce, dizimi olabildiğince sertçe kaldırıp testislerine vuruyorum. Devasa adam acı içinde yüksek bir çığlık atıyor, kasıklarını tutuyor ve benden uzaklaşıyor. Ayağımla yan tarafına tekme atıyorum ve o yere düşüyor, kafası adanın mermerine çarpmadan önce. Sert bir şekilde düşüyor, inlemeye devam ederken cenin pozisyonuna kıvrılıyor. Ama o düşerken, hatamı fark ediyorum. Maddox. Kahretsin, az önce Maddox'a saldırdım. O burada ne arıyor?

"Bu da ne lan?" Jake bağıarak mutfağa koşar ve bana doğru gelir. Ellerini yüzüme koyar ve yaralanma belirtisi var mı diye beni kontrol eder.

Konuşamayacak kadar sarsılmıştım, bunun yerine hala yerde yatan Maddox'u işaret ettim.

"Senin deli kız arkadaşın az önce hayalarımın diz attı," diye Maddox acı içinde homurdanır.

Jake yere bakar ve şaşkın bir şekilde yarı gülerek bana döner. "Onun hayalarına mı vurdun?"

Omuz silkiyorum ve gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum.

"Ve beni yan tarafıma tekmeledi, dostum. Bana attığı lanet olası yan taraf vuruşunu da unutma."

"Maddox Sinclair'in hayalarına diz attın ve onu yere düşürdün mü?" Jake inanamıyor ve ben kakhaha patlamasını durduramıyorum.

"Komik değil. Beni öyle alt ettiğin için seninle gurur duymam gerekirdi, ama bu çok acıyor," Maddox küçük bir çocuk gibi sızlanarak bir kez daha hayalarını elleriyle tutuyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Abartıyorsun," diyorum ona, sonra ses tonum şefkatli bir hal alıyor. "Üzgünüm. Kim olduğunu fark etmedim. Beni korkuttun, ben de tepki verdim."

"Evet," Maddox inleyerek sırt üstü yatar ve arka arkaya birkaç derin nefes alır. "Bir daha asla yapmayacağım bir hata."

Jake kakhahayı patlatır. "Tanrım. Kimse onu hiç gafil avlayamamıştı. Hiç. Sen harikasin. Sanırım seninle evlenmem gerek."

"İkinizi birbirinize yaklaştırdığıma sevindim."

"Üzgünüm," biraz kötü hissederek tekrar özür dilerim. Ve dürüst olmak gerekirse, içten içe harika hissediyorum. Az önce onu yere serdim. Bu devasa, kaslı adamı yere serdim ve antrenman yaptığımız onca hafta boyunca bunu başaramamıştım. Bir kez bile. Gülümsüyorum. Gülümsememem gerektiğini biliyorum, ama bu kaçınılmaz bir şey.

Maddox, adayı kullanarak kendini kaldırmayı başarır.

"İyi misin?" diye endişeyle soruyorum.

"Ölmem. Keşke bu sırada gelecekteki çocuklarımı da öldürmeseydin. Genelde bir kadın beni hadım etmeden önce benimle yatmak zorundadır." Maddox gülümsüyor ve gülümsediğinde sert hatları yumuşuyor.

Buna biraz kıkırdayarak güldüm. Hâlâ biraz başım dönüyor olabilir. "Sadece kadınlar için üzerime düşeni yapıyorum."

Maddox'un gözleri büyür ve Jake gülerek kollarını omuzlarıma dolayarak yüzümü öper.

"Ayrıca," ona kaşlarımı kaldırarak, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, "kim kolayca heyecanlanan, şüphesiz bir kadına gizlice yaklaşıp ki? Gerçekten, tüm bunlar senin hatan olarak yorumlanabilir."

"Benim hatam mı?" Maddox göğsünü işaret eder. "Bu sabah gerçekten çok ateşlisin."

Omuz silkiyorum.

"En azından onca saatlik antrenmanların karşılığını almışım."

"Ne?" Jake'in gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Maddox donar, ben de öyle. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz? Nasıl?" Sonra gözlerinde bir ışık parlar ve aniden, sanki tüm parçalar bir araya gelmiş gibi olur. Maddox'a döner, sert bir bakışla ona parmağını doğrultur. "Sen. Ona evrensel anahtar kartını veren sensin. Valaria's ve The Bistro'da ona iş bulan sensin. Onu eğiten sensin." Jake bana döndü. "Bunca zamandır onunla arkadaş olduğumu biliyor muydun?"

O incinmiş ve belki biraz da şüpheci, ikisini de anlayabiliyorum ama başımı sallıyorum. "Birkaç saniye öncesine kadar ikinizin birbirinizi tanıdığını bilmiyordum. Maddox arkadaş olduğunuzdan hiç bahsetmedi ve ben de senin adını sadece bir kez geçiştirdim."

"Yani..." Jake, bir sonraki sorusundan emin olamadan sözünü kesiyor, ama açıkça soruları var.

"Bunu sonra konuşuruz," diyor Maddox, ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle. Sanırım bu, en iyi arkadaşların yaptığı türden bir şey. Yani, bunu ilk elden deneyimlemiş olmasam da, aklıma gelen tek şey bu.

"Sanırım bu benim gitme zamanım."

"Seni aşağıya kadar geçireyim." Jake elimi tutar. "Seninle konuşmam lazım," der Maddox'a, o anki neşeli havayı anlamlı bir ses tonuyla sert gerçeklik yutmuştur.

"Bu yüzden buradayım."

Jake başını sallar ve beni asansöre götürür. Asansörle aşağı inerken beni öper, bir eli belimde, diğeri saçlarımda. El ele diğer asansörlere kadar yürür ve sonra benimle birlikte asansöre binip

Ben ona soru sormam. Beni eve götürüyor, fark ediyorum. Dün gecekinin sadece seks olmadığını gösteriyor. Birine daha fazla aşık olmak mümkün mü? Söylediğimde ciddiydim. Aramızdaki bu durumdan çok korkuyorum. Keşke bu kadar mükemmel olmasaydı da durmak zorunda kalmasaydık.

Kapımda vedalaşmak için öpüşüyoruz, dudakları benimkine değiyor. Nefesimi bir iç çekişle bıraktığımda, bunu tekrar yapıyor. "Çok tatlısın," diye fısıldıyor ve ben titriyorum. "Görüşürüz, Güneş Işığı. İyi vardiyalar."

Yüzümü bırakır, bana göz kırpar ve sonra uzaklaşır, koridordan asansöre doğru yürür, beni burada, o zaten içerdeyken onu nasıl dışarıda tutacağımı düşünürken bırakır. Odamın içine girerim, kimsenin olmadığını kontrol ederim ve sonra çöl rüzgârları ve ateşli seksle geçen bir gecenin izlerini duşta yıkarım. Bu kadar gülümsememeliyim. Onu daha sonra tekrar göreceğim için bu kadar heyecanlanmamalıyım. Ve bu duyguya bağımlı olmamalıyım. Tanrım, bu duygu. Hayatımda hiç bu kadar harika hissetmemiştim.

Fahişe kıyafetimi giyip işe gidiyorum. İyi bir garson değilim. Siparişleri unutuyorum, gereğinden fazla döküyorum ve bazen hızlı olmam gereken yerlerde yavaş kalıyorum. Ama öğreniyorum ve şu ana kadar insanlar hatalarımı hoşgörüyüyle karşılıyorlar.

Vardiyam çabuk geçiyor, çünkü çoğunlukla, çok az uyku ve çok fazla partiden sonra büyük kahvaltılarını almak için can atan, aralıksız brunch müşterileri var. Saat ikiyi vurunca ve restoran kapanınca - akşam yemeği saatine kadar saat ikibuçukta kapanıyor - vücudumu arka odanın serin metro fayans duvarına yaslayıp bir an için gözlerimi kapatıyorum. Yorgunum. Bu şehre geldiğimden beri yeterince uyuyamadım.

Hayatında bir gün bile çalışmamış, resmi eğitimi olmayan bir kız olarak, idare ettiğimi düşünüyorum. Bana öğretilen beceriler, sosyeteye ait bir hanımefendi için daha uygun olurdu: salon dansı dersleri, görgü kuralları ve sofra adabı. İngilizce dışında dört dili akıcı bir şekilde konuşuyorum. Ama hayatımda hiç yemek pişirmedim. Bu sabaha kadar hiç bulaşık yıkamadım ve dün gece ilk kez gerçek bir markete gittim.

Ve bundan utanıyorum.

Utanç verici, tabii ki çok utanç verici. Maddox olmasaydı, sahip olduğum iki işi de alamazdım. Evet, başvuru formlarında biraz yalan söyledim. Başka seçeneğim yoktu. Kimse

benim gibi birini işe almazdı. Fiona Foss kendi dünyasında nasıl var olacağını biliyor, ama Mia Jones kendi dünyasında biraz boka batmış gibi görünüyor.

"Mia," patronum ve bu restoranın sahibi Julien, sessizliğimi bozarak beni irkitti. Gözlerimi açıp başımı ona çevirdim. İyi bir adamdır. Yaşlıdır. Fransızdır. Kimsenin onu anlamadığını düşündüğü için Fransızca küfür etmeyi sever, ama ben anlıyorum. "Bitirdin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Eşyalarını al, ama bir müşteri oturmuş kahvesini içiyor. O gittikten sonra gidebilirsin."

Duvardaki yuvarlak saate bakıyorum. Saat 2:25. Dalga geçiyor olmalı. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Sırtımı düzelterek Julien'e zayıf bir gülümseme sunuyorum ve sonra bir kişi dışında tamamen boş olan yemek salonuna doğru yöneliyorum. Yaklaştığımda bana sırtı dönük olan bir adam.

Sırt çantamı, ondan iki koltuk uzakta, hostes masasının yanına koydum. Ağzımı açıp, daha fazla kahve isteyip istemediğini sormak için konuşmaya başladım, ama beni bekleyen adamı gördüğümde sesim boğazımda takıldı. Brent. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve beni her zaman utandıran bu saçma kostümü inceleyerek şakacı bir şekilde gülümsedi. "Günaydın güzelim. Beni özledin mi?"

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim nefes nefese bir fısıltı gibi çıkıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu adamın yanında bu kadar kolay dağılmamdan nefret ediyorum. Kolayca kurduğumuz ilişkiye kıyasla, bende doğal olmayan bir korku uyandırıyor. Ama onda bir terslik var. Hiçbir zaman doğru gelmedi.

"Sakin ol." Elini kaldırıyor, sanki benim ne kadar gergin olduğumu biliyormuş gibi gülümsemesi biraz azalıyor. "Ben senin hikayesindeki kötü adam değilim. Daha önce biraz fazla sert davranmış olabilirim, ama kadınlar genelde benden hoşlanır."

"Bundan şüphem yok." Kaşlarımı kaldırıp, göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturarak sakinmiş gibi davranıyorum. Artık lanet olası noktaya gelmesi gerekiyor.

Gözleri yaramazlık ve belki biraz da şaşkınlıkla parıldıyor. Bunun nasıl geldiğini fark edince anında kızarıyorum. "Öyle mi? Beni çekici bulduğunu biliyordum."

Omuz silkiyorum. "İstediginde çekici olabiliyorsun." O öne eğiliyor ve ben elimi kaldırarak ona yaklaşmamasını işaret ediyorum.

Omuz silkerek, "Denemem gerekiyordu" der gibi başını sallıyor. "Erkek arkadaşının seni bu kıyafetle çalıştırmasına inanamıyorum." Dişlerinin arasından ısıklık çıkar.

"Ne giydiğim ve nerede çalıştığım kimseyi ilgilendirmez, sadece beni ilgilendirir."

"Peki o zaman..." O sırttı ve ben durduramadan yüzüm bembeyaz oldu. "Cennette sorun mu var?"

"Ne istiyorsun, Brent? Neden geri döndün?" Bana iş için buraya sık sık geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Ama kartında sadece adı, kişisel müteahhit ve bir telefon numarası yazıyordu. Hepsi bu kadardı.

"Hiç gitmedim ki."

Hızla nefes alıp geri adım attım ve arkamdaki masaya çarptım. "Neden gitmedin? Bana gideceğini söylemiştin."

"Sen olmadan bu kasabadan ayrılamazdım," dedi basitçe, sesi tamamen ayık.

Bu kişiyi ve örtülü tehditlerle dolu amansız takibini düşününce, neden bu cevabı beklemediğimi bilmiyorum, ama beklemedim.

"Ama benim sorum şu, neden kasabadan kaçıyormuş gibi görünüyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, aptal rolü yapmaya çalışıyorum, ama bunun pek işe yaramayacağını biliyorum. "Kasabadan kamıyorum," diye yalan söylüyorum. Hâlâ kararsızım.

Brent'in dikkati yavaşça, kasıtlı olarak, yerde duran sırt çantama kayıyor.

"O biliyor mu?"

Gözlerimi kısar ve duruşum sertleşir. "Jake seni ilgilendirmez."

Gülümser. "Hayır, güzelim, değil. Ama sen benim işimsin ve kendini tehlikeye atmanı istemiyorum."

Gözlerim büyüdü ve ağzım açıldı. Neden benim onun işi olduğumu sormak istedim, ama sormadım. Bunun yerine, daha güvenli bir şey söyledim. "Bunu nasıl anladın?"

Kahve fincanını alır ve bir yudum alır, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. Yemin ederim, orada eğlenceli bir sırıtış var. "Şey," diye başlar, fincanını geri koyar ve dudaklarını yalar.

Hazırlandığını fark ettim. Sahneyi hazırlıyor ve gerilim yaratıyor. Gerilimden nefret ederim. Hikayedeki sarışınlar için asla iyi sonuçlanmaz. Gerçi, teknik olarak artık sarışın sayılmam.

"Kendinden daha büyük bir çanta taşıyorsun. O anta hiç yanından ayrılmıyor, bu da bana senin hiçbir yerde kalıcı olarak yaşamadığını gösteriyor ve bahse girerim, o çantadan uzun süre ayrı kalmak seni tedirgin ediyor. Haklı mıyım?"

"Kimsin sen?" Brent'in söylediği kişi olmadığını biliyorum. Gözlem yeteneği, ortalama bir çapkın pislikten daha keskin. Haftalardır bu kasabada ve ben barda çalıştığım her gece - geçen hafta gittiğini sandığım hariç - o da oradaydı. İş için buraya gelen bir iş adamı değil. Benim için burada. Öyle olmalı. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Ama hangi açıdan?

FBI? Kiralık katil? Bir tahminim var ve bu konuda beni en çok korkutan da bu.

"Ben bir dostum," diyor sıcak bir şekilde. Samimi bir şekilde.

"Güvenebileceğin biri.

Eğer izin verirsen, seni koruyacak biri."

Kafamı sallıyorum, hayal kırıklığıyla bir nefes veriyorum, sabrım hızla tükeniyor. "Bunu aradığımı kim söyledi?"

Brent, bana elini uzattığında yüz hatları daha da yumuşar. Elimi geri çekerim, ama o elini orada bırakır, bana o kadar yakındır ki, çok tanıdık bir panik hissi uyandırarak net düşünmemi zorlaştırır. Keşke böyle görünmeseydi. Keşke bu kadar yakışıklı ve çekici olmasaydı, sahip olduğum tüm hayatta kalma içgüdülerime meydan okurken.

"Sana dokunmamdan korkuyorsun," diyor ve gözlerim onun gözlerine kayıyor. "Jake sana dokunduğunda ve sen irkildiğinde, ilk gece bunu gördüm. Ama sanırım artık bu küçük sorunu aştın."

"Burada ne işin var?"

"Buraya senin için mi geldiğimi sormuyor musun? Çünkü eğer öyleyse, cevap evet."

"Ben..." Restoranın etrafına bakarak kekeleyorum. Kimse yok burada. Tamamen boş ve şimdi dikkatimi verdiğimde, hazırlık alanından veya mutfaktan hiçbir ses gelmiyor. Kafamı diğer yöne çeviriyorum ve kapılar kapalı.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, kulaklarımda uğultu duyuyorum. Her şey sallanıp dönmeye başladığında düşünemiyorum. Midem bulanıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. O benim için burada. Bunu başından beri biliyordum, ama yine de içgüdülerimle savaştım. Sağduyuma karşı geldim ve şimdi ya beni öldürecek ya da Niklas'a geri götürecektir. Muhtemelen ikincisi, çünkü ölü olarak hiçbir değerim yok. Konuşuyor, beni yakından izliyor, ama söylediklerini duyamıyorum. Kafamın içinde bir helikopterin pervaneleri gibi yankılanan bir gürültü var.

"Otur, Fiona."

Fiona. Bana Fiona dedi. Sesi sonunda paniğimi kırdı ve ben tekrar bir adım geri attım, dizlerim benden ayrılmadan ve yere düşmeden hemen önce tökezledim.

"Hey, dur bakalım," diyor ve beni yakalamak için tam zamanında sandalyesinden fırlıyor.

Onunla mücadele ediyorum. Sonunda duyularım yerine geliyor ve tüm gücümle saldırıyorum. Yüzüne tokat atıyorum, kollarını tırmalıyorum, tekmeliyorum ve olabildiğince yüksek sesle bağıryorum. Eliyle ağzımı kapatıyor ve beni kaldırıp, meraklı gözlerin görebileceği restoranın cam kapılarından uzak, oturma alanının arkasına sürüklüyor.

Ağzımı kapatan eli ısırıldığında, "Kavga etmeyi kes" diye homurdanıyor, ama beni tutan eli gevşemiyor. Kaçmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama o iri ve güçlü, ben ise çok küçük ve güçsüzüm.

Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor, beni derinden sarsıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye bağıryor. "Vermeyeceğim. Sana yemin ederim. Ama sakinleşmelisin çünkü seninle konuşmam lazım ve bunun için mantıklı davranman gerekiyor. Yapabilir misin? Sakinleşebilir misin yoksa sana sakinleştirici mi vermem ve bunu daha sonra tekrar denemem mi gerekir?" *Bana sakinleştirici mi verecek?* Midem bulanıyor ve vücudum kusmak istiyor, onun eline karşı kuru kusma hareketleri yapıyorum. Beni döndürür, omuzlarımı sallar ve birkaç santim uzaklıktan gözlerime bakar. "Sana. Zarar. Vermeyeceğim." Her kelimeyi o kadar güçlü telaffuz eder ki, hıçkırıklarım gözyaşlarına dönüşür ve sonra ona yaslanırım, başımı göğsüne dayayarak kendimi bırakırım. Dün gece gitmeliydim. Geçen hafta. Onun öncesinde. Neden bu kadar uzun kaldım?

"Bana zarar vermek için burada değilsen, o zaman beni ona geri götürmek için buradasın."

Yüksek sesle iç çeker. Sanki yorgunmuş gibi. Sanki tüm bunlar ona çok ağır geliyormuş ve bitmesini istiyormuş gibi. "Evet, bunun için tutuldum."

Ona karşı başımı sallayarak geri çekildim ve elimden geldiğince sertçe yüzüne tokat attım, avucumun ve parmaklarımın acısını tadını çıkardım. Yanağı kızardı ama geri çekilmedi ve karşılık vermedi. "Ölmeyi tercih ederim," dedim, ruhum kan ağlarken. "Ciddiyim." Geri çekildim ve gözlerine baktım, gözyaşlarımı, acımı ve kararlılığımı görmesine izin verdim. "Niklas beni son kez dövdüğünde, neredeyse öldürecekken, kendi kanım ve kusmuğumun içinde, kırık kaburgalarım ve tanınmaz bir yüzle yatak odamın zemininde tek başıma uyandığımda, kendime söz verdim, bir daha bana bunu yapamayacak. Ondaki uzaklaşacağım, ama yapamazsam, öleceğim. Hayatımı, paramı ve Foss'u da yanımda götüreceğim. Onu, bir not ve

fotoğraflarla mücadele etmesini sağlayacaktım." Yüz hatları sertleşiyor ve bu bakışın ne anlama geldiğini anlayamıyorum.

"Otur yanıma, Fiona. Konuşalım."

Oturuyorum, ama sadece artık ayakta duramadığım için. Bir plan yapmam gerekiyor ve ne yapmam gerektiğini bilmeden önce onun söyleyeceklerini tam olarak duymam gerekiyor. Seçeneklerimin neler olduğunu.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyorum, bana söyleyeceği şeyi anlatmaya başlamadan önce. Aynı hatayı tekrar yapamam.

Gülümsüyor ve bu ifade beni hiç olmadığım kadar öfkeliyor. Sanki benimle alay ediyor. Sanki ben, kötü adamlar tarafından bulunmadan kaçmayı bilmeyen aptal bir küçük kızmışım gibi. Bilmiyorum, ama bunun kanıtı karşımda otururken, kim bu kadar kendini beğenmiş bir sırtışla bunu hatırlatmak ister ki?

"Senin araban."

Nefesimi verip koltuğuma yaslanıyorum.

"Arabayı, geçmişte iş yaptığım bir adamın dükkanına çekmişsin ve senin nerede olduğunu öğrenmek için araştırma yaparken, bir ipucu bulmak umuduyla, o adam benimle iletişime geçti."

Başımı salladım. Bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Arabayı tamamen unutmuştum. Jake onu çekiciyle götürdüğünü söylemişti, ama o noktada ben arabayı çoktan terk etmiştim ve Jake bana ne yaptığını söylediğinde, Brent zaten karşımda duruyordu. Sanırım çekici şoförleri hayatın karanlık tarafında olabilirler, bu yüzden hangi paralı askerlerle çalıştıklarını ve hangileriyle çalışmadıklarını araştırmak pek de mümkün değil. Jake'in arabayı o adamın dükkanına çektiğinde bana neyin geleceğini bildiğini hiç sanmıyorum.

Paralı asker. Brent işte budur. Dünyayı çok iyi tanımıyor olabilirim, ama bir kiralık katili gördüğümde tanırım. Keşke bunu daha önce fark etseydim. O zamanlar şimdiki gibi giyinmiyordu ve o kartviziti ve tüm o çekiciliği vardı.

O iyi, farkındayım. Hedefini nasıl çalıştıracağını biliyor.

"Niklas'ın benim Las Vegas'ta olduğumu bildiğini sanıyorum. O zaten burada mı, yoksa beni Teksas'a geri götüreceksin?"

Brent – bahse girerim bu onun gerçek adı değildir – koltuğuna yaslanıyor, tıpkı benim yaptığım gibi, ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Baştan aşağı siyah giyinmiş. Siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah botlar. Bu kadar yakışıklı, iri ve güçlü olmasaydı, onu fark etmezdi. Onu görmezden gelip

ama o öyle değil ve yakışıklı yüz hatları belki de en büyük zayıflığı.

"Niklas burada olduğunu bilmiyor. Seni bulduğumu ona hiç söylemedim."

Ona bakıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum çünkü burada bir şeyi kaçırmışım gibi geliyor.

"Seni buldum, Fiona. Sadece birkaç hafta sürdü, ama seni buldum. Ve seni bulduğumda, seni izledim. Barda sana yaklaşmadan önce iki gün boyunca seni izledim. Seni izlerken gördüklerim, Niklas'a seni bulduğumu söylemememin nedeni. Ona yaklaştığımı söyledim. Bazı ipuçlarını buldum, ama senin hızlı ve verimli bir şekilde bir yerden bir yere taşındığını söyledim."

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye soruyorum, şaşkınlığımı hafif bir ses tonuyla gizleyerek.

"Çünkü senin kocasını terk eden zengin bir kızdan çok daha fazlası olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yoktu. Niklas bana senin şımarık olduğunu söyledi. Hak iddia ettiğini. Daha fazla güç ve mal mülk istediğini ve onun seni dizginlemeye çalıştığını. Onun sana sunduğu hayatı sevmediğini ve bunun senin protesto etme şeklin olduğunu. Bu, muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık hikayesiydi, bu yüzden bu davayı kabul ettim. Niklas sıradan bir adam değil. Bunu çoğu kişiden daha iyi biliyorum. Ve bu benim tipik işim değil. Kayıp insanlarla ilgilenmem."

"Hayır. Sen onları kaybolmaya zorluyorsun," diye tısladım ve sonra çenemi kapattım. Neden böyle dediğimi bilmiyorum, ama sert suçlamamdan dolayı kızgın görünmüyor.

Gülümser ve başını yavaşça sallar, mesleğini sözsüz bir şekilde onaylamasına verdiğim tepkiyi izler.

Nefesimi verip, parmağımı kasap tezgahının kenarı boyunca gezdiriyorum.

"Kaçıp tantrum yapan zengin kızlar dışarıda yatmazlar. Göz teması kurmaktan kaçınmazlar ve özellikle erkekler olmak üzere, biri yanlarına yaklaştığında hemen kaçmazlar. Ayrıca, cep harçlığı kazanmak için neredeyse çıplak giyinip iki işte birden çalışmazlar."

Kızgın bir şekilde burnumdan soluyorum. "Demek, piç kocamın beni dövdüğünü anladın. Aferin sana. Şimdi ne olacak?"

Boğazından bir kıkırdama yükselir. Hafif sakallı çenesini eliyle okşayarak masaya yaslanır ve aramızdaki mesafeyi yarı yarıya azaltır. "Seni bulmak için tuttuğu tek kişi ben değilim, güzelim."

Nefesimi tutarım, gözlerim refleks olarak restoranın içinde başka biri her an ortaya çıkacakmış gibi etrafı tarar.

"Onlar burada değiller. Senin orada olabileceğin izlenimini vermek için birkaç farklı yerde ortalığı karıştırdım. Ama bu sadece zaman meselesi, Fiona. Ben seni buldum, onlar da bulacak."

Kafamı salladım, gözlerimi kısarak kaşlarımı çattım. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü birçok şey olabilirim, ama kadınlara karşı şiddeti asla tolere etmem. Hiçbir koşulda."

"Ama..."

"Ben bir katilim?"

O benim cümlemi tamamlarken başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O gülüyor, elini uzatıp parmaklarını yanağımda gezdiriyor. Ona izin veriyorum. Onu durdurmak için çok kafam karışık ve çok korkmuş olabilirim.

"Senin düşündüğün gibi biri değilim. Eğer listeme girersen, muhtemelen kendini oraya sokacak kadar çok kötü bir şey yapmışsındır. Ben dünyayı kötülüklerden arındırırım, ama bunu mutlaka iyilik adına yapmam. İkisini karıştırma. Bunu karıştırma. Benim nedenlerim var ve önemli olan tek şey benim nedenlerim."

"Bu beni rahatlatacak mı?"

"Hayır, Fiona. Çünkü dünyam, benim ortadan kaldırdığım insanlar olmadan daha iyi bir yer. Ama sen? Sen o insanlardan biri değilsin. Seni bulup Niklas'a geri götürmek için kiralanmış olsam da, seni nereye geri götüreceğimi biliyordum ve bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimin arkasında yaşlar birikir ve gereksiz duygularımı bastırarak yutarım. "Yani, bana... yardım edecek misin?" Kafamı sallarım. "Anlamıyorum."

Brent bana o milyon dolarlık gülümsemesini gösterir. Onu barda her gördüğümde bana gösterdiği gülümseme. "Dediğim gibi, konuşmamız lazım."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jake

'da yürüdüğüm süre boyunca gülümsüyorum. Kamyonetime binip gidebilirdim, ama buradaki trafikte yürümekten daha uzun sürerdi. Ayrıca, ceketimi omzuma atıp gömleğimin kollarını sıvadığım için, bu hiç de rahatsız edici değil. Sıcaklığa alışıyorsun. Yani, kimse gölgede 43 dereceye alışmaz. Bu sıcaklık, cehennemin nasıl bir yer olduğunu anlamayı sağlar.

Ama 85 dereceye dayanabilirim. Dün yaşadığımız sıcaklık gitti ve şimdi makul bir sıcaklığa döndük. Gözlerim ileride Turner Palace'ı görüyor ve bir anlığına onu içime çekiyorum. Strip'teki diğer oteller gibi gösterişli değil. Babam daha çok sade güzelliği severdi ve bu otelle bunu kesinlikle başarmıştı. Çoğunlukla cam ve beyaz kumtaşından yapılmış, eski dünya havası var.

Yan rampaya çıkıyorum, aydınlatılmış Vegas su ögesini geçiyorum ve ana lobiden geçiyorum. Pazar sabahı ve check-in için çoktan uzun bir kuyruk oluşmuş. Bir dakika izledikten sonra kuyruğun düzenli ilerlediğini görünce yoluma devam ediyorum. Burası, tesislerimizdeki en büyük kumarhane. Temiz, kumarhane için nispeten iyi aydınlatılmış ve havası iyi, yani sigara veya puro dumanı neredeyse hiç hissedilmiyor.

Işıkları yanıp sönen, vızıldayan ve gürültüyle çınlayan slot makinelerinin arasından geçerek yüksek limitli masalara doğru ilerliyorum. Genellikle ilk olarak bu masalarda yerimi alırım çünkü inanması zor olsa da, bu masalar gündüzleri daha kalabalıktır. Geceleri, büyük bahisçiler eşleri veya metresleriyle birlikte dirler. Onları akşam yemeğine ve gösterilere götürürler. Ancak gündüzleri oynamayı severler ve ben de bu yüzden buradayım.

Masaların ortasındaki yerime ulaştığımda birkaç krupiyeye selam veriyorum. Bu alanda üç blackjack masası, iki craps masası, bir rulet çarkı ve bir Pai Gow masası var. Genellikle, her krupiye altmış dakikada bir, krupiye molası sırasında yerine geçen bir "breaker" ile dönüşümlü olarak çalışır. Bu bölümdeki krupiye

en az beş yıldır otelimizde çalışıyor. Bu, babamın yüksek limitli masalar için şartıydı.

Bu krupiye kusursuz, cana yakın, bakımlı ve güvenilir olmalı. Babam birçok şey olabilir, ama işini çok iyi biliyordu. Bu oteli adeta kendi elleriyle inşa etti. O, bizim amiral gemimizi Strip'te üç otele, ardından da ulusal bir zinciğe dönüştürdü. Diğer yöneticilerden bazıları küreselleşmek istiyor. Avrupa ve Asya'ya açılmak ve Karayipler'de bir tatil köyü denemek istiyorlar. Bu kesinlikle bir hedef, ama uluslararası pazarları tartışmadan önce bu değişikliklerin işimizi nasıl etkileyeceğini görmek istiyorum.

Bakışlarım blackjack masalarındaki oyunculara odaklanıyor. Parti hafta sonunun sonuna gelmiş, gürültücü bir grup erkek. Sabah saat ondan biraz sonra olmasına rağmen gülüyorlar, içiyorlar ve sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi birbirlerine sataşıyorlar. Ayrıca, el başına 500 dolarlık bir masada oynadıklarını düşünürsek, bu kadar parayı harcayacak kadar genç görünmüyorlar. Ama Fiona gibi olabilirler. Zengin ailelerin zengin çocukları.

Fiona.

Sadece adı bile beni gülümsetiyor. Onu kafamdan çıkaramıyorum.

Bu sabah Maddox'u pataklamasına bayıldım. Onunla evlenme konusunda şaka yapmıyor olabilirim. O benim için mükemmel.

İçten içe, başımın belada olduğunu biliyorum. Sadece kız yüzünden değil. Onun benim için temsil edebileceği her şey yüzünden. Motosiklet süren ve hiçbir şeyi umursamayan kötü çocuk barmen rolünü oynamayı çok isterdim. Ama artık o adam değilim. Fiona *Ramsey-Foss-Vaughn* tehlikeli bir kadın. Kocasını Niklas Vaughn da tehlikeli ve ben onunla oynayabileceğim tek eli oynuyorum.

Koruyucu. Sevgili. Her yönüyle kurtarıcı.

Bu sabah Maddox'u bir iş için gönderdim. Fiona'yı tanıması, hikayesinin bir kısmını bilmesi bir avantaj. Gizli bir koz. Çünkü Maddox, uğraşılacak biridir. Ve Fiona'yı korur. Zorlama yoktu. Özel bir iyilik sözü vermem gerekmedi. Ona durumu anlattım ve o da kabul etti. Hepsi bu. Tek gereken buydu.

Ama onun kaybedeceği şey benim kaybedeceğimden çok daha az.

Bu kadını daha önce hiç istemediğim bir şekilde isteyebilirim, ama bu beni aptal yapmaz. Beni dikkatsiz yapmaz. Luke ile olan konuşmamı

Luke ile olan konuşmamı düşünüyorum ve bu konuda saldırgan olmam gerektiğini biliyorum. Akıllı olmam gerekiyor. Yaygın. Kadınımı ve imparatorluğumu kurtarmak istiyorsam, başka seçeneğim yok.

Bir sonraki masaya geçmeden önce, gereğinden biraz daha uzun süre, biraz daha fazla erkekleri izliyorum. Gözlerim kumarhane salonunu tarıyor ve bunu her yaptığımda, burayı seven tarafımdan nefret ediyorum. Bağımlılığı teşvik ediyorum. Kötü alışkanlıklardan para kazanıyorum. Alkol. Uyuşturucu. Seks. Kumar. Ayrım yapmıyorum.

Ve sonra Fiona var.

Saf. Tatlı. Masum.

Bu sıfatların hiçbiri benim içine düştüğüm dünyaya uymuyor. Ama ondan vazgeçemem. O benim kanımın bir parçası. Ufukta gözlerini alamayacağın güzel bir fırtına, evini yerle bir edeceğini bilsen bile. O öyle. Mütevazı bir güzellik. Küstah bir yıkım.

Baştan çıkarıcı kadını bir kenara itip işime odaklanıyorum. Vardiyamın sonuna yaklaşırken, beş saat sonra, rulet çarkını izliyorum ki omzuma bir tokat hissediyorum ve sağımda çok fazla kasın varlığını hissediyorum.

"Naber dostum?" Maddox, benimle aynı şekilde masaları izlerken sorar. "Seni hala burada görmek beni şaşırttı. Şimdiye kadar işin bitmiş olur diye düşünmüştüm."

"Yorgunlar ve kötüler için dinlenme yoktur dostum. Senin bahanen ne?" diye soruyorum ve Pai Gow masasına doğru ilerliyorum.

Maddox benim güvenlik şefim. Ve sadece bir kumarhanede veya otelde değil. O, güvenlik şefidir. Keskin nişancı beni omzumdan vurana kadar birlikte görev yaptık. Toplamda sekiz yıl boyunca iki görev turunu tamamladı ve görev süresi dolduğunda onu benimle çalışmaya ikna ettim. Çok korkutucu biridir. Adam NFL'de defans oyuncusu gibi görünüyor. J.J. Watt kadar iri ve sessizce zeki. Her şeyde taktiksel. Sunshine'in onu domino taşını devirir gibi yere sermesi çok seksi. Bu konuda yalan söylemeyeceğim.

"Hala burada vakit öldürdüğünü duyduğumda, benden istediğin şeyleri kontrol etmeyi bitirmiştin. Aradığın şeylerin bir kısmını buldum."

"Ve?"

Bana, burada böyle bir soru sorduğum için pisliğin teki olduğumu ima eden bir bakış atıyor. "Senin Seattle'lı arkadaşlarınla birlikte, bazı şeyler bulduk. *Daha sonra* tartışmak üzere bazı şeyler," diye vurguluyor,

ben lanet olası oyun masalarına odaklanmaya çalışırken bana dikkatle bakıyor.
"Ne zaman çıkıyorsun?"

"Yarım saat sonra."

"O buna değer mi?"

Bu sorudan nefret ediyorum. Anlıyorum, ama yine de sevmiyorum. Boğazımı temizleyip dikleşıyorum. "Sence?" diyorum keskin bir sesle. "Onu tanıyorsun. Bütün bu zaman boyunca yalan söyleyip onu eğittin."

"Tabii ki öyle. Sen de aynısını yapardın. Onu sana neden gönderdim sanıyorsun?"

"Ne?"

"Ne demek ne, dostum. Ona benim yapabileceğimden daha fazla bakacak birine ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu Valaria'nın yanında çalıştırıyorum. Bu yüzden Cal'dan ilk gece onu senin eğitmeni istedim."

"Beni ona mı ayarladın?" Kaşlarımı çattım. *Metodik piç kurusu.*

"Bu kadar şaşırma."

İç çektim. Kandırılmış hissetmem gerekirdi, ama hissetmedim. Bu kadar ileri gittiği için minnettardım. Hem onun hem de benim için. "Bu konuda akıllı davranmalıyız..." Omzuma hafifçe vurarak, devam etmem için beni teşvik etti. "Neden bana pislik gibi gülümsüyorsun?"

Gülüyor. "Çünkü seni bir kız için hiç böyle görmedim." "Siktir git.

Burada kız arkadaş anı mı yaşıyoruz?

en içten düşüncelerimizi ve duygularımızı mı paylaşıyoruz, tatlım? Bunun gerçekte ne olduğunu biliyorsun."

Maddox gözlerini devirdi, bir saniye bile kandırılmadı. "Evet, sen kafayı çok fazla takmış, aşk acısı çeken bir pisliksin."

"Evet. Aynen öyle."

"O zaman umarım bu gerçek bir şey olur kardeşim, çünkü sınırları zorlayacağız," diyor sadist bir gülümsemeyle. Bu oyunu seviyor. Her zaman sevmiştir.

Onun tehdidi benim için değil. Aslında değil. Ama yine de bir tehdit. Bir şey bize doğru geliyor. Ya da çoktan geldi bile. Biliyorum. Yeni enjekte edilmiş eroin gibi kanımda dolaştığını hissediyorum. Ama beni uçurup uyuşturmak yerine, beni yere indiriyor, düşüncelerimi odaklıyor ve aşırı farkındalık yaratıyor.

Ayrıca Fiona'yı tekrar görmek için beni endişelendiriyor. İkimizin de bugün çalışmak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Artık onun için güvenli değil. O pislik Brent yine etrafta dolaşırken olmaz. "O burada ne arıyor?"

"Yer değil kardeşim, ama o bir profesyonel."

İç çekiyorum. Bunu zaten biliyordum, ama bunu duymak beni daha da sinirlendiriyor. "Tamamen boku yedim galiba. Alamıyorum..." Cümleinin ortasında duruyorum, cebimdeki telefon titriyor. "Fiona."

"Neden arıyor? Vardiyası bittikten sonra evine gidip seni beklemesini söylediğini sanıyordum." Maddox saatine bakar. "Bunun üzerinden bir saatten fazla zaman geçti. Saat neredeyse dört oldu." Maddox da inanamıyormuş gibi eğilip ekranına bakar.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırıp, "Sunshine?" diyorum. Maddox beni buradan çıkmam için eliyle işaret ediyor. Masalarda telefonla konuşmak yasak. "Her şey yolunda mı?" Yere işaret ediyorum ve o da başını sallayarak, bu telefonu cevaplarırken benim işimi yapmasını istediğimi anlıyor. Bölme ipini geçip tuvaletlere doğru yürüyorum çünkü orası salondan daha sessiz.

"Aradığım için üzgünüm Jake. Başka ne yapacağımı bilemedim." Ses tonu kalbimin atışını hızlandırıyor. Sesi sarsılmış gibi geliyor. "Artık bunu yapamıyorum. Ben... seni önemsiyorum. Çok. Lütfen buna inan. Bu yüzden gitmek zorundayım..." Sesi kesiliyor.

"Fi?" Elimini alnımda ileri geri gezdiriyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Öylece kaçamazsın."

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve sonra Maddox yanımda belirliyor, telefonu kulağına dayamış, yüzünde hasta bir ifadeyle. "Gitmeliyiz," diye dudaklarını oynatıyor. Kafamı sallıyorum, ama bu bir hayır değil. Bu, ne haltlar dönüyor diye sallama.

"Gitmeliyim Jake," diye devam ediyor Fiona. "Bu senin güvenliğin için. Herkesin güvenliği için. Lütfen anlamaya çalış."

Olmaz. Bu kızı bırakmamın imkanı yok.

"Yola çıkıyorum," diye tereddüt etmeden söylüyorum. "Girişte buluşalım, Fi. Orada kal ve seni bulmamı bekle. Gitme, bebeğim. Beni bekle, bunu birlikte çözeceğiz. Benimle güvendesin," diye hatırlatıyorum ona.

Rahat bir nefes alır ve sonra telefonu kapatır. Benimle buluşmayı kabul etmedi, ama kızımı tanıyorum. Orada olacak. Gitmek istemiyor, dün gece bana öyle söyledi. Bir şeyler değişti. Bir şeyler ters gidiyor.

"Hayır. Videoya ilk ve tek erişim hakkı istiyorum. Umurumda değil. Onu görmek istiyorum ve oraya varır varmaz görmek istiyorum," diye bağılıyor Maddox, gözleri

"Adam bizi bekliyor da ne demek?" "Cash mi?"

O başını sallar. "Onu orada tut, Cash. Gitmesine izin verme." Maddox aramayı sonlandırır ve bana döner. "Arkadaşımız güvenlik kulübemize girmiş. Şu anda orada, seni ve beni bekliyor." Maddox bana sert bir bakış atar. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Derin bir nefes alır ve elini saçlarının arasından geçirir. "Fiona'ya seni beklemesini mi söyledin?"

Ben başımı salladım ve Maddox sanki tüm dünyaya kızgınmış gibi başını salladı. "Güvenlik kulübesinde sana ihtiyacım var Jake. O ikimizi de istiyor ve ben

Ona durumu anlatmak istiyorum, ama önce Fiona'yı bulmalısın. "Anlaştık. Gidelim."

"Vardiyan ne olacak?"

Doğru. Kahretsin. Saçımın uçlarını tutup çekiştiriyorum. Fiona'nın bana ihtiyacı var. Kim bilir neyin kaçmaya hazırlandığını bilmediği için çok korkmuş durumda. Lanet olası bir kiralık katil şu anda güvenlik kulemde gözetleme yapıyor. Ve ben lanet olası bir pit patronuyum. Tanrım.

"Anladım. Sessiz bir bölümden güvendiğimiz birini bulurum. Merak etme. Kızına bak ve sonra beni bul. Bu işin halledilmesi lazım. Ve Jake?" Adımın sesiyle duraksıyorum. "Bunun olacağını biliyorsun, değil mi? Bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona sıkı ve kararlı bir şekilde başımı salladım. "Fırtına geliyor." "Yağmur yağsın."

Ve böylece başladı.

"Önce Fiona'ya gitmeliyim. İşimi bitirir bitirmez seni ararım. Gavin denen adama git," diye seslenirim ve ondan uzaklaşmaya başlarım. "Bu konuda içimde çok kötü bir his var. Çok kötü bir his."

Maddox, anladığını belirten bir el hareketi yapar. Ben mi? Ben sadece kumarhaneden çıkıp, caddeyi boydan boya koşarım. Turner Grand'a ulaşana kadar durmam, terden sıırıslam olurum ve nefes nefese kalırım. Fiona. Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir kız için, 30 derece sıcaklıkta bir buçuk kilometre koştum. Beni gördüğü anda benden kaçmak isteyen bir kız için.

Harika. Sanırım resmen yeni bir aptallık seviyesine ulaştım.

Ve gerçekten, ne oluyor lan? Bunu nasıl yapabilir? Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra nasıl kaçmayı düşünebilir? Konuştuktan ve her şeyi hallettikten sonra?

Rahatsız edici derecede sessiz ve sakin olan lobiden geçip kumarhaneyi geçerek batı girişine doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda

oraya vardığımda, sırtı bana dönük, gözleri kapının arkasındaki cam panele sabitlenmiş Sunshine'ı görüyorum. Bir an için, mesafeyi kapatamıyorum. Bunu yaparsam ne anlama geleceğini biliyorum. Ona veda etmek zorunda kalabileceğim anlamına geliyor. Muhtemelen ona veda etmem *gerektiği anlamına* geliyor. O evli. Kendini öyle görmese bile. O pislik her fırsatta onu dövse bile.

O onu hak etmese de, ben etsem bile. Derin bir nefes alıp, yavaşça ona yaklaşıyorum.

Sunshine'ın hafifçe hıçkırdığını duyuyorum ve bana dönmemiş olsa da, pozisyonundaki ani değişiklikten, arkasında olduğumu bildiğinden eminim. Kendini toparlamaya çalışırken yanaklarını öfkeyle siliyor. "Gitmemem için beni ikna etmeye çalışma. Ben..." Tavana bakarak, umutsuzlukla dolu derin bir nefes veriyor. "Gitmem gerek." Yutkunur, boğazını temizler ve gözlerime bakmak için döner. "Burası ne benim için ne de senin için güvenli. Çok fazla güç iş başında ve ben hiçbirini kontrol edemiyorum ya da durduramıyorum."

"Öylece kaçacak mıydın? Öylece mi?"

O çok güzel. Kırmızı gözleri, pembe yanakları, dağınık siyah saçları ve uzun bacakları. Kalması lazım. Gidemez.

Fiona başını sallayarak somurtuyor. "Ben bunu istemiyorum Jake. Bunu biliyorsun. Sen... Sen... Tanrım." Yine nefesini veriyor, bu sefer yumuşak bir nefes, ve düşen bir gözyaşını siliyor. "Ben bile bilmiyorum. Sen benim için önemlisin, tamam mı? Sen bundan daha fazlasısın. Çok daha fazlası ve ben korkuyorum. Her şey üzerime, üzerimize çöküyor ve gitmem gerek. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Bu anın sorunu, onu anlamam. Gitmek istemesini anlıyorum. Gitmesi gerektiğini hissetmesini anlıyorum. Hatta haklı bile olabilir. Dürüst olmak gerekirse, henüz bilmiyorum. Ama tek bildiğim, sırt çantasıyla ve gidecek hiçbir yeri olmadan kaçmasına izin vermeyeceğim. Bu olmayacak.

"Buraya gel," diye fısıldayarak elini tutup kendime doğru çekiyorum. Direnmiyor ve bu, bu anın ve günün ciddiyetine rağmen beni gülümsetiyor. Kokısını içime çekip gözlerimi kapatıyorum, ona ihtiyacım var. Kalbim hala hızla atıyor ve bunun nedeninin koşu mu yoksa kollarımdaki kadını kaybetme tehdidi mi olduğunu bilmiyorum. Sanırım ikincisi, çünkü onun gitme düşüncesi beni mahvediyor. "Neler olduğunu anlamama izin ver, tamam mı?" Geri çekilip yüzünü avuçlarım ve gözlerine dikkatle bakarım. "Benimle yukarı gel. Benim evimde kal. Orası güvenli. Orada güvende olacaksın"

orada güvende olursun. Ne olduğunu öğrenmeme izin ver, sonra tüm gerçekleri öğrendikten sonra *birlikte* karar verebiliriz karar verelim."

Yüzümü inceliyor, sonra gözlerime odaklanıyor, yeşil gözleri ile kahverengi gözlerim arasında gidip geliyor. "Tamam. Bir saat senin evinde kalacağım, ama sonra gideceğim," diyor bunu bir uyarı gibi. "Seninle normal olabileceğimi sanmıştım. Seninle normal olmak istiyorum. Her şeyden çok. Ama ben normal değilim. Ve belki de olduğumdan daha minnettar olmalıyım. Belki de hayatta olduğum için mutlu olmalıyım. Ama değilim. Lanet olasıca kızgınım. Lanet olasıca öfkeliyim. Ve küfür ediyorum Jake, ki bu normalde yaptığım bir şey değil ve bu da beni sinirlendiriyor."

Buna gülümsemeden edemiyorum. Şu anda varoluşsal bir kriz yaşıyor olabilir, ama çok sevimli. "Hadi," diyorum, elini tutup onu kendime çekiyorum. Parmaklarımızı birbirine doladığımda parmaklarımıza bakıyor ve iç çekiyor. Gözleri isteksizce benimkilere doğru yükseliyor.

"Gitmemem için beni ikna edemezsin," diye uyarıyor. "Gitmem gerek. Gitmek istemiyorum, ama gitmem gerek. Yapılması gereken bu."

Eğilip tatlı dudaklarına öpücük konduruyorum. "Belki," diye fısıldıyorum, "ama fikrini değiştirmek için elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum. Ve bir parçam seni bunun için seviyor. Tamam, hadi yukarı çıkıp konuşalım. Sana anlatacak çok şeyim var. Bilmen gereken çok şey var."

Onu deli gibi öpüyorum. Elimde değil. O *tek kelime "tamam"* sanki *"lütfen"* gibi geliyor. Öyle değil.

Öyle olmadığını biliyorum. O tamam, yarım yamalak bir sözün karmaşası.

Dudaklarımı son bir kez dudaklarına bastırıyorum ve sonra onu çıkıştan uzaklaştırıp asansörlere doğru götürüyorum. Kumarhanenin karmaşasına geri dönüyoruz. Burası parlak, gürültülü ve kafa karıştırıcı ve Fiona ilerledikçe bana daha da yakınlaşıyor. Asansöre ulaşmadan hemen önce telefonum çalıyor.

Maddox. Kahretsin. Gavin denen adam.

"Selam," diyorum, gözlerim yerden kaldıramayan Fiona'ya bakıyor. Asansörüme ulaşıyoruz ve düğmeye basıyorum. "Ne oluyor?"

"Kontrol odasına gelmen lazım. On dakika önce burada olman gerekiyordu."

Adrenalin ve korkunun sağlıklı bir karışımı damarlarımdan akıyor. "Tamam," diyorum, dengemi yeniden kazanmaya ve düşünmeye çalışarak. "Onu yukarı çıkarayım, birazdan orada buluşuruz."

"Hayır," diyor, itiraz edemeyeceğim bir tonla. "Bunu yapamazsın. Çünkü siktir et, sana burada ihtiyacım var Jake. Hemen şimdi. Bu adamın elinde silah var dostum. Lanet olası bir silah. Ve bilmemesi gereken şeyleri biliyor. Onu asansöre bindir ve hemen buraya gel. Şimdi."

Maddox telefonu kapatır. Cevabımı beklemez bile. Fiona'ya baktığımda, beni anlaşılmaz bir ifadeyle izliyor. Maddox'un söylediği her şeyi duymuş olabileceğini anlarım. Ve gözlerinin arkasında anlamadığım bir şey olduğunu fark ederim. Kasıtlı bir şey. Gizli bir şey. Tanıdığım Fiona'ya hiç benzeyen bir şey. "Bunu biliyor musun?"

Kafasını sallar. Hepsi bu. Lanet olası bir baş sallama. "Bu yüzden mi tekrar kaçmaya çalışıyorsun?"

Yine başını sallıyor, ama bu sefer gözleri kayıyor. Sanki biri camlarla dolu bir mağazanın tüm ışıklarını kapatmış ve gözlerim karanlığa henüz alışamamış gibi hissediyorum. Etrafımda neler olduğunu göremiyorum, ama orada ne olduğunu biliyorum ve tek bir yanlış hareket her şeyi üzerime yıkacak. Bu her neyse, beni dizlerimin üstüne çökertmek üzere ve ben üç adım gerideyim.

"Bilmem gerekenden çok daha fazlasını biliyorum. Jake, o benim peşimde ve boşanma davası açmak onu durdurmayacak. Boşanma onun için bir seçenek değil. Ben oraya varmadan çok önce beni öldürecek."

Onu kollarıma sarıp öpüyorum. Dilim ağzına giriyor, onu tadını çıkararak kendimi geri çekiyorum. Yeşil gözlerine bakarken yüzünü avuçlarımla tutuyorum. "Benim dünyamın seninle başladığını ve seninle bittiğini biliyorum. Sabahları gözlerimi açmadan önce gördüğüm ilk şey senin yüzün, uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey de. Bu, güzel olduğun için değil, görmek istediğim tek şey sen olduğun için. Tek istediğim sensin. Seni seviyorum, Fiona." Başparmağımla yanağının tepesini okşuyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki, senin gitme düşüncesi, seni bir daha görememe düşüncesi, içimde asla kapanmayacak bir delik açıyor. Kırık olduğunu düşündüğünü biliyorum. Onarılamayacak kadar zarar gördüğünü ve seninle olmanın tehlikeli olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama sana baktığımda bunların hiçbirini görmüyorum. Sana baktığımda, dayanıklılığını, gücünü, iyi kalbin ve beni aydınlatan muhteşem gülümsemeni görüyorum. Bu beni ateşliyor." Burnumu burnuna sürüyorum. "Sen beni ateşliyorsun, Fiona. Kal. Kaçma," diye yalvarıyorum. "Benimle ol. Yemin ederim, seni her zaman güvende tutacağım. Ama daha da önemlisi, kendini güvende *hissetmeni* sağlayacağım."

Fiona hıçkırarak ağlamaya başlar, yüzüne gözyaşları akarken bana bakar. Dudakları, her şeyi kapsayan parlak bir gülümsemeye dönüşür. "Sana zaten söyledim, ben seninim."

Gülümserim, burnumu tekrar burnuna sürterim, gözlerimi kapatırım.

Sonra fısıldar, "Kalacağım Jake. Senin için. Bizim için. Planı yeniden düzenleyeceğim. Seni terk edemeyeceğimi düşünüyorum. İşin bittiğinde beni bul." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Bu arada ben de seni seviyorum. Çok seviyorum. Kalbim durana kadar seni seveceğim."

Kalbi durana kadar. Umarım bu, gelecekte olacakların bir tehdidi değildir.

Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıyorum, onu havaya kaldırıyorum ve yoğun bir otelde olduğumuzu umursamıyorum. *Benim* yoğun otelim. "Gitmem gerek, ama geri döneceğim. Şifremi biliyorsun, yukarı çık ve beni bekle."

"Tamam. Dikkatli ol."

"Sen de." Ama bunu söylerken, bu sözü tutabileceğimizi merak ediyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Fiona

Asansör düğmesine basarken, uzaklaşan Jake'e bakıyorum. Omuzları dik, başı yukarıda, adımları kendinden emin bir kararlılıkla atıyor. Mükemmel bir paket. Mükemmel bir adam.

Ve o beni seviyor. Jake beni seviyor. Bugün, yemin ederim. Neredeyse gülmek istiyorum. *Neredeyse.*

Kapılar açılır ve ben geriye doğru adım atarak asansör kabinine girerim, dikkatim ötesindeki kumarhane katına odaklanmıştır. Artık görünmeyen Jake'e. Jake'in dairesinin kodunu girerim, asansör kapıları yavaşça kapanır, beni kabinin içinde kilitler ve elli kat yukarı çıkarır. Hızlı yükseliş midemi bulandırıyor, düşüncelerim dağınık ve zihnim kaotik. Gavin'in bir planı var, ama şimdi gidemem. Jake'e kalacağımı söyledim. Onun olduğumu ve bunu içten söylediğimi.

Ona söylemem gerekiyor.

Asansör zil sesi ile varışımı duyurur ve kapılar tekrar açılır. Dışarı çıkarım, geniş, güneşli oturma odasına doğru dönerim ve bir el benim elimi kapattığında gözlerimi kapatırım, elimi arkama çeker ve kırılma noktasında omurgama doğru bastırır. Diğer el ise ağzımı sıkıca kapatır.

Çılgılık atmaya çalışıyorum, ama ses tellerimden çıkan her ses, elinin baskısıyla tamamen boğuluyor. Bu eli tanıyorum. Parmaklarının pürüzsüz dokusunu tanıyorum. Boyutunu ve cildinin baharatlı kokusunu tanıyorum. Bu elleri dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorum.

"Fiona, tatlım, seni gördüğüme çok sevindim." Sesi hafif, rahat, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi. Sanki bir aydan fazla bir süredir ondan saklanmıyormuşum gibi.

Boğazıma yükselen ve beni boğmak üzere olan safrayı yutuyorum. Korkumu yutuyorum ve kalp atışlarımı sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Ne yapamayacağımı biliyorum, panik yapamam. Panik yaparsam ölürüm. Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan yavaşça nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Serbest elimi uzatıp ağzımdan elini çekiyorum. Henüz bana karşı koymuyor.

Niklas Vaughn, kabuslarımdaki şeytan, Jake'in dairesinde.

Seni bir daha görmemem gerekiyordu.

"Seni korkutmak istemedim." Elim sıkıca kavrayan eliyle beni kendine doğru çevirir.

Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Peki ya kalbim? Bir insanın o anda ölmekten kalbinin böyle atabileceğini bilmiyordum. Cildim heyecandan titriyor. Vücudum adrenalinle dolup taşıyor.

Sakin ol.

Nefes al.

Panik yapma.

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam ediyor, hafif Alman aksanıyla yumuşak sesiyle. "Seni böyle bulmayı beklemiyordum. Ve Mia Jones adını kullanmak? Gerçekten mi? Sanki kocandan kaçmaya çalışıyormuşsun gibi." Bunun üzerine kıkırdar. Sanki her şey büyük, şişman bir şaka gibi. Ha. Ha. Ben gülmem, ama bunun sebebi daha çok nefes almayı, düşünmeyi veya konuşmayı unuttuğumu düşünmemdir. "Bahçıvanın arabasıyla bu kadar uzağa nasıl geldiğini hala anlayamıyorum. Özellikle de elimizde bu kadar çok araba varken."

"Ayrılmadan önce plan yapmak için fazla vaktim yoktu," diye cevap veriyorum, cevabımı düşünmeden, sesim hayal ettiğimden daha güçlü çıkıyor. Jake'in güzel parke zemininde bayılmak üzere olduğum gerçeğini neredeyse fark etmiyorum. "Beni nasıl buldun?"

O, sıcak karamel gibi bir sesle kıkırdar. Ama bu neşesiz bir kahkahadır. Alaycıdır. Sanki o aslan, ben de onunla oynadığı küçük tarla faresiymişim gibi. "Seni bulmak için adamlarımı göndermeyeceğime gerçekten inandın mı? Seni kaçırmaya izin vereceğime?"

Kafamı sallıyorum. İnanmadım. Bu anın geleceğini biliyordum. Brent'in -gerçek adı Gavin olan- bu sabah bunu bana doğrulamasına gerek yoktu. Ayrıldığım anda peşimden geldiğini gördüm. İnsanların, çarpışmadan saniyeler önce yaklaşan arabayı gördükleri gibi gördüm, onu durdurmak için hiçbir şey yapamadan.

"Yeni adını beğenmedim, söylemeliyim. Tabii ki, Fiona Foss-Vaughn adını her zaman sevmişimdir."

"Beni nasıl buldun?" diye tekrar sordum, bilmem gerekiyordu. Gavin'den değil, tabii ki bana tuzak kurmadıysa.

Gözleri karardı ve hatamı anında fark ettim. Dönüp kendimi toparlamama izin vermeden beni oturma odasına doğru itti. Beni sert ve hızlı bir şekilde itti, eli hala benim elimi sıkıca tutuyordu, ben de körü körüne geriye doğru sendeledim. Niklas beni bir sandalyeye itti ve ben çarpışmaya hazırlandım, ama o bu hareketi yüzüme bir yumruk atarak tamamlamayınca şaşırdım.

Uzun boylu, kaslı ve sert bir adam. Yumrukları sıkılmış, çenesi gergin, sol gözü seğiriyor ama bakışları son derece kontrollü. Hazır. Dengeli. Elini kaldırıyor ve ben içgüdüsel olarak, hiç gelmeyecek olan darbeyi bekleyerek gözlerimi kapatıyorum. Bunun yerine ağzından sıcak hava fışkırır ve gözlerimi açtığımda, sanki baş ağrısını önlemek istercesine elini sarı saçlarının arasından geçirip burnunun köprüsünü sıkıştırdığını görürüm.

"Seni nasıl buldum?" diye bağırdı, kararmış gözleri etrafımızdaki daireyi çılgınca tarıyordu. Jake'in dairesi. Sevgilimin dairesi. "Benim güzel kızım, işin aslı şu ki, bir şeyin düzgün yapılmasını istiyorsan, kendin yap. Biraz zaman aldı, ama imkansız değildi, *Fiona*," adımı bir hatırlatma gibi vurguladı. Bir uyarı gibi. "İstihdam ettiğim kişiler... seni bulmakta başarısız oldular. Biri senin Los Angeles'ta olduğunu düşünüyordu, ama ben daha iyi biliyordum. Sen Los Angeles'tan hep nefret etmişsindir."

Başımı sallıyorum. "Evet. Beni çok iyi tanıyorsun."

Gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum. Geniş ve parlak bir gülümseme. Neden mi? Niklas'ı sakın tutmak için. Beni tatlı, uysal ve tamamen itaatkar bulmayı seviyor. Ama en önemlisi, onu açıkça hayranlıkla izlerken onun devasa egosunu okşadığımda beni seviyor. O ne kadar sakın olursa, ben o kadar güvende olurum ve o da gardını o kadar indirir. Bu *onu* savunmasız hale getirir, *beni* değil.

Niklas eğilir, beni hiç çaba harcamadan kollarının arasına alır ve göğsüne yaslar. Donarım, vücudum ahşap gibi olur, onun dokunuşuna karşı doğal tepkim budur, ama ona karşı koymam. "Bana otur, aşkım."

Niklas alnımı öper ve beni uzun, rahat deri kanepenin ortasına oturtur. Sonra kanepenin diğer ucuna oturur. Ona bakıyorum ve o da bana gelmem için uyluğunu okşuyor. Bu oyunu biliyorum. İşte burada itaat ediyorum. Ve iyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi, hemen itaat ediyorum, onun yanına yerleşene kadar dört ayak üzerinde sürünüyorum. Ona istediğini verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanır, ama artık bu sözlerin bana eskisi gibi zevk vermediğini hissediyorum. Aksine, midemi bulandırıyorlar. Burnunu saçlarıma gömer ve derin bir nefes alır, omurgamdan aşağı ve kollarımdan yukarı doğru buz gibi bir his yayılır.

"Çok daha iyi." Başımın yanını öper. "Seni çok özledim."

Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes veriyorum. Bana bu kadar şefkatli davrandığını hatırlamıyorum. Bana aşkım dediğini ya da beni özlediğini söylediğini. Bu beni yumuşatmak yerine öfkeyle dolduruyor, nefretimi körüklüyor. Zihin oyunları ile lanet olası piç.

"Neden gittiğini biliyorum." Cevap vermiyorum. "Bunu hak ettim." Bu sözler dikkatimi çekiyor ve kanepede ona dönerek oturuyorum. Melek yüzlü şeytan. Sarı saçlar. Delici mavi gözler. Saçları aynı açık sarı, ama şimdi daha uzun. Uçları gömleğinin yakasına kadar kıvrılıyor ve alına sarkıyor. Gözleri hala aynı delici mavi. Gülümsediğinde temiz, köşeli çenesi ve mükemmel beyaz dişleri görünüyor. O gözlerden nefret ediyorum. Ağzından da nefret ediyorum, belki gözlerinden daha çok.

Aynı görünüyor, ama farklı, ve bu değişimi tam olarak anlayamıyorum.

Ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi söylemek isterdim. Nefretim diğer tüm duygularımdan çok daha ağır basıyor. Ama yalan söylemiş olurum. Ayrılmadan önce güzel anlarımız, hafif anlarımız vardı. Yıllar boyunca bana sevgi gösteren ve ilgi gösteren tek kişi oydu. Beni, ailemin banka hesaplarından daha değerli hissettiren ilk kişiydi. Her şey yalan olsa bile.

"Seni incittim."

"Evet," diyorum, yakınlığımıza ve dudaklarımın titremesine rağmen zorla sözcükleri dudaklarımdan çıkarmayı başararak. "Yaraladın. Hem de çok. Yıllarca beni yaraladın, Niklas." Jake'in dairesinde olmamın beni cesurlaştırdığını bilmiyorum, ama bunlar ona daha önce hiç söylemediğim sözler. Bu şekilde değil. Bu kadar doğrudan değil.

"Kendimi kontrol edemedim, Fiona, ve sen bunun acısını çektin. Seni seviyorum. Sen benim dünyamsın. İlk öpücüğün bendim. Bekaretini ben aldım. Senin *tek* sevgilin benim," diyor ve bu kelimeyi vurguluyor, belki de bu konuda onunla aynı fikirde olup olmadığını görmek için. Onun sandığı kadar aptal değilim, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. "Belki bir dahaki sefere kaçmadan önce benimle konuşursun? Görünüşe göre tüm bunlar basit bir konuşma ile çözülebilirdi."

Gözyaşlarımı siler ve yanaklarımı öper, ben de ölüyormuşum gibi hissederim. Ruhumun asla iyileşemeyeceğini hissederim. Beni geri götürecektir. Beni onunla geri dönmeye zorlayacak. Bir plan vardı ve şimdi o plan mahvoldu, hepsi onun ortaya çıkması yüzünden.

"Özürünü bekliyorum, Fiona. Ve iyi bir özür olmasını bekliyorum.
Tatmin edici olmasını bekliyorum."

Kahretsin. Elimi pantolonunun kumaşına, sertleşen penisinin üzerine bastırıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için zihnimin derinliklerinde arama yaparken ayak parmaklarımdaki nabızı hissediyorum. Hayır dersem, beni zorlayabilir. Bunu daha önce de yaptı. Ama ona kesinlikle evet de demeyeceğim.

Düşün, Fiona. Lanet olsun, düşün!

"Henüz buna hazır değilim," diye patladım, bunun zayıf ve etkisiz olduğunu bilerek. "Bana söylediğin her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var."

"İşlenecek bir şey yok. Söylediklerime inanacaksın çünkü bunlar gerçek. Benim karım olduğun ve beni terk ederek kızdırdığın için sikimi yalayacaksın. Beni seni almaya binlerce kilometre yol katetmeye zorladığın için. Başka bir adamın dairesinde oturduğum için."

Jake eve gelirse, Niklas onu incitecek ya da öldürecek. Bu noktada bu adamın neler yapabileceğini gerçekten bilmiyorum. Bunun olmasına izin veremem. "Hadi eve gidelim," diyorum yumuşak bir sesle, bu kelimelerin bende yarattığı fiziksel devrimi yutarak.

"Gidelim." Nefesimi verip ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama Niklas hareket etmeme izin vermiyor. Nefes almama izin vermiyor. Beni o kadar sıkı ve sıkı tutuyor ki, kaburgalarım ciğerlerimi sıkıştırıyor. Diğer eliyle çenemi yukarı kaldırıyor ve gözlerimi gözlerine bakmaya zorluyor. "Sevgilin eve gelene kadar ağzını sikime koymanı istiyorum."

"Niklas..."

"Yanıldığımı söyle, Fiona. Yüzüme yalan söyle ve bu adamın, Jake Harris Turner'ın senin vücuduna girmediğini söyle."

Kan, tam hızda giden bir tren gibi kulaklarımda uğulduyor. Yüksek ve gürültülü. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bunun paniğimden, oksijen eksikliğinden mi yoksa gözyaşlarımdan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. *Şap.* Kafam sola doğru savruluyor. Yüzümün sağ tarafı beyaz bir sıcaklıkla yanıyor.

Maddox'un sözleri kafamda yankılanıyor. *Panik yapma. Dinle. Tepki göster.*

Burada işim bitti. Onunla işim bitti. Gitme zamanı.

Nefesimi tutarak Niklas'ı geri itiyorum, onun acı veren tutuşundan kurtulup yere düşüyorum. Asansör. Asansöre ulaşmam lazım. Ama asansöre binip kaçmadan önce, düğmeye basmadan bile beni durduracaktır. Silahım. Tanrım, silahım sırt çantamda

ama ben aptal, aptal bir kadın olduğum için ana cebe gömülü.

Kanepe ile sehpa arasında sıkışmış halde geriye doğru yengeç gibi yürüyorum. Bu kadar yakınında ayağa kalkarsam, beni yakalayıp yere çekecek. Muhtemelen geriye doğru. Niklas bir an beni izliyor, gözlerinde şok ve eğlence dans ediyor. Ama bu uzun sürmüyor. Niyetimi anlaması bir saniyeden az sürüyor.

"Ne yapıyorsun, kaltak?" Gördüğüm kadarıyla, benim için kullandığı isimler, benim yokluğumda geçen bir ayda değişmemiş.

Zamanı geldi. Tanrım, bana güç ver, zamanı geldi. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Niklas."

Gözleri büyür, uzun boylu ve heybetli bir şekilde ayağa kalkar.

Asansör. Sırt çantam. Silah. Tek düşündüğüm bunlar.

Ama tüm dikkatim Niklas'ta.

Kahve masasının ucuna ulaştığımda ayağa fırlıyorum ve daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşmaya başlıyorum. Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Elleri boynuma dolanıyor ve beni, beni oturduğu sandalyeden bile kalkamadan geri çekiyor. Ama içimden gülümsüyorum, çünkü tam da yapacağını bildiğim şeyi yapıyor. Bana bir şeyler bağıyor ama ben dinlemiyorum, çünkü beni sıkmaya başlıyor.

Bugün olmaz Niklas. Bugün seni yere sererim. Tam tersi olmaz.

Dizlerimi kısmen çömelir gibi büküyorum, soluma adım atıyorum, baskın ayağımı yere basıyorum ve tüm gücümle dirseğimi karnına vuruyorum. Boynumun arkasındaki tutuşu, öne eğilip karnını tutarken zayıflıyor. Kendini toparlayamadan, dönüp ona doğru yüzleşiyorum ve ayağımı karnına vuruyorum. Yüksek sesle ve anlaşılmaz bir şey bağıyor, karnına bastırıldığı eli ayağımın darbesiyle eziliyor. Ayaklarımı yeniden yere basıp yüzüne arka arkaya iki yumruk atıyorum.

Sallanır, neredeyse cam sehpanın üzerine geriye doğru yuvarlanır. Beklediğimden daha hızlı, kesinlikle umduğumdan daha hızlı toparlanır. Geri çekilen bedenime atılır, beni yakalar, iter ve yere devirir. Yanağım ve dizim sert ahşap zemine çarpar. Bir an için sersemlerim, o beni sırt üstü çevirene kadar kendime gelemem.

Vücudum heyecanla titriyor, eski yaralarım protesto edercesine ağrıyor. Yumruğu çeneme çarpıyor, içimden bir acı patlıyor. Ağzımda tanıdık metalik bakır tadı yayılıyor. Dişlerimin yanağımın yumuşak iç dokusuna batmasıyla kan hızla akıyor, ben de onu yere damlatıyorum, tıpkı onun benim yaptığım gibi karnıma ayağını vururken.

"Seni öldürmeyeceğim, Fiona. Sana işkence edeceğim. Seni benim tutsağım yapacağım. Sen benimsin," diye alay ediyor, ağzındaki kanı silip yere tükürürken şeytani bir kahkaha atıyor. "Benden kaçamazsın."

İşte bu an. Acı çekiyorum, kanıyorum, yerde yatıyorum ve kafamı vurmaktan biraz sersemlemiş durumdayım. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Onu duyuyorum. Bana doğru geliyor. Yumruğu hızla yüzüme doğru inerken gözlerimi açıyorum. Gözümü kırpmadan yuvarlanıyorum ve o, yüzüm yerine acımasız zemine yumruk atıyor. Diğer eliyle yumruğunu tutarak acı içinde bağırıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kalkıyorum, onu yan tarafına tekmeliyorum, böylece o da kahve masasına garip bir şekilde düşüyor ve ben asansöre koşup düğmeye basıyorum. Bunun yapabileceğim en akıllıca şey olmadığını biliyorum. Bana ulaşmasının çok uzun süreceğini biliyorum. Ama bu noktada başka seçeneğim yok.

Onu yenemem. Sadece onu yavaşlatabilirim.

Düğmeye ulaşmayı başardım ama basamadan geri çekildim. Beş metre uzağımda duran sırt çantamın içinden telefonum çalıyor. Arayanın Jake olduğunu biliyorum ve bu beni daha da çaresiz hale getiriyor.

Niklas yine boynumu tutuyor ve o kadar sıkı sıkıyor ki nefes alamıyorum. Yüzüme bağırıyor ama tek yapabildiğim inlemektir. Bana tekrar vuruyor ve ben yere düşüyorum, görüşüm bulanık ve kırıksık. Belime biniyor, üzerimde duruyor ve o kadar kötücül bir bakışla bana bakıyor ki, artık geri dönüşü olmadığını biliyorum. Kulaklarım çınlıyor, ama beni öldüreceğini söylediğinde bunu kaçırmıyorum. Onu savuşturmak için çok kırılmış, çok yaralanmış durumdayım. Beni daha sert boğuyor ve reflekslerim, hala içimde akan adrenalin kalıntıları ile birlikte devreye giriyor. Pençeliyor, tekmeliyor ve nefes nefeseyim. Hiçbir şey bulamıyorum, bunu durduracak hiçbir şey ve yanan ciğerlerimi dolduracak hava yok.

İşte bu kadar. Öleceğim. Onu durduramam. Gözlerimin önünde rengarenk yıldızlar parlıyor, hayatım son nefesimle birlikte kayboluyor.

Telefonum tekrar çalıyor, ama artık çok geç.

Dünyam duruyor. Kalbim, nefesim, zihnim, her şey duruyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Take

"Bu odaya nasıl girdi lan?" Maddox'a bağıríyorum, beni tehdit eden ve Fiona'nın peşinde olan pislik Gavin Moore'a en tehditkar bakışımı atarken. Onu işaret ederek dikkatimi Maddox'a çeviriyorum. Maddox bana yardımcı olacak hiçbir şey vermiyor. Ve gerçekten, bu poker suratını takınacak bir an gibi görünmüyor. Bu, delilik seviyeni gösterip, diğer pislikten daha deli olduğunu umacağın bir an gibi görünüyor.

"Onu burada buldum," Maddox ciddi bir ifadeyle söyledi ve sanırım gözlerim yuvalarından fırladı.

"Onu burada *buldum* da ne demek?"

Maddox cevap vermek için ağzını açar, ama Gavin onu keser: "Demek istediğı, güvenlik kulesine ya da buraya ne diyorsanız oraya geldiğinde, ben burada oturmuş seni bekliyordum. Ya da onu. Ya da ikisini de, sanırım." Sanki her şey çok sıradanmış ve açıklamalar ve detaylardan sıkılmış gibi omuz silkiyor. "Fiona nerede?"

"Seni ilgilendirmez," diye öfkeyle söylüyorum. "Silahı var mı?"

Gavin gözlerini devirir ve geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturur. Tamamen siyah giyinmiştir ve profesyonel bir katil havası vardır. Bu noktaya kadar onda görmediğim bir görünüş, ama Luke ve Maddox'un bana onun hakkında anlattıklarından sonra, onun tam olarak böyle biri olduğunu biliyorum. "Tabii ki silah taşıyorum. En azından, şuradaki kaslı adamın silahımı el koyana kadar taşıyordum." Maddox'a başparmağını doğrultarak, bana kurt gibi bir sırıtışla karşılık verdi. "Silahı ona verdim, ama bu sadece iyi niyetimi ve tüm o dostane saçmalıkları göstermek içindi. Ama gerçekten, konudan sapıyoruz." Kıkırdadı. "Kelime oyunu kasıtlı."

Gavin, başka kimse bizi duyup duymadığını görmek için etrafına bakınmıyor. Arka tarafta ses geçirmez bir odadayız. Her şeyi bildiğı gibi, bunu da biliyor olmalı. Sandalyesinde öne doğru eğilir, dirseklerini ön kollarının üzerine koyar ve bana sadece orduda gördüğüm bir ifade atar. Birini sorgulamak üzereyken ve gerekli bilgileri her ne pahasına olursa elde etmeye hazır olduğunda takındığın ifade. "Fiona nerede?"

"Güvenli bir yerde. Bilmen gereken tek şey bu."

"İyi. Çünkü psikopat kocası Niklas Vaughn'un ya Las Vegas'a doğru yola çıktığına ya da çoktan buraya geldiğine inanmak için nedenlerim var."

Bu, kalbimin durmasına neden oldu. Bir. İki. Üç. Tekrar atmaya başlaması üç saniye sürdü.

"Fiona bunu biliyor mu?" diye sorar Maddox ve şu anda ona biraz kızgınım. Çünkü uzun masaya yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş durumda. Bu tür bir konuşma için fazla rahat görünüyor.

"Hayır. Ve bilgin olsun, bu planın bir parçası değildi. Fiona ve ben her şeyi öğleden sonra ayarladık ve şimdi her şey mahvoldu. İş kıyafetlerini değiştirdikten sonra benimle buluşacaktı. Saat 16:15'te olması gerekiyordu. Ama gelmedi ve bu pislik her an buraya gelebilir. O ve ben bir B planı yapmalıyız, yani onunla konuşmam lazım. Bu da ne yazık ki senin ve buradaki kaslı adamının da bu plana dahil olması gerektiği anlamına geliyor."

"Fiona ile bir plan yaptın da ne demek?"

Gavin, tüm sorularımla sabrının son sınırına geldiğimi düşünerek iç çekiyor. Kendini beğenmiş çenesine yumruğumu indirmeme iki saniye kaldı. "Tekrar söylüyorum, bu gerçekten önemli değil. Evet, Fiona ve ben öğleden sonra konuştuk. Evet, bir plan yaptık, benim planımın tüm ayrıntılarını ona anlatmamış olsam da. Mesele ben ve o değil. Onu önemsiyorum, ona yardım etmek istiyorum, ama senin istediğin şekilde değil. Mesele Niklas Vaughn'u mahvetmek. Mesele intikam almak."

Derin bir nefes alıp, ellerimi belime koyarak daireler çizerek dolaştım ve onun söylediklerini düşündüm. Ona inanıyorum. Ona inandığım için kendimden nefret ediyorum, ama inanıyorum. "Bu yüzden mi açık ağımızdan onunla iletişime geçtin? Böylece seni bulup ne yaptığını görebileyim diye mi?"

Gavin, sonunda anlamaya başladığımı düşünerek başını salladı. "Evet. Senin aşırı koruyucu bir pislik olduğunu ve beni bir tehdit olarak görürsen onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Yaptın da, sana minnettarım. Ona bir şey olmasını istemiyorum."

"Bana bu intikam planından bahset. Neden Niklas Vaughn? Fiona ile ilgili olamaz, değil mi?" Maddox sorar.

Gavin aniden ayağa kalkınca, Maddox ve ben hemen harekete geçtik. Maddox lanet olası silahını çekti. Tanrım, elinin cebinde olmasına şaşmamalı.

"Sakin olun çocuklar. Hareket halindeyken daha iyi düşünebiliyorum. İkinizden birini öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdunuz ve bunu

. Ben de sizin gibi eski asker olabilirim, ama psikolojik profilim beni tamamen farklı bir yöne yönlendirdi."

Maddox silahını Gavin'in silahının yanına, masanın üzerine koyar. Maddox küçük, kompakt ve güçlü silahları sever. Gavin'inki bir FN Five-SeveN'dir. Bu silahlar öldürmek için tasarlanmıştır. Kevlar'ı delebilen özel mermileri vardır. Evet, küçük odamızda işler ciddileşti.

"Konuş," diye bağırırım.

Gavin, bizi güvenlik alanının geri kalanından ayıran cam duvara stoik bir şekilde yürür ve parmak uçlarını cama koyar. "Niklas'ı on sekiz yaşından beri tanıyorum, o zaman yirmi iki yaşındaydı. Üniversitedeki son yılını bitirirken babamın Denver'daki şirketinde staj yapıyordu." İçini çekip saçlarını eliyle taradı. "Ailemin parası var. Foss ailesininki kadar değil. O kadar değil ama ilgi çekecek kadar var." İnanamayan bir şekilde alaycı bir şekilde güldü ve başını salladı. "Babam onu hemen sevdi. Niklas, varsa da olsa, tam bir çekici adamdır. Ve ablamdan hoşlandığında kimse gözünü bile kırpmadı."

Bize dönerek sırtını cama dayadı ve Maddox ile beni keskin bakışlarıyla süzmeye başladı.

"O geldikten kısa bir süre sonra ayrıldım. Orduya katıldım ve seyahat ederek mesleğimi öğrendim. Ama eve döndüğümde, özellikle zor bir işin ardından dinlenmeye ihtiyacım vardı, kız kardeşim farklıydı. O her zaman tatlı, masum ve hayat doluydu. Ama eve döndüğümde sessiz, çekingen ve gergindi," diye ekledi, başını çevirip gözlerime baktı. Gavin'in ne demek istediğini anlıyorum. Kız kardeşim, Fiona'nın benimle ilk tanıştığı zamanki gibiydi. "Hiçbir şeyi itiraf etmedi ve ben de onu zorladım. Niklas'ın onu sevdiğini söyledi. Niklas'ın ona asla zarar vermeyeceğini söyledi. Onları birlikte gördüğümde, dürüst olmak gerekirse, bir şey anlayamadım. Gabriella, sadece bir depresyon geçirdiğini, ama düzeleceğini ısrarla söyledi. Ben de aptal gibi ona inandım ve kısa bir süre sonra başka bir işe gittim. Dört ay sonra öldü. Adli tabip kendini astığını söyledi, ama ben onun raporunu hackleyip okudum. Bazı savunma yaraları olduğu için boğulma daha doğru bir tanım gibi görünüyordu. Niklas'ın o pislığe para verip intihar olarak gösterilmesini sağladığından emindim, ama kesin olarak emin olamıyordum. Kanıtlar kesin değildi ve ben öfkeliydim, tutunacak bir şey arıyordum. Gabby dışında suçlayacak başka biri.

"Sonra ne oldu?" Maddox, Gavin sessiz kaldığında elini havada sallayarak devam etmesini işaret etti.

"Niklas ortadan kayboldu," dedi Gavin yavaşça. "Cenazeden hemen sonra Denver'dan ayrıldı. Birkaç ay sonra Dallas'ta ortaya çıktı ve Foss için çalışmaya başladı. Onu izledim, ama her şey yolunda görünüyordu. Fiona on sekiz yaşına girip anne babası öldüğünde, evleneceklerini açıkladılar. Gabby, Vaughn ona yaklaşmaya başladığında yetişkin bir kadındı, ama Fiona, Niklas Teksas'a geldiğinde sadece on altı yaşındaydı." Gözleri sertleşir, yüz hatlarında bir katilin affetmez kararlılığı belirir. "Fiona kaçtığında, o aptal pislik beni arayıp onu bulmamı istedi, benim ona ne yaptığını bilmeyen ve ona yardım edecek bir aptal olduğumu düşünüyordu. Evet, intikamımı almak istiyorum, çünkü Fiona'nın nasıl olduğunu, erkeklerin ilgisinden ve fiziksel temastan ne kadar korktuğunu gördükten sonra, onun kız kardeşimi öldürdüğünden hiç şüphem yok. Bu intihar değildi. Bu süreçte Fiona'yı güvende tutabilirsem," omuz silkiyor ve bir kez daha gözlerine bakıyor, "o kadar iyi."

"Vaugh'u öldüreceksin," diyorum basitçe. Bu bir soru değil, ama Gavin şaşırtıcı bir şekilde başını sallıyor, gözlerinde saf bir kararlılık var.

"O zaman neyin peşindesin?" diye sorar Maddox, biraz daha dik durarak, ellerini masanın üzerine koyar, silahının yanında rahatça dinlenir.

"Ölüm onun için çok iyi," diyor Gavin. "Ölmesini isteseydim, onu çoktan öldürürdüm. Ben sabırlı bir adamım. Zamanımı bekledim. Onun hayatının geri kalanını kışını sikilen bir hapisyanede geçirmesini istiyorum. Ya da en azından onu tamamen mahvedecek kadar uzun bir süre. Sonra onu öldüreceğim."

"Fiona bunu biliyor mu?" diye soruyorum.

"Kısmen. Hapishane kısmını," diye bağırır Gavin, bardağı itip doğrudan önüme, burnu burnuma gelene kadar yaklaşır. "Geri kalanını asla kabul etmezdi. Onun gibi kızlar sokak adaletini bilmez, ama bizim gibiler bilir. Fiona'ya Niklas hakkında bilgim olduğunu söyledim, ki var. Ona bunun yasadışı olduğunu söyledim, ki öyle. Ona Niklas'ın hapse girebileceğini söyledim, ki ölecek de, çünkü ben intikamcı bir pisliğim. Niklas gibi, hak sahibi olduğunu düşünen erkekler hapiste iyi durumda olmazlar. Buna güveniyorum. Herhangi bir nedenle işler benim istediğim gibi gitmezse, onu öldürürüm."

Gavin sırtarak cam duvardan güvenlik kulesine doğru bakıyor. Maddox ve ben birbirimize bakıyoruz. Bu adamı nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Acımasız ve dürüst, kadınları koruyor. Garip olsa da onu seviyorum. Belki de aynı hedefleri paylaşıyoruzdur. Ne fark eder ki?

Gavin ağırlığını değiştirerek Maddox ve bana dönüyor. "O, benim onunla Dallas'a gidip, onu

on beş yıl boyunca beyaz yakalı bir hapishanede kalmasına yardım edeceğimi düşünüyor. Onun hapishanesi beyaz yakalı bir hapishane olmayacak, çünkü onun benim seçtiğim yerde kalmasını sağlayacağım."

"Ama onun şu anda burada olduğunu düşünüyorsun." Bu Maddox ve dik duruyor, silahını kot pantolonunun beline sokuyor. Silahı istediği gibi sabitledikten sonra, Gavin'in silahını alıp ona uzatıyor. Gavin teşekkür etmek için başını sallıyor ama Maddox'un yaptığı gibi silahını saklamak için hiçbir şey yapmıyor. Silahı, onsuz çıplak hissececeği bir uzuvmuş gibi tutuyor.

"Evet," diye cevaplar Gavin. "Fiona ile ayrıldıktan kısa bir süre sonra Niklas'tan bir mesaj aldım, onu Vegas'ta bulduğunu söylüyordu. Bu yüzden Fiona'yı almak istiyorum..."

"Onu şimdi arıyorum," diye sözünü kesiyorum. Telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor. Cevap vermiyor ve şimdi kalbim gerçekten hızlanmaya başladı, ter boynumun arkasını ıslatıyor. *Neredesin, Sunshine?* Tekrar deniyorum ve aynı sonucu alıyorum.

Midem bulantılı, sıcak ve mide bulandırıcı bir korkuyla doluyor. Sanki küvete çimento döküp su akıtmaya çalışmak gibi. Eğer onu ele geçirmişse, onu paramparça edeceğim. Siktir git Gavin. İntikamını alamayacaksın. Bu pislik benim ve onun güzel kafasındaki tek bir saç teline bile zarar verirse, onu sadece öldürmekle kalmayacağım. Onu işkence edeceğim ve her saniyesinden zevk alacağım. Fiona bana mağara adamı dedi ve haklıydı.

O kız benim evrenim ve bir erkeğin evreniyle uğraşılmaz. "Cevap vermiyor. Bir sorun var," diyorum onlara.

Maddox'un gözleri bana ateşli bir şekilde bakar ve bir an için, birbirini gerçekten tanıyan, birbirini anlayan insanların yapabileceği özel bir konuşma yaparız. *Daha fazla silah alacağım*, diyor bakışları. Benimkiler ise, *onları kullanacağım*, diyor.

Son bir kez daha deniyorum, sonuç aynı.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Yumruklarımı cam duvarlara vurmak istiyorum. Aslında, aklımı kaçırıyor olabilirim. Onu bensiz evime çıkmasına izin verdiğime inanamıyorum. Önceden kontrol etmeden onu yukarı çıkmasına izin verdiğime inanamıyorum. Aptalca. Çok aptalca. "Onu bulmalıyım," diye birine, herhangi birine bağıyorum. "Onu hemen bulmalıyım. O onu kaçırdı. Biliyorum."

"Nerede o?" diye soruyor

Gavin. "Evimde."

"Gidelim," diye bağıır Gavin. "Ama ben olmadan o pisliği öldürürsen, seninle aramızda ciddi sorunlar olur. Onun hapse girmesini istiyorum, ama gerekirse ölüm cezasına da razıyım."

"Sence umurumda mı?" Ateş püskürüyor ve zehir saçıyorum. "Umurunda olacak."

"Seninle geliyorum," Maddox, sesi tamamen sakın bir şekilde söyler. Kocaman eli omzumu kavrar ve bu, kendimi toparlamam için verdiği sözsüz bir işarettir. Çünkü bu iş yakında bitecek ve ben sinirimi kaybedemem. Henüz değil. Fiona'ya ne olduğunu ve iyi olup olmadığını tam olarak öğrenmeden olmaz.

Başka kimseyi beklemiyorum. Ses geçirmez odadan çıkıp güvenlik kulesinden geçiyorum. Uzun dar merdivenlerden iki basamak birden atlayarak aşağı iniyorum, kumarhane katına ulaşana kadar. Bu gece burası çok kalabalık. Craps masalarından mutlu tezahüratlar geliyor. Hiçbiri umurumda değil. Hiçbiri önemli değil.

Kumarhaneyi koşarak geçiyorum, yanlış yönlendirilmiş güvenim beni ileriye götürüyor. Beni ona götürüyor. Niklas'la birlikteyse tabii. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum, ama içimden bir ses onun Niklas'la birlikte olduğunu söylüyor. Onu ele geçirdiğini biliyorum. Maddox, benden birkaç santim daha uzun olması ve uzun bacakları sayesinde çabucak yetişiyor. Konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok.

Asansöre ulaştık ve nefesimi toplamak için bir dakika bekledim.

"İçimizden biri 49. katta inip merdivenleri kullanarak son kata çıkmalı ve arka kapıdan evine girmeli," diyor Maddox, sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle.

Kafamı sallıyorum. Konuşamıyorum. Karşılaşacağım her şeye, kendi ölümüm de dahil, kendimi hazırlıyorum. Bu, ilk kez karşılaştığım bir durum değil. Hiç de değil. Ama tereddüt etmiyorum. Özgürce ve isteyerek gideceğim, çünkü Fiona için ölürüm. Ülkem ve silah arkadaşlarım için ölecek olsam, sevdiğim kadın için de öleceğime emin olabilirsiniz. Bu kadar basit. Ama beni öldürmek o kadar kolay olmayacak. Daha önce vurulmuştum ve o gün orada olan üçümüzden hayatta kalan tek kişi benim. Burada takas yok, misilleme yok. Bu bir it dalaşı olacak.

Fiona telefonu açardı. Arayanları kaçırmış olsaydı geri arardı.

Bu doğru değil.

Asansör çaldı ve üçümüz sessizce içeri girdik. Maddox kırk dokuzuncu katın düğmesine bastı, ardından ben de benimkinin. Kapılar kapandı ve

yola çıkıyoruz, kalbim göğsümde çarpıyor, ter boynumdan aşağı damlıyor.

Asansör durur ve Maddox hiç tereddüt etmeden dışarı çıkar. Onu koridorda tüm hızıyla koşarken yakalarım.

"Niklas orada olmayabilir," diyor Gavin. Maddox'a yararlı bir yere gitmesi için yeterli zamanı vermek için yirmiye kadar sayıyorum, sonra parmağımı kapı açma düğmesinden çekip kapıları kapatmak için düğmeye basıyorum.

"Gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevaplar Gavin açıkça. "Bence kızı kaçırdı. Ve çoktan gitmiş olabilirler. Senin dairenizde olmayacakları ihtimali yüksek."

"İyi bir avcı mısın?" "En iyisi," diye cevaplar Gavin.

"İyi. Çünkü onu kaçırıp incittiyse, hapis cezası ona az gelir diye düşünüyorum."

Gavin sırtımda bana sertçe bakar ve asansör yavaşlamaya başlayınca ikimiz de sessizleşiriz.

Yirmi Yedinci Bölüm

Jake

Gavin ve ben birbirimize bakışırız, ikimiz de açık asansör kapısına bakarız. Ses yok. İçerisi tamamen sessizdir. Bunun nedeni Fiona'nın ayakta durup benim çıkmamı bekliyor olması olabilir. Ya da burada olmaması olabilir.

"İnatçı kadın, benimle gelmesi gerekiyordu," diye fısıldar Gavin.

Üç parmağımı kaldırıyorum ve o da başını sallıyor. Sonra bir'e gelene kadar geri sayıyorum ve birlikte dışarı çıkıyoruz. Burası çok sıcak. Ya da belki de sadece ben öyleyim, çünkü daha önce hiç terlemediğim kadar terliyorum ve ben lanet olası çölde görev yaptım.

Tık.

Arkamızdaki silahın horozu ikimizi de donduracak kadar sert.

"Umarım dostumuzdur, Jake Turner, yoksa yemin ederim bu orospu çocuğunu öldürmekten çekinmem ve güzel dairenizi kanla lekelerim."

"Sen gerçekten bir sosyopatsın, değil mi?" Maddox arkamızdan gülüyor. Rahat bir nefes alıyorum, bir saniye için gevşiyorum, sonra tekrar yüksek alarm moduna geçiyorum.

"Ben ahlaki açıdan kayıtsız olmayı tercih ederim," diyor Gavin alaycı bir şekilde. Mutlu görünmeyen Maddox'a dönerek bakıyoruz. "Kadınımız nerede?"

Kadınımız mı? *Benim* kadını. Fiona benim. Ve sessiz sakın dairemde, yanımda bu iki pislikten başka kimse yokken burada duruyor olmam hoşuma gitmiyor.

"Onu henüz görmedim." Maddox parmağını dudaklarına götürerek, hala burada olabileceklerini ima etti. "Çamaşır odasında, mutfakta, oturma odasında ya da burada değil, bu açık. Ama..." Sonra çenesini yukarı kaldırarak sözünü bitirdi. Otomatik olarak geri döndüm, Gavin de öyle yaptı ve şimdi dağınık oturma odama bakıyoruz.

Düşünmeden ya da kendimi durduramadan, dağınıklığa doğru yavaşça yürüdüm ve yerdeki kana baktım. *Yerdeki kan.* Gavin, güzel dairemi kanla lekelemekle ilgili ne demişti? Biri ondan önce davranmış

. Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerimi kırmadığım için şaşırıyorum. Sehpa geriye itilmiş. Sandalye yan yatmış. *Çok fazla kan var.*

Neredesin, Sunshine?

Hayatımda hiç bu kadar korkmuş olduğumu sanmıyorum. Onu kaybedemem.

Yatak odama doğru koşuyorum, kapalı kapıyı uçarak geçiyorum. Kapı neden kapalı? Yatağım yapılmış ve Fiona'nın bıraktığı haliyle bu sabah yapmadığımdan eminim. Buraya gelip yatağımı yapıp kapıyı kapatıp Niklas'la kavga etmiş olamaz, değil mi? Ya da onun tuttuğu haydutlardan biriyle. Tanrım, bu Niklas'tan bile daha kötü. Belki de bir şekilde, o hasta piçin onu öldürmeyecek kadar önemsedğini hayal etmek hoşuma gittiği içindir.

"Yatağı o yaptı," diyorum yüksek sesle, beni duysalar da duymasalar da umursamadan.

"Kim? Niklas mı?" diye soruyor Gavin, sesinde inanamama hissi var. Açıkça yatak yapmanın onun seviyesinin altında olduğunu ima ediyor, ama bence bu bir mesaj. Fiona ile ne yaptığımı bildiğini söyleme şekli bu. Burada olduğunu ve onu ele geçirdiğini söyleme şekli bu, ve şimdi, sanki Fiona benim için hiç var olmamış gibi. Yatağım yapılmış. Birlikte geçirdiğimiz gecenin tüm izleri yok olmuş.

Ya da belki de bunu fazla abartıyorum. Kim bilir? "O nerede?" diye soruyorum, midem ağzıma geliyor.

"Cash, buradan ayrılırken çekilmiş bir video olmadığını söyledi dostum," diyor Maddox, sesi birden fısıltı kadar alçalıyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir. "Hâlâ burada mı? Nasıl?"

"Bu imkansız," diyor Maddox. "Her yeri kontrol ettim." "Yük asansörünün kamerası var mı?" diye soruyor Gavin, önce Maddox'a, sonra bana başını eğerek bakıyor.

Maddox'a, sonra da bana başını eğerek.

Gözlerim

büyüdü. Gavin

başını salladı.

Sonra üçümüz daireyi baştan aşağı koştuk. Maddox merdivenleri kullanmıştı. Ama yük asansörü koridorun en sonunda bulunuyordu. Kahretsin. Yük asansörünü gözden kaçırmakla nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Daha fazla kan var," diye bağırır Gavin koridora yaklaşırken. "Kesinlikle buraya geri dönmüş."

"Kahretsin," diye bağıryorum. "Çok geç kaldık." Dönüp ana asansöre doğru koşuyorum. "Siz ikiniz yük asansörünü kullanın. Belki de çok uzağa gitmemiştir. Maddox, Cash'i ara. Orayla uzaktan yakından alakalı herhangi bir video görüntüsü bulmasını söyle."

Her zamanki asansörüne basar, yumruğumu çağrı düğmesine vururum. Gavin ve Maddox'un ne yapacağını öğrenmek için beklemiyorum. İkisi de eşit derecede yeteneklidir. Kapılar hemen açılır ve içeri girerim, lobinin düğmesine basarım. Ama asansör çok yavaştır. Lanet olasıca yavaş ve benim hızlı hareket etmem gerekiyor. Burada, saldırmak için bekleyen kafesli bir aslan gibi duvarlara çarpıyorum.

Kapılar açılır açılmaz yumruğumun kenarı kumaş duvara çarptı. Ayaklarım düşünmeden beni ileriye taşıdı. Gözlerim her yeri taradı, sola, sağa ve dümdüz ileriye. Fiona'yı veya Niklas'ı görmedim. Burada değiller. Telefonum bir mesaj geldiğini bildirdi ve arka cebimden çıkarıp dört kelimeyi okudum.

Etkinlik Kanadı, Batı Tarafı

Kahretsin. Orası lanet kumarhanenin diğer tarafında. Derin bir nefes alıp tekrar koşmaya başlıyorum. Müşterileri atlatıp sarhoşlara çarpıyorum. Yeterince hızlı hareket edemiyorum.

Kaybedeceğim.

Ona zamanında yetişemeyeceğim ve eğer o çıkıştan çıkarsa, Vegas ve ötesindeki her yer onun emrinde olacak. Bir hayalet gibi ortadan kaybolacak. Ve Fiona da gitmiş olacak.

Etkinlik kanadının koridoru uzun ve geniştir ve milyonlarca konferans ve balo salonuna açılan milyonlarca kapı vardır. Bu odalardan birinde onunla birlikte saklanıyor olabilir. En az bir etkinlik veya konferansın olmadığı günler nadirdir, ama görünüşe göre bugün o günlerden biri. Burası tamamen insansız, ki bu da Las Vegas şeridindeki en popüler otellerden birinde olduğumu düşünürsek, başlı başına ürkütücü bir durum.

Ciğerlerim yanıyor ve ter yüzümün ve boynumun yanlarından damlıyor.

Maddox'u, hatta Cash'i aramak üzereyim ki, bir ses duyarım. Bir kapının çarpması. Herhangi bir kapı olabilir, ama içgüdüsel olarak, bunun dış kapı olduğunu bilirim. Kapandıklarında sesleri farklıdır. Belki de masif ahşap yerine cam panelli olmalarından dolayıdır. Ya da belki de onun dikkat çekmeden kaçmaya çalıştığını bilmemden dolayıdır. Bilmiyorum. Ama oraya gidiyorum.

Las Vegas güneşinin son ışıkları, dışarıya açılan cam kapıların arasından gözüme çarpıyor. Bu tarafta pek bir şey yok, sadece arabaların ve limuzinlerin durması için bir daire şeklinde yol ve rastgele bir yan sokağa çıkmadan önce çalılarla sıkça kaplı uzun bir araba yolu var.

O pislik iyi. Bunu kabul ediyorum.

Yarım saniye içinde ciğerlerime çok ihtiyacım olan havayı çekiyorum, son birkaç haftadır beni bu kadar çok koşturduğu için Sunshine'a zihnimde teşekkür ediyorum ve sonra koşmaya başlıyorum. Kapıyı açarken, rahatsız edici güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak alnımı elimle kapattım ve sonra onları gördüm. En azından, onlar olduklarını düşünüyorum. Siyah ceket ve kot pantolon giymiş uzun boylu bir adam hızlıca uzaklaşıyor, bu açıdan pek net göremediğim daha küçük bir figür onun yanında sürükleniyor.

Hayatta. Ayakta.

Umarım bu, yaralarının çok kötü olmadığı anlamına gelir.

Hızla ileri atılıyorum. "Niklas!" diye bağıriyorum ve o dönünce, yanına ulaşıyorum ve kendimi ona atıyorum. Fiona'yı bırakıyor ve Fiona yere düşmeye başlıyor. Onun düşmesini istemiyorum ve hepimiz yere düşerken, ona uzanıp vücudunu kendime çekmeye çalışıyorum, böylece düşüşünü engelleyebilirim. Ama bu imkansız ve üçümüz de yere sertçe çarpıyoruz.

Niklas homurdanır ama benden daha hızlı toparlanır. Ben daha çok, berbat durumda olan Fiona için endişeleniyorum. Niklas üzerime atlıyor, ama o da Fiona kadar kötü durumda ve ben sadece kırmızı görüyorum. Tek gördüğüm, bu orospu çocuğunun ona yaptıkları. Buna izin veremem. Bir kadına zarar vermekten daha aşağılık bir şey yoktur ve şimdi Gavin'in Niklas'ın kışını sikip, sert darbelere maruz kalacağı bir hapishaneye girmesini istemesini anlamaya başlıyorum.

Cehennem bile buna kıyasla spa günü gibi kalır.

Hangisine önce ulaşacağını göreceğiz.

Niklas çeneme tam bir yumruk indiriyor, ama neredeyse hiç hissetmiyorum, acı sadece kısa bir elektrik çarpması gibi. Tüm ağırlığımı ve gücümü kullanarak ikimizi de yuvarlıyorum. Niklas iri bir adam. Güçlü bir adam. Bu kadar hırpalanmış olmasına rağmen, hala müthiş bir mücadele veriyor. Yumruk atıyor, çeneme tam bir darbe indiriyor, ağzımda kanın metalik tadı birikiyor. Ben de ona karşılık veriyorum, kapalı yumruğumla çenesinin çatlamasının tadını çıkarıyorum. Birbirimize yumruklar atıyoruz, birbirimizi çiziyoruz, ikimiz de üstünlük sağlamak için çaresizce mücadele ediyoruz.

Dizini arkadan fırlatıyor ve sırtıma tam isabet ediyor. İstemeden öne doğru eğiliyorum ve o da benim momentumumu kullanarak beni yuvarlıyor ve sırtımı asfalta yapıştırıyor. Nefesimi toplayamadan dirseği boğazıma çarpıyor. Boğuluyorum, nefes almaya çalışıyorum, ona saldırımdan bir anlık bir nefes alma fırsatı veriyorum. Kendini kaldırıp ayağa kalkıyor, sokağa doğru koşuyor, onu düşürmeye çalışırken uzattığım elimi atlatıyor. Vahşi bir hırıltı dudaklarımdan çıkıyor ve ayağa kalkıyorum. Ama Fiona...

"Bebeğim?" Yanına çömelip, parmaklarımı morarmış yanağına nazikçe gezdiriyorum. Sol gözü şişmiş. Dudakları yarılmış ve kanıyor. Yüzü mor izler ve uzun kesiklerle kaplı. Nefesi zor ve acı dolu. Daha önce hiç cinayet niyeti tatmamıştım. Bana yöneltildiğini hissetmiştim. Çöl sıcaklığında kan kaybından ölürlen onu ellerimde tutmuştum.

Ama tetiği çekip bir can aldığım onca seferde, hiç bir zaman bu... öfkeyi hissetmedim. Bu nefret patlamasını. Kaslarım seğiriyor, kafam ve kalbimin emrettiği şeyi yapmak için can atıyor. Ama Fiona. Onu bu halde bırakamam.

"Ne kadar acıyor?"

Fiona, başka bir yerden geri dönüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve sonra solgun gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerimiz kilitleniyor, bana tutunuyor ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlıyorum. Çünkü gülümsüyor, hissettiği her şey acı ve korku olsa da cesur olmaya çalışıyor.

Gözümün ucuyla bir hareket yakalıyorum. Maddox burada. Sonunda.

Bir dizinin üzerine çökerek gözleri benimkilerle buluştu. "*Harekete geç, pislik*" diyorlardı. "*O pisliği yakala ve ona ödet*" diyorlardı. "Onu ben hallederim" diye söz verdi Maddox. "Git. Benim için ona iyi bir ders ver." Yaralı ve güçsüz Fiona'yı yerden kaldırır, sanki camdan yapılmış ve her an parçalanabilirmiş gibi göğsüne yatırır. Fiona, duyamadığım bir şeyleri alçak ve tatlı bir sesle mırıldanır.

Ayakta durup, onu kollarında sıkıca tutarak binanın girişine doğru yürüdüğünü izliyorum. "O nasıl?" diye bağıriyorum, şimdi boş olan sokağa dönüp, sağa sola Niklas'ı arıyorum. Uzaklaşmış olamaz. Fiona hala burada. Fiona hala hayatta ve onun gururu, açgözlülüğü ve yersiz özgüveni onu kibirli yapıyor. Onu aptal yapıyor.

"Ben iyiyim, Jake." Sunshine beni sakinleştirmeye çalışıyor, ama sesi iyi gelmiyor. Yaralı ve bitkin geliyor, ama mantıklı konuşuyor ve konuşabiliyor, ben de elimden geleni yapacağım.

Ciğerlerime bir hava dalgası giriyor ve güvenlik odasından çıktığımdan beri ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Bu bana bir heyecan, bir adrenalin dalgası veriyor ve görmeden ilerlememi sağlıyor.

"Jake," Fiona acil bir şekilde arkamdan seslenir, ses tonuyla ona gitmemem için yalvarır.

Başımı çevirip, Maddox'un kocaman kollarında şefkatle tutulan Fiona'nın gözlerine bakıyorum. "Sana çok kızgıyım, Sunshine. Sakın

beni terk etme, yoksa yemin ederim, seni öbür dünyada bile takip ederim."

Bana yarı gülümser, yüzü solgun, cildi nemlidir. Kızım çok acı çekiyor. "Ben de seni seviyorum."

Niklas, görüş alanımın dışında homurdanıyor, anlamaya çalışmak istemediğim bir şeyler Almanca bağırıyor. *Ha! Uzaklara gitmeyeceğini biliyordum.*

"Onu ben alırım," diyor Maddox, Fiona gitmek istemediği için onunla tartışırken. Bizimle burada kalmak istiyor. Onu nereye götürdüğü umurumda değil. Maddox'un onu koruyacağını biliyorum. Onu gitmesi gereken yere götürecek ve onu hayatı pahasına koruyacak. Maddox böyle bir adamdır. Bu yüzden o benim kardeşim.

Gavin, ölümün gizli sisi gibi birdenbire ortaya çıkar, elinde silah, vücudu hazır. Gözlerimiz karşılaşır ve sessizce yol boyunca ilerleriz, vücudumuzu uzun çalıların arkasına saklarız. Hiçbir şey duymuyorum. Daha da az görebiliyorum. Ama onun burada olduğunu biliyorum, büyük olasılıkla silahlı ve saldırmak için doğru anı bekliyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Jake

Hayatınızda belirleyici olan bazı anlar vardır. Mezuniyet veya evlilik gibi dönüm noktalarından bahsetmiyorum. Karşınızda bir durum varken, hayatınızın gidişatını değiştirecek bir seçim yapmanız gereken anlardan bahsediyorum. Bu anlarda bir duraklama olmalı. Omurganızda bir ürperti hissetmelisiniz. Bir uyarı ışığı yanmalı ve "Hey, işte bu an" demeli. Bu sizin anınız, sakın batırmayın ve yanlış seçim yapmayın.

Ama bu nadiren olur. Bu yüzden insanlar pişmanlık duyarlar.

Burada, otelimin arkasındaki yol kenarındaki çalıları gözetlerken, Fiona konusunda hiçbir pişmanlığım yok. Ama onun benim anım olabileceğini de kabullenmeye başlıyorum. Çölde o keskin nişancı tarafından vurulduğumda değildi. Babam vefat ettiğinde ve yirmi dokuz yaşında bir imparatorluğu yönetmekle yükümlü kaldığımda da değildi. Hiçliğin ortasında yolun kenarına çekip, arabasında oturan ve gözlerinde korku olan bir kadın bulduğumda oldu.

Kenara çekip mahsur kalan bir sürücüye yardım etmek için verdiğim o aceleci karar, tüm hayatımı değiştirdi.

O beni göremese de, benim onu görebildiğim halde, kapüşonlu yüzüme bakışları. Onu gördüğümde nefesimin kesilmesi. O benimle ilk kez konuştuğunda kalbimin açıklanamayan bir şekilde atması. Fiona hayatımın dokusunu sonsuza dek değiştirdi. Silinmez bir mürekkeple damgaladı. Küstahlığı, gülümsemesi ve güneş ışığıyla damgaladı. *Benim* güneş ışığım.

Ve Niklas Vaughn onu bir daha asla incitemeyecek.

Nasıl olacağı umurumda değil, ölümle mi hapisle mi. Ama yok olacak. Bugün o gün. Bu an. Ve ben her şeye hazırım.

Gavin tam karşımda, caddenin diğer tarafında, çitlere yaslanmış, silahını göğsüne kadar kaldırmış, hazır. Benimki de öyle, ve eğer hiç vurulduysanız ya da kurşunun korkusunun ne olduğunu biliyorsanız, o zaman bu silahın gerçek doğasını ve etkisini bilirsiniz. Bu benim hafife aldığım bir şey değil

hafife aldığım bir şey değil. Sahip olmaktan zevk aldığım bir şey değil ve kesinlikle kullanmaktan zevk aldığım bir şey değil.

Gavin'in aynı şeyi söyleyemeyeceği izlenimini ediniyorum.

Gözlerinin etrafındaki sert konsantrasyon çizgisi, dudaklarının kendinden emin yukarı kıvrımıyla birleşince, onun daha önce de bu durumda olduğunu anlıyorum. Buna çok benzer bir durumda. Ama aslında, bu avın kişisel niteliği, onu cerrah gibi bir hassasiyet ve ateşli bir neşeyle hareket ettiriyor.

Çalıların hışırdaması dikkatimizi çekiyor. Benim tarafımda, yaklaşık üç metre ileride. Gavin tek kelime etmeden, ses çıkarmadan caddeyi geçip yanıma geliyor. Ama arkamda değil, önümde duruyor. Onun bu pozisyonda olmasını isteyip istemediğime karar veremiyorum, ama fikrimi soran yok ve o bana sert bir bakışla başını çevirirken, tartışmaya da fırsatım yok.

"O benim," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, ama içimden bu sözü tutabileceğimden emin değilim.

"Neredesin, seni korkak?" diye bağırır Gavin. Ses o kadar şaşırtıcı ve beklenmedik ki, neredeyse ayağım takılıp düşüyorum ve elimdeki tetiği sıkıyorum. Gavin'in neden kasten konumumuzu ele verdiğini bilmiyorum. O, hiçbir şeyi kasıtsız yapan birine benzemiyor. Acı verecek kadar sabırlıdır. Sunshine'ı takip etmesi bunu kanıtlıyor. Bütün bu planı yapma şekli de bunu kanıtlıyor. Öyleyse ne yapmaya çalışıyor? "Sen öldürmeye çalıştın, Fiona. Sen ahlaksız, hasta bir pisliksin ve ben şahsen tüm paran, gücün ve malın elinden alındıktan sonra hapisshanede maruz kalacağın tecavüzleri dinlemekten büyük zevk alacağım."

Ses yok. Niklas'ı çalılardan çıkarmaya çalışmıyor, ki bu, bizim göremediğimiz aslanı kasten kışkırtmasının tek olası nedeni.

Gavin, gerçeklikle bağlantısını kaybetmiş gibi, yüksek sesle ve çılgınca gülüyor.

"Onu sevdin mi, Niklas? Onu mahvettiğinde umursadın mı? Gözlerinden hayatı aldığında? Nefesini kesip vücudunu boğduğunda?" Kolunu çekip susması için yalvarıyorum, ama Gavin'i durdurmak mümkün değil. O, kanayan, kalbi kırık bir doğa gücü. "Gabriella'yı öldürmeden önce Fiona ve parasını biliyor muydun, yoksa bu sonradan mı oldu?"

Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu saklambaç oyununu sevmiyorum. Niklas çok iyi saklanırken benim burada, bu kadar açıkta olmaktan hoşlanmıyorum.

"Sanırım genç, paralı bir kadının çağrısına karşı koyamadın."

Şimdi yumruklarım sıkılıyor. Ve Gavin'e Fiona hakkında böyle dediği için yumruk atmak istiyorum. Ama... Almanca. Almanca mırıldanmalar duyuyorum. Sonra bizim yönümüze bir el ateş ediliyor, tehlikeli bir şekilde kafamın yanından geçiyor. O kadar yakın ki, yanımdan geçerken esintisini hissediyorum.

İçgüdüsel olarak yere atlıyorum, kaldırıma ve bordüre sertçe çarpıyorum, tam da Niklas bir el daha ateş ederken. Bu kurşun Gavin'in kolunu sıyrıyor, kötü bir yara ve arkasında uzun bir kan izi bırakıyor. Gavin kıpırdamıyor bile. Şu anda o kadar kendini kaybetmiş durumda. Beton, bizden bir metre bile uzak olmayan bir yerde patladı, parçalanarak üzerimize çalılardan yeşil yapraklarıyla karışık küçük kil rengi peletler yağdırdı.

"Bu çok zavalliydi," diye alay eder Gavin. "Çekmeceyi hızlı açıyorsun Nik. Yatakta da böyle misin koca adam?"

Tanrım. Gavin dalga geçiyor olmalı. Çünkü Niklas Vaughn bizi tam da istediği yerde yakaladı. Burada oturmuş hedef gibiyiz ve dikkatli olmazsak, bir dahaki sefere ıskalamayacaktır. Gavin'in pantolonunun arkasını çekerek ona eğilmesini işaret ediyorum. Eğilmiyor. Bunun yerine, başını omzunun üzerinden çevirip bana göz kırpmıyor. Piç kurusu bana göz kırpmıyor. Ve ona şapka çıkarmam gerek, çünkü şimdi Almanca bağırışlarına ek olarak, çalılarda bir hareket yakalıyorum. *Çılgın, zeki piç*. Gavin parmağını dudaklarına götürerek, zaten sessiz olan dudaklarımın öyle kalmasını istiyor. Çalılara yeniden odaklanıyor, silahını sesin geldiği yöne doğrultuyor, iki tıklama sola ayarlıyor ve ateş ediyor. Bir. İki. Üç atış. *Pop. Pop. Pop.*

Niklas çalılardan fırlayarak Fiona'nın silahını umutsuzca kapıyor ve ben, yerde boğuşurken silahı çekmemiş olmasına rahat bir nefes veriyorum. Gavin, Niklas'ın yaptığı gibi elini kaldırıyor, ama bu sefer ilk ateş eden benim. Uyarı ateşi. Omzunu sıyrır. Niklas geriye sıçrar, yaralı ve hırpalanmış vücudu aşırı tepki verir. Düzensizce, çılgınca ateş eder, bizi bir mil farkla ıskalar. Hızla toparlanır, Gavin'i hedef alır, Gavin yana atlar ve yerde yuvarlanır.

"Seni öldürmek istemiyorum Niklas," diye bağırır Gavin. "O zaman şu güzel bayan silahını bırakıp konuşmaya ne dersin?"

Niklas, Gavin'e dönerek, kan çanağına dönmüş gözleriyle ona bakar, gözlerinden biri o kadar şişmiştir ki neredeyse kapanmıştır. Yüzünün hemen her yerinden kan akmaktadır. Silahını hala göğsüne doğru tutmaktadır, ancak bu ona zor gelmektedir, elleri bu çabadan dolayı titremektedir. "Fiona'yı kimse alamaz, ama

"Ben" diyor sadece, ama gözlerimi yakalamaya çalışıyor. Bir uyarı. "Benim malımla uğraşmaya kalkışma" diyor.

"Bu yüzden mi yatağımı yaptın? Bana bu mesajı vermek için mi?" Gülerek, "Bu çok komik dostum, çünkü iki saat önce Fiona bana onun benim olduğunu söylüyordu" diyorum.

Niklas bana silahını doğrultuyor ve ben de aynısını yapıyorum, aramızda tam yirmi beş fit mesafe var.

"Henüz bunu yapmazdım, Nik. Jake çok iyi bir nişancıdır. Bu mesafeden ve o yaralarla aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Niklas Gavin'in yönüne bakar, ama silahını indirmez.

"Dikkatini çekerken, Gabriella'yı nasıl öldürdüğünü anlat bana."

Niklas'ın gözleri bir anlığına büyür, sonra yine stoik maskesini takar. Ama o an orada. O yarım saniyede, yüzünde şok ifadesi belirir. Suçlamadan değil, Gavin'in kız kardeşine olanların gerçeğini bildiğinden dolayı. Silahının nişan aldığı yer titrer.

"Onu öldürmek mi istedin? Bundan zevk aldın mı?"

Niklas, Gavin'e uzun ve sert bir şekilde bakar, gerilim artar, ölümcül bir doruğa ulaşır, tek bir şekilde sona erebilecek bir son. Niklas silahını tekrar bana doğrultur ve tetiği çekmeden önce bir klik sesi duyarım. *Klik mi?* Mermi mi bitti, yoksa ateş almadı mı? Gavin güler ve tetiği çeker.

Yüksek sesli silah sesi havada yankılanır. Niklas'ın sol bacağı altında garip bir şekilde seğirir ve acı içinde bağırır, dizindeki yarayı durdurmaya çalışırken parmaklarının arasından kan akar.

Gavin'in sözleri artık çılgınca, sesi tiz. "Söyle!" Gavin tekrar sorar, sesi keskin cam gibidir. "Bana Gabriella'yı anlat, belki de hapishanede birinin orospusu olman için seni yaşatırım."

Niklas titrek bir eliyle silahını Gavin'e doğrultur, sanki o kazanmış ve biz kaybetmişiz gibi acı içinde sırtarak. Hızlıca ateş eder, ikimize de kurşun yağdırır. Bu sefer tereddüt etmem. Bu gel-git saçmalığından bıktım artık. Ateş ediyorum, silahı tutan eli vuruyorum. Niklas uluyor, silah yere düşerken, artık parçalanmış elini tutuyor. Gavin ve ben bir anda oraya koşuyoruz. Silahı tekmeliyorum, silah yaklaşık üç metre kayıyor ve karşı kaldırıma çarpıyor. Gavin geri çekiliyor ve ayağını Niklas'ın kaburgalarına vuruyor.

Niklas öksürür, boğulur, yere kan tükürür. "Onu öldürmek istememiştim. Onu bırakın. Ben Fiona'yı istiyordum." Sesi acı ve

yaraları yüzünden bozuk. Gavin'in gözlerine bakar ve sonra acımasız ve pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle gülümser. "Ama o kaltağın öldüğüne sevinmediğimi söyleyerek yalan söylemeyeceğim." Gavin silahını ateşler, mermi Niklas'ın alınına, gözlerinin arasına isabet eder ve hepsi bu kadar.

Niklas Vaughn öldü.

Geri adım atıp, ellerimle saçlarımı taradıktan sonra yüzümü ovuşturup, derin bir nefes veriyorum. Silahımı kot pantolonumun arkasına sokuyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevaplar Gavin, Niklas'ın cesedinin başında durarak, gözlerinde büyük bir hayal kırıklığıyla cansız bedenine bakar. "Keşke onu karnından vurup, acı içinde yavaş yavaş kan kaybından ölmesini izleseydim. Bu çok kolaydı. Çok hızlıydı. Ona gerçek korkunun ne olduğunu tattırmak istedim."

Kafamı sallıyorum. Buna verecek bir cevabım yok. Gavin, Niklas'ın cesedine tükürüyor ve onun bu yüzden onun ölmesini istemediğini anlıyorum. Onu hapiste görmek istediğini. Ölümde tatmin yok.

Uzaklaşıyorum, Fiona ve Maddox'u bıraktığım otelin girişine doğru. Fiona. Onu kapının yanında yerde yatarken gördüğümde adımlarımı hızlandırıyorum, sonra koşmaya başlıyorum.

"Kapıya varmadan önce bayıldı," diye bağıyor Maddox yaklaşırken. Onun yanında, yerde diz çökmüş oturuyor. "Kalmak için yalvardı ve ben onu hareket ettirmek istemedim. İç organlarındaki yaralanmaların derecesini bilmiyorum."

Onlara ulaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm. *İç organlarındaki yaralanmaların derecesi.* Vücudum onu koruyucu bir şekilde sardı, yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Ben buradayım, Sunshine. Nefes al, bebeğim. Nefes almıyorsun." Nefes almıyor. En azından yeterince almıyor. Ve eğer daha önce silahlı çatışma sırasında kalbimin deli gibi attığını düşünüyorsam, panik kaynaklı adrenalın sistemimde dolaşırken nasıl bir his olduğunu bildiğimi düşünüyorsam, yanılmışım. "Nefes al, Fi. Lanet olsun, bebeğim. Nefes al."

"Şokta. Silah seslerini duydu ve kendini kaybetmeye başladı. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum," diyor Maddox, ama sesi çok uzak, bozuk ve tiz geliyor. Onun dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yeşil gözleri açık ve bana bakıyor, ama orada olup olmadığını bilmiyorum. Beni duyup duymadığını bilmiyorum. "Ambulans yolda. Gavin, işin bittiyse gitmelisin dostum. Kurtarma ekibi beş dakika sonra burada olacak. Silahını bana bırak."

"Fiona, bana bak," diye yalvarıyorum. "Bana odaklan. Lütfen, bebeğim, beni korkutuyorsun. Seni seviyorum. Nefes al."

Hava ciğerlerine doluşur ve o, daha önce hiç kimsenin ağlamadığını gördüğüm gibi ağlayarak nefes nefese kalır. "Niklas öldü mü?" Ben başımı sallarım ve o gözlerini kapatıp başını ileri geri sallar. "Emin misin Jake? Kesinlikle emin misin?"

"Evet. O öldü, Fi. Söz veriyorum." Parmaklarımı yanağında ve saçlarında gezdiriyorum.

Dudaklarından titrek bir hıçkırık çıkar. "Hissediyorum... rahatlamış hissediyorum. Çok rahatladım. Artık bana bir daha zarar veremeyecek. Artık kimseye bir daha zarar veremeyecek." Gözlerini açar ve benimkilere bakar.

Eğilip dudaklarına nazikçe öpüyorum. "Asla," diye fısıldıyorum ve ona gülümsüyorum. "Kimse sana bir daha zarar vermeyecek. Onu iyice patakladın."

Gülümser, ama sonra gülümsemesi kaybolur. "Kazanmadım. Onu yenemedim."

Burnumu onun burnuna sürüyorum. Rekabetçi kızım. "Onunla savaştın, Fi. Geri adım atmadın. Gerisi önemli değil. Bitti. Artık sen ve ben varız, Sunshine. Biz. Güvendesin. Tanrıya yemin ederim, Fiona Ramsey-Foss, seni her zaman güvende tutacağım."

"Öyle olsa iyi olur," Gavin benim bu şefkatli anımı bölüyor ve ben başımı çevirip onu arıyorum. Fiona'ya gülümsüyor, benim hissettiğim kadar kötü görünüyor, ama gözlerinde sakın bir parıltı var. "Yoksa senin için geri gelirim, Jake." Bana göz kırpmıyor. "İrtibatta kalacağım, güzelim." Diz çöküyor ve onun yüzünü öpüyor. "Sen ve kardeşim artık özgürsünüz."

Ve sonra gider. Sirenler giderek yükselirken koşarak uzaklaşır.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Fiona

'ın gökyüzü soluk yeşil, uğursuz görünümlü bir hal almıştır. Hava ise çok sakindir. Hafif bir esinti bile yoktur. Burası Teksas olsaydı, bu mevsimde genellikle görülmeyen kasırgalar olduğunu düşünürdüm. Ancak Las Vegas'ta bu, ufukta kötü bir fırtına olduğu anlamına gelir. Genelde fırtınaları pek sevmem. Ama şu anda, yaklaşan kaosu bir nevi hoş karşılıyorum. Bir şimşek gökyüzünü aydınlatıyor, ardından birkaç saniye sonra gök gürültüsü geliyor ve sonra yağmur, ön camın camına vurarak gürültüyle yağıyor.

İki gece hastanede kaldım. Kaburgalarım kırılmış ve ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiştım. O piç kurusu, kaburgalarımın birini kırarken akciğeri de delmişti. Maddox ve Jake, Gavin'in silahına el attıktan hemen sonra polis geldi. Çocuklar polise olayları kendi bakış açılarından anlattılar ve sanırım polisin onlara inanması zor olmadı. Videoda Niklas'ın beni otelden dışarı sürüklemeye çalışması ve Jake'in peşimizden koşması dışında hiçbir şey yoktu. Ama etkinlik alanından çıkan uzun yola girdiğimizde, orada kamera olmadığı için görüntü sona eriyor. Gavin için iyi bir şey.

Jake dışarıya çıktıktan sonra olanları pek hatırlamıyorum. Çok fazla bağırış ve silah sesleri vardı. Ve acı. Tanrım, acı çok şiddetliydi. Niklas'ın beni neredeyse öldüresiye dövdüğü son seferinden çok daha kötüydü.

Polis beni uzun saatler boyunca sorguya çekti. Basın birbiri ardına yanlış haberler yayınladıkça yüzüm televizyonlarda boy gösteriyordu. Çok çirkin ve bunaltıcı bir durumdu. Tek istediğim, düşünmek için yalnız kalmaktı. Olayı sindirmek için. Hastaneden taburcu olduktan hemen sonra ayrıldım. Bu iki hafta önceydi. *İki hafta*. Dürüst olmak gerekirse, sanki bir ömür gibi geliyor. En azından birkaç ay gibi. Jake benimle geleceğini söyledi, ama ben Teksas'a dönmenin tek başıma yapmam gereken bir şey olduğunu ısrar ettim. Onu, içimdeki şeytanlarla yüzleştikten sonra geri döneceğime dair sözler vererek bıraktım.

Jake bunu, bir insanın ölümcül bir teşhisi kabul ettiği kadar kabul etti. Benimle çok mücadele etti. Benim için mücadele etti ve ben onun bu yönünü seviyorum. Jake bir savaşçıdır, ama yumruklarını kullanmak yerine beynini ve kalbini kullanır. Sonunda, çok ikna ettikten sonra, yalnız gittim.

Ama Teksas'a vardığımda öngörülemeyen bir şey oldu. Büyük, boş malikaneye adımımı attığımda. Aile fotoğraflarını, düğün fotoğraflarını ve sahipleri tarafından bir daha asla giyilmeyecek giysilerle dolu dolapları gördüğümde. Karanlık bir yere gittim. Güzel bir yere. Olasılıkları içime çektim. Yenilenen bir hayat.

Ve dış dünyayla tüm bağlarımı kopardım. Hayatımda ilk kez özgürdüm. Gerçek özgürlüğü. Sindirmek, kabullenmek çok zordu.

Ailem ölmüştü, kocam ölmüştü ve ben özgürdüm.

"Kesilmiş bir yılan kadar kızacak," diyor Maddox, olay alanını geçip otele doğru giderken, bok yiyen bir sırtışla. Hepimizin hayatını değiştiren olay alanı.

Maddox direksiyonundaki düğmeye bastı ve Jake'in seksi bariton sesi Bluetooth hoparlörlerinden yankılandı. Bu sesi duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. "Gidiyorum. Bu sefer beni vazgeçiremezsin."

"Bu gece uçamazsın," Maddox ciddi bir ifadeyle, sırtışını gizlemeye çalışarak diyor. "Biliyorsun, fırtına falan var. Tehlikeli olabilir." Bana dönüp aptalca bir sırtışla omuz silkiyor, *sanki "Ne dediğimi bilmiyorum"* der gibi.

Gülmemi zorlukla bastırıyorum.

"Ona ulaşmam lazım, Maddox. Haftalar oldu ve neredeyse hiç aramalarıma veya mesajlarıma cevap vermedi. Burada ölüyorum."

Suçluluk duygusu beni kaplar ve midem kurşun gibi ağırlaşır. Maddox uzanır ve hızla ellerini kucağımda duran ellerimin üzerine koyar. Beni rahatlatmak için ellerimi sıkar, sonra bırakır ve ellerini direksiyona geri koyar.

"Onunla evlen," der Maddox, aptalca sırtış o kadar genişler ki . *Pislik*. "Onu sadece birkaç aydır tanıdığın umurumda değil. Hemen yapman gerektiğini söylemiyorum bile. Ama başka bir şey yaparsan aptal olursun."

Buna gülümseyerek başımı salladım. Jake telefonda kıkırdadı, bu ses beni ürpertti ve adam önümde bile değildi. Tanrım, durumum çok kötü. "Ne oldu Maddox? Kışkırdın mı?"

"Evet, orospu çocuğu. Öyleyim." Sonra dilini şaklatıp saçlarını eliyle taradı ve bana yan gözle baktı. "O kadın

"Bana bir kez daha göz kırpar ve ben de uzanıp onun kocaman, kaslı omzuna yumruk atarım. Sanırım bu, onun koluna olduğundan çok benim elime acı veriyor. "Git eşyalarını topla, kızını al ve onu ait olduğu yere, buraya geri getir. Ve ona kurtarma konusunda haklı olduğumu söyle. Ne demek istediğimi anlayacaktır."

"Sen bir pislüksin," derim, telefon kapandığında, ve Maddox kahkahalara boğulur.

"Hadi ama," diyor eğlenerek. "Bu çok komikti ve sen de biliyorsun. O şu anda toplantıda, ama seni almaya gelmeden önce eve gidip çantasını alacak. Neyse ki biz ondan önce eve varacağız."

Başımı sallarım. "İyi ki."

Jake, Turner Hotels'in yeni CEO'su olduğunu açıkladı. Planladığından biraz erken olsa da, bu yapılmalıydı. Silahlı saldırı ve Niklas hakkında bir açıklama yapması gerekiyordu ve bunu CEO olarak yapmasaydı, durum kötü görünebilirdi. Sadece kendisi için değil, şirket için de. Ayrıca, er ya da geç sızdırılacaktı. Böyle bir sır ancak belirli bir süre saklanabilir.

Jake ile olan ilişkim hakkında sorular dolaşıyordu. O bu konuda hiç kamuoyuna açıklama yapmadı ve ben de kimseye bir şey söylemedim, medyaya konuşmadım. Teknik olarak evli bir kadındım. Yıllar önce öyle hissetmeyi bırakmış olsam da. Sanırım bir köpeğin çiğneme oyuncağı, benim durumumu daha doğru bir şekilde tanımlıyor.

Neyse ki burası Las Vegas. Ve Vegas'ın hafızası uzun değildir. Aslında, bu şehir zorluklara göğüs germe yeteneğiyle gurur duyar. Dünyanın sıradan günlük saçmalıklarına takılmamakla.

Maddox beni kucaklayarak bırakır ve yarın akşam yemeğe çıkacağımıza söz verir. Maddox'u seviyorum. O, bir boz ayı kardeşe sahip olmakla eşdeğer. Otele giriyorum ve Jake'in asansörüne ulaşana kadar çılgınlığın içinden geçiyorum. Niklas geldikten sonra her şeyi değiştirdi. Şifresi farklı ve bir anahtar kartı taktırdı. Asansöre ve dairesine giden fuayeye kameralar ekledi; her ikisi de doğrudan güvenlik kulesine bağlı.

Maddox bana anahtar kartını verirken her şeyi açıkladı.

Eşyalarımı asansörden uzakta, giriş dolabının yanına bırakıp, ışıkları açmak yerine cam duvarın manzarasını tercih ediyorum. Burası geceleri çok güzel. Özellikle de oda karanlıkken. Bu oda. Tanrım, en son ne zaman burada olduğumu

ama şimdi buna odaklanmıyorum. Cam duvar beni çağırıyor. Fırtına şehirde değil, dağlarda, ama yağmurla birlikte fırtınanın kuyruğuna yakalanıyoruz. Kapıyı kaydırarak açıyorum, balkona çıkıyorum ve anında yağmurla sırlıklam oluyorum.

Yıldırım gökyüzünü aydınlatıyor, ardından gelen gök gürültüsü beni en iyi şekilde ürkütüyor, içimi heyecan dalgası kaplıyor. Bu muhtemelen aptalca. Ama umursamıyorum. Uzun zamandır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Yüzümü gökyüzüne çevirip gözlerimi kapatıyorum ve yağmurun beni ıslatmasına izin veriyorum. Geçmişimi temizlemesini istiyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağıyor Jake ve ben bir kez daha irkiliyorum, vücudumda yıldırım ve gök gürültüsünün yarattığı etkiyle aynı etki yaratıyor.

Ona dönerek, gözlerimi kocaman açtım, dudaklarım aralandı. Sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibi vücudumu baştan aşağı süzdü. Sanki yağmur fırtınasının ortasında balkonunda durduğuma inanamıyormuş gibi. Vücudumun her yeri yağmur suyuyla ıslanmıştı. Uzun saçlarım yüzüme ve vücuduma yapışmıştı, beyaz elbisem cildime yapışmış duruyordu. Gözlerim düşüyor, onun bakışlarını takip ediyorum. Göğüs uçlarım sertleşmiş, elbisenin ve sütyenin artık şeffaf olan kumaşından belirginleşiyor, beyaz külotum da altındaki amımın hatları gibi görünür durumda. Vücudumun her santimi ortada. Utanmam gerekirdi, ama utanmıyorum. Belki de gözlerindeki ateş yüzündendir. Dudaklarını yalaması yüzündendir. Pantolonundaki şişkinlik yüzündendir.

Jake dört hızlı adımla balkonu geçer, beni kollarına alır ve acımasız bir tutuşla kendine doğru bastırır. Kaburgalarım hala ağrıyor. Sadece birkaç hafta oldu ama vücudum hala o günün etkilerini hissediyor. Ağrıyan kaburgalar. Baş ağrıları. Ama şu anda umurumda değil. Jake. Tek gördüğüm o.

"Yıldırımlı bir fırtınanın ortasında balkonumda ne yapıyorsun?" diye sertçe sorar.

"Çok güzeldi," diyorum nefes nefese. "Seni beklerken izlemek istedim."

"Elli kat yukarıdan mı?" Ses tonu inanılmaz. "Burası yıldırım çubuğu gibi. Ölebilirdin."

Onun kucaklamasından çekilip yumuşak bir gülümsemeyle, "Fırtına dağlarda" diyorum. Uzun parmağımla gökyüzünü işaret ediyorum, tam o sırada başka bir yıldırım dağlara çarpıyor. "Gördün mü? Yakın değil. Biz sadece yağmur alıyoruz."

"Fırtınalar ne zamandan beri öngörülebilirlikleriyle bilinir?" Diye iç geçirir ve ıslanan saçlarını eliyle düzeltir. "Senin gibi, Sunshine."

Sen lanet olası bir öngörülemezlik fırtınası. Buraya nasıl geldin?"

"Maddox gelip beni aldı. Onu aradım."

"Maddox mu?" diye sordu sertçe. Evet, Maddox, onun bir yılan kadar öfkeli olduğu konusunda haklıydı. "Beni değil de *Maddox'u* mu aradın?"

Omuz silkiyorum, ona gülümsüyorum, güzel obsidiyen gözlerine bakıyorum. Tanrım, bu adam. Kalbimi başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi attırıyor. Yağmur etrafımızda şiddetli ve acımasızca yağıyor. "Evet. Sana sürpriz yapmak istedim, ama önce seni arasaydım bana mağara adamı gibi davranırdın."

Kafasını salladı, öfke ve hayal kırıklığı onu sardı.

Elimi kaldırıp yüzünü avuçlarım, beni görmesini sağlarım. Beni dinlemesini. "Zamana ihtiyacım vardı Jake. Her şeyi kendim çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Hiç zamanım olmadı. Hiç yalnız kalmadım. Hiç kendi hayatımın kontrolünde olduğumu hissetmedim. Her zaman bir... boşluk vardı."

"Ne boşluğu?"

Gözlerimi uzaklara dikip, bir nefes veriyorum. "Her zaman ruhumda bir boşluk olduğunu hissettim. Doldurulması gereken, anlamlı şeylerle dolu olması gereken bir yer, ama ben boştum. Ailemden hiç sevgi ya da ilgi görmedim. Hiç arkadaşım, okulum ya da hobim olmadı. Ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı bana söylediler, ben de yaptım, çünkü en ufak bir direnç gösterdiğimde bunun bedelini öderdim. Bu yüzden Niklas'a bu kadar umutsuzca sarıldım. Bana bir çıkış yolu vaat etti ve sonunda ailemden gördüğümden çok daha kötü birine dönüştü. *Buna* ne kadar ihtiyacım *olduğunu* fark etmemiştim." Parmaklarımı ikimizin arasında ileri geri sallıyorum. "Ne kadar uzun zamandır boşlukta kaldığımı. Ne kadar yalnız, kayıp ve bağlantısız olduğumu."

"Ve yalnız kaldığın zamanlarda bu boşluğu doldurdun mu?" diye soruyor yumuşak bir sesle, ama ifadesinden, cevabımın ne olmasını istediğinden emin olmadığını anlıyorum.

"Hayır, Jake." Kendimi ona sarıyorum, yüzümü ıslak gömleğine bastırıyorum. "*Sen* ruhumu doldurdun. Taşana kadar doldurdun. Bir adım geri çekilene kadar bunun ne olduğunu bilmiyordum. Kendimi tamamlamak istiyorum. Ve sanırım bunu başaracağım. Ama sen olmadan bunu başaramayacağımı düşünüyorum." Başımı geri çekip çenemi omzuna dayadım ve gözlerine baktım. "Seni çok aramadığım için özür dilerim, ve seninle iletişime geçmediğim için özür dilerim. Seni incittiğimi düşünmekten nefret ediyorum. Yemin ederim ki kasıtlı değildi ve mesafe seninle ilgili değildi. Benimle ilgiliydi ve belki de tüm yaşadıklarımızdan, benim için yaptıklarından sonra bu bencilce. Muhtemelen öyledir ve bunun için özür dilerim. Bazen, sadece duraklat düğmesine basıp dünyanın geri kalanının

dünyanın biz olmadan dönmesine izin vermek gerekir. Ama şimdi buradayım ve bunu istiyorum.

seninle. Seni seviyorum ve sorun olmazsa, kalmak istiyorum."

Elleri yanaklarımı kavrar ve dudakları benimkilere iner. Beni yutmak istercesine öper. Sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi. Sanki asla doyamayacakmış gibi. Dudaklarım, yağmurdan ıslak ve soğuk olan dudaklarına kayar. Dilim onun diline değdiğinde, içimde bir sıcaklık patlar, beni elektrikle doldurur ve her şeyi harekete geçirir. Parmakları saçlarımı tarar, beni ona karşı inlememe neden olacak kadar sertçe çeker.

"Seni özledim," diye nefesini ağzıma üfler. "Seni çok özledim. Sen yokken dünyam çok boş kalmıştı. Gitmeni *istemiyorum*. Sana ihtiyacım var. Ben seninim, Sunshine. Her zaman benim olacaksın ve senin benim olman için karşımıza çıkan her şeyle yüzleşeceğim."

Beklentiyle kalbim hızla çarpmaya başlar, nefesim kesilir, midem düğümlenir ve cildim karıncalanır. Soğukkanlı davranamıyorum bile. Tamamen şehvet doluyum. Tamamen ihtiyaç doluyum. Bakışlarındaki ateşe bakılırsa, o da benimle aynı durumda. Beni kolayca kollarının arasına alıyor, bacaklarım beline dolanıyor, ama beklediğim gibi beni öpmek yerine, sadece bana sıkıca sarılıyor ve beni dikkatle izliyor.

"Bana güveniyor musun?"

Derin bir nefes alıp, ona göz kırpıyorum. Bunu düşünüyorum. Onun sorusunu, kemiklerime işleyene kadar gerçekten ve içtenlikle sindiriyorum. Yavaşça, kasıtlı olarak başımı sallıyorum. "Hayatım pahasına," diyorum ona.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı ve sonra ağzını ağzıma yaklaştırdı, dişlerini alt dudağıma geçirdi, onu ağzına çekip emdi, sonra aynı şeyi üst dudağıma da yaptı.

Ben inleyince dudaklarının köşesi kıvrılır. Jake öpücüğü derinleştirir, sesini ve tadını yakalamak için çaresizce. Titrerim ve bir başka şimşek çakması ve gök gürültüsüyle, çevremize geri döneriz.

"Hadi içeri girelim. Burası çok tehlikeli, seni çılgın şey."

Ona gülerek, boynuna daha sıkı sarıldım. Beni dairesinden geçirdi, vücudum titriyordu, klima bizi dondururken ona daha da sıkı sarıldım. Beni sıcak, sert vücuduna sıkıca sarıldı, vücudumuzdan su damlaları akıyordu. Jake'in yatağını geçip doğrudan duşa gittik.

Beni mermer tezgahın üzerine oturtan Jake, cam duş kapısını açar ve suyu sıcak olarak açar. Bu tür bir an olduğu için buhar da açar. Beni onu izlerken yakalar ve bana o kadar sevgiyle bakar ki, göğsüm sıkışır ve midem titrer.

Bu gün benim için değışti. İki haftalık yokluğumdan sonra Jake'in bana nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildim. Beni kucakladığında yumuşak ifadesi hızla tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Beyaz elbisem ikinci bir deri gibi vücuduma yapışıyor. İpeksi kumaş şeffaflaşıyor. Uzun kahverengi saçlarım dokunduğu her yere yapışıyor.

"Tanrım, sana bakmak bile." İnanamıyormuş gibi başını sallar. "Nefes almamı çok zorlaştırıyorsun."

Başım biraz eğilir, solgun yanaklarım kızarır. "Bu kadar basit bir cümle beni nasıl bu kadar heyecanlandırabilir? Beni nasıl ateşleyebilir? Ya da belki de sorun sensin, Jake." Gözleri benimkilere kilitli kalırken, kolunu arkama dolayarak ikinci deri gibi oturan elbisenin fermuarını açar. Kumaş vücudumun kıvrımlarını öper, ıslak bir şaplak sesiyle yere düşer. "Sence tekrar sarışın olmalıyım mı?"

Jake sırtıtarak beni süzer. Bir adım öne çıkarak, ıslak gömleğini başından çıkarır ve kot pantolonunu çıkarır. Yavaşça, metodik bir şekilde bana yaklaşır. Karşımda durduğunda, "Sütyenini ve külotunu çıkar" diye fısıldar. Titrek bir nefes alırım ama istediğini yaparım. "Saçların çok güzel. Rengi umurumda değil. Seni sarışırken fark ettim ve kahverengi saçlıyken sana aşık oldum. Tersine olsaydı, sonuç değışmezdi." Sonra elimi tutar ve beni rahatlıkla iki kişinin daha sığabileceği duşa götürür. Ama şu anda sadece ikimiz varız. Ve bu mükemmel.

Sıcak su donmuş tenimize değdiğinde aynı anda inlemeler havayı doldurur, ama ben başka bir şey söylemeden ya da yapmadan, beni kollarına alır ve öper. Jake'in ağzı benimkini açgözlülükle tüketir, elleri vücudumun her kıvrımını ve eğriliğini keşfeder. "Seni seviyorum," diye fısıldar dudaklarına.

"Seni seviyorum," diye inleyerek ona yapıştım, ellerim sesim kadar çılgınca hareket ediyordu.

"Benim olduğunu söyle, Fi. Beni bir daha terk etmeyeceğini söyle."

"Asla," diye inlerim, o başparmağının ucuyla klitorisimi bulurken, parmakları içime girip çıkarken. "Tanrım, evet, Jake."

"Hoşuna gitti mi?" Sadece başımı sallayabiliyorum. "Çok güzel," diyor saygıyla. "Cildin en mükemmel gül rengini alıyor."

beni kızdırmaya, işkence etmeye devam ediyor, ta ki önümde diz çöküp bana bakana kadar. "Gördüğüm en güzel kadın," diye fısıldıyor, neredeyse kendine. Sesi o kadar hafif ki.

Jake eğilip, sertleşmiş meme ucumu ağzına alır, diğer göğsümü büyük eliyle sıkar. Ben çığlık atarım, sırtım kamburlaşır, ellerim onun saçlarını çekmek için aşağıya iner, kafasını tam da istediğim yerde kalmaya zorlar.

Bana karşı kıkırdar, aşırı ısınmış tenimde bir ürperti dalgası yaratır. Bacaklarım zaten titriyor. "Çok yaklaştın, değil mi?"

Gözlerimi yarı kapalı tutarak başımı sallıyorum.

"Seni tanıyorum. Seni içten dışa tanıyorum."

Ağzı gergin karnımın üzerinde aşağı doğru kayarken, vücudum ona karşı titriyor, ta ki amıma ulaşana kadar.

"Seni ağzımla becereceğim ve bu güzel amcık dilimin üzerine geldiğinde, gecenin geri kalanını senin içinde geçireceğim."

"Şimdi," diye inliyorum. "Şimdi içimde olmana ihtiyacım var."

"Henüz değil." Jake, kasıklarımı öper ve sonra daha aşağı iner, sol bacağımı kaldırır ve daha iyi erişebilmek için dizimi omzuna koyar. Burnunu yukarı aşağı gezdirir. Beni bir kez yalar, sonra geri çekilir ve alaycı tavırlarıyla beni çıldırtır. "Tadına doyamıyorum. Vücudunun kıvrılma ve parmaklarımın ve dilimin etrafında sıkışıp kalma şekline doyamıyorum." İki parmağını içime soktu ve nefes almakta zorlanıyorum. "Çok sıcak ve ıslak. Sadece benim için. Sadece benim için."

O kadar yüksek sesle inliyorum ki, sesim çaba nedeniyle çatlıyor, başım geriye düşüyor, düşün mermerine yaslanıyor.

"Tanrım, seninle ilgili her şey beni sertleştiriyor."

"Lütfen, Jake," diye yalvarıyorum, bir dakika daha dayanamıyorum. Çok gerginim, çok sıkı sarılmışım.

"Sen tamamen benimsin," diye fısıldıyor, klitorisime son bir kez üfledikten sonra onu ağzına alıyor, parmakları daha hızlı bir şekilde içeri girip çıkıyor. Parçalanıyorum, düşün duvarına yaslanana kadar onun adını tekrar tekrar haykırıyorum, kemiklerim gevşemiş, bitkinim, ama henüz bitmedi. Jake ayağa kalkıyor, beni kendine doğru çekiyor. "Burada mı, yatakta mı?" diye soruyor yumuşak bir sesle, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor.

"İkisi de."

O da kabul ederek başını sallar, beni kollarının arasına alır ve tek bir yumuşak hareketle içime girer. Kısa bir an için gözlerini kapatır, bu bağlantının verdiği hissi tadını çıkarır, çünkü bu his çok yoğundur.

Onu izliyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum.

"Gözlerini aç," diye emreder, ben bu her şeyi kapsayan duyguya tamamen dalmadan önce. "Gözlerini kapalı tutmanın sırası değil. Ben seni izlerken sen de beni izle. Ben seni sevdiğim gibi sen de beni sev."

Jake hareket etmeye başlar, vücutlarımız mükemmel bir ritimle tekrar tekrar birbirine bağlanır. Bana her şeyi veriyor. Beni çılgınca sikiyor. Akıllara durgunluk veren bir şey. Sarhoş edici. Hiç bilmediğim, eksikliğini hissetmediğim her şey. Ve boşaldığımızda, gözlerim hala onun gözlerinde. Her şeyi çözdüğümüzü bilmiyorum. Önümüzde hala engeller olduğunu biliyorum. Her zaman bu kadar mükemmel olmayacağını biliyorum. Hayat böyle. Hayat, güzel ve huzurlu olmadığında çirkin ve acımasızdır. Çok zor olabilir ve para bunu değiştirmez. Para, o acıyı hafifletmez. En azından iş ciddiye bindiğinde.

Hayatım defalarca parçalandı, paramparça oldu.

Ama hepsini yeniden bir araya getirmeye hazırım. Kırık, çirkin parçalarımı onarmaya hazırım. Ve Jake benimle olacak, tüm yol boyunca elimi tutacak.

Epilog

Üç yıl sonra

FIONA BUGÜN BERBAT DURUMDA. Tamamen mahvolmuş bir kadın. Başka herhangi biri için, yirmi beş yaşına girmek farklı hissettirirdi. Artık resmi olarak yirmili yaşların ortasında olduğunu bilmek, neredeyse oldukça havalı hissettirirdi. Daha iyi bilecek kadar yaşlı. Hala istediğini yapacak kadar genç.

Ama onun için değil.

Bütün gün avukatlarla telefonda, mirasıyla uğraşüyor. Pek ilgilenmek istemediği bir miras. İlk iş olarak Foss hisselerinin çoğunu sattı, sahipliğinden vazgeçti. Bir de Foss'un parası var. Ve Ramsey'lerin parası. Tam miktarını bilmiyorum, ama büyük bir meblağ olduğunu biliyorum.

O kadar büyük ki, son iki saattir yeni evimizdeki ofisinde volta atıyor, sırtında onu çok rahatsız eden yeri ovuşturuyor ve dişleriyle dudağını ısıyor. Bu evi yaklaşık iki ay önce satın aldık. Kumarhane, aile kurmak için uygun bir yer değil. Çocuğun büyümesi için uygun bir yer değildir. Ve Sunshine'ın neredeyse tam olarak otuz sekiz haftalık hamile olduğunu düşünürsek, çatı katındaki dairemizden taşındık. Zaten bizim için uygun değildi. Hiçbir zaman tam olarak ev gibi hissettirmedi.

Ama burası öyle. Özellikle de evin arkasında, tamamen açık hava yaşam alanı olan kısım. İçeriden dışarıya rahatça açılıyor ve şömine, açık hava mutfağı, Maddox'un muhtemelen benden daha çok sevdiği çılgın bir televizyonun bulunduğu açık hava oturma odası ve bir havuz var. Şelale, jakuzi ve gölgelik alanı olan kocaman bir havuz, çünkü Fiona güneşin çocukların cildine iyi gelmediğini söylüyor.

Neyse. Bebeklerle ilgili öğrenmem gereken çok şey var.

Bu evin en güzel yanı manzarası. Her akşam dağların üzerinde güneşin batışını izleyebiliyoruz ve şimdi onu almaya gitmezsem, bunu kaçıracağız. Bu mevsimde güneş erken batıyor ve hava pek sıcak olmasa da, benimle yüzmeye gelmesini umuyorum. Belki de şelalenin altında onunla sevişmeme izin verir.

Evi geçip, henüz açmadığımız kutuları geçerek, onun ofisinin eşiğine kadar geliyorum. Hala

pencerenin ve masasının arasında gidip geliyor, ama sırtındaki o noktayı ovmak yerine, şimdi karnını ovuyor.

O kadar güzel ki, içimi acıtıyor.

Ders kitaplarını bir köşeye taşıdığını fark ettim, bazıları açık, bazıları kapalı. Keşke bunu benim için yapmam için beni arasaydı. Onun ağırlık kaldırmasını sevmiyorum. Vegas'a döndükten hemen sonra, Fiona Las Vegas'taki Nevada Üniversitesi'nde ders almaya başladı. Açıkçası, istismara uğramış kadınlara ve çocuklara yardım eden bir sosyal hizmet uzmanı olmak istediğini söylerken şaka yapmıyordu. Bu onun tutkusu haline geldi. Odak noktası. Lisans derecesini almak için bir yıl kadar daha var ve sonra, benim çılgın, azimli kızımı tanıyorsam, yüksek lisansına başlayacak.

Onun bu mirasının bir tür tesis kurmak için harcanacağına dair bir his var içimde.

Bize gelince, o geri döndükten altı ay sonra evlendik. Dürüst olmak gerekirse, onu oraya yeterince hızlı götüremedim. Ben onu kovalamaktan, o da kaçmaktan bıkmıştı. Vegas'ta yapmadık, çok klişe gibi geldi. Bunun yerine, onu annemin hala yaşadığı Baltimore'a götürdüm ve orada sessiz bir tören yaptık. Sadece yakın arkadaşlar ve yakın aile üyeleri vardı. O andan itibaren her şey daha da iyiye gitti.

"Sunshine," dikkatini çekecek kadar yüksek sesle bağıriyorum. Topukları üzerinde dönüyor ve sırtındaki ağırlı yeri tekrar ovuşturuyor. Saatime dokunuyorum ve o da başını sallıyor.

"Gitmem gerek, Charlie. Lütfen istediğimi yap ve bu konuda bana sataşmayı bırak. Sen benim avukatımsın ve ben bunu yapmak istiyorum." Fiona telefonu kapatır ve cep telefonunu masaya bırakır. "Bir sığınma evi açacağım."

Başımı sallarım. *Biliyordum*, zihnimde yumruğumu havaya kaldırırim.

"Orada düşünemediğim kadar çok pislik olacak." "Hadi ama bebeğim.

Gidip yüzüp sevişelim."

O burun kıvrır. "Her zamanki gibi romantik."

"Ben buyum, unuttun mu?"

Gözlerini devirir, odayı geçip kollarıma atlar, içinde çocuğumuzun büyüdüğü büyük, yuvarlak, güzel karnı bana bastırır. "Evet, hatırlıyorum. Dövmelerin ve motosikletlerin beni kandırmasına izin vermemeliyim."

Onun tatlı, yumuşak dudaklarını öperim ve fısıldarım, "Anladın. Mutlu yıllar, Sunshine Turner."

Bana gülerek, "Oraya öyle diyeceğim. Sunshine." der. "Evet, bilemiyorum. Bunun üzerinde biraz çalışmamız gerekebilir."

Omuzlarını silkiyor ve elimi tutuyor, stresinden uzaklaşmamı sağlıyor. Havuzun kenarına geliyoruz ve onu soyuyorum. Sertleşmişim. Bütün gün bunu düşünerek sertleşmişim. Aslında, onu düşündüğüm her an sertleşiyorum.

"Benim," diye fısıldadım ona, hamile elbisesi sert zemine düşerken. Titredi, çünkü dediğim gibi, hava sıcak değildi. Ya da belki onu titreten bendim. Sebep ne olursa olsun, havuz suyu harika hissettirecek kadar ısıtılmıştı.

"Senin," diye fısıldayarak cevap veriyor. "Şimdi soyun." "Karım ne isterse, karım alır."

Ona şakacı bir gülümseme atıyorum, ama pantolonum yere düşmeden ve kesinlikle suya girip ona girmeden önce, yüksek sesle "Ohhhh" diyor. Aşağıya bakıyor. Ben de aşağıya bakıyorum. Ayaklarının dibinde çok büyük bir sıvı birikintisi var. Yukarıya bakıyor. Ben de yukarı bakarım. Gözlerimiz birbirine kilitlenir. "Siktir," der ve ben gülerim. Fiona Foss-Turner küfür etmez. Neredeyse hiç. Ama bunu daha fazla yapmayı öğreniyor. Ben de ona bu konuda yardımcı oluyorum. Küfür etmek insanı akıl sağlığını korur.

"Sanırım bu eğlenceli su fantezisini bir süreliğine askıya almak zorundayız."

O başını sallar ve sinirli bir şekilde dudağını ısırır. "Acıyor mu?"

Kafasını sallar.

"Birdenbire konuşma yeteneğini mi kaybettin?"

Bu sefer başını sallar ve ben gergin kızımı kollarımın arasına alırım. "Her şey yoluna girecek, Fi. Giysilerini giy, ben bavulunu alayım, bacaklarının arasına koyman için bir havlu ya da başka bir şey getireyim, böylece arabama sıvı bulaşmaz ve sonra hastaneye gideriz."

"Tamam," diye fısıldadı. "Korkuyorum. Ve heyecanlıyım. Ve biraz panikliyor olabilirim, çünkü şimdi biraz acımaya başladı."

Yüzünü ellerimle kavrayıp gözlerinin içine baktım. "Bunu birlikte halledeceğiz."

ON SEKİZ SAAT SONRA, doktor, kel kafasına krem rengi bir şapka takmış, pembe ve mavi çizgili beyaz bir battaniyeye sarılmış, minik, yapışkan bir erkek bebeği Fiona'nın göğsüne koyar.

Fiona yorgun düşmüştür ama gülümsemekte ve mutluluk gözyaşları dökmektedir.

"Ona ne isim koyalım?" diye sorar yumuşak ve saygıyla. İsimler. Garip bir şekilde, bunu hiç tartışmamıştık. Gelecek hakkında pek konuşmayız. Bizim için daha çok şimdiki zamanda yaşamak önemlidir.

Fiona'nın hayata uyum sağlaması biraz zaman aldı. Korkusuzca yaşamayı öğrenmesi. Hayatın boyunca tek bildiğin şey bu olduğunda, bu kolay bir iş değildir. Ama benim cesur kızım, cesur yüzünü takınıp her gün dünyayla mücadele ediyor. Onun hakkında sevdiğim birçok şeyden biri de bu. Evet, isimler. Kahretsin. Muhtemelen bu konuyu ciddi ciddi düşünmeliydim.

Ama önemli değil. O mükemmel. Ağzı çoktan Fiona'nın meme ucuna yapıştı, çünkü benim küçük şampiyonum çok akıllı ve iyi şeylerin nerede olduğunu ve nasıl elde edeceğini biliyor. Fi başını eğmiş, onun vücudundan beslenirken onu hayretle izliyor. İkisini de izliyorum, çünkü bunun o an olduğunu anlıyorum. Her şeyin bir araya geldiği ve her şeyin o kadar... mükemmel olduğu an.

Ben sevgiliminim ve sevgilim de benim. Düğünümüzde söylediğimiz sözler bunlar. Aslında bu bir İbranice deyim ve içimdeki bu coşkuyu ifade etmek için daha iyi bir yol bulamıyorum.

Fiona'nın alnını öpüyorum ve isimsiz oğlumun alnını öpüyorum. Tatlı kokuyor. Bebek pudrası ve şeker gibi ve evimi o kadar güçlü hissettiren bir şey ki göğsüm sıkışıyor ve aniden gelen ağlama isteğini yutmak zorunda kalıyorum.

Göz çevresi başta olmak üzere yüzü biraz kızarmış ve şişmiş, ama sanırım bu geçici bir durum. Gözleri mavi-gri renkte ve bu da geçici bir durum. Sunshine'ın yeşil gözlerini almasını umuyorum. Uzun boylu olacak, sanırım. Ve babası gibi güçlü. Evet, bu çocuk ciddi bir etki yaratacak. Muhtemelen bazı başarılar da elde edecek. Buna gülümsüyorum. Bir çocuk sahibi olmanın bu kadar harika olacağını kim bilebilirdi?

"Toby," diyor Sunshine ve ben hemen başımı sallıyorum.

"Toby adında erkekler motosiklet sürmez. Toby adında erkekler motosiklet süren erkekler tarafından dövülür."

Yan tarafta bir hemşirenin kıkırdadığını duyarım ve bu bana, küçük Turner bebeğimizin küçük dünyasında yalnız olmadığımızı hatırlatır.

"Ya onun motosiklet sürmesini istemiyorsam? Motosikletler tehlikelidir."

Bunu duyunca gözlerimi deviririm, beni göremeyeceğini bilerek, ama son anda başını kaldırır ve beni yakalar.

"Motosiklet yok," diyor, seksi olmanın ötesinde, sert ve anaç bir ses tonuyla.

"O büyüdüğünde bunu konuşuruz, ama Toby veto listesinde."

"Tamam, koca baba, sen bir tane bul."

Eğilip kulağına fısıldarım, "Bir gün bana böyle seslenmeni sağlayacağım." Kıkırdar ve beni iter. "Zac? Zor, değil mi?"

"Zachery?"

"Çok resmi. Zac Turner. Kısa. Güçlü. Sert. Ne dersin?" "Beğendim. Peki ya ikinci isim?"

Bir an düşündüm. "Henderson." Sonunda bir isim buldum. Kaşları karışık bir şekilde çatıldı. "Seni Henderson'ın dışındaki yol kenarında aldım. Hayatımı değiştiren an oydu. Her şeyin yerine oturduğu an. Bana seni ve şimdi de onu veren an."

"Henderson," diye tekrarlar, bu sefer sesinde hayranlık dolu bir tonla. "Dünyaya hoş geldin Zac Henderson Turner. Kaçıp Vegas yolunda mahsur kalmanın bizi buraya getireceğini kim bilebilirdi?"

*** Son

Jake ve Fiona'nın hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın!

[Haber bültenime abone](#) olarak kitabım Forward'ın ÜCRETSİZ bir kopyasını ve yeni çıkan kitaplar, promosyonlar, hediyeler vb. ile ilgili en son güncellemeleri alabilirsiniz. Kitabın sonundaki notumu ve yeni kitabım The Edge of Temptation'a dair bir ön izlemeyi okumaya devam edin.

Kitabın Sonundaki Not

Pekala millet. Yine o zaman geldi. Kitabın bittiği için çok depresif olduğum ve bir sürü (düzenlenmemiş) gevezelik yazdığım zaman. Ancak bu sefer söyleyecek çok şeyim var. Hem de çok. Eğer benden tamamen sıkıldıysanız, bölüm alıntılarını kısmına geçebilirsiniz.

TEŞEKKÜR EDERİM! Her zamanki gibi, siz okuyucular benim dünyamı sallıyorsunuz ve sizi sonsuza kadar seviyor ve takdir ediyorum!

Beni tanıyorsanız, genellikle gerilim yazmadığımı bilirsiniz. Bu kitap gerilim mi? Hiçbir fikrim yok, ama öyle diyelim. Garip dönüşler yazarım. GERÇEK karakterler yazarım. Kusurları, gerçekliği ve çirkinliği yazarım, sonra da bunların güzelliğe dönüşmesini. Ama bu kitap çok farklı. Her yeni kitapta bunu söylüyorum gibi geliyor, ama bunun tek nedeni ADHD'li bir tavşan gibi sıkılmam. Erkek kızla tanışır, erkek kızı sever, erkek her şeyi mahvedince kızı kaybeder ve sonra erkek kızı geri kazanır şeklinde bir hikaye yazmam gerektiğini biliyorum. Ama Fiona için bunu istemedim. Jake'in ona verdiği sevgiden her zaman emin olmasını istedim. Bu yüzden klişeleri bir kenara bıraktım. Benden nefret etmeyin. Size geri döneceğim, söz veriyorum. Ben de klişeleri seviyorum.

Başlamadan önce, kadın arkadaşların eksikliği için özür dilerim. Onları özledim ve sürekli düşündüm... hmmm... nereye ekleyebilirim. Ah, doğru, ekleyemem. Çünkü Mia/Fiona birine açılmazdı. Bu işe yaramadı ve bunun için üzgünüm, çünkü onun gerçek olabilmesi için bir kıza ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Önümüzdeki kitaplarda bunun bolca var.

Şimdi bunu hallettiğime göre... bu kitap. Baştan başlayalım. Bu kitap 3 (evet, lanet olsun, 3 dedim) kitabın bir derlemesi! Hem de tamamen yazılmış kitaplar. Of. Bu kitap, Forward'ı (2016'da yayınladığım ilk kitabım!) yazmadan önce başladı. Aslında, ilk hikayedeki adamlardan birinin adı Levi'ydı. Her neyse, o orijinal hikayeyi iki farklı şekilde yazdım. Ve bir türlü bir araya getiremedim. Biri aşk üçgeniydi (pek iyi değildi). Diğeri ise MH'nin bir FBI ajanı olduğu ve sonunda bizim bayana çok yalan söylediği bir hikayeydi ve bundan nefret ettim. Bu yüzden, kaç kez düzeltmeye çalışsam da onu bir kenara attım. Her seferinde 80 bin kelime kadar olduğunu söylemiş miydim? Evet, berbat bir durumdu.

Üçüncü kez, bu kızın şiddet uygulayan nişanlısından kaçıp kendini dünyanın en iyi erkeğiyle lanet Rocky Dağları'nda bulan bir hikaye yazmaya başladım. Onunla ciddi ciddi aşık oldum. Maddox buradan ortaya çıktı ve kaçırdıysanız, onu da seviyorum. Ama bu hikaye... o da işe yaramadı. Aslında, o kitabın büyük bir kısmını alıp, üzerinde çalıştığım bir sonraki serinin üçüncü kitabına koyacağım.

Devam edelim. Kızlarla Vegas'a hafta sonu gezisine gittim. Fikir büyüdü ve birkaç ay sonra aynı şehirde bir konferansın ardından, eve dönüş uçağında ilk iki bölümü yazdım. Ve bir kez başladım mı, geriye dönüp bakmadım.

Ryan, Claire ve Luke. Ha, onları unuttuğumu mu sandınız? Asla. Onları uzun zamandır görmediğim ailem gibi özliyorum ve Start With Me'nin epilogunda yazdığım çocukları hakkında bir hikaye yazmayı ciddi olarak düşünüyorum. Orada çok fazla potansiyel var. Bakalım. Ama onları özledim, hey,

onlar da orada. Ve onlar bu hikayeye çok yaklaşıyorlar. Daha önce yazdıklarımı okumadıysanız, bu karakterler Start Again serisinin bir parçası.

İşte burada Fiona'nın teknik olarak evli olduğunu ele alacağım. Bazılarınız "aldatma" yüzünden benden nefret edebilir. Tek söyleyeceğim şey, o lanet olası pislik onu dövdü! Onu neredeyse öldürecek kadar dövdü! Bu yüzden bence bu kağıt parçası geçersizdir. Yasal olarak geçersizdir. Çünkü bu evlilik değil. Bu aşk değil ve Jake onu seviyordu. Bu yüzden bu konuda hiç pişmanlık duymuyorum. Bu teknik aldatma yüzünden benden nefret ediyorsanız, öyle olsun, bunu saygıyla karşılarım ve size karşı kin beslemeyeceğim. Aslında, normalde böyle şeyler yapmam.

Bu yazıyı kitap yayınlanmadan önce yazıyorum ve bu nedenle ön siparişlerden hayır kurumları için ne kadar para topladığımı bilmiyorum. Ama eğer ön siparişle satın aldıysanız, teşekkür ederim! Dışarıda yardıma ihtiyacı olan kadınlar ve çocuklar var. Umuda ihtiyacı olanlar ve lanet olası Mia/Fiona da onlardan biriydi. Para onun çözümü değildi, teknik olarak çok parası olmasına rağmen. Özgürlük onun çözümüydü. Yeni bir hayat onun çözümüydü. Ve eğer dışarıdaki kadınların bunlardan bazılarına sahip olmalarına yardımcı olabilirsek, ben de üzerime düşeni yapmak istiyorum. Daha iyi bir dünyada büyümelerini umduğum 3 kızım olduğunu söylemiş miydim? Benimki kötü değildi, ama ebeveyn/anneyseniz ne demek istediğimi anlarsınız.

Sırada ne var: Aralık başında, Ocak ayında çıkacak bir kutu setinin parçası olacak bir kitap yayınlacağım. Geniş bir dağıtım ağı olacak (yani Amazon dışındaki diğer perakendeciler de dahil). Bu kitap seti çok ucuz olacak. 20'den fazla yazarın eserleri 99 sent. Yani kitap setini 99 sentten piyasaya süreceğim ve bu fiyattan satmaya devam edeceğim, kitap seti çıktığında ise yeniden satıştan çekmek zorunda kalacağım. Serinin ikinci kitabını da o sıralarda yayınlacağım.

Yeni bir ekibe ihtiyacım vardı, bu yüzden oradan başlıyoruz, ama Maddox ve Gavin'in bir hikayeye ihtiyacı olduğunu ve Seattle ekibinin henüz tamamen uykuya dalmadığını düşünüyorum.

Tamam, son olarak, transatlantik aşkım Claire ve ailesine özel bir selam gönderiyorum. Onları çok sevdiğim için kitabın sonunda bebeğe kocasının adını verdim. Ve hemşirelik yapan kızlarıma. Siz çılgın bayanlar, beni Vegas tarzı eğlenceli bir hafta sonu geçirmeye zorlayarak bu tuhaf fikri bana verdiniz.

Şimdi gevezelik etmeyi bitirdim. Teşekkürler! Benimle kaldığınız için teşekkürler. Kitaplarımı okuduğunuz için teşekkürler. Beni desteklediğiniz için teşekkürler. Tahmin bile edemezsiniz. Beni beğendiyseniz ve daha fazlasını okumak istiyorsanız, henüz okumadığınız başka kitaplarım da var. Ayrıca, bir sonraki kitabım The Edge of Temptation'ın ilk bölümünden bir alıntı okumaya devam edin.

XO ~ J. Saman

Lütfen yorum bırakın! Ben bağımsız bir yazarım ve alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var.

Diğer Kitaplarım:

İleri

Yeniden

Yazılan Aşk

Yeniden Başla

Yeniden Başla

Benimle Başla Güzel
Potansiyel Pervasız
Aşk

[Web Sitesi](#) [Goodreads](#)

Cezbedenin Kenarı

'i DÜZENLENMEMİŞTİR! Bu yüzden yargılamayın veya nefret etmeyin. Bu kitap seti, bu yüzden eğlenin çünkü bu kitap neşeli bir kitap. Ben bu taklidi hiç sürdürmüyorum, çünkü sonuçta ben hala benim. Ama hey, yine de gerçekten iyi ve süper seksi. :)

Bölüm 1

Halle

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum, ses tonumun ruh halimden daha güçlü olmasını umarak. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle hayır. Hayır." Vurgulamak için parmağımı işaret ediyorum, ama bu hareketin bir işe yaradığını sanmıyorum. Rina sadece bana bakıyor, parmağının ucu martini kadehinin kenarında kayıyor.

"Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. Haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece bu durum çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıldır, hiç tanımadığımı birine yaklaşıp ona asılmadım. Nasıl yapılacağını bile bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak için uygun ruh halinde değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkiyorum, önemsizmiş gibi davranıyorum. Aslında komik değil. Korkutucu kelimesi daha uygun. "Ama cevabım hala hayır."

"Ne kadar oldu?" Margot araya girer, Rina, Aria ve benim aramda gidip gelir, sanki gerçekten bunu anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama öyle değil. Nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik. "Bir ay mı?" Gördün mü? Söylemiştim. "Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Bu konuda üzgünmüş gibi davranamazsın bile, çünkü üzgün olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söylüyor?" Kaşlarımı çatarak inanmazmış gibi davranmaya çalışıyorum, ama onların gözlerine bakamıyorum. "Onunla iki yıl birlikteydim." Matt için üzgün değilim. Sadece Boston'un güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılmak istemiyorum.

"İki boş yıl," Rina, appletini'sinden bir yudum alırken mavi gözlerini devirerek ısrar ediyor. Bardağını masaya koyuyor, küçük vücudunu sandalyeye yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturuyor, sanki benim adıma kızmış gibi. "O adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, şık bardağını geriye doğru eğip zeytinli dirty martini'sini bitiriyor. Bana sivri kaşlarını kaldırarak yavaşça zeytini çiğniyor.

"Hepsi doğru." Bunu inkar edemem bile. Eski sevgilim bir siyah şapkalı hacker'dı. Bu, gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi ve çekici gelebilir, ama öyle değildi. O pislik, kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmadı, karanlık web'de de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle çalışmaktan zevk alan hacktivistlerden biriydi.

Savunmam olarak, FBI işyerime gelip beni şehir merkezindeki ofislerine götürüp saatlerce sorguya çekene kadar onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, işyerinde yüzümü gösteremiyordum. Üstelik herkes benim hakkımda konuşuyordu. Ya acıyarak ya da şüpheyle bakıyorlardı.

Matt, kırmızı takım uzmanı olarak düzenli bir işi vardı. Bunlar, şirketler tarafından sistemlerine girip onları ele geçirmeye çalışmak için para ödenen yasal hackerlardır. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği onca zamanın, ilerlemek için çok çalıştığı için olduğunu düşünmüştüm. En azından, sorgulandığında sürekli verdiği bahane buydu. Daha önce nişanlı olduğun adamın aslında insanlardan hırsızlık yapan bir suçlu olduğunu keşfetmekten daha naif hissettiren bir şey yoktur. Ve bu hırsızlıkları seninle yaşarken yapıyordu.

FBI'ın bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Garip bir ismi vardı ve onu bulduğumda, üç torunu olan bir dul, orduda bir oğlu olan ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu gördüm. Midem bulandı. Hala düşündüğümde midem bulanıyor.

FBI'ya bildiğim her şeyi anlattım, ki bildiğim hiçbir şey yoktu. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkimi bitirdiğimi açıkladım. Bu bir tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlanmış olmamıza rağmen düğünümüzü hiç konuşmamamızdan ve planlamamamızdan bıkmıştım. Sürekli ofisinde kilitli kalıp bilgisayarıyla o kadar meşgul olduğu için bana hiç ilgi göstermeyen biriyle birlikte olmaktan bıkmıştım. Ama içten içe, ona aşık olmadığımı biliyordum.

Ayrılığımız için tek bir gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. O anda ayrılmakla bir kurşundan kurtulmuş gibi hissettim.

Ve sonra FBI ortaya çıktı.

"Onunla ben bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu anlamadan *önce*," diye ekliyorum, itiraf etmek istemediğim kadar bu durum hakkında savunmacı hissederek, rahatsız ahşap sandalyemde ağırlığımı değiştiriyorum.

"Bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, Margot'u ve sonra Aria'yı omuzlarından dürterek, onlara aynı fikirde olmalarını sağlıyor. "Yapılması gereken kesinlikle doğru şeydi. Ama sen mutsuz, somurtkan ve çok..."

"Erkek düşmanı," diye Margot onun yerine cümleyi tamamladı ve rahatsız edici bir coşkuyla limonlu shot'ını bir dikişte içti. Sanırım bu onun için üçüncü shot'tı, yani uzun bir gece olacağı anlamına geliyordu. Margot henüz ölçülü olmanın sanatını öğrenmemişti.

"Doğru." Aria, Margot'a sanki tam da konunun özünü yakalamış gibi başını salladı, dağınık sarı saçlarını omuzlarının üzerine attı ve sonra topuz gibi bir şekle soktu. "Erkeklerden nefret ediyorum. Burada kimseyle çıkman gerektiğini söylemiyorum. Onlarla eve gitmene bile gerek yok. Sadece sana bir içki ısmarlamalarına izin ver. Normal bir erkekle normal bir sohbet yap."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ve sen burada öyle birini bulacağımı mı düşünüyorsun?" Kollarımı genişçe açar, etrafta sallarım. Buradaki tüm erkekler çapkın gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerine şakalar yapıyorlar.

ve içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Onları açıkça değerlendiriyorlar. Ve bir kadın tesadüfen yanlarından geçerse, açıkça dönüp onun kıçına bakıyorlar. Burası bir flört barı. Karanlık ortam aydınlatması, arka planda sinir bozucu, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta durman için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımın beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası bizim her zamanki gittiğimiz yer değil. "Burası lise ya da üniversite kulübü gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Eminim bu adamların hepsi Ax vücut spreyi ile yıkanmış, saçlarına jöle sürmüş ve annelerinin bodrumundan çıkıp buraya gelmişlerdir, 'seks yapacak bir kız' bulmak için." Bu kelimeleri tırnak içine aldım. Bu planın bir parçası olmakla hiç ilgilenmiyorum.

"Şey..." Rina'nın sesi kesildi, odayı çaresizce taradı. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hala ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde devirip içkimi bitiriyorum ve bardağı masaya niyet ettiğimden biraz daha sert bir şekilde vuruyorum. *Oops*. Neyse. Erkek karşıtı tavrımdan son derece memnunum. Çünkü ben tam da öyle biriyim, erkek karşıtıyım ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim gibi birbirini ardına kaybedenlerle karşılaşan biri için bu harika bir tavır. Bir tür kendini koruma yöntemi gibi.

Hiç iyi bir geçmişim olmadı. Matt'ten önce bile, yanlış erkekleri seçme konusunda bir yeteneğim vardı. Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel çıktı. Bu bomba patlamadan kısa bir süre önce ona bekaretimi vermiştim, ama o benim onu eşcinsel yapmadığımı yemin etti. Seks yapmadan önce de öyle olduğunu söyledi. Üniversitede iki erkekle ciddi bir ilişki yaşadım. İlki, ben öğrenmeden önce aylarca beni aldattı, ikincisi ise benden çok video oyunlarına düşküncü. Sanırım gizli bir kokain sorunu da vardı, ama bununla ilgili kanıtım yok. Bir süre erkeklerden vazgeçmiştim – burada bir eğilim görüyor musunuz? – ve sonra lisansüstü okulun son yılında Matt ortaya çıktı. Daha fazla söze gerek var mı? Bana kalırsa, erkeklerin hepsi canı cehenneme.

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu durum gittikçe üzücü hale geliyor. "Vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de aramayı bırakıp bana bakıyorlar ve ben bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Ama bu doğru, bu yüzden omuz silkiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde meydan okurcasına kavuşturuyorum. "Seks müdahalesine ihtiyacım yok. Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçınmam gerekiyor."

Beni hemen görmezden geliyorlar, benim düşmanlığımdan daha önemli olan şey, benim seks yapmamı sağlamak. "Orada," Margot uzak köşeyi işaret ediyor. Azimli küçük böcek, sanki arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Çok seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, bu da bir arkadaşına ihtiyacı olduğu anlamına geliyor."

"Ya da içkisini içmek için yalnız kalmak istiyor," diye mırıldanıyorum, elimde başka bir içki olsaydı da arkadaşlarımın barın karşısındaki rastgele bir sapıgı takıntılı bir şekilde izlemelerine odaklanmak yerine başka bir şeye odaklanabilseydim diye düşünüyorum.

"Belki," diyor Aria, barın karşısındaki adamı düşünceli bir şekilde gözlemlerken, parmağıyla alt dudağına dokunuyor. "Ya da belki sadece berbat bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Her şey yerine oturmuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Git ve arkadaşlık isteyip istemediğine bak. Onu neşelendir."

"Bu bir kamu hizmeti olur," diye onaylar Rina. "O kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Buna gözlerimi deviriyorum. "Sence oral seks yeterli olur mu, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapkın seks teklif etmeli miyim? Angela'nın bekarlığa veda partisinde aldığım o yeni başlayanlar için dominans oyun seti hâlâ duruyor. Daha açılmadı bile."

Aria, bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "O kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve o sana oral seks yapmazsa ben de ona oral seks yapmam."

Bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını beceren tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor. Düzgün oturuyorum, fikrimi açıkça belirtmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce bir pala ile küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da ilgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanır Margot, sandalyesine yaslanıp saçlarını kıvrırken, etkilenmemiş bir bakışla bana bakar. "Çok mu dramatiksin? Öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu deli psikopatların yaptığı bir şey ve o adam deli psikopat gibi konuşmuyor. O, lezzetli ve nefis diyor ve ben de Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi orgazm dağıtıyorum."

Kafasını çevirip onu tekrar kontrol ediyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Sırtıma dönük olduğum için henüz bakmadım. Üç bayan da onu sınırsız bir hayranlıkla ve bariz bir şehvetle izliyorlar ve erkek zevkleri birbirinden çok farklı, bu da bu adamın muhtemelen çok çekici olduğu anlamına geliyor. Kendimi kaptırmamalıyım. Gerçekten kaptırmamalıyım. Kendimi bir sürü belaya, acıya ve avukatlık ücretlerine sokmuş olurum. Ama bir gecelik bir ilişki, tamamen yabancı biriyle, fikri bana çekici gelmeye başladı.

Neden? Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç böyle bir kız olmadım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir adamla tek gecelik bir ilişki, erkekler konusunda yaptığım kötü seçimlerin geçmişini silip yeni bir başlangıç yapmak için tam da ihtiyacım olan şeydir? Tek gecelik bir ilişkinin akıllıca bir seçimle tam tersi olduğunu bildiğim için bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum, ama beynim bunu mantıklı hale getirmeye, hatta teşvik etmeye başlıyor. Bunu hemen durdurmam lazım.

"O eşcinsel. Yakışıklı erkekler hep eşcinseldir. Ya da pisliktir. Ya da suçludur. Ya da aldatanlardır. Ya da genel olarak hayatlarında başarısızdırlar."

"Sadece biraz şanssızlık yaşadın. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteyliyi çaldım. Beni durdurmadı, hatta ne olduğunu fark etmedi bile. Gözlerimi kısarak bardağının kenarından ona baktım ve bir yudumda yarısını içtim. "Kardeşinle çıkmayacağım, Rina. Bu tuhaf ve bela aramak gibi bir şey. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O iç geçiriyor, sonra ben de iç geçiriyorum çünkü cadalozluk yapıyorum ve bunu istemiyorum. Onun kardeşini seviyorum. O, Rina'nın az önce bahsettiği tüm özelliklere sahip, beni sevmesi hariç. Ama aramızdaki ilişkiler kötüye giderse, ki bu kaçınılmazdır, en önemli arkadaşlıklarımdan birini kaybedebilirim ve bu riski almaya niyetim yok. Ayrıca Oliver, Rina'nın bilmediği bir şekilde, Boston bölgesinin en büyük oyuncularından biri.

"Sadece tüm erkeklerin kötü olmadığını söylüyorum," diye devam ediyor Rina ve ben hayır anlamında başımı sallıyorum. "Bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye aceleyle teklif ediyor, anlaşmayı kapatmaya çalışıyor.

Margot, bu açıklamaya biraz şaşırarak kaşlarını çatarak ona bakıyor, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendini toparlıyor. Aria bu fikri beğenerek gülümsüyor. Zaten para Aria'nın sorunu değil. "Kesinlikle," diyor. "Git. Bir yabancınn kadınlik organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptırdın, tıraş oldun ve çok seksi görünüyorsun. Biri bundan faydalanmasına izin ver."

"Ya beni reddederse?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatır Rina. "Ya da ona gerçek adını vermek zorunda değilsin. Aslında, ona kendinle ilgili hiçbir gerçek bilgi verme. Bu bir cinsel deneyim gibi olabilir." Ona başımı sallarım. "Seni bu konuda bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye ciddiyetle söz verir. "Ama o seni reddetmeyecek. Bu gece bir film yıldızı kadar seksisin."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımmın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin olduğum bir anda tamamen yabancı birinin beni reddetmesi beni mahvedebilir. Ona ilgim olmasa bile.

Sandalyemde dönerek, kalabalık barın karşısına bakıyorum, birkaç saniye aradıktan sonra köşedeki adamı görüyorum. Florida'da Noel bayramı, o çok seksi. Buna şüphe yok. Saçları platin sarısı, yanları kısa, üstleri biraz daha uzun. Öpüşürken tutup sıkıca tutabileceğiniz kadar uzun. Profili düz burnunu ve güçlü, keskin hatlı, temiz tıraşlı çenesini ortaya koyuyor. İtiraf etmeliyim ki, erkeklerde biraz sakal olmasını severim, ama o sakalsızlığı o kadar çekici kılıyor ki, sakalın sertliğini özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renkli bir takım elbise. Geniş omuzlarına ve bileğinde gördüğüm altın renkli kol düğmelerine bakılırsa, muhtemelen pahalı bir takım elbise.

Ama beni duraksatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü asık, gözleri boş boş, içinde kehribar rengi bir şey olan dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Önemli değil. O ifade bir amaca hizmet ediyor. O gözlerin arkasında bir anlam var ve onun herhangi bir arkadaşlık aradığını sanmıyorum. Aslında, isteseydi bir arkadaş bulmakta hiç zorlanmayacağından eminim.

Sadece bu düşünce bile beni daha fazla yorum yapmadan ayağa kaldırıyor. Arkadaşlarımmın beni rahat bırakması için mükemmel bir adam. Beni bir anda reddedecek. Kızların neşeyle gülümsediklerini hissedebiliyorum, ama beş dakika içinde onlara geri döneceğimi düşündüğüm için, onların yanlış yönlendirilmiş coşkusu önemsiz. Onu barın diğer ucuna kadar izliyorum. İçkisini yudumlamıyor bile. Sadece boş boş içine bakıyor ve bu tür bir kalp kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, sadece hızlı bir ilişki arayan tipik bir cumartesi gecesi bar müdavimi değil.

O, kederini unutmaya çalışıyor.

Miserable Stranger benim yaklaştığımı fark etmiyor. Onunla yanındaki kişinin arasına sıkıştıgımda bile beni fark etmiyor. Ve kendime bir dirty martini sipariş ettiğimde de kesinlikle beni fark etmiyor. Onu koklayacak kadar yakınımm. Ve lanet olsun, o kadar iyi ki gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak istiyorum. Sandal ağacı mı? Narenciye mi? Lanet olası tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Aslında, içkimi alıp kaçmak için can atıyorum,

ama Rina, Margot ve Aria'nın barın diğer ucundan heyecanlı, cesaret verici gülümsemelerle beni dikkatle izlediklerini fark ediyorum ve en azından merhaba demem gerektiğini anlıyorum.

Özellikle de o sürtüklerin önümüzdeki ay bana içki ismarlamasını istiyorsam.

Kahretsin, aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum, ama sesim zayıf ve titriyor ve gerginliğimin sesini ortadan kaldırmak için boğazımı temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınası bir durum.

O başımı kaldırmıyor. Harika bir başlangıç.

Bunu önemsemiyormuş gibi davranıyorum, loş ışıklı barın etrafına bakınıyor ve cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran insanları izliyorum. Burası kalabalık. Dolu. Ve yazın şehrin sıcaklığı ve şehvetle dolu hava ile dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, Mutsuz Yabancı'nın yanında ve tam arkamda oturan kişi ayağa kalkıyor, sandalyesini istemeden sırtıma çarpıyor ve beni öne doğru itiyor. Doğrudan ona doğru.

Kısıtlanmadan uçuyorum, neredeyse onu devireceğim. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil, bunun için çok iri ve güçlü, ama dikkatini çekmek için yeterli. Gözlerini kırptığını görüyorum, sanki uzak bir yerden geri dönüyormuş gibi, sonra başını bana doğru eğiyor, ben kendimi toparlamadan önce, dikkatim beni sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor. "Çok özür dilerim," diyor adam, sesinde panik var, elini uzatıp beni dengelemek istercesine kolumu tutuyor. "Seni görmedim. İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Yüzüm kıpkırmızı, biliyorum. "Sizi incittim mi?"

Sadece gururumdan dolayı. "Hayır, gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı, sıcak bir gülümsemeyle kız arkadaşına dönüp, başka bir şey söylemeden olay yerinden ayrıldı.

Elbisemi düzeltip yüzümü toparlayarak, Mutsuz Yabancıya geri döndüm ve gözlerim onunla buluştuğunda bir kez daha boğazımı temizledim. "Sana çarptığım için özür dilerim..." Nefesim kesildi ve sesim sonunda kesildi. *Lanet olsun.* Profili bir şey sanıyordum, ama geri kalanıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değilmiş. Arkasına yaslanıp, takım elbisesinin göğsünü kollarını kavuşturarak beni baştan aşağı süzer. Koyu renkli ceketini bile çıkarmamış, bu bana garip geliyor. Özellikle de burası çok sıcak ve dışarıda yaz olduğu için.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında parlıyor. Yeşil gözleri var. Ama sıradan bir yeşil değil. Megavatlık bir yeşil. Kalın yaz çimleri gibi yeşil. Barın loş ışığında bile gözlerinin ne kadar canlı olduğunu anlayabiliyorum. Şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve kalın bariton sesi, hafif bir aksanla, onun diğer özellikleri kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi beni sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Belki de tamamen yabancı birine böyle tepki veriyorsam, daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. "Güzel kadınların bana aşık olması hoşuma gidiyor."

Onu hemen sevdim. Klişe sözleri ve her şeyi. "Bu sana sık sık olur mu?"

O sırtıyor ve yüzündeki o çarpık gülümseme kalp atışlarımı bir derece daha hızlandırıyor. "Aslında hayır, ama madem yaptın, belki de tekrar yapmadan önce oturmalısın." Bir şey dikkatini çekmiş gibi gözlerini kırıştırıyor. Bir anlığına arkama bakıyor ve o sırtış tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aslında arkadaşların bu fikri çok beğenmiş görünüyor."

"Ha?" diye kekeledim, sonra başımı omzumun üzerinden çevirip Rina, Aria ve Margot'u gördüm, onlar da aynı neşeli gülümsemelerle bizi izliyorlardı. Margot hatta el salladı. Bu çok utanç verici. Şimdi ne diyeceğim? "Evet... şey." Kelimeler ağzımdan çıkmıyor ve kendime çekiliyorum. "Üzgünüm. Ben sadece... şey, yakın zamanda birinden ayrıldım ve arkadaşlarım, insan kadın ırkına geri dönüp bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyorlar."

Tanrım, bu çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden ona tüm bunları itiraf ettim ki? Yüzüm giydiğim elbisenin rengini almış ve parlak kırmızıya dönmüş durumda. Yine bana sırtıyor, bu da benim haklı olduğumu kanıtıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve cahil olmaktan iyidir. Evet, Matt'le olan ilişkimde durum böyleydi. Listeme birkaç eğlenceli sıfat daha ekleyebilmem ne kadar güzel, değil mi?

"İçkimi alıp arkadaşlarıma yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üstüne bırakıyorum. Parmaklarım bardağın pürüzsüz uzun sapını kavıyor. Buradan bir an önce gitmek istiyorum. Ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, pek de çekici olmayan bir kaçış yapmadan, elimi eliyle kapıyor ve "Hayır. Kal." diyor.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[J. Saman'ın diğer eserleri](#)

[İçinde](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Epilog](#)

[Kitabın Sonu Notu](#)

[Cezbedilmenin Sınırı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

